FLACĂR

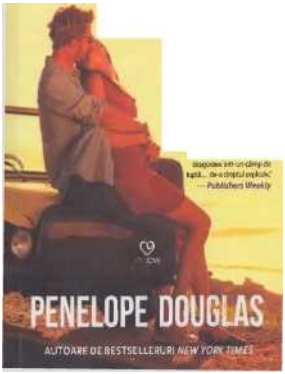

A DINTRE NOI

Roman

FLACĂRA DINTRE NOI, volum ce conține două romane,
e finalizarea spectaculoasă a seriei OUTLANDER de Diana Gabaldon,
autoare de bestselleruri New York Times

9786
0687
5456
7

FLACĂRA DINTRE NOI

PENELOPE DOUGLAS

FLACĂRA DINTRE NOI

Traducere din limba engleză și note de ADRIAN DELIU'

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2019

Editor: Anca EFTIME
Redactor: Elena-Anca COMAN DTP: Simona RĂDULESCU

Aflame copyright © 2015 by Penelope Douglas *Next to Never* copyright © 2017 by Penelope Douglas

Toate drepturile asupra ediției în limba română sunt rezervate Editurii EPICA

ISBN: 978-606-8754-56-7 București, 2019

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România cont nr. R044 RNCB 5101 0000 0171 0001, BCR Unirea, București

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOUGLAS, PENELOPE
Flacăra dintre noi / Penelope Douglas; trad. din lb. engleză și note de Adrian Deliu. – București: Epica, 2019
ISBN 978-606-8754-56-7 I. Deliu, Adrian (trad.; note)
821.111

REGĂSIRE

Pentru fete...

Pentru Juliet, care e de părere că oricine merită să aibă o viață așa cum și-o dorește.

Pentru Fallon, care crede că, dacă știm precis ce ne dorim, n-avem de ales.

Și pentru Tate, care știe că să lupți cu cineva nu e nici pe departe la fel de mulțumitor ca a

Editor: Anca EFTIME

lupta pentru cineva.

Credeți în continuare, fetelor.

Editor: Anca EFTIME

Melodii care mi-au inspirat în conturarea personajelor şi a unor scene. Audiţie plăcută!

„Adrenaline” de Shinedown ‚Alive” de P.O.D.
„Blow Me Away” de Breaking Benjamin „The Boys of Summer” de The Ataris „Breath” de Breaking Benjamin „Click Boom” de Saliva
„Girls, Girls, Girls” de Motley Criie „I Get Off” de Halestorm
„I Hate Everything About You” de Three Days Grace
„My Way” de Limp Bizkit
„Nothing Else Matters” de Apocalyptica
„She’s Crafty” de Beastie Boys
„Something Different” de Godsmack
„This Is the Time” de Nothing More
„Weak” de Seether
„Wish You Hell” de Like a Storm
„You Stupid Girl” de Framing Hanley

Editor: Anca ERTIME

NOTA AUTOAREI

Flacăra dintre noi este ultima parte a seriei *Intimidare*, din care fac parte romanele *Intimidare, Rivali* și *Descătușare*. Chiar dacă fiecare carte din această serie a fost scrisă ca să poată fi citită separat, *Flacăra dintre noi* va fi savurată îndeosebi de cei care au citit măcar *Intimidare,* deoarece este continuarea acestei povestiri.

PROLOG TATE

ACUM PATRU ANI

— Jared Trent, l-am apostrofat, dacă dau de belea cu trei săptămâni înainte de absolvirea liceului, o să-i spun tatălui meu că tu ai fost de vină!

Aproape că alergam, în timp ce mă trăgea de mână pe coridorul întunecos al şcolii, muzica din sala de dans învăluindu-ne ca un zumzet continuu.

— Tatăl tău te-a învăţat să fii responsabilă, Tate, mi-a atras el atenţia, iar eu i-am simţit amuzamentul din voce. Haide, mi-a zis strângându-mă de mână. Fii blândă!

M-am împiedicat când m-a făcut să urc şi mai repede scara spre etajul doi, cu rochia parcă prea strâmtă. Era aproape de miezul nopţii, iar balul nostru de absolvire, care se desfăşura la parter, nu părea să-l intereseze pe iubitul meu. Nici nu m-aş fi aşteptat să fie altfel.

Uneori, îmi închipuiam că el îndura activităţile sociale doar ca să pună la cale ceea ce urma să-mi facă imediat ce aveam să rămânem, în sfârşit, singuri. Jared Trent avea doar câteva persoane preferate pe lume şi, dacă nu făceai parte din grupul respectiv, bénéficiai doar de o atenţie minimă din partea lui. Dacă era cu mine, atunci singurele persoane pe care le suporta în preajmă erau fratele lui, Jax, şi cel mai bun prieten al nostru, Madoc Caruthers.

Detesta balurile, detesta să danseze şi-i era silă de flecărelile monotone. Şi totuşi, chiar dacă-i respingea pe ceilalţi prin purtarea lui, asta nu făcea decât să le stârnească dorinţa de a-l cunoaşte mai bine. Spre marea lui încântare, evident.

Totuşi, el tolera toate astea. Numai pentru mine. Şi o făcea cu zâmbetul pe buze. Adora să mă facă fericită.

Penelope
Douglas

Mergeam în pas alergător, ca să nu rămân în urmă, şi mă ţineam cu amândouă mâinile de braţul lui. A deschis larg uşa unei săli de clasă şi mi-a ţinut-o, aşteptând să intru. Am ridicat din sprâncene, întrebându-mă ce-avea de gând, dar m-am grăbit să intru în clasă, de teamă să nu ne prindă cineva. în definitiv, n-aveam niciun motiv să bântuim prin şcoală.

Odată ajunsă în sala pustie, m-am răsucit pe călcâie în timp ce intra şi el, închizând uşa.

— în clasa lui Penley? l-am întrebat.

Nu mai puseserăm piciorul în sala aceea din semestrul trecut.

Ochii lui ciocolată m-au privit neastâmpăraţi înainte ca el să-mi răspundă:

— Da.

Am pornit pe intervalul dintre două şiruri de bănci goale, sim- ţindu-i privirea cu care mă urmărea.

— Când ne uram reciproc, i-am amintit, pe un ton glumeţ.

— Da.

Mi-am plimbat uşor degetele peste un pupitru din lemn.

— Unde am început să ne iubim, am zis, continuând jocul.

— Da.

l-am simţit şoapta delicată ca pe o pătură caldă pe pielea mea.

Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi perioada aceea.

— Când am fost nordul tău.

Elizabeth Penley fusese profesoara noastră de literatură. Făcu- serăm amândoi cu ea câteva cursuri, dar numai unul împreună, toamna trecută: Subiecte din filme şi din literatură.

Când eu şi Jared eram duşmani.

Regăsire

Profesoara ne dăduse o temă pentru care trebuia să ne găsim parteneri pentru fiecare dintre punctele cardinale. Jared ajunsese să fie „Nordul" meu.

Fără voia lui.

Sandalele mele argintii cu barete şi tocuri – asortate cu pietrele preţioase de pe rochia mea aproape fără spate – au izbit podeaua când m-am întors să-l privesc cum stătea, neclintit, lângă uşă.

Iar înfăţişarea lui inexpresivă, stoică nu-i ascundea câtuşi de puţin intenţiile periculoase. Dintr-odată, am simţit imboldul de a mă căţăra pe el ca pe un copac.

Ştiam că ura să se îmbrace în costum, dar, sinceră să fiu, arăta al naibii de bine aşa. Pantalonii negri, croiţi la comandă, îi acopereau picioarele şi-i puneau şi mai mult în evidenţă talia subţire. Cămaşa neagră nu-i era strâmtă, dar nici nu-i ascundea trupul, în timp ce sacoul şi cravata, negre şi ele, îi completau aspectul într-un fel care emana putere şi sexualitate, ca întotdeauna.

în cele opt luni de când eram împreună, învăţasem să mă abţin să-l sorb din priviri chiar tot timpul.

Din fericire, şi el mă privea la fel.

S-a rezemat de tocul uşii, şi-a strecurat mâinile în buzunare, ceea ce a făcut ca sacoul să i se îndepărteze de talie, şi m-a privit cu mult interes. Părul lui şaten-închis îi cădea dezordonat, dar elegant peste frunte, ca o umbră întunecată ce-i plana chiar deasupra ochilor.

— La ce te gândeşti? l-am întrebat, văzând că nu se mişca.

— La cât de dor mi-e să te văd intrând în sala asta, mi-a răspuns, privindu-mă de sus până jos.

Am simţit o căldură în tot trupul, pentru că-mi dădeam seama la ce se referea. îmi plăcea să flirtez cu el când ştiam că mă privea în acea sală.

— Şi, a continuat, o să-mi fie dor de felul cum

ridicai tot timpul mâna, ca o tocilară, ca să răspunzi la întrebări.

Am icnit şi am făcut pe supărata.

— Tocilară? am repetat, punându-mi mâinile în şold şi strâmbând din gură, ca să-mi maschez zâmbetul.

El a zâmbit, continuând să glumească.

— Şi de cum te ghemuiai cât mai aproape de bancă atunci când te concentrai la o lucrare, şi cum îţi ronţăiai creioanele când erai agitată.

Am aruncat repede o privire spre locul unde se afla fosta lui bancă, în spatele celei în care stătusem eu.

Şi-a continuat jocul, desprinzându-se de uşă şi apropiindu-se încet de mine.

— O să-mi mai fie dor şi de cum te înroşeai când îţi şopteam la ureche tot felul de lucruri, pe când Penley stătea cu spatele.

Şi-a înclinat capul într-o parte, iar eu mi-am ridicat privirea spre el, când s-a apropiat de mine.

M-au trecut fiori şi mi s-a făcut pielea de găină pe braţe când mi l-am amintit pe Jared aplecându-se peste banca lui şi gâdi- lându-mi urechea cu promisiunile lui excitante. Am închis ochii, simţind cum pieptul lui îl atingea pe-al meu.

— O să-mi fie dor să te văd stând la o jumătate de metru de mine, mi-a şoptit, şi de cum n-a observat nimeni când m-am strecurat în dimineaţa aia în camera ta, ca să-ţi fac ce ţi-am făcut.

Am inspirat precipitat, simţind cum îşi apleca fruntea spre a mea.

— O să-mi fie dor, a continuat, de tortura prin care am trecut dorindu-te în timpul orei de curs şi neputând să te am. O să-mi fie dor de noi doi în sala asta, Tate.

Şi mie.

Atracţia a existat întotdeauna între noi. Chiar şi într-o sală de clasă aglomerată, plină de zgomote şi de nebunie, pe noi ne lega un fir invizibil. El mă atingea chiar şi când n-avea cum să ajungă la mine. îmi şoptea la ureche şi de la o distanţă de douăzeci de paşi. Şi chiar şi când nu eram împreună puteam să-i simt buzele.

Am zâmbit şi am deschis ochii, observând că buzele lui ajunseseră acum la doi centimetri de gura mea.

— Chiar dacă stăteai în spatele meu, puteam mereu să-ţi simt privirea, Jared. Chiar şi când te prefaceai că mă urai, simţeam că mă urmăreai cu ochii.

— Nu te-am urât niciodată.

— Ştiu, am zis, dând uşor din cap şi cuprinzându-i mijlocul cu braţele.

Cei trei ani în care fuseserăm duşmani mi se păruseră insuportabili pe atunci. Acum doar mă bucuram că se sfârşise totul. Mă simţeam recunoscătoare sorţii pentru faptul că eram acolo. împreună.

Dar, privind în urmă, n-aş putea spune că liceul a fost o experienţă foarte plăcută şi ştiam că o mare parte din vină o avea el.

Toată viaţa, Jared suferise din cauza abandonului şi a singurătăţii. A tatălui său îngrozitor şi a mamei alcooUce. A vecinilor nepăsători faţă de ceea ce se petrecea şi a profesorilor care-şi întorceau privirile în altă parte.

în vara de dinaintea primului an de liceu, părinţii lui, care ar fi trebuit să-l protejeze, îi provocaseră unele răni aproape de nevindecat. Tatăl lui îl agresa fizic, iar mama lui nu era în stare să-l ajute cu nimic.

Aşa că Jared a luat o hotărâre: cel mai bine era să fie singur. Şi s-a izolat de toată lumea.

Dar cu mine a mers şi mai departe. Mult mai departe, de fapt. A căutat să se răzbune.

Pe atunci, îi eram cea mai bună prietenă, însă lui i s-a părut că şi eu l-am abandonat. Aceea a fost picătura care

a umplut paharul, un pahar deja plin cu foarte multe lucruri rele întâmplate într-un timp prea scurt, iar Jared nu mai suporta să fie uitat de nimeni. N-avea de gând să permită una ca asta.

Doar cu mine putea să se poarte urât, ca să simtă că deţinea din nou controlul, şi aşa am devenit prada lui. Pe toată durata liceului am suferit din cauza lui.

Până vara trecută, în august, când m-am întors după un an petrecut în străinătate.

Am început să ripostez când mă ataca Jared. Lumea noastră s-a dat peste cap şi, după mai multe faze urâte pe care nu vreau să mi le amintesc, am reuşit să ne apropiem din nou.

— Clasa asta ne evocă o mulţime de amintiri plăcute, am zis, lăsându-mi capul pe spate ca să-l privesc. Dar există şi un loc care nu ne stârneşte amintiri plăcute...

M-am desprins din braţele lui şi m-am îndreptat spre uşă, aple- cându-mă din mers ca să-mi scot sandalele cu toc.

— Hai, l-am îndemnat, aruncând o privire înapoi şi zâmbind.

Am deschis uşa, m-am repezit afară pe coridor şi am rupt-o la
fugă-

— Tate! l-am auzit strigând, aşa că m-am răsucit şi am început să alerg de-a-ndăratelea când l-am văzut ieşind din clasă.

Mă privea nedumerit, cu sprâncenele împreunate.

Mi-am muşcat buza de jos ca să-mi înăbuş hohotul de râs, după care m-am întors brusc şi am pornit din nou în fugă pe coridor.

—Tate! a strigat iar.Tu faci adetism! Nu e corect, eşti în avantaj!

Am izbucnit în râs, surescitarea oferind energie braţelor şi picioarelor mele când am coborât în salturi treptele a două etaje, apoi am gonit de-a lungul coridorului, spre sala de sport.

Auzeam tropotul vibrant al trupului masiv, alergând după mine. Sărea peste trepte. Am scos un ţipăt de emoţie când am deschis uşa de la vestiar, fugind de apropierea lui.

Grăbindu-mă spre cel de-al treilea rând de dulapuri, m-am prăbuşit peste micile uşi metalice, respiraţia mea îngreunată întin- zându-mi pieptarul rochiei în timp ce dădeam drumul încălţărilor din mână.

îmi lăsasem desfăcut părul lung şi blond, însă o pusesem pe K.C., cea mai bună prietenă a mea, să mi-l aranjeze în bucle mari, ca nişte valuri. încinsă după efort, eram tentată să-l dau la o parte de pe faţă, însă Jared adora când îmi cădea peste ochi, iar eu voiam să-l înnebunesc în seara aceea.

Uşa vestiarului s-a deschis. Am strâns din pumni, auzindu-l că se apropia.

Paşii lui lenţi au trecut de colţ, ca şi cum ar fi ştiut exact unde avea să mă găsească.

— În vestiarul fetelor? m-a întrebat, cu o stânjeneală vizibilă pe toată faţa.

Ştiusem că asta avea să-l fâstâcească, dar n-aveam de gând să-l las să-mi scape.

Am tras adânc aer în piept.

— Ultima dată când am fost aici...

— Nu vreau să mă gândesc la ultima dată când am fost aici, mi-a tăiat el vorba, scuturând din cap.

Totuşi am forţat nota.

— Ultima dată când am fost aici, am repetat, rostind cuvintele apăsat, m-ai ameninţat şi ai încercat să mă intimidezi.

M-am apropiat de el şi l-am apucat de mână, ducându-

Penelope Douglas

l spre locul de lângă dulapuri unde avusese loc confruntarea noastră de toamna trecută. M-am lăsat pe spate, prinzându-l de mijloc şi tră- gându-l spre mine, astfel încât să fie deasupra mea.

— Mi-ai invadat spaţiul şi te-ai aplecat peste mine exact aşa, i-am zis în şoaptă, iar eu m-am simţit îngrozitor de jenată în faţa întregii şcoli. Ţi-aduci aminte?

Am dat toate cărţile pe faţă. Nu se mai putea să ne temem de discuţia asta.Trebuia să râdem, fiindcă îmi ajunsese cât plânsesem. Trebuia să ne înfruntăm temerile şi să mergem mai departe.

— Ai fost rău cu mine, am insistat.

Intrase în vestiar chiar după ce terminasem de făcut duş, îmi gonise colegele de echipă din încăpere şi-mi trântise o serie de ameninţări, în timp ce eu încercam să stau semeaţă, fiind acoperită doar cu un prosop. Apoi au intrat câţiva elevi şi ne-au făcut poze, care nu ne surprindeau în flagrant, dar faptul că eram aproape goală în faţa unui băiat într-un vestiar nu dădea prea bine în ochii celor din şcoală care au văzut fotografiile.

Ochii lui Jared, care în ultima vreme mă priveau mereu cu blândeţe, cu multă căldură, păreau supăraţi. L-am apucat de reverul sacoului şi mi-am lipit trupul de al lui, dorindu-mi să creez acum o amintire plăcută şi în vestiar.

Şi-a apropiat şi mai mult faţa de a mea şi mi s-a tăiat respiraţia când i-am simţit degetele strecurându-se pe partea interioară a coapsei şi ridicându-mi rochia din ce în ce mai sus.

— Aşadar, ne-am întors la locul de unde am pornit, a şoptit aproape de buzele mele. De data asta ai de gând să mă loveşti, aşa cum merit?

Simţeam cum îmi venea să râd.

M-am retras şi am sărit pe banca din spatele lui, ajungând deasupra lui. Mi-a plăcut la nebunie cum a făcut ochii mari când s-a întors spre mine. Proptindu-mi

amândouă mâinile pe dulapuri, i-am flancat capul cu braţele şi m-am aplecat, invadându-i spaţiul cu apropierea mea.

— Dacă te voi atinge vreodată, am zis, şoptind aceleaşi cuvinte pe care mi le spusese el cu multe luni în urmă, va fi pentru că doreşti acest lucru.

A râs pe înfundate, atingându-mi buzele cu ale lui.

Mi-am înclinat capul într-o parte, jucându-mă cu el.

— Aşa e? l-am îmboldit. Ţi-o doreşti, adică?

Mi-a cuprins faţa între palme şi mi-a răspuns, pe un ton rugător:

— Da.

După care a pus stăpânire pe buzele mele.

— Da, la naiba!

Şi m-am topit.

Mereu mă topesc.

CAPITOLUL 1 JARED

ÎNPREZENT

Copiii sunt nebuni.

Nebuni de legat, cu patalama, nebuni la modul descreierați. Dacă nu le explici ceva, după care să le explici din nou, din cauză că prima dată nu te-au ascultat, imediat ce le explici, îți pun aceeași întrebare pentru care tocmai ți-ai consumat douăzeci de minute ca să le explici răspunsul!

Și întrebările! Pastele mă-sii, întrebările.

Unii dintre copiii ăștia vorbesc într-o singură zi mai mult decât am vorbit eu în toată viața și nu poți să scapi de ei, pentru că te urmăresc.

La modul, ai prins aluzia?

—Jared! Vreau eu casca albastră, Connor a luat-o data trecută, acum e rândul meu! a început să se văicărească puștiul blond, de vreo șapte ani, de pe pistă, în timp ce toți ceilalți copii se urcau în carturile lor, pe două șiruri de câte șase.

Mi-am lăsat bărbia în jos și am tras aer în piept, exasperat, ținându-mă strâns cu mâinile de gardul din jurul pistei.

— Nu contează ce culoare are casca, am mârâit, încordându-mi toți mușchii spatelui.

Blondușul – cum naiba l-o chema, la urma urmei? – s-a schimonosit, înroșindu-se din ce în ce mai mult.

— Dar... dar nu e corect! El a purtat-o de două ori, iar eu...

— Ia casca neagră, i-am ordonat, tăindu-i vorba. E casca ta norocoasă, ai uitat?

Puștiul și-a împreunat sprâncenele, strâmbând din nasul pistruiat.

— Chiar e norocoasă?

— Da, i-am răspuns, accentuându-mi minciuna, sub soarele torid al Californiei, care-mi încălzea umerii acoperiţi de tricoul negru. Ai avut-o pe cap când ne-am răsturnat cu maşinuţa acum trei săptămâni. Te-a ajutat să scapi teafăr.

— Dar parcă o aveam pe aia albastră!

— Nu. Pe-asta neagră, am zis, minţindu-l încă o dată.

În realitate, nu ştiam ce culoare avusese casca pe care o purtase atunci.

Ar fi trebuit să mă simt vinovat pentru că mințeam, dar nu era cazul. Când copiii vor deveni mai rezonabili, voi putea să nu mai recurg la vicleşuguri ca să-i determin să facă ceea ce le cer.

— Hai, mai repede! i-am strigat, auzind cum se umplea aerul de zgomotul micilor motoare ale carturilor. Vrei să plece fără tine?

Puştiul a dat fuga până în cealaltă parte a porţii, până la rafturile pe care se aflau căştile şi a înşfăcat-o pe cea neagră. I-am privit pe toţi copiii, cu vârste cuprinse între cinci şi opt ani, cum îşi legau căştile şi-şi făceau reciproc semne aprobatoare cu degetul mare ridicat, surescitaţi. Strângeau volanele în mâini, încordându-şi braţele subţirele. La vederea lor, un zâmbet mi-a apărut pe buze.

Asta a fost partea nu foarte rea.

Incrucişându-mi braţele la piept, i-am privit cu mândrie cum demarau, fiecare copil manevrându-şi maşina cu o precizie tot mai mare, cu fiecare săptămână de când venea acolo. Căştile lor strălucitoare sclipeau în soarele începutului de vară în timp ce micile motoare vâjâiau la viraje şi răsunau în depărtare când accelerau. Unii copii încă apasă pedala până la podea pe tot parcursul cursei, pe când alţii au învăţat să-şi măsoare timpul şi să evalueze drumul din faţa lor. E greu să mai ai răbdare

atunci când nu-ţi doreşti decât să fii în frunte cât ţine cursa, însă unii au prins repede ideea că o bună apărare e cea mai bună ofensivă. Nu e vorba numai despre cum să ajungi înaintea maşinii din faţa ta; e şi despre cum să rămâi în fruntea maşinilor care sunt deja în spatele tău.

Şi mai important decât faptul că învaţă e că ei se şi distrează. Măcar dac-ar fi existat un loc ca ăsta când eram de vârsta lor...

Totuşi, chiar şi la douăzeci şi doi de ani, încă sunt recunoscător că există aşa ceva.

Când mi-au intrat copiii ăştia prima dată pe uşă, nu ştiau aproape nimic, iar acum se descurcă de minune pe pistă. Mulţumită mie şi altor voluntari. Sunt mereu fericiţi că se află aici, cu zâmbetul pe buze şi privindu-mă cu nerăbdare.

Ei chiar vor să fie în preajma mea.

De ce, habar n-am, dar un lucru ştiu sigur. Oricât de mult m-aş plânge sau m-aş ascunde în biroul meu, străduindu-mă să mai am măcar încă un pic de răbdare, nu există nicio urmă de îndoială că şi eu vreau să fiu în preajma lor. Unii dintre ei sunt nişte rahaţi cu ochi foarte simpatici.

Când nu sunt în deplasare şi nu concurez în vreo cursă cu propria echipă, mă aflu aici, ajutând la derularea programului pentru copii.

Evident, nu era numai o pistă pentru carting. Mai erau şi un garaj şi un atelier, o mulţime de piloţi de curse petrecându-şi timpul pe-aici, cu iubitele lor, lucrând la motociclete şi trăncănind tot felul de prostii.

în difuzoare se auzea „Something Different" de Godsmack. Am ridicat capul spre cer, privind soarele care dogorea, orbindu-mă.

Probabil că în acea zi avea să plouă pe-acasă. Luna

iunie e plină de furtuni de vară în Shelburne Falls.

— Uite, mi-a zis Pasha pe un ton poruncitor, îndesându-mi o mapă la piept. Semnează aici.

Am luat mapa, încruntându-mă pe sub ochelarii de soare la asistenta mea cu părul negru şi mov, pe când carturile treceau vuind pe lângă noi.

— Ce e? am întrebat, scoţând capacul stiloului şi privind ceea ce părea să fie un ordin de achiziţie.

Ea mi-a răspuns, urmărind ce se întâmpla pe pistă:

— Una dintre ele e o comandă pentru componentele tale de motocicletă. Am cerut să fie livrate în Texas. Echipa ta poate să se ocupe, când ajungi acolo, în august...

— Asta e peste două luni, am strigat, lăsându-mi braţele să cadă pe lângă corp. De unde ştii dac-o să mai meargă treaba când o s-ajung eu acolo?

Austin urma să fie prima mea descindere când aveam să reiau cursele după pauza pe care mi-o luasem. îi înţelegeam logica. Nu aveam nevoie de echipament până atunci, dar era vorba despre piese în valoare de mii de dolari, pe care ar fi putut să pună mâna altcineva. De aceea aş fi preferat să le am aici, cu mine, în California, nu la trei state distanţă, nesupravegheate.

Ea m-a săgetat cu privirea de parcă i-aş fi pus muştar pe clătite.

— Celelalte două sunt formulare trimise prin fax de contabilul tău, a continuat, neluându-mi în seamă îngrijorarea. Acte de completat pentru constituirea JT Racing.

Apoi m-a scrutat.

— Cam sună a infatuare, nu crezi? Să pui afacerii tale propriile iniţiale?

Mi-am coborât din nou privirea pe documente şi am început să semnez.

— Nu sunt iniţialele mele, am bombănit. Şi nu te plătesc ca să-ţi dai cu părerea şi, cu atât mai puţin, ca să mă calci pe nervi.

I-am întins mapa, pe care a luat-o zâmbind.

— Nu, mă plăteşti ca să-ţi aduc aminte când e ziua de naştere a mamei tale, a ripostat. Şi mă mai plăteşti şi ca să-ţi pun muzică nouă pe iPod, să-ţi achit facturile, să-ţi păzesc motocicletele, să am grijă de programările din agenda ta, de rezervarea biletelor de avion, să-ţi umplu frigiderul cu mâncărurile tale preferate, plus ceea ce-mi place cel mai mult: să te sun la o jumătate de oră după ce ai ajuns la vreo reuniune sau petrecere la care ai fost obligat să te duci şi să-ţi ofer un pretext înfiorător ca să trebuiască să părăseşti acel eveniment social, fiindcă tu deteşti oamenii, corect?

Tonul ei mustea de insolenţă. Dintr-odată, m-am bucurat că n-am avut o soră.

Nu-i adevărat că detest oamenii.

Mă rog, ba da. Detest majoritatea oamenilor.

— Te programez la tuns, a continuat ea, administrez locul ăsta şi pagina ta personală de Facebook – apropo, îmi plac la nebunie pozele topless pe care ţi le trimit gagicile – şi sunt cea dintâi persoană pe care o cauţi atunci când ai chef să urli la cineva.

Şi-a proptit mâinile în şolduri, mijind ochii.

— Ei bine, am uitat. Pentru ce *nu* mă plăteşti să fac?

Un oftat adânc mi-a umflat pieptul; am început să-mi muşc colţurile buzelor până când a priceput aluzia şi a plecat. Practic, puteam să-i simt zâmbetul infatuat în timp ce se îndrepta spre atelier.

Ştia că era de nepreţuit şi că eu îi căzusem în plasă. Chiar dacă eram nevoit să-i înghit o grămadă de obrăznicii, ştiam că avea dreptate. înghiţea şi ea destule din partea mea.

Regăsire

Pasha era de vârsta mea. Era fata asociatului meu de la atelierul de motociclete. Cu toate că bătrânul Drake Weingarten a fost o legendă a curselor de motociclete pe circuit, a preferat să-mi fie partener din umbră şi să se bucure de pensie la sala de biliard din capătul străzii, atunci când era în oraş, sau în căsuţa lui din apropiere de Tahoe.

îmi făcea plăcere să am locul acela ca bază de pornire, aproape de activităţile din Pomona[1], şi descoperisem, cam în urmă cu doi ani, când începusem să-mi fac de lucru prin atelierul de motociclete, că eram cu adevărat interesat de programul pentru copii pe care-l sponsoriza. Când Drake m-a întrebat dacă voiam să mă stabilesc şi să investesc în acel loc, a nimerit momentul perfect.

Acasă nu-mi mai rămăsese nimic. Viaţa mea era acum în California.

O mână mică şi rece s-a strecurat într-a mea; am lăsat privirea în jos şi am văzut-o pe Gianna, o fetiţă brunetă cu ten deschis la care ajunsesem să ţin destul de mult. Am zâmbit, căutându-i obişnuita înfăţişare veselă, numai că ea m-a strâns de mână şi şi-a atins buzele de braţul meu, părând cuprinsă de o mare tristeţe.

— Care-i problema, puştoaico? m-am interesat pe un ton glumeţ. Cui trebuie să-i trag câteva şuturi?

Fata mi-a înconjurat braţul cu amândouă mâinile şi am simţit că tremura.

— Scuze, a băiguit, bănuiesc că plânsul e de fete, nu-i aşa?

Sarcasmul din vocea ei nu putea să treacă neobservat. O, Doamne!

Gagicile – chiar şi cele în vârstă de opt ani – sunt

---

1 Localitate din California în care se află NHRA Auto Club Raceway, unde se desfăşoară competiţiile internaţionale anuale pentru dragstere, numite Winternationals.

complicate. Femeile nu vor să-ţi spună pe şleau care anume e problema. O, nu. Nu poate fi atât de simplu. Trebuie să faci rost de o cazma şi să sapi până când afli.

Gianna venea mereu pe-acolo de mai bine de două luni, dar abia de curând începuse să facă parte şi din clubul de curse. Dintre toţi copiii, ea promitea cel mai mult. Avea grijă să caute perfecţiunea, privea întotdeauna înapoi peste umăr şi părea să ştie mereu ce contraargument să-mi servească, înainte chiar de a afla ce urma să spun; avea acel har.

— De ce nu eşti pe pistă? am întrebat-o, desprinzându-mi braţul din strânsoarea ei şi aşezându-mă la masa pentru picnic, ca s-o pot privi în ochi.

Ea a privit în pământ, cu buza de jos tremurându-i.

— Tata zice că nu mai pot să particip la curse.

— De ce?

Gianna îşi tot muta greutatea de pe un picior pe celălalt şi mi-a stat inima când am privit în jos şi am văzut că era încălţată cu Chucks[1] roşii. Exact ca aceia pe care-i avea Tate când am văzut-o prima dată, la vârsta de zece ani.

Ridicându-mi privirea, am descoperit că ezita cu răspunsul.

— Tata spune că-l fac pe fratele meu să se simtă prost. Sprijinindu-mă cu coatele pe genunchi, am întors capul ca s-o studiez.

— Pentru că l-ai învins pe fratele tău în cursa de săptămâna trecută? am întrebat, vrând să-mi verific deducţia.

Ea a dat din cap.

---

1 Chuck Taylor All Stars sau Converse All Stars, marcă de încălţăminte produsă de Converse, subsidiară a concernului Nike.

Evident. I-a învins pe toţi săptămâna trecută, iar fratele ei – geamăn – a plecat plângând de pe pistă.

— Tata spune că fratele meu nu se simte bărbat dacă mai concurez împotriva lui.

Am pufnit, dar mi-am recăpătat seriozitatea când am văzut-o încruntându-se.

— Nu e amuzant, a scâncit ea. Şi nu e corect.

Clătinând din cap, am scos o batistă din buzunarul de la spate.

— Uite, i-am zis, oferindu-i-o ca să-şi şteargă lacrimile. Dregându-mi glasul, m-am apropiat mai mult de ea şi am
început să vorbesc cu voce joasă:

— Ascultă, n-o să înţelegi asta acum, dar să ţii minte pentru mai târziu, i-am zis. Fratele tău o să aibă multe ocazii să se simtă bărbat de-a lungul anilor, numai că asta nu e problema ta. Ai înţeles?

Expresia feţei i-a rămas împietrită în timp ce mă asculta.

— Îţi place să goneşti în curse? am întrebat-o.

A încuviinţat imediat.

— Greşeşti cu ceva?

A clătinat din cap, făcându-şi cele două codiţe să i se legene pe umeri.

— Şi ar trebui să-ţi fie teamă să faci un lucru care-ţi place doar pentru că alţii nu pot să suporte ideea asta, că eşti o învingătoare? am insistat.

Ochii ei nevinovaţi, de un albastru-cenuşiu, m-au privit direct, în cele din urmă.

— Nu, mi-a răspuns, ridicând fruntea şi clătinând din cap.

— Atunci fugi înapoi pe pistă, i-am ordonat, întorcând capul spre carturile care zburau pe lângă noi. Ai întârziat!

Mi-a răspuns cu un zâmbet larg, ce-i acoperea aproape jumătate din faţă, şi a ţâşnit plină de entuziasm, spre intrarea pe pistă. Deodată însă, s-a oprit şi s-a întors pe călcâie.

— Dar cu tata ce fac?

— Mă descurc eu cu tatăl tău.

Zâmbetul ei a strălucit din nou şi a trebuit să mă abţin să nu surâd şi eu.

— A, n-ar trebui să-ţi spun asta, a adăugat ea pe un ton glumeţ, dar să ştii că mama te consideră foarte sexy.

Şi, acestea fiind spuse, s-a întors şi s-a repezit spre maşini.

Minunat.

Am expirat stânjenit, după care mi-am întors privirea spre tribunele unde stăteau mamele. Jax ar fi zis despre ele că sunt dame amatoare de prospături, iar Madoc le-ar fi sunat pur şi simplu.

Mă rog, asta înainte să se fi însurat, firește.

Era mereu aceeaşi poveste cu femeile astea şi ştiam că unele dintre ele îşi înscriau copiii doar ca să se poată apropia de piloţii de curse care-şi petreceau timpul pe-aici. Veneau coafate şi machiate la marele fix, de obicei în pantofi cu toc şi blugi mulaţi sau fuste scurte, de parcă s-ar fi aşteptat ca eu s-o aleg pe una dintre ele şi s-o duc în biroul meu, în timp ce copilul ei se juca pe-afară.

Jumătate dintre ele îşi ţineau telefoanele în dreptul feţelor, pre- făcându-se că nu făceau ceea ce era evident. Datorită gurii mari a Pashei, ştiam că, dacă unele persoane se foloseau de ochelarii de soare ca să nu se observe la ce priveau, femeile acelea focalizau cu camerele foto ca să se holbeze la dotările mele mai îndeaproape.

Minunat. Atunci, pe loc, i-am adăugat Pashei în fişa postului interdicţia de a-mi mai spune tot felul de rahaturi

pe care n-aveam nevoie să le ştiu.

— Jared! s-a auzit ca un tunet vocea Pashei, pe deasupra tuturor celorlalte zgomote. Ai un apel pe Skype!

Mi-am înclinat capul într-o parte, privind în direcţia ei. Pe Skype?

Întrebându-mă cine naiba o fi având chef de o conversaţie video, m-am ridicat şi, trecând prin cafenea, am intrat în atelierul-garaj, fără să iau în seamă şoaptele şi privirile piezişe ale celor care m-au recunoscut. În afara lumii motocicliştilor, nu mă cunoştea nimeni, însă în interiorul ei începeam să-mi consolidez un renume, iar atenţia cu care eram înconjurat avea să fie greu de suportat de acum încolo. Dac-ar fi fost posibil să am o carieră fără aşa ceva, m-aş fi bucurat, însă popularitatea vine la pachet cu participarea la curse.

Intrând în birou, am închis uşa şi m-am dus în faţa laptopului.

— Mamă? i-am zis femeii care pare o variantă feminină a mea.

Slavă Domnului că nu semăn cu tata.

— Ooo, s-a mirat ea, aşadar, îţi aduci aminte cine sunt! îmi făceam griji, a replicat, clătinând condescendentă din cap.

M-am aplecat peste birou, ridicând o sprânceană.

— Lasă teatrul, am mormăit.

Nu puteam să-mi dau seama unde era, după mobilierul din spatele ei. Nu vedeam decât un fundal cu foarte mult alb, motiv pentru care am presupus că se afla într-un dormitor. Soţul ei – şi tatăl celui mai bun prieten al meu, Jason Caruthers – e un avocat de succes, iar noul lor apartament din Chicago e, probabil, cel mai bun din câte se pot găsi pe piaţă.

Pe de altă parte, mama e foarte uşor de recunoscut.

Penelope Douglas

De o frumuseţe desăvârşită, e mărturia vie a faptului că oamenii chiar ştiu să profite atunci când li se oferă o a doua şansă. Are o înfăţişare sănătoasă, vioaie şi fericită.

— Vorbim o dată la câteva săptămâni, i-am amintit, dar până acum n-am mai conversat pe Skype, aşa că, ia zi, care-i treaba?

De când m-am lăsat de facultate şi am plecat de-acasă, acum doi ani, m-am mai întors doar o singură dată. Suficient cât să-mi dau seama că a fost o greşeală. Nu m-am văzut cu prietenii, nici cu fratele meu, şi, chiar dacă am ţinut legătura cu mama, am făcut-o doar prin telefon şi mesaje. Ba chiar şi legătura asta a rămas la stadiul „mai răruţ şi mai drăguţ".

Era mai bine aşa. Ochii care nu se văd se uită şi, pe lângă asta, avea efect, pentru că ori de câte ori auzeam vocea mamei, sau primeam un e-mail de la fratele meu, sau un SMS de la cineva de-acasă, mă gândeam la ea.

La Tate.

Mama s-a dat mai aproape de ecran şi părul ciocolatiu, la fel ca al meu, i s-a revărsat peste umeri.

— Am o idee. Hai s-o luăm de la început, a ciripit veselă, după care şi-a îndreptat spinarea. Bună, fiule, a rostit zâmbind. Ce mai faci? Mi-a fost dor de tine. Ţie ţi-a fost dor de mine?

Am izbucnit într-un râs nervos şi am clătinat din cap.

— Dumnezeule! am exclamat oftând.

În afară de Tate, mama era cea care mă cunoştea cel mai bine. Nu pentru că am fi petrecut, de-a lungul anilor, prea mult timp ca mamă şi fiu, ci deoarece a trăit alături de mine suficient cât să ştie că nu-mi plac tâmpeniile inutile.

Conversaţii de convenienţă? Mda, nu-s pentru mine.

Trântindu-mi fundul pe fotoliul din piele cu spătar înalt, am încercat s-o împac.

— Sunt bine, i-am răspuns. Tu?

A dat din cap şi am remarcat fericirea care-i făcea chipul să strălucească.

— Fac tot timpul câte ceva. Se-ntâmplă o grămadă de lucruri în vara asta pe-acasă.

— Eşti în Shelburne Falls? am întrebat-o.

Ea stătea în cea mai mare parte a timpului în Chicago, cu soţul ei, la o distanţă cam de o oră de mers cu maşina. De ce să se fi întors în oraşul nostru natal?

— Abia ieri m-am întors. O să stau aici tot restul verii.

Am lăsat capul în jos, ezitând pentru o fracţiune de secundă, dar mi-am dat seama că mama a observat. Când l-am ridicat din nou, mă privea. Şi am aşteptat să aud ceea ce ştiam c-o să urmeze.

Văzând că nu spuneam nimic, m-a stârnit mai departe:

— Acum, Jared, urmează momentul în care o să mă întrebi de ce stau cu Madoc şi cu Fallon, în loc să fi rămas în oraş împreună cu soţul meu.

Am întors capul, străduindu-mă să nu par interesat. Soţul ei fusese proprietarul casei din Shelburne Falls, însă o trecuse pe numele lui Madoc când se căsătorise. Jason şi mama stăteau în continuare acolo când erau în oraş şi, din nu ştiu ce motiv, ea avea impresia că eram interesat de subiect.

Voia să se joace cu mine. încerca să-mi provoace curiozitatea. Să mă determine să întreb despre ce mai era pe-acasă.

Dar poate că nu voiam să ştiu. Sau poate că voiam...

Să vorbesc cu fratele meu a fost uşor în ultimii doi ani. El ştie să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala şi ştie că, dacă am chef să vorbesc despre ceva, deschid eu subiectul. Mama, pe de altă parte, a fost întotdeauna o bombă cu ceas. Mereu mă întreb ce-o să mai zică de data

asta.

Ea se afla în Shelburne Falls şi era vacanţa de vară. Toată lumea era pe-acolo.

Toată lumea.

în loc să-i fac pe plac, am dat ochii peste cap şi m-am lăsat pe spate, hotărât să nu-i cânt în strună sau să-i dau satisfacţie.

Am auzit-o râzând şi am ridicat capul.

— Te iubesc, a zis chicotind şi schimbând subiectul. Şi mă bucur că ţi-ai păstrat dispreţul faţă de discuţiile triviale.

— Serios?

Şi-a împins bărbia în faţă, cu ochii ei mari scânteind.

— E reconfortant să ştii că unele lucruri chiar nu se schimbă niciodată.

Am scrâşnit din dinţi, aşteptând să detoneze bomba.

— Da, şi eu te iubesc, am răspuns pe un ton absent, după care mi-am dres glasul. Deci, să trecem la subiect, am zis apoi. Care-i treaba?

Ea a început să bată darabana cu degetele în biroul din faţa ei.

— N-ai mai venit pe-acasă de doi ani şi aş vrea să te mai văd. Atât.

Fusesem pe-acasă. O dată. Numai că ea nu ştiuse.

— Atât? am întrebat, fiindcă n-o credeam. Dacă ţi-e atât de dor de mine, urcă-ţi fundul într-un avion şi vino încoace să mă vezi, am tachinat-o.

— Nu pot.

— De ce? am întrebat-o, mijind ochii spre ea.

— Din cauza asta, a zis, după care s-a ridicat, dezvăluindu-şi pântecul cât se poate de însărcinat.

Am făcut ochii mari şi mi-a căzut faţa, întrebându-mă ce mama naibii mai era şi aia.

Porcăria naibii.

Am simţit cum vena de la gât începea să-mi zvâcnească şi am fixat-o pe mama cu privirea, ochii coborându-mi de la faţa ei şi ajungând până la mijloc şi... nu era posibil să fie adevărat!

însărcinată? Nu se putea să fie însărcinată! Eu aveam douăzeci şi doi de ani. Iar mama cât avea, patruzeci?

Am urmărit-o cu privirea în timp ce-şi lipea palmele de spate şi se lăsa, încet, înapoi pe scaun. Mi-am umezit buzele şi am oftat adânc.

— Mamă? am zis, fără să clipesc. Asta e vreo glumă sau ce?

Mi-a răspuns cu o privire compătimitoare.

— Mă tem că nu, mi-a explicat. Sora ta ar trebui să vină pe lume în următoarele trei săptămâni...

Sora mea?

— Şi vreau ca toţi fraţii ei să fie aici, ca s-o întâmpine, şi-a încheiat ea fraza.

Am întors capul în altă parte, simţind cum mă învăluia căldura.

La naiba, e gravidă!

Sora ta, a zis.

Şi toţifraţii ei.

— Prin urmare, e fată, am spus, mai mult pentru mine decât pentru ea.

— Da.

Mi-am frecat ceafa, bucurându-mă de faptul că mama nu era exagerat de vorbăreaţă, aşa că aveam timp să procesez informaţia. Doar că habar n-aveam ce să cred.

Mama urma să nască şi, pe de-o parte, aş fi vrut să ştiu ce naiba era în mintea ei. Fusese alcoolică cincisprezece ani, chiar şi în timpul copilăriei mele, şi, deşi ştiam că m-a iubit întotdeauna şi că, în esenţă, era un om bun, aş fi primul care i-ar sparge globul de sticlă în care trăieşte şi i-ar spune că a fost o mamă de rahat.

Totuşi, pe de altă parte, ştiam că şi-a revenit. Şi-a

câştigat dreptul la o a doua şansă şi, după cinci ani de abstinenţă, presupun că s-a simţit pregătită pentru asta. De asemenea, a fost o mamă adoptivă perfectă pentru fratele meu vitreg, Jax, după ce el a venit să stea cu noi, iar acum avea în jurul ei un grup de oameni care-o sprijineau.

Un grup din care eu nu făceam parte, din moment ce eram plecat.

Madoc, fiul ei vitreg, cu soţia lui, Fallon; Jax şi iubita lui, Juliet; Jason, soţul mamei; Addie, menajera... toţi îi erau alături, în afară de mine.

Am scuturat din cap ca să mi-l limpezesc şi l-am întors din nou spre ecran.

— Doamne... mamă... eu...

Mă bâlbâiam rău. Habar n-aveam ce să spun sau să fac. Nu sunt o fire prea sensibilă, nici priceput la chestii de-astea.

— Mamă, am zis, înghiţind în sec şi privind-o în ochi. Mă bucur pentru tine. Nici prin cap nu mi-ar fi trecut...

— Că mai vreau copii? m-a întrerupt. îmi vreau lângă mine toţi copiii, Jared. Mi-e foarte dor de tine, a mărturisit. Madoc şi Fallon au grijă de mine, căci Jason are de încheiat un caz în oraş, iar Jax şi Juliet se poartă minunat, dar vreau să fii şi tu aici. Vino acasă. Te rog.

Mi-am dres din nou glasul. *Acasă*.

— Mamă, programul meu e... am zis, căutând o scuză. O să încerc, dar e foarte...

— Tate nu e aici, mi-a tăiat ea vorba, lăsând capul în jos.

Mi-am simţit pulsul răsunând în timpane.

— Dacă din cauza asta îţi faci griji, a continuat ea. Tatăl ei e plecat în Italia pentru câteva luni, aşa că-şi petrece vara acolo.

Mi-am lăsat bărbia în jos, inspirând adânc, anevoios.

Tate nu e acasă.

Bine, mi-am zis, strângând din dinţi. *Asta-i bine.* N-aveam să fiu nevoit să suport asta. Mă puteam duce şi eu acasă, să-mi petrec timpul împreună cu familia mea, şi cu asta, basta. N-aveam să fiu nevoit s-o văd.

Uram să recunosc chiar şi faţă de mine însumi, dar mă temeam că aveam s-o întâlnesc. Atât de mult, încât de aceea nici nu mai dădusem pe-acasă.

Mi-am şters palma pe coapsă, scăpând de transpiraţia care mă trecea de fiecare dată când mă gândeam la ea. Chiar dacă am plecat ca să mă pot simţi din nou întreg, o parte din mine a rămas pustie.

Partea pe care numai ea o umplea.

Nu mă simţeam în stare s-o văd fără s-o doresc. Sau fără să-mi doresc s-o urăsc.

— Jared? a zis mama, făcându-mă să-mi schimb expresia feţei.

— Da, am spus suspinând. Sunt aici.

— Ascultă-mă, mi-a zis pe un ton poruncitor. Aici nu e vorba despre motivul pentru care ai plecat. Aici e vorba despre sora ta. Numai la asta vreau să te gândeşti în clipa de faţă. Iartă-mă pentru că nu ţi-am spus mai devreme, dar...

Şi-a lăsat ochii în jos, părând să-şi caute cuvintele.

— Eu nu ştiu niciodată ce e în mintea ta, Jared. Eşti foarte introvertit şi-am vrut să fim doar între patru ochi, ca să-ţi pot da vestea personal. Totuşi, tu nu ţi-ai găsit niciodată timp ca să vii acasă, aşa că am aşteptat cât am putut.

Nu înţeleg de ce mă deranjează atât de mult faptul că mamei i-a fost greu să stea de vorbă cu mine. Bănuiesc că nu m-am gândit niciodată cu adevărat la asta, dar acum, când a adus vorba, mi-am dat seama că nu-mi făcea plăcere să ştiu că i-am provocat nelinişte.

Penelope
Douglas

A tras adânc aer în piept şi m-a privit, cu bunătate, dar şi cu seriozitate.

— Avem nevoie de tine, mi-a zis cu o voce blândă. Madoc o să se joace cu ea cu toate jucăriile. Jax o să se cațăre pe munţi, cu ea în cârcă. Tu însă o vei apăra. Vei avea grijă ca ea să nu pățească nimic. Nu te rog. Te anunţ doar. Quinn Caruthers are nevoie de toţi fraţii ei.

Nu m-am putut abține: am zâmbit.

Quinn Caruthers. *Sora mea*. Deja avea nume.

Şi, da, ce naiba, sigur că aveam să fiu acolo pentru ea.

Am încuviințat dând din cap, drept răspuns.

— Bine, a zis ea, relaxându-se. Jax ţi-a trimis biletul de avion prin e-mail.

Şi, spunând asta, s-a deconectat.

CAPITOLUL 2 JARED

ACUM DOI ANI

Ador dimineţile ca aceasta. Dimineţi în care mă trezesc primul şi pot s-o privesc cum doarme, pentru câteva minute. Pielea delicată, strălucitoare, a pieptului, i se ridică şi coboară în ritmul respiraţiei uşoare şi ştiu că, dacă mi-aş strecura degetele pe spatele ei, pe sub maiou, i-aş simţi transpiraţia. Se încinge când doarme.

Mă relaxez pe scaunul de lângă fereastra ei, privindu-i buzele moi, trandafirii, cum se strâng când începe să se mişte. Gâtul ei lung şi subţire mă ademeneşte şi-mi stârneşte disperarea.

Îmi doresc cu disperare să n-o părăsesc niciodată. N-aş vrea în ruptul capului să fac ceea ce ştiu că voifi nevoit să fac chiar acum.

Tate apus stăpânire pe inima mea şi poate că m-aş îneca încercând să-mi înghit şi să-mi îngrop nevoia de ea.

Încerc să ţin minte părţile bune. Lucrurile care mă vor păstra viu în inima ei, cât timp voifi plecat. Serile ploioase, în maşina mea. Faptul că gâtul ei are un gust diferit de cel al buzelor. Cât de înfierbântată e când se strecoară în pat.

Cât de mult detest acum să dorm singur.

Telefonul ei începe să vibreze pe noptieră şi strâng din pumni, ştiind că totul urmează să se destrame.

Când se va trezi, voi fi nevoit s-o rănesc.

Întoarce capul în partea cealaltă şi-i văd ochii deschizându-se, trupul trezindu-se la viaţă. Inspiră adânc şi se ridică încet în capul oaselor. Mă observă imediat şi-mi susţine privirea. Un zâmbet firav îi joacă pe buze, dar

numai până când vede că eu nu zâmbesc.

Fac semn cu capul spre telefon, sperând c-o să răspundă şi o să-mi ofere astfel un minut de răgaz. Fierbinţeala îmi inundă pieptul şi inima îmi bate cu putere. Trebuie să fiu în stare să fac ceea ce am de făcut. Pentru ea, pentru mine.

Pentru viitorul nostru împreună.

Aruncă o privire spre telefon, plimbându-şi degetul mare în sus şi-n jos pe ecran, după care îşi ridică iar capul spre mine.

—Au ajuns, îmi spune în şoaptă. Sunt în Noua Zeelandă.

Despre Jax şi Juliet vorbeşte. I-am condus ieri cu maşina la aeroport şi probabil că i-au trimis un SMS ca s-o anunţe că au ajuns cu bine. Probabil că am primit şi eu acelaşi mesaj, numai că telefonul meu e în geanta de voiaj de la picioarele mele.

— Unde te duci? mă întreabă, observând geanta.

Las capul în jos, dar apoi îl ridic, hotărât să nu mă port ca un laş afurisit.

— Plec pentru un timp, Tate, ii răspund, încercând să păstrez un ton blând.

În ochi îi apare îngrijorarea.

— La şcoala militară? mă întreabă.

— Nu, răspund, aplecându-mă în faţă şi sprijinindu-mi coatele pe genunchi. Eu... Oftez, continuând să vorbesc cu încetineală: Tate, eu te iubesc...

Numai că ea îşi azvârle pătura şi începe să respire greu, ştiind deja încotro se îndreaptă discuţia. Fiindcă şi-a prins la spate, în coadă, părul lung şi blond, pot să văd pe tot chipul ei că ştie deja despre ce este vorba.

—Jax avea dreptate, rosteşte cu glas răguşit.

—Jax are mereu dreptate, recunosc eu, dorindu-mi să

potface mai departe ceea ce am făcut în ultimii doi ani.

Să pun stăpânire pe buzele ei, să sting lumina şi să mă izolez de toată lumea.

Fratele meu e în stare să dea glas tuturor lucrurilor pe care toţi ceilalţi se tem să le înfrunte, plus că mă cunoaşte ca pe propria persoană. Sunt nefericit şi nu pot să mă mai folosesc de Tate ca să rămân în picioare.

— Dac-am continua aşa, zic clătinând din cap, te-aşface nefericită.

Fratele meu ştie că detest şcoala militară. Şi-a dat seama şi fdră să-i
spun că urăsc viaţa din Chicago. Urăsc şcoala. Urăsc apartamentul ăsta. Urăsc sentimentul că nu sunt decât o piesă rătăcită dintr-un puzzle.

Unde naiba mi-o fi locul?

Şi, din moment ce Tate a auzit discuţia mea de alaltăieri cu Jax, acum şi-a dat seama ce-o să fac. E momentul să-mi asum răspunderea.

Strică totul, asumă-ţi răspunderea, după care ridică-te.

îşi îndreaptă brusc ochii spre mine şi văd lacrimile care încep să se adune în ei.

—Jared, dacă vrei să renunţi la şcoala militară, n-ai decât, îmi zice plângând. Nu-mi pasă. Poţi să studiezi orice. Sau nimic. Numai să...

— Dar eu nu ştiu ce vreau! izbucnesc, urlând ca să nu plâng. Asta-i problema, Tate. Am nevoie să-mi dau seama ce vreau.

— Departe de mine, se răsteşte ea.

Mă ridic, trecându-mi mâna prin păr.

— Nu tu eşti problema, iubito, îi spun, încercând s-o liniştesc. Tu eşti singura certitudine pe care-o am. Dar trebuie să mă maturizez, iar asta n-o să se-ntâmple cât timp stau aici.

Penelope
Douglas

Am douăzeci de ani şi tot ce ştiu despre mine e că o iubesc pe Tatum Brandt.

Acum doi ani, crezusem că asta e suficient.

— Aici, unde? mă provoacă ea. În Chicago? În Shelbume Falls? Sau lângă mine?

îmi încleştez fălcile şi privesc prin uşile din sticlă. Nu-mi doresc decât s-o iau în braţe şi să rămân aşa. Nu vreau să plec.

Dar nu pot săfac ceea ce vrea ea. Nu pot să las şcoala ca să mă regăsesc şi, în acelaşi timp, să fiu lângă ea. Ce-ar trebui să fac? Să stau acasă toată ziua, să hoinăresc prin oraş, să-mi iau câte o slujbă ocazională, explorându-mi între timp opţiunile, cine ştie câţi ani, în vreme ce ea se întoarce acasă în fiecare zi de la cursurile care o ajută să evolueze constant în viaţă?

Detest să mă exprim aşa, dar adevărulgol-goluţ e că orgoliul meu nu poate să suporte asta.

Nu pot să trăiesc ca un parazit, încercând să-mi dau seama pe ce cale să o apuc, în timp ce ea stă şi mă priveşte.

Dar o să mă întorc. O voi iubi mereu.

Se aşază pe patul în care am dormit unul lângă celălalt timp de aproape zece ani. Patul în care am făcut dragoste cu ea de nenumărate ori. în clipa asta, mă simt ca ultimul om. Sunt un laş afurisit, pentru că am nevoie să plec, dar şifiindcă nu vreau s-o fac. Simt că urmează să cedez.

Şi totuşi, îmi dreg glasul, îi caut privirea şi continui:

— Chiria apartamentului e plătită pentru tot anul şcolar, aşa că n-ai de ce să-ţi faci griji...

— Tot anul! mă întrerupe ea, ţâşnind din pat. Un an nenorocit! Îţi baţi joc de mine?

— Nu ştiu ce-o să fac, bine? îi mărturisesc. Nu simt că aş avea ce să caut la facultate! Mă simt de parcă tu ai goni cu o sută la oră, iar eu sunt nevoit în permanenţă să încerc să mă ţin după tine!

Mă priveşte clătinând din cap, nevenindu-i să creadă ce se-ntâmplă.

îmi controlez tonul, continuând să vorbesc cufermitate. Trebuie s-ofac.

— Tu ştii ce faci şi ce vrei, Tate, în timp ce eu...

îmi încleştez dinţii.

— Eu parcă aş fi orb, la naiba! Nu pot să respir.

întoarce capul ca să-şi ascundă lacrimile, care ştiu că i se scurg pe obraji.

— Nu poţi să respiri, mă îngână, făcându-mă să simt un nod în stomac.

Ce, are impresia că pe mine nu mă doare?

— Iubita mea, îi zic, apucând-o de umeri şi întorcând-o cu faţa spre mine. Te iubesc, îi declar, privind-o în ochii de un albastru-cenu- şiu. Te iubesc al naibii de mult. Doar că... doar că am nevoie de timp, continui pe un ton rugător. De spaţiu, ca să-mi dau seama cine sunt şi ce vreau.

îmi caută privirea şi vorbeşte mai încet:

— Şi ce-o să se-ntâmple? mă întreabă. Ce-o să se-ntâmple când o să descoperi viaţa pe care-o cauţi?

îmi îndrept spinarea, luat prin surprindere. Nu există viitor care să n-o includă pe ea. Doar trebuia să ştie asta.

— Nu ştiu încă, îi mărturisesc.

Nu ştiam unde aveam s-ajung, ce-aveam să fac, ştiam doar că ea era a mea. întotdeauna.

Şi că aveam să mă întorc acasă.

Ea dă aprobator din cap.

— Eu ştiu, zice cu o voce care a devenit tăioasă. Tu n-ai venit aici ca să-mi spui c-o să te întorci. Că o să mă suni sau c-o să ne trimitem mesaje. Tu ai venit aici ca să te desparţi de mine.

Se desprinde şi încearcă să-mi întoarcă spatele, dar o prind din nou.

— Iubito, vino încoace.

Numai că ea se smuceşte, lăsându-şi braţele în jos.

— O, pleacă odată şi gata! strigă, privindu-

mă cu ochi scânteietori. Tu te izolezi de toţi cei care te iubesc. Eşti penibil. Trebuia să mă fi obişnuit cu asta până acum.

— Tate...

— Pleacă! strigă iar, ducându-se spre uşa dormitorului şi deschi- zând-o larg. Mi-e silă să te mai văd, Jared. Pleacă şi gata.

Clatin din cap, mijindu-mi ochii.

— Nu, zic, încercând s-o conving. Am nevoie să mă înţelegi.

Ea îşi ridică bărbia, într-o atitudine sfidătoare.

— Tot ce-o să înţeleg vreodată e că ai simţit nevoia să duci o viaţă din care eu să nufac parte, aşa că pleacă şifa ce vrei.

— Dar nu vreau aşa ceva, ripostez, căutând cuvintele potrivite cu care s-o contrazic. Nu vreau săfie aşa. Nu vreau să te rănesc. Stai jos, să putem discuta. Nu vreau să te las în starea asta, îi zic grăbit.

De ce nu vrea să înţeleagă? N-o părăsesc. O să mă întorc.

Ea însă scutură din cap.

— Iar eu nu vreau să te las să rămâi. Ai nevoie săfii liber? Atunci du-te. Pleacă.

îmi înghit nodul gros din gât, privind-o. Ce naiba se-ntâmplă? Regretele îmi săgetează prin minte, odată cu gândul că poate arfi trebuit să procedez altfel. S-o fac să se aşeze şi s-o iau cu binişorul. Doar că nu mă pricep la tâmpenii de-astea. Nu ştiu cum să fiu delicat.

Fir-ar a naibii de treabă, am luat-o pe nepregătite. Chiar dacă am stat mai la distanţă în săptămâna care a trecut, ştiu că ea nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva.

După tot ce-am făcut pentru ea de-a lungul anilor, încă n-are încredere în mine. Nu-şi dă seama că încerc săfiu tare. Că încerc săfiu bărbat. Tot ce înţelege ea în clipa asta e că-iprovoc noi suferinţe, iar de astea s-a săturat.

Penelope
Douglas

— *Ieşi imediat, îmi porunceşte, cu lacrimile uscându-i-se pe faţă.*

Las capul în jos şi toţi muşchii braţelor mi se încordează într-un
imbold de a sări pe ea. S-o iau în braţe, s-o strâng la piept şi s-o fac să se topească în mine, ca defiecare dată. Trebuie s-o am pe Tate în viaţa mea.

Ea o să mă aştepte.

Şi, în timp ce-mi iau geanta şi plec, ştiu c-o să mă întorc. Trebuie să plec, dar o să mă întorc pentru ea.

Nici măcar n-am avut nevoie de un an, de fapt. Numai de şase luni.

Până la urmă, se pare că şi şase luni au fost prea mult timp.

— Minunat, s-a răstit Pasha, zgâindu-se la hubloul de lângă locul ei de la clasa întâi. Acum înţeleg foarte bine ce vrea să însemne „stat de trecere”.

Am făcut abstracţie de dezgustul ei faţă de cine ştie ce-o fi văzut afară şi mi-am îndesat iPad-ul în bagajul de mână, pe care l-am împins la loc cu piciorul sub scaunul meu.

— Sus inima, îi zic oftând. Avem şi noi, în Shelburne Falls, şi maşini, şi alcool, şi ţigări. O să te simţi exact ca la tine acasă.

Ea s-a lăsat la loc pe scaun şi am simţit cum se încrunta spre spătarul din faţă.

— Abia aştept, a zis pe un ton plin de sarcasm. O să mă pot îmbăta diseară, nu? a adăugat.

Am zâmbit şi am închis ochii, încercând să ignor pocnetele din urechi din timpul aterizării.

— Cât timp nu te desprinzi de mine, mi se rupe de ceea ce faci.

I-am auzit răsuflarea sacadată, exasperată, şi m-am întrebat —
probabil, la fel de mirat ca şi ea – de ce am simţit nevoia

s-o târăsc după mine.

— E ciudat, a bombănit ea. Tu eşti ciudat. De ce trebuie să fiu şi eu aici?

— Fiindcă te plătesc...

— Pentru asta, a terminat ea propoziţia în locul meu. Ei bine, într-o zi, când o să vrei un rinichi, chiar o să te coste.

Mi-am umezit buzele, imaginându-mi o mână invizibilă care să mă apese pe inimă ca să-i încetinească bătăile. Peste un minut, aveam să fiu din nou în oraşul natal şi, chiar dacăTate nu era acolo, tot eram emoţionat. Să-mi văd casa, precum şi casa ei de alături, fostul nostru liceu... şi pe cel mai bun prieten al meu, care nu vorbea cu mine...

Dumnezeule, am devenit un smiorcăit.

Am întors capul, încă rezemat de spătar.

— Pasha? am bâiguit. Ce-ai vrea să spun? Că, în zilele astea, nici nu pot să-mi mestec mâncarea fără tine?

Penelope
Douglas

Am ridicat din umeri.

— Prefer să te am prin preajmă şi să n-am nevoie de tine decât să am nevoie de tine şi să nu te am prin preajmă.

Sprâncenele ei negre – cea din dreapta, cu două piercinguri halteră – s-au împreunat şi Pasha m-a privit pe sub ele de parcă mi-ar fi crescut un corn în frunte. Sunt convins că ştia toate astea, deşi cu siguranţă nu le mai recunoscusem până acum. Mă bazam foarte mult pe ea, ceea ce era perfect, fiindcă îi făcea plăcere să se ştie utilă. Asta se întâmplă cu oamenii neglijaţi.

Oricât mi-ar fi plăcut tatăl ei, trebuie să spun că era un părinte cam la fel de bun pe cât a fost mama, în copilăria mea.

Totuşi, Pasha s-a dovedit o alegere bună. M-a tras la mal când mă înecam şi a luat multe hotărâri în locul meu, atunci când n-am fost în stare. M-a scos din prăpastia în care căzusem şi mi-a trezit interesul pentru motociclete, mi-a făcut cunoştinţă cu sponsori şi investitori, convingându-mă să investesc în atelier. Nimic din toate astea nu s-a întâmplat în decursul unor dineuri de afaceri calme şi rezonabile – mai degrabă, ea ţipa la mine să casc ochii în jurul meu – dar, până să-mi dau seama, s-au întâmplat atâtea chestii, încât n-am mai avut timp să mă gândesc. Ea mi-a umplut viaţa de zgomot, când liniştea era prea periculoasă.

Nu numai că aveam nevoie de ea, dar mi-o şi doream în preajma mea.

Iar acum o ştia şi ea.

Probabil că avea să-mi ceară, naibii, încă o mărire de salariu.

Jax aştepta la capătul terminalului, chiar dacă-i

spusesem c-o să-i trimit un SMS când o să ajungem la ieşirea pasagerilor.

Cu toate astea, am zâmbit cu gura până la urechi în clipa în care l-am zărit, abia remarcând cum a ţâşnit Pasha pe lângă noi, ca să iasă la o ţigară.

— Salut, am zis, încolăcindu-mi un braţ de gâtul lui Jax şi tră- gându-l spre mine, în timp ce-mi lăsam geanta să cadă.

— Salut, mi-a răspuns, astfel încât să-l aud numai eu. Mi-a fost dor de tine.

Mi-am permis să închid ochii pentru o clipă, împovărat dintr-o- dată de lunga perioadă în care am stat departe de el. Ţinuserăm legătura cu regularitate şi, chiar dacă am stat departe doar ca să evit o persoană anume, Jax plătise şi el preţul.

Eram sânge din sângele lui. Singura rudă de sânge pe care-o avea.

Desprinzându-mă din îmbrăţişare, am trecut în revistă tot ce rămăsese neschimbat. Părul lui negru era aranjat astfel încât să arate ca şi cum tocmai şi-ar fi trecut degetele prin el, iar ochii albaştri aveau aceeaşi nuanţă vibrantă de azuriu ca ultima dată când îl văzusem. Nu vedeam nici cicatrice, nici vânătăi, ceea ce-mi dovedea că se ţinea departe de necazuri.

Jax oricum nu obişnuia să se încaiere, numai că instinctul îmi cerea să mă asigur. Se îmbrăca şi acum în blugi şi tricouri negre, aproape identic ca mine. Am clătinat din cap când mi-am dat seama că şi el mă evalua, după care l-am văzut destinzându-se în sfârşit şi cuprinzând cu braţul umerii iubitei lui.

—Juliet, am zis, îndreptându-mi în sfârşit privirea spre ea, tocmai când îşi încolăcea braţul pe talia lui Jax.

Ea mi-a zâmbit şi apoi m-a salutat.

— îmi pare bine să te văd.

Penelope
Douglas

Nu eram sigur dacă spunea adevărul, dar nici nu-mi păsa prea mult. Noi doi ne înțelegeam bine, dar n-am fost – și, probabil, n-o să fim niciodată – cei mai buni prieteni. Eu aveam o toleranță limitată față de trăncăneala stupidă, iar ea părea să mă privească, la rândul ei, cu din ce în ce mai puțină cordialitate. Probabil, din cauza lui Tate.

Când eram în liceu, Juliet prefera să fie strigată cu inițialele surorii ei, K.C. Acum doi ani, când s-a cuplat cu fratele meu, și-a reluat prenumele primit la naștere, iar eu încă aveam nevoie de ceva timp până să mă obișnuiesc.

Mi-am ridicat geanta de jos și i-am privit pe amândoi.

— Din câte am auzit, e cazul să te felicit, i-am zis ei. Să predai în Costa Rica? Voi doi sunteți pregătiți pentru așa ceva?

Juliet tocmai absolvise facultatea și obținuse diploma de profesoară, și deoarece Jax, la rândul lui, sărise peste etape și terminase facultatea mai devreme, ei doi urmau să plece în America Centrală la toamnă. Jax mă anunțase, cu câteva săptămâni în urmă, că Juliet a semnat un contract pe un an, însă cu ea nu discutasem deloc despre asta.

Juliet a întors capul ca să-l privească, un zâmbet cu subînțeles jucându-i pe buze, ca și cum ar fi fost vorba despre o glumă doar de ei doi știută.

— Nicio aventură nu e prea mare, a rostit voioasă, mai mult către el decât către mine.

Mi-am dres glasul.

— Și... mama unde e?

— Are o programare la doctor, mi-a răspuns Jax, îndesându-și mâinile în buzunare.

— E totul în regulă?

— Da, a încuviințat el, după care s-a întors, pornind spre ieșirea din aeroport. Se simte perfect. Când

o femeie se apropie de soroc, trebuie să se ducă în fiecare săptămână, din câte se pare. Ar trebui s-o vezi, băi, frate! a adăugat, râzând în barbă. A apucat-o frenezia cumpărăturilor şi mănâncă îngheţată după fiecare masă, dar e în al nouălea cer.

Am pornit după el, moment în care am văzut-o pe Pasha intrând din nou în aeroport şi îndreptându-se spre noi.

— De ce naiba nu mi-ai spus că e gravidă? l-am apostrofat pe Jax.^

Înţelegeam că mama a vrut să păstreze secretul faţă de mine, dar Jax ar fi putut să mă prevină.

A clătinat din cap, zâmbind cu superioritate.

— Frate dragă, nu e treaba mea să-ţi spun că maică-ta e gravidă. îmi pare rău.

Numai că, după tonul lui amuzat, îmi dădeam seama că nu-i părea deloc rău.

— Pe lângă asta, ea chiar n-ar fi vrut să afli prin telefon. De-asta a tot încercat să te cheme acasă.

Remuşcările au început să mă înţepe din mai multe direcţii când m-am gândit la câte porcării va trebui să îndrept. Răspunsurile la întrebările mamei, tăcerea cu care mă trata Madoc, reaco- modarea cu fratele meu...

— Ăăă... bună, a zis Juliet, întorcând capul din mers spre Pasha. Eşti cumva cu Jared?

Mi-am aruncat geanta pe umăr, cu ochii spre Juliet.

— Scuze, am intervenit. Jax, Juliet, v-o prezint pe Pasha, am zis, arătând cu bărbia spre fata de lângă mine. Pasha, ei sunt Jax, fratele meu, şi iubita lui, Juliet.

— Salut, a zis Pasha, nonşalantă.

Juliet i-a strâns la repezeală mâna Pashei, după care a întors capul, cu o înfăţişare nedumerită. I-am observat privirea piezişă pe care i-a aruncat-o lui Jax.

— Bună, Pasha, a zis Jax, strângându-i repede mâna şi arun- cându-mi o privire la fel de rapidă, înainte de a traversa pasarela spre parcarea acoperită. Băi, frate, de ce nu mi-ai spus că te-ai cuplat cu cineva?

Am izbucnit într-un râs amar, dar am fost întrerupt.

— Ooo, a gângurit Pasha în timp ce intram în parcare. Nu le-ai spus despre noi, scumpule?

După care mi-a brăzdat bicepşii cu unghiile ei de un roz-aprins.

Mi-am dat ochii peste cap.

— E asistenta mea, am explicat, aruncându-mi geanta în portbagajul vechiului meu Mustang, acum al lui Jax. E doar asistenta mea. Atât.

Jax şi-a clătinat degetul arătător între mine şi Pasha,

în drum spre portiera din dreptul volanului.

— Aşadar, voi doi nu sunteţi...

— Pfuui, a mormăit Pasha, cu un dezgust vizibil pe toată faţa.

— Atunci, eşti gay? a întrebat-o Jax.

Am pufnit în râs, zguduit de hohote chiar şi în timp ce le deschideam portiera fetelor.

Pasha şi-a proptit mâinile în şolduri.

— Cum asta... ce...? s-a bâlbâit, aruncându-mi o privire acuzatoare.

Am ridicat mâinile, prefacându-mă nevinovat.

Jax a mijit ochii spre ea, pe deasupra capotei.

— Când e vorba despre femeile care nu sunt interesate de fratele meu, în mare măsură, nu-ţi rămân decât lesbienele.

Pasha a mormăit ceva şi s-a urcat pe bancheta din spate, lângă Juliet. Am trântit portiera şi m-am dus spre locul şoferului.

Jax şi-a îndreptat spinarea* văzând că mă apropii.

— Acum e maşina mea, a protestat, dându-şi seama de ceea ce voiam să fac.

L-am ţintuit cu o privire tăioasă.

— Iar eu nu merg cu altcineva la volan. Aştept până când te împaci cu ideea.

După aproximativ trei secunde, şi-a dat seama că n-avea cum să câştige. Aşa că, în cele din urmă, a oftat şi şi-a mişcat fundul spre portiera din dreapta.

Urcându-mă la volan, am pornit motorul şi m-am relaxat, lăsându-mă încet pe spate. Vechiul şi familiarul huruit al motorului îmi amintea de un timp de mult apus. Pe atunci, eram rege în ţara orbilor. Credeam că le ştiam pe toate.

Lungile drumuri din serile târzii, cu muzica mea umplând micul spaţiu, planurile de viaţă pe care le

ticluiam în jurul lui Tate şi felul cum aveam s-o chinuiesc în unicul univers care conta.

O imagine a ei mi-a trecut fulgerător prin minte, de când mergea pe jos spre şcoală. îşi îndrepta spinarea când auzea maşina mea apropiindu-se, iar eu treceam ca vântul pe lângă ea, privind în oglinda retrovizoare cum îi flutura părul în curentul stârnit. Aproape că mi-am dorit să fie în oraş în vara asta.

Aş da aproape orice ca s-o fac să mă simtă iar.

Ca să nu mai spun că-l întorsese împotriva mea pe cel mai bun prieten al meu. El nu mai vorbea cu mine şi ştiam că asta se întâmpla din cauza ei.

Mi-am pus centura.

— Deci, hai s-o facem şi pe-asta, i-am zis lui Jax. Unde e Madoc?

A şovăit, apoi a început să vorbească încet.

— Pe-aici, a zis, încercând să evite răspunsul. Face un internship de vară aici, în oraş, dar încă locuieşte în casa lui din Shelburne Falls.

— Bine, am încuviinţat, aducându-mi aminte că era vineri după-amiaza. O să dau pe la el înainte să mergem acasă.

— Frate, s-a repezit Jax, în timp ce ieşeam din parcarea acoperită. Nu cred că Madoc o să fie dispus să...

— Las-o naibii, am scrâşnit printre dinţi. Au trecut doi ani. Sunt sătul de porcăriile lui.

CAPITOLUL 3 TATE

Vacanţele de vară încetează să existe după ce ajungi la facultate. Poate începi să urmezi cursuri de vară, sau îţi iei o slujbă pe perioada estivală, sau ai o bibliografie de citit sau nişte credite de recuperat, esenţial e că timpul liber începe, încetul cu încetul, să se diminueze şi, până să-ţi dai seama, într-o zi faci un lucru care-ţi place şi alte cincisprezece pe care le detesti.

Bun-venit la maturitate, ar spune tata.

Ar trebui să fiu mulţumită. Una peste alta, nu era chiar rău. Şansele apăreau din abundenţă în viaţa mea şi oricare alta ar fi fost îngăduitoare şi recunoscătoare pentru asta. Educaţia mea avea să-mi asigure viitorul.

Am reuşit. Într-o zi, o să fiu medic. Poate, undeva aproape de casă. Sau poate departe. Fără discuţie, o să mă mărit şi-o să am copii. Or să apară şi ratele pentru casă şi pentru maşină. Un portofoliu de acţiuni, care să-mi asigure o viaţă confortabilă după pensionare. Poate c-o să am şi o casă în Bahamas. O să râd la spectacolele de teatru ale copiilor mei, de la şcoală, şi-o să-i strâng în braţe când o să-i văd speriaţi de ceva.

Pacienţii mei, sper, mă vor face să mă simt utilă. Pe unii îi voi ajuta, pe alţii îi voi pierde. M-am pregătit pentru asta. Le voi aduce alinare multora şi voi plânge împreună cu câţiva. Voi înfrunta totul, ştiind că am făcut tot ce mi-a stat în puteri.

îmi voi dedica viaţa profesională însănătoşirii bolnavilor. Viaţa mea personală va fi cea a unei soţii şi mame conştiincioase.

Pacienţi şi pacienţă[1].

Şi, până acum doi ani, am fost entuziasmată de toate

1 Răbdare, îngăduinţă. (N. red.)

astea.

Mi le-am dorit pe toate.

— Bine c-ai venit, m-a întâmpinat Ben, luându-mă de mână şi sărutându-mă uşor pe obraz. Ţi-au tot dat mesaje pe pager de vreo cinci minute.

Am zâmbit, punându-i o mână pe piept şi rezemându-mă de el.

— Scuze, am şoptit, sărutându-l din nou, uşor, de data asta pe buze. Doar nu era să scap plosca, nu? am glumit, retrăgându-mă şi punându-mi fişele de observaţie pe masa asistentei-şefe.

A strâmbat dezgustat din buze la gândul unei asemenea imagini.

— Corect, a încuviinţat.

— în plus, am continuat, sunt o femeie care merită să fie aşteptată. O ştii doar.

Şi-a ridicat bărbia şi m-a privit printre gene, cu ochii lui albaştri.

— încă încerc să văd dacă e aşa, m-a tachinat.

— Aoleu! am exclamat râzând. Atunci poate că Jax a avut dreptate, la urma urmei.

S-a posomorât şi tot amuzamentul i-a dispărut.

— Ce-a mai zis ăla despre mine? a bombănit.

Am zâmbit, scoţându-mi bluza albastră de uniformă şi rămânând în maioul meu alb.

— A zis că eşti formidabil, am răspuns în glumă.

Ben a ridicat o sprânceană, ştiind că nu era adevărat.

Jax, fratele fostului meu iubit, nu avea la inimă pe nimeni care încerca să-i ia locul frăţiorului său în viaţa mea. Norocul meu că n-aveam nevoie de aprobarea lui.

Am ridicat din umeri şi am continuat:

— în schimb, el chiar crede că ţi-ar fi mult prea greu să mă suporţi.

A făcut ochii mari şi a zâmbit, acceptând provocarea.

Strecu- rându-şi mâna la ceafa mea, s-a apropiat şi şi-a lipit buzele de ale mele.

Căldura corpului său m-a învăluit şi m-am destins, lăsându-mă pradă sărutării şi savurând patima flămândă pe care o emana.

Era clar că mă voia.

Chiar dacă nu mă înghesuia nevoia de el, mă făcea să mă simt stăpână pe mine, iar asta îmi plăcea, fără îndoială.

Desprinzându-se de mine, mi-a zâmbit, ca şi cum tocmai şi-ar fi demonstrat punctul de vedere.

M-am lins pe buze, simţind gustul mentolat al gumei lui de mestecat. Ben a avut totdeauna un miros şi un gust pe care puteam să le identific. Mentă sau scorţişoară pe buze, apă de colonie pe haine, şampon Paul Mitchell în păr... şi mi-a trecut prin minte gândul că, de fapt, nu ştiu cum ar mirosi fără toate astea. În materie de apă de colonie, preferinţele se mai schimbă în timp. La fel şi în cazul şamponului sau al gumelor de mestecat pentru împrospătarea respiraţiei. Oare cum ar mirosi stând cu capul pe perna mea? S-ar schimba mirosul sau ar fi mereu acelaşi?

Mi-a arătat prin semne recipientul negru şi punguţa cu beţi- şoare din lemn de pe masă.

— Ţi-am adus cina. E sushi, a precizat. De somon se presupune că ar fi, adică un aliment excelent pentru creier, a adăugat, fluturându-şi mâna. Şi, din moment ce ai făcut noapte albă, m-am gândit c-o să-ţi prindă bine.

— Mulţumesc, am răspuns, încercând să par entuziasmată, ştiind că gestul contează.

Nu pot să sufăr sushi, numai că el nu ştie.

—Totuşi, am adăugat, mă pregătesc să plec de la serviciu. Credeam că ţi-am spus.

A mijit ochii, încercând să-şi amintească, după care i-a căscat de tot.

— Aşa e, mi-ai spus, a recunoscut oftând şi

clătinând din cap. Iartă-mă. Atât de des ţi se schimbă programul, încât am uitat.

— Nu-i nimic, am zis.

Mi-am desfăcut cocul răvăşit, simţindu-mă uşurată imediat ce am scăpat de agrafele alea blestemate. Când nu lucram în spital – spălând pacienţii cu buretele şi lipindu-le pansamente cu leucoplast – puteam fi găsită în bibliotecă, încercând să avansez cu bibliografia mea pentru cursurile din toamnă, sau prin Loop, ca să mă mai eliberez de stres. În ultima vreme, era cam greu să-ţi dai seama de unde să mă apuci, numai că Ben se împăcase cu ideea asta.

— Dar pot oricum să-l mănânc, am propus, fiindcă nu voiam să mă arăt nerecunoscătoare. Şi, astfel, n-o să-mi mai fac griji în legătură cu cina, aşa că, vezi? Chiar mi-ai salvat viaţa.

Mi-a cuprins mijlocul şi m-a tras spre el, sărutându-mi fruntea şi nasul, mereu cu delicateţe.

Relaţia mea cu Ben data de vreo şase săptămâni, chiar dacă, în cea mai mare parte a timpului, era de la distanţă. Pe timpul vacanţei de primăvară, amândoi ne duceam pe la casele noastre, iar într-o zi am pierdut controlul maşinii pe o şosea alunecoasă, udă de ploaie.

Şi m-am izbit exact de maşina lui. Care era parcată lângă trotuar, chiar în faţa lui şi a tuturor prietenilor săi. *Da, minunat moment*.

Totuşi, mi-am jucat rolul. Am coborât din maşină, răstindu-mă la el, spunându-i că era un şofer de doi bani şi că ar face bine să aibă asigurare, ca să nu sun la poliţie.

Cu toţii au râs, iar el m-a invitat să ieşim în oraş.

Am petrecut ceva timp împreună, ne-am întors la şcoală ca să terminăm semestrul şi am reluat legătura când am venit din nou acasă pentru vacanţa de vară.

Din moment ce am fost la acelaşi liceu, iar eu am avut o relaţie în ultimul an, care s-a terminat destul de urât, a fost oarecum distractiv să recuperăm destul de lunga

perioadă care trecuse. Am ajuns să ne cunoaştem şi mi-a făcut plăcere timpul petrecut împreună. N-am încercat să apăsăm accelerație până la fund încă din prima zi. Ben e un tip care preferă s-o ia încetişor.

Şi e calm.

Mereu se întâmpla ceva când eram *eu* pregătită. Nu când era *el.*

Iar eu nu eram nici pe departe pregătită, deocamdată, ceea ce însemna o uşurare.

Şi vreţi să ştiţi care era partea cea mai bună? Ben nu era un tip focos. Nu se enerva, nici nu devenea bădăran. Nu mă supăra cu nimic şi nu eram nevoită să-mi fac griji că ar exercita asupra mea o atracție atât de mare, încât să trebuiască să iau hotărâri în funcție de el. ’

Nu mă forța niciodată, nici nu mă provoca şi-mi plăcea că eu dețineam controlul relației. N-am profitat niciodată de asta, dar am ştiut-o mereu. Era un sentiment de confort, dar, mai mult decât atât, unul de relaxare. Niciodată n-aveam surprize cu Ben.

Eram în siguranță cu el.

Îşi luase licența în economie la universitatea din Massachu- setts, în mai, şi urma să înceapă, la toamnă, cursurile postuniversitare, la Princeton. Eu aveam să mă duc la Stanford, la facultatea de medicină, aşa că ne aştepta o perioadă mai lungă de despărțire. Nu eram sigură că relația avea să reziste, dar pentru moment mă mulțumeam s-o păstrez aşa, lejeră şi simplă.

Deja îmi sugerase că ar trebui să mă mut cu el în New Jersey şi să mă înscriu la o facultate de medicină de acolo sau de prin apropiere. L-am refuzat. Şi-aşa îmi mai compromisesem o dată planurile pentru facultate – dintr-un motiv temeinic –, de data asta, eram hotărâtă să mă țin de ceea ce îmi planificasem. Fie ce-o fi, aveam să mă duc în California.

— Vii să mă vezi diseară la cursă? l-am

întrebat încet.

— Ce, nu vin mereu? a răspuns, chiar dacă știam că se abținea cu greu să nu ofteze.

Ben nu suporta gândul că participam la curse. Zicea că ura aglomerația, dar știam că era vorba despre ceva mai mult de-atât. Nu voia ca fata cu care ieșea să se întreacă în curse cu băieții, în timp ce el stătea pe margine.

Și totuși, oricât mi-ar fi plăcut Ben, la Loop n-aveam de gând să renunț.

Dând dovadă de înțelepciune, el nu mi-a cerut niciodată să încetez – doar mi-a sugerat – și-mi închipui că s-a gândit c-o să fie o pasiune la care o să renunț pe măsură ce mă maturizez sau după ce plec la Stanford.

Numai că nu era doar o pasiune de adolescentă și nu voiam să renunț la asta pentru nimeni și nimic. Cel puțin, nu până când nu aveam să fiu pregătită pentru asta.

Madoc își făcea griji întruna pentru siguranța mea, tata mă dojenea cu privire la cheltuieli, atunci când aveam nevoie de piese de schimb sau de reparații, și cel puțin zece sau doisprezece nemernici comentau în batjocură când mă urcam în mașină, în fiecare weekend, ca să mă întrec cu ei.

Dar nimic din toate astea nu schimba situația. Asta e frumusețea când îți cunoști propria minte. Nimeni nu trebuie să-ți spună ce poți să faci și ce nu. De îndată ce ești sigură de un lucru, el chiar devine *foarte* ușor.

— Ne vedem la pistă, atunci, am zis.

L-am luat de gât și m-am aplecat să-l sărut, buzele lui delicate atingându-mi ușor, ca un fulg, gura.

— Trebuie să fac un duș, să mă aranjez, după ce plec de-aici, am adăugat.

S-a aplecat spre mine, frecându-și nasul de urechea mea.

— Și, după cursă, ești a mea, da?

I-am sesizat tonul jucăuș, dar, chiar și-așa, mi s-a oprit inima pentru o clipă.

A mea.

Un fior mi-a străbătut braţele şi am închis ochii, simţind o pereche de buze fierbinţi mângâindu-mi obrazul şi apoi răsuflarea lui dezmierdându-mi gura.

Vreau să simt ce e al meu. Ce a fost întotdeauna al meu.

Fierbinţeala mi-a cuprins toată faţa şi dorinţa a pus stăpânire pe o anumită parte a trupului meu, de sub abdomen. Buzele lui mi-au atins gura, fără să pună stăpânire pe ea, doar jucându-se; am tras aer în piept, tremurând de o excitaţie care-mi încingea pielea după atât de mult timp.

Însă, nu Ben.

Nu buzele, nici răsuflarea lui erau cele la care visam.

Vreau să te ating.

M-am ridicat pe vârfurile picioarelor, lipindu-mi strâns trupul de al lui şi trăgându-l spre *rcime,Jared.*

Şi, uite-aşa, m-am topit în amintirea lui.

— E prea târziu pentru rugăminţi, îmi şopteşte Jared, strecu- rându-şi degetele prin părul meu de la ceafă şi ţinându-l strâns, în timp ce mă ţintuieşte de peretele cămăruţei portarului. Asta capeţi când mi-o tragi din priviri în toiul orei.

închid ochii strâns şi mă foiesc când îşi vâră mâna în blugii mei, prin faţă, şi-şi adânceşte degetele în mine, făcându-mă să mă umezesc toată.

— O, Doamne, scâncesc, respirând agitat şi agăţându-mă de umerii lui. Jared.

Se apleacă spre mine şi-i simt răsuflarea fierbinte pe buze.

— Vreau să te văd goală, Tate, îmi porunceşte. Dăjos totul. Imediat.

Mi-am frecat nasul de gâtul lui şi am simţit mirosul exotic al

apei de colonie a lui Ben, în locul gelului de duş cu miresme de pădure al lui Jared şi izul acela înţepător, pe

care încă mi le aminteam.

M-am lăsat la loc cu tălpile pe sol, dându-i drumul lui Ben.

Fir-ar să fie.

Oare de ce amintirea lui Jared mă excită mai mult decât oricine altcineva în carne şi oase? Ben s-a purtat mai frumos cu mine. Atitudinea lui lejeră nu înseamnă o ameninţare pentru mine. Nu am aşteptări, iar conversaţiile noastre sunt liniştite.

Numai că vechile năravuri pier greu.

Tânjesc după cuvinte obraznice şi după mâini aspre, după posedare şi după tot ce nu e stilul lui Ben. Mi-e dor să fiu ca aerul pentru trupul cuiva şi să fiu dorită cu nesaţ precum apa.

A fost o iubire periculoasă, dar una intensă, de adolescenţă şi aproape că m-am lăsat mistuită de ea.

— Te simţi bine? m-a întrebat Ben, îngrijorat.

I-am răspuns cu un zâmbet nonşalant.

— Perfect, l-am asigurat, aplecându-mă şi sărutându-l repede.

Chiar dacă încă nu simt focuri de artificii cu Ben, aşa cum

mi-aş dori, nu e nicio grabă. Niciodată nu există presiune.

M-am desprins, vrând să-mi iau rămas-bun, însă el s-a avântat pentru încă un pupic rapid, după care a plecat, îndepărtându-se pe coridor şi lăsându-mă cu zâmbetul pe buze cu atitudinea lui nonşalantă.

După ce m-am deconectat de pe computer, m-am dus în pas alergător în vestiar, să-mi iau rucsacul şi cheile, aruncându-mi bluza de uniformă în coşul pentru rufe murdare şi rămânând în super eleganţii mei pantaloni la fel de albaştri.

Vântul mă chema, aşa că de-abia aşteptam să ajung afară. Puteam deja să simt fiorii nerăbdării străbătându-mi trupul.

Le-am trimis un SMS de grup lui Madoc, Fallon, Juliet şi

Jax, anunţându-i că aveam să sar peste cină ca să ajustez câte ceva la G8-ul meu, înaintea cursei de diseară, şi că urma să ne vedem la pistă.

Imediat ce am ieşit pe uşile automatizate, am rupt-o la fugă, fără să-mi pot stăpâni hohotul de râs. Sunt convinsă că arătam caraghios, hlizindu-mă de una singură.

Dar îmi iubeam maşina asta afurisită. Era rapidă şi înfierbântată şi numai a mea.

Aveam Pontiacul G8 din ultimul an de liceu şi, recunosc numai faţă de mine însămi, el ocupa o parte mai mare din inima mea decât Ben, în clipa de faţă. Condusul e ca un drog. Te urci, te aşezi, închizi portiera şi te ţii bine. Sunt singurele momente din viaţa mea în care simt că mă mişc, dar nu trebuie să mă străduiesc să realizez ceva. Pornesc la drum, dar nu ajung neapărat undeva. Ore în şir, conduc şi ascult muzică – pierdută în propriile gânduri –, dar de fiecare dată am impresia că mă regăsesc. Altădată, duşul era singurul loc în care simţeam că evadez. Acum, e maşina.

Strecurându-mă pe scaunul şoferului, mi-am aruncat rucsacul – încărcat cu câteva cărţi şi cu haine de schimb – pe locul din dreapta şi am pus jos caserola cu sushi pe care, probabil, aveam să i-o dau lui Madoc. Am pornit motorul, lăsând jos geamurile şi dând drumul muzicii. În boxe a început să urle „Click Boom", melodia formaţiei Saliva, făcându-mi tot corpul să vibreze. Am tras în piept aerul plăcut al începutului serii de vară. Era puţin trecut de cinci, însă soarele încă strălucea cu putere pe cer, iar vân- ticelul cald adia prin geamuri, fluturându-mi părul.

Am strâns în mâini volanul din piele, înaintând pe şoseaua cu două benzi cu o viteză mult peste limita legală şi simţindu-mă mult mai însufleţită decât oriunde altundeva. Asta era unicul mod în care-mi petreceam timpul după placul meu.

N-a fost aşa întotdeauna. Acum doi ani, eram legată de toate, fiecare zi punea câte o piatră la temelia unei

zile de mâine în care abia aşteptam să mă avânt. Acum însă...

Acum nu-mi puteam stăpâni teama care mi se furişa în suflet când mă gândeam la ceea ce urma să se întâmple când aveam să ajung, în sfârşit, la acel mâine. După ce-o să termin facultatea, după ce-o să ajung medic, după ce-o să-mi ating scopul pentru care am muncit... ce-o să urmeze?

Din cine ştie ce motiv, participarea la cursele de maşini mă menţinea conectată. Legată de o perioadă în care sângele îmi curgea fierbinte şi inima mea tânjea după şi mai multă viaţă.

Mereu mai multă.

Scoţând braţul pe geam, i-am zâmbit adierii de vânt care mi l-a întâmpinat, suflându-mi printre degete. Dând muzica mai tare, am inspirat, surescitată, chiar dacă stomacul mi s-a strâns din cauza vitezei. Ador senzaţia asta de fluturi în stomac.

Am ajuns acasă repede, chiar dacă ultimul lucru pe care mi-l doream era să cobor din maşină. Dar mi-am amintit că vântul mă aştepta ceva mai târziu, în seara aia, şi că totul avea să fie bine după ce ajungeam pe pistă.

Totuşi, aveam multe de făcut înainte de plecare, aşa că am parcat maşina în apropierea casei lui Madoc şi mi-am luat telefonul de pe scaun. Imediat, l-am simţit vibrându-mi în mână.

Coborându-mi privirea, am văzut numele lui Juliet.

— Bună, am răspuns. Ai primit mesajul meu?

— Dar tu l-ai primit pe-al meu? a izbucnit, părând surescitată.

Am mijit ochii, nedumerită, în timp ce coboram din maşină.

— Nu, dar am văzut că m-ai sunat, i-am zis, punându-mi rucsacul pe umăr şi trântind portiera. Abia

m-am întors de la muncă şi n-am apucat să-mi citesc mesajele. Care-i treaba?

Am ocolit scara din piatră, urcând în fugă treptele spre intrarea mea personală. Eu şi Jared aveam altădată o cameră aici, iar eu încă o foloseam, din când în când. Madoc şi Fallon îmi erau ca o familie, iar eu aveam nevoie de un loc unde să evadez cât timp se zugrăvea parterul casei mele.

— Unde eşti? m-a întrebat şi i-am auzit respiraţia agitată.

— Tocmai am ajuns acasă, i-am răspuns, descuind uşa şi lăsân- du-mi rucsacul înăuntru, mutându-mi apoi telefonul la urechea cealaltă.

— La Madoc? s-a grăbit să întrebe.

Aproape că mi-a venit să râd de insistenţa ei.

— Bine, hai, spune tot. S-a întâmplat ceva? A intrat Katherine în travaliu sau ce?

— Nu, a răspuns ea. Am... vreau să stai şi să mă asculţi, bine?

Am scos un mic geamăt.

— Te rog, nu-mi spune că Jax i-a spart lui Ben contul de Face- book şi l-a inundat de filme pornografice cu gay, am zis, aruncân- du-mi pantofii din picioare şi ducându-mă spre baia mea.

— Nu, Jax n-a făcut nimic, mi-a răspuns Juliet, dar apoi a continuat: Mă rog, să zicem că a cam făcut. Toţi am făcut. Trebuia să-ţi fi spus şi te rog să mă ierţi, a turuit ea, dar n-am ştiut că el o să se ducă direct la Madoc şi n-am vrut să fii luată prin surprindere, aşa că...

— Ce s-a întâmplat?! am strigat, împingând uşa de la baie.

Penelope
Douglas

—Jared e acasă la Madoc! a ţipat ea din răsputeri, în sfârşit.

Numai că era prea târziu.

Mă oprisem deja.

Mi s-a pus un nod în gât, când am întâlnit privirea ochilor lui aproape negri, ţintuindu-mă în oglinda din baie; avertismentul ei a sosit cu o secundă prea târziu.

Jared.

—Tate, m-ai auzit? a urlat ea, dar n-am fost în stare să-i răspund.

Mi-am încordat degetele pe clanţa uşii şi am strâns din dinţi atât de tare, încât a început să mă doară maxilarul.

Stătea în picioare, în faţa oglinzii, cu spatele la mine, şi fiecare muşchi al braţelor şi al trunchiului dezgolit s-a încordat când s-a sprijinit în mâini şi m-a fixat cu o privire intensă.

Nu părea mirat să mă vadă. Şi, categoric, nu părea nici bucuros.

Am respirat de câteva ori scurt, superficial. Ce naiba căuta aici?

— Tate! am auzit un strigăt, dar nu eram în stare de altceva decât să-l privesc cum îşi îndrepta spinarea şi-şi lua ceasul de pe policioară, punându-şi-l apoi la încheietura mâinii şi susţinându-mi privirea fără încetare.

Cât se poate de calm. De glacial.

Parcă un brici mi-ar fi despicat inima în timp ce mă împotriveam imboldului de a mă repezi spre el. Poate ca să-l lovesc sau poate ca să i-o trag, dar, în orice caz, să-l asaltez fizic. Mi-am întărit toţi muşchii din corp ca să-mi pot păstra autocontrolul.

Avea pe el o pereche de pantaloni negri, strâmţi, cu talie joasă, tălpile şi pieptul gol, iar părul îi era extrem de ciufulit, ca şi cum tocmai l-ar fi şters cu prosopul.

Pe tot spatele avea tatuat, într-un mod năucitor, copacul copilăriei noastre, iar când i-am examinat umărul

şi braţele, am mai descoperit câteva tatuaje noi.

Stomacul a început să-mi tresalte, aşa că mi-am încordat muşchii abdominali, ca să-i opun rezistenţă.

A trecut atât de mult timp...

Hainele lui negre, umorul lui negru, ochii aproape negri... Inima îmi batea ca o tobă; am scrâşnit din dinţi, simţind cum mi se strângea stomacul.

Arăta exact ca în liceu. Dispăruse orice urmă a zilelor lui din şcoala militară. Era puţin mai musculos, maxilarul i se mai ascuţise, dar era din nou ca în urmă cu patru ani.

Am ridicat capul şi l-am văzut luându-şi cureaua de pe policioară şi întorcându-se, venind spre mine.

—Tate? a insistat Juliet, în urechea mea.Tate, m-ai auzit? Alo?

S-a apropiat încet de mine, strecurându-şi cureaua prin găicile beteliei. Pieptul îmi era cuprins de flăcări. Inima n-avea cum să-mi bată mai repede de-atât. L-am privit cu o expresie împietrită când s-a oprit la câţiva centimetri în faţa mea, ezitând.

— Tate, a zbierat Juliet, am zis că Jared e acasă la Madoc!

Atunci, buzele lui Jared au schiţat un zâmbet care-mi spunea

că i-a auzit avertismentul inutil.

— Da, am răspuns, dregându-mi glasul şi aruncând o privire furioasă spre el. Mersi că m-ai anunţat.

Şi, cu asta, am luat telefonul de la ureche şi am încheiat apelul.

Braţele i se mişcau, încheind cureaua, însă ochii lui nu întreru- peau contactul vizual. Nici ai mei. Era ceva firesc pentru Jared. Să planeze deasupra mea, să mă determine să mă chircesc la umbra lui, să mă ameninţe cu simpla lui prezenţă... însă totul era zadarnic.

Pentru că în prezent ajunsesem să mă cunosc mai

bine. Nimeni nu putea să mă domine.

Mi-am păstrat tonul calm, încercând să par detaşată.

— Sunt vreo douăzeci de alte camere în casa asta, am zis. Găseşte-ţi una.

Privirea lui a devenit, din ameninţătoare, amuzată, exact aceeaşi privire de care am avut parte în sala de mese, în prima zi a ultimului an de liceu, când m-am hotărât să-i ripostez. Jared a fost mereu tentat să mă provoace.

— Ştii, a început, întinzând mâna în spatele uşii de la baie şi luând de acolo un tricou alb, te-am simţit imediat cum am pus piciorul în cameră. Mirosul tău era peste tot.

Vocea lui catifelată mi-a provocat fiori pe toată pielea.

— M-am gândit, a continuat el, că poate sunt doar rămăşiţe ale vremurilor pe care le-am petrecut împreună aici, dar pe urmă ţi-am văzut toate nimicurile astea, a zis, arătând spre produsele cosmetice de pe policioara din baie.

Apoi şi-a vârât braţele pe mânecile scurte şi şi-a tras tricoul peste cap.

Prin urmare, a venit fără să ştie că avea să mă găsească aici. Asta însemna că măcar n-a pus nimic la cale.

Şi-a pipăit buzunarele pantalonilor şi şi-a înclinat capul într-o parte, zâmbind.

— Sper să nu te superi, am împrumutat câteva prezervative.

Mâna a început să mă doară dintr-odată şi mi-am dat seama că
în tot acest timp strânsesem cu putere clanţa uşii. N-am reuşit să-mi dau seama dacă eram furioasă din cauză că făcea aluzie la viaţa mea sexuală sau că insinua existenţa unor planuri privitoare la a lui, însă era clar că nemernicul nu se schimbase. Acum îmi aştepta reacţia.

Prezervativele rămăseseră de acum un an şi jumătate, de la ultima mea partidă de sex. Probabil că erau, oricum, expirate.

— Nu-i nicio problemă, am răspuns, cu un zâmbet crispat pe faţă. Şi acum, dacă nu te superi...

M-am dat la o parte din cadrul uşii, făcând un gest larg cu mâna, prin care-l invitam să se care naibii de acolo.

Milioane de întrebări îmi goneau prin minte. Ce căuta aici? În casa asta? în camera mea? Unde-i era micul anturaj cu care-l văzusem la televizor şi pe YouTube, în nopţile de singurătate în care cedasem ispitei şi-i căutasem numele pe Google?

Dar apoi mi-am amintit că JaredTrent nu mai făcea parte din viaţa mea. Nu mai era nevoie să-mi pese de el.

Şi-a făcut loc pe lângă mine, atingându-mi braţul în treacăt, şi am început să respir pe gură, din cauză că mirosul gelului de duş folosit de el mă agita. Şi-mi stârnea amintirile de când fusesem în totalitate a lui.

Nu mai puteam suporta să stau aici cu el. în niciun caz în camera asta.

Nu l-am lăsat niciodată pe Ben să rămână peste noapte când poposeam aici şi nu ştia nimeni, dar fotografia mea de la bal încă era în rama ei, ascunsă în sertarul măsuţei pentru toaletă. împreună cu brăţara-talisman pe care mi-o dăruise el în ultimul an de liceu. îmi dorisem să n-o mai văd în casa mea, dar nu şi să n-o mai văd niciodată. Nu încă.

Camera asta jucase un rol crucial pentru începuturile relaţiei noastre. Fusese primul spaţiu numai pentru noi, departe de părinţi. Un spaţiu în care puteam să facem ce voiam şi să ne purtăm cum aveam chef. Să ne trezim unul lângă celălalt, să facem duş împreună, să facem dragoste fără teama că ne-ar fi putut auzi cineva, să stăm treji toată noaptea, discutând sau văzând filme... Fie că era vorba despre pat, despre podea, despre duş,

despre perete sau despre policioara aia afurisită din baie, fiecare suprafaţă îmi amintea de el.

încă nu eram în stare să accept faptul că adoram să stau aici şi, mai mult decât atât, nu puteam să accept faptul că nu l-am lăsat niciodată pe Ben – sau pe oricine altcineva – să rămână aici.

Totuşi, asta n-avea importanţă. Era camera mea şi nu era necesar să explic totul.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi l-am urmărit cum îşi prindea lănţişorul de pantaloni şi-şi vâra portofelul în buzunar. Am aruncat o privire în jur şi i-am zărit geanta de voiaj pe pat, plus câteva haine – toate negre, gri sau albe – împrăştiate alături.

— Ai grijă să-ţi iei totul cu tine când pleci, i-am ordonat, scoţându-mi şosetele şi aruncându-le în coşul de lângă uşă. Asta e camera mea acum.

— Absolut, a replicat el pe un ton calm şi încheind cu unul dur: Tatum.

M-am încordat, simţind deodată pe sub piele prima scânteie de excitaţie – vreau să spun, cu excepţia curselor – din ultimul timp. Detest să mi se spună „Tatum”, iar el o ştie.

O luam de la capăt.

L-am privit, schiţând un zâmbet.

— Tatum? l-am îngânat. Astea sunt tacticile cu care te-ai înarmat pentru întoarcerea acasă?

A întors capul, privindu-mă peste umăr cu o expresie severă. Am izbucnit în râs.

— Poate că jucătorii sunt aceiaşi, Jared, am zis, desfacându-mi pantalonii de uniformă şi lăsându-i să-mi cadă la picioare, însă jocul s-a schimbat, am adăugat, pe un ton de avertisment.

Ochii lui căprui, întunecaţi, au sclipit aproape imperceptibil când au coborât pe picioarele mele lungi, atât de iubite de el altădată, urcând apoi spre chiloţii mei albi din dantelă.

I-am întors spatele, pregătindu-mă să intru în baie, dar m-am oprit şi l-am privit peste umăr.

— Aici nu suntem la liceu, i-am zis cu un licăr jucăuş în ochi. Asta te depăşeşte cu mult.

După care am trântit uşa de la baie, interzicându-i să mă privească.

CAPITOLUL 4 JARED

Am fost tras pe sfoară.

Firește, sarcina mamei mele a fost motivul care m-a forțat să revin acasă, dar trebuia să fi fost prevenit, și nu mințit.

Tate nu era în Italia aia afurisită.

Ea locuia în aceeași casă cu Madoc și Fallon, iar Jax ar fi trebuit să-mi spună asta de la început, când m-a auzit că insist să vin mai întâi aici.

Dar nu, el m-a lăsat să-mi târăsc fundul până sus, să fac duș și să mă primenesc, în timp ce-l așteptam pe Madoc să ajungă acasă, și imediat cum am deschis ușa blestemată a camerei ăleia, mirosul ei m-a izbit ca un tranchilizant pentru un animal de zece tone. Aproape că m-a amețit.

Pe urmă însă mi-am adus aminte…

Nu. Ea nu era aici. Era plecată din țară. Patul era făcut. Camera arăta impecabil. Nu stătea nimeni aici.

Mi-am lăsat jos geanta și am început să mă dezbrac, după care, când am intrat sub duș, am constatat că totuși stătea cineva aici, bine mersi.

Aceleași produse cosmetice pe care le folosea Tate pentru păr și pentru față umpleau marginea policioarei de deasupra chiuvetei, iar apoi i-am văzut și peria, plină de fire încâlcite din părul ei blond.

Și atunci am înțeles.

Am închis ochii și am încremenit.

Tate era acasă.

Era acasă și stătea cu Madoc și cu Fallon, și imediat mi-am dorit s-o văd.

Era sănătoasă? Era fericită? Cum avea să reacționeze când avea să mă revadă?

După atât timp, nu-mi doream decât s-o văd.

Până când am observat prezervativele.

Era o cutiuţă în geanta ei pentru machiaj şi, al naibii de sigur, nu erau ale noastre. După ce începuse să ia anticoncepţionale, în liceu, nu mai folosiserăm aşa ceva.

M-am desprins de chiuvetă şi aproape că mi-am smuls de pe mine restul hainelor, grăbindu-mă să mă arunc sub duş până nu aveam să sparg ceva sau totul din baia ei.

Am urât-o atunci. Mi-am dorit s-o urăsc. De ce o mai doream?

Fir-ar săfie!

Am stat mult timp cu capul sub apa fierbinte, cascada zgomotoasă de căldură înecându-mi gândurile în timp ce-mi reveneam în fire, încetul cu încetul.

Prezervativele erau un semnal – un memento – pentru faptul că avea relaţii sexuale cu altcineva.

Ştiam asta şi era liberă s-o facă. Nu eram împreună, aşa că n-aveam de ce să mă supăr. Ea nu m-a judecat niciodată pentru câte femei avusesem înainte să devenim un cuplu, iar viaţa ei nu mă privea. N-aveam de ce să mă enervez.

Numai că toate astea nu mă opreau. Raţiunea nu m-a împiedicat niciodată să încerc să o ţin în apropierea mea. După ce am ieşit de sub duş, am golit cutia în vasul de toaletă şi am tras apa, astfel încât, oricine ar fi fost ăla cu care şi-o trăgea, acum putea să se ducă naibii.

Ceea ce a devenit chiar şi mai adevărat în clipa în care i-am auzit vocea, plutind spre mine din cameră, când a ajuns acasă. Din faptul că era un monolog mi-am dat seama că vorbea la telefon, aşa că m-am aplecat, proptindu-mă de chiuvetă, ştiind că urma să intre dintr-o clipă în alta. Şi, deodată, am ridicat capul, s-a deschis uşa şi...

Şi i-am susţinut privirea.

Totul a revenit brusc. Toate răsuflările, toate sărutările, toate zâmbetele, toate lacrimile, totul la ea

era al meu.

Ochii ei albaştri, bătând în cenuşiu, care m-au captivat permanent încă de când avea zece ani; ridicările şi coborârile greoaie ale pieptului, pe care l-am ţinut lipit de al meu de atâtea ori, şi cele zece sentimente diferite care i-au traversat chipul, fiecare dintre ele fiindu-mi adresat într-un moment sau în altul, pe perioada liceului. Toate m-au izbit dintr-odată.

încă o iubeam.

Pulsul mi-a luat-o razna, mi-l simţeam în tot corpul.

Deodată însă, m-a năucit. înclinaţia mea firească a fost s-o provoc, aşa cum faceam mereu, aşa că vorbele mi-au ieşit de pe buze fără să le gândesc. Numai că ea n-a marşat. N-a reacţionat.

Mă obişnuisem cu muşcăturile lui Tate. Ea e o pisică sălbatică, mereu gata să te împungă dacă o împungi, numai că Tate cea de acum era la un cu totul alt nivel. Era de o îngăduinţă aproape glacială. Jocul ăsta nu-l ştiam.

Am ieşit din cameră şi m-am repezit jos pe scară şi afară pe uşă, străduindu-mă să mi-o alung din minte. în definitiv, nu ea era motivul pentru care venisem acasă.

Mama mea. Sora mea încă nenăscută. Prietenii mei.

M-am îndreptat spre garaje, văzând că GTO-ul lui Madoc apăruse, în sfârşit, pe alee.

Casa era dotată cu patru garaje pentru câte două maşini, aşa că m-am dus spre cel care era deschis şi m-am oprit la intrare, încru- cişându-mi braţele la piept şi privindu-l cu severitate pe cel mai bun prieten al meu.

— Nici măcar nu vii să mă saluţi când ajungi acasă? l-am atacat, observând cum se oprea din împingerea unei cutii pe un raft.

întorcându-se, m-a privit contrariat cu ochii lui albaştri şi şi-a arcuit o sprânceană.

— Mda, aşa stă treaba, nu? a rostit cu o voce

plictisită, care mi-a dat o stare de agitație. Toată lumea trebuie să facă primul pas când e vorba despre tine?

Am intrat în garaj fără să-l slăbesc din ochi. Madoc nu-mi era numai prieten. îmi era și rudă și, indiferent de toate cele prin care am trecut noi doi, asta nu se schimbă niciodată. Supărări, necazuri, certuri, nici chiar distanța și timpul nu mi l-ar putea lua pe cel mai bun prieten. N-aș permite una ca asta.

— Eu am făcut primul pas, i-am atras atenția. Și pe-al doilea, și pe-al treilea. De câte ori te-am sunat, câte SMS-uri ți-am trimis, câte e-mailuri... apropo, cine mama naibii mai scrie e-mailuri acum? Și totuși, eu am făcut-o.

M-am apropiat puțin, coborând tonul.

— Iar *tu* n-ai vrut niciodată să stai de vorbă cu mine. De ce?

Și-a încrucișat brațele pe pieptul acoperit de un tricou alb și a
lăsat capul în jos, dând impresia că-și căuta cuvintele. Sprâncenele lui blonde s-au adâncit mult și am rămas uimit constatând cât de diferit arăta acum.

Madoc nu tace niciodată. E capabil să trăncănească întruna și e gata oricând să te contrazică, însă acum...

Am clătinat din cap. Rămăsese, la propriu, fără grai.

Sau avea de spus anumite lucruri pe care, în mod evident, nu știa precis cum să le exprime.

Am auzit pași în spatele meu și am întors capul, exact la timp ca să-l văd pe Jax intrând în garaj. A rămas acolo, tăcut, așteptând parcă să vadă ce avea să se întâmple.

Am întors capul din nou spre Madoc, mijindu-mi ochii.

— Ce naiba se petrece aici?

Madoc i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Jax, apoi s-a uitat la mine, oftând.

Bun, las-o naibii.

Penelope Douglas

M-am apropiat, oprindu-mă în faţa lui.

— Ţi-aduci aminte când a apărut Fallon, după liceu, şi te-a lăsat cu buza umflată? Ai plecat la Notre Dame[1] şi ai rupt legăturile cu toată lumea. Nu tu telefoane. Nu tu alte contacte. Dispărut şi gata. A trebuit să te căutăm. Erai prietenul nostru şi nu voiam să te lăsăm baltă. Şi acum eu plec, iar tu nici măcar nu arăţi o minimă preocupare pentru soarta mea? am zis, mârâind printre dinţi. Ce mama naibii se întâmplă cu tine?

Madoc şi-a trecut o mână prin păr şi a clătinat din cap.

În cele din urmă, scotocindu-se prin buzunar, şi-a scos cheile.

— Eu şi Jax am vrea să-ţi arătăm ceva.

Oricât de mult aş detesta să merg într-o maşină condusă de altcineva, am ajuns la concluzia că era mai bine să nu-l provoc pe Madoc cu propria lui maşină, în clipa de faţă. Din moment ce Jax conducea fosta mea maşină, pe el puteam să-l dau la o parte, însă cu Madoc nu eram la nivelul nostru obişnuit de confort... deo-camdată.

După ce şi-a părăsit în viteză cartierul de case de bogătaşi, a ajuns pe şoseaua liniştită, cu ultimele raze de lumină ale zilei încă strălucind printre copacii aflaţi de-o parte şi de cealaltă. Jax stătea pe bancheta din spate, făcându-şi de lucru cu telefonul, lângă Pasha, care insistase să vină şi ea – fiindcă se plictisea –, iar Madoc tot nu vorbea cu mine. în boxe se auzea cântând trupa Framing Hanley, cu „You Stupid Girl", iar eu încă ţineam pumnii strânşi, ca să scap de vibraţiile care-mi străbăteau tot corpul după ce o văzusem pe Tate.

Când am intrat în partea mai populată a oraşului, iar

---

1 Universitatea din Notre Dame du Lac, aflată în statul american Indiana.

Madoc a început să circule pe străzile rezidenţiale, am dedus încotro mergeam. Am trecut pe lângă fostul nostru liceu, pe aceeaşi stradă pe care altădată o păndeam în fiecare zi pe Tate mergând spre şcoală sau plecând spre casă. Acelaşi colţ în care altădată, când eram mai mici, obişnuiam să prindem camioneta cu îngheţată.

Pe urmă am cotit pe Fall Away Lane, iar Madoc a oprit în faţa fostei mele case, care acum era a lui Jax.

Mi-am şters palmele transpirate pe pantaloni, rugându-mă cu fervoare secretă să fie vorba despre ceva bun, nu rău.

Numai că mi-a fost de-ajuns o singură privire fugară pe geam ca să-mi dau seama.

Am încercat să spun ceva, dar pieptul mi s-a încleştat, iar cuvintele au ieşit pe nerăsuflate.

— Ce naiba s-a întâmplat?

Fără să mai aştept vreun răspuns din partea lor, m-am dat jos din maşină şi am urcat panta până spre spaţiul dintre casele noastre. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât îmi doream mai puţin să mă confrunt cu realitatea.

Două cabluri erau înfăşurate pe două crengi, de-o parte şi de cealaltă a copacului meu şi-al lui Tate, coborând până pe sol şi ţinând pe loc masivul arţar. Iar pe trunchi vedeam ceva semănând cu un fel de scoabe din oţel, înfipte în scoarţă deasupra şi dedesubtul unei tăieturi de mai mult de jumătate de metru din grosimea copacului. Mi-am trecut mâna prin păr, oprindu-mă la jumătatea mişcării în timp ce mă străduiam să prelucrez imaginea şi să-mi dau seama cine anume ar fi putut să facă una ca asta.

— Tate, am auzit din spate vocea răguşită a lui Madoc.

însă aproape că nu l-am luat în seamă. M-am apropiat

de copac, plimbându-mi mâna pe scoarța zgrunțuroasă până la tăietură, adâncindu-mi degetele în ea.

Și, deodată, scoarța mi-a muşcat din piele, când am strâns pumnul.

— Ea n-ar fi făcut una ca asta, am zis, înghițindu-mi tremurul din gât.

Copacul acela eram noi. Ea n-ar fi făcut *niciodată* una ca asta. Niciodată n-ar fi încercat să-l doboare!

— După plecarea ta, ea a devenit distantă şi ostilă, a început el să-mi explice, apropiindu-se. N-a vrut să mai vorbească despre tine. N-a mai venit acasă în weekenduri...

Vocea i s-a stins, lăsând fraza neterminată, iar eu mi-am dorit să nu fi fost nevoit să ascult toate astea.

— I-am lăsat timp, a continuat el. Mi-am adus aminte de cum m-am simțit când am crezut că am pierdut-o pe Fallon. Primele iubiri destrămate sunt cele mai grele suferințe.

Numai căTate nu mă pierduse. Mă întorsesem după ea.

— Am sosit acasă într-o zi, prin septembrie, după ce-ai plecat, a intervenit Jax. Şi i-am găsit pe muncitori tăind copacul.

Nu se poate. Am închis ochii.

— Dar când au intrat mai adânc în el, a continuat Jax, Tate i-a oprit. Nu s-a îndurat s-o facă până la capăt.

— Şi-a dat seama, cred, că nu i-ai fi iertat-o niciodată, a adăugat Madoc. Şi nici ea nu şi-ar fi iertat-o, după ce şi-ar fi revenit.

Mi-am muşcat obrazul pe dinăuntru ca să-mi stăpânesc tre- murul respirației. Apoi am deschis ochii, evaluând pagubele şi aproape urând-o în clipa aia.

Cum a putut?

— La început, am înțeles, mi-a zis Madoc. Am fost cu tine până la capăt, omule. Am ştiut ce aveai

nevoie să faci.

M-am întors, în sfârşit, spre el, întâlnindu-i privirea. El şi Jax erau în picioare, în spatele meu, iar Pasha se aşezase pe iarbă, cu punga ei de bomboane, şi se juca pe telefon.

Madoc a continuat să povestească.

— Pe urmă însă, ea a rămas la distanţă – se tot ferea de noi – şi am avut impresia că familia se destrăma, încetul cu încetul. Noi toţi. Ea, fără tine, nu mai era Tate, iar fără voi amândoi, noi, ceilalţi, trebuia să ne zbatem ca să rămânem în picioare. Să fim normali.

Am întors iar privirea spre copac, spre frunzele de un verde aprins care foşneau în bătaia brizei începutului de seară. Dacă făceam abstracţie de tăietură, copacul părea sănătos. Se regenera, slavă Domnului.

— După un timp, a continuat Madoc, şi o grămadă de muncă de convingere din partea mea, a început să vină pe-aici. Faptul că tu nu erai aici a făcut-o, cred eu, să se simtă în permanenţă a cincea roată la căruţă. Eu n-aveam cum să fiu şi alături de tine, şi de ea. Nu voiam să mă amestec. Era treaba lui Tate, numai că a trebuit să aleg şi n-am de gând să-mi cer iertare pentru asta. Ea a avut mai multă nevoie de mine.

Chiar dacă-mi era al naibii de greu să înţeleg de ce nu putea să fie prieten şi cu Tate, şi cu mine în acelaşi timp, m-am bucurat că, dacă a trebuit să aleagă, a ales-o pe ea.

Tate se rupsese de mine, mă alungase din viaţa ei, refuzase să-mi răspundă la apeluri sau la mesaje. Dar atunci mi-am dat seama că nu fusese vorba numai despre mine. Ea probabil că se schimbase faţă de toată lumea.

— Mai e ceva, a zis Jax pe un ton şovăielnic.

Am izbucnit într-un râs exasperat, clătinând din cap .*Acum ce-o mai P . . .*

Ei doi au pornit înapoi spre locul din care veniserăm.

Penelope
Douglas

— Uită-te în curtea din faţă, mi-a strigat Madoc, arătând spre faţada casei lui Tate.

N-a fost nevoie să merg prea mult. Când am descoperit anunţul DE VÂNZARE în cealaltă parte a aleii, durerea pe care mi-o provocase povestirea lui Madoc s-a prefăcut într-o furie în toată regula, care mi s-a urcat la cap.

— Ce naiba e asta? am mârâit printre dinţi, cu ochii pe stâlpul înalt, din lemn, vopsit în alb, înfipt în iarbă, de care era prins anunţul cu DE VÂNZARE, în văzul tuturor celor care treceau pe-acolo.

Casa ei e de vânzare? Mi-am plimbat privirea dintr-o parte în cealaltă, torentul de gânduri paralizându-mi picioarele.

Jax a făcut câţiva paşi înainte.

— Tate pleacă la Stanford, la toamnă. Tatăl ei e mai tot timpul în străinătate, mi-a explicat, după care s-a apropiat de mine. Săptămâna trecută, el s-a hotărât s-o vândă, din moment ce amândoi ajung acasă atât de rar. Când o să se întoarcă în ţară, o să cumpere altă casă, mai aproape de serviciu.

— Şi Tate a fost de acord cu asta?

— N-a avut de ales, s-a amestecat Madoc. James n-ar fi lăsat-o să-şi iroseaască moştenirea cumpărând casa de la el. O să aibă nevoie de bani pentru facultatea de medicină.

M-am lăsat pe vine, trecându-mi mâna prin păr. Am inspirat şi am expirat, încercând să-mi păstrez calmul, însă surprizele astea neplăcute îmi întorceau lumea cu fundul în sus. Nepăsarea lui Tate, copacul, casa...

În definitiv, ce mă aşteptasem să se întâmple? Că ea o să stea în casa asta la infinit? Ştiam c-o să se schimbe tărăşenia şi trebuia să accept asta. Tate s-a îndepărtat de mine şi viaţa ei e aşa cum trebuie să fie. Merge înainte, pe fagaş.

Numai că, în timp ce respiram, îmi doream ca nodurile

din stomac să audă ceea ce încerca să le transmită creierul.

Tatum Brandt nu mai e a ta.

Dar atunci am strâns pumnii şi mi-am ridicat privirea spre casa ei.

Apoi spre copacul nostru.

Apoi spre casa mea.

Şi nu puteam să accept.

În ciuda tuturor lucrurilor bune din viaţa mea – afacerea, cariera, felul în care m-am dezvoltat – eram satisfăcut, dar nu şi fericit cu adevărat.

O iubeam încă. Doar pe ea mi-o doream.

— Au vreo ofertă? m-am interesat, evitând să-i privesc în ochi.

— Au avut două, l-am auzit pe Madoc răspunzând.

Normal. Cine ar fi putut să refuze o asemenea casă? Ofertele
aveau să apară repede şi din abundenţă.

— Totuşi, James le-a respins pe amândouă, a continuat el. Nu pare să fie foarte grăbit cu vânzarea. De-asta o să stea Tate acasă la mine pentru câteva zile. Se fac câteva retuşuri în interior, pentru noii cumpărători.

Mi-am trecut din nou mâna prin păr, neluând în seamă faptul că Pasha îşi concentrase între timp întreaga atenţie asupra mea, privindu-mă cu ochii larg deshişi în timp ce-şi ronţăia bomboana. O singură dată mă mai văzuse furios de-a binelea, aşa că, probabil, savura cu plăcere spectacolul.

Mi-am ridicat privirea spre casa lui Tate. Imaculat de albă, cu puţin verde estival. O verandă mare, frumoasă. Peluza impecabil tunsă, întinsă pe panta domoală a unei mici coline. Mi-am amintit cât de mult îmi plăcea să văd luminile aprinse înăuntru, în serile reci de iarnă, când intram cu maşina pe aleea casei mele.

Şi, la naiba, ochii au început să mă usture, silindu-mă

să privesc în altă parte.

Curtea din spate, unde am făcut dragoste prima dată. Ferestrele dormitoarelor noastre, faţă în faţă. Copacul care ne lega pe amândoi.

Am tras scurt aer în piept. Crezusem că n-o să se schimbe nimic.

— Jared, a zis Madoc, dregându-şi glasul. Noi tocmai ţi-am spus că fata asta a ta a încercat să-ţi doboare copacul. Cel pe care ţi l-ai tatuat pe spate.

Vocea lui dură a devenit mai sonoră.

— Că şi casa în care a locuit încă de când o cunoşti e scoasă la vânzare.

— Nu e fata mea, m-am răstit.

— Nici a altuia nu e! a ripostat Madoc. Tatum Brandt iubeşte o singură persoană. Pe tine. Totdeauna o să te iubească.

Mârâitul lui ameninţător devenise acum aproape o şoaptă.

— Ea respiră pentru tine, indiferent cât de mult ar încerca să nege sau să ascundă asta.

Mi-am dorit să cred că era adevărat. Că în interiorul acelei noi şi glaciale Tate se ascundea fata care încă era stăpâna inimii mele.

Ridicându-mă în picioare, mi-am strecurat mâna în buzunar, strângându-mi degetele pe familiarul medalion din lut cu amprenta ei. După atât timp, încă simţeam nevoia micii bijuterii pe care-şi pusese în copilărie amprenta degetului mare. Nu puteam să trăiesc nici măcar o zi fără ea.

— Trebuia să te fi întors demult după ea, m-a mustrat Madoc.

— M-am întors, am mârâit printre dinţi, descărcându-mi furia pe Madoc. La şase luni după ce-am plecat am venit înapoi, dar ea era cu altul!

M-am dat înapoi cu câţiva centimetri, mâna mea

inertă dând drumul medalionului şi căzând pe lângă corp, în timp ce-i priveam expresia şocată.

Mi-am întărit afirmaţia dând din cap, cu răsuflarea întretăiată, văzându-l că rămăsese fără replică.

— Da, m-am întors, dar a fost prea târziu, la naiba, înţelegi?

Jax ştia, dar Madoc nu mai vorbise cu mine şi se pare că Jax
nu-i spusese nimic.

încă puteam să simt totul, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Stau la fereastra fostei mele camere, năucit şi furios. încremenit şi încrâncenat.

îl recunosc vag pe tip. Gavin nu mai ştiu cum. Afost coleg cu ea în unul dintre grupurile de studiu de la Northwestern, l-am cunoscut acum un an. Strâng din pumni. Oare cât o fi aşteptat ea după ce-am plecatf

Tate e în camera ei, cu braţele încolăcite de gâtul lui, iar el o ţine aproape, dansând lent cu ea. O sărută, iar mie mi se strânge inima.

Părul lui blond – la fel ca al ei – e tuns scurt; ea râde când el o strânge la piept şi-o învârte prin cameră.

Şase luni. N-a putut să aştepte nici măcar şase luni afurisite.

Eu am aşteptat. Nu mi-am tras-o cu niciuna. N-am făcut nimic, naibii, decât cu mâna... un adevărat fraier încă ofilindu-se de dorul ei şi crezând că ea o să-l aştepte. Păstrându-şi speranţa că ar putea s-o recapete.

Simt un gol în piept; îmi concentrez privirea spre ei, detestând că ea râde, detestând că el dansează cu ea, detestând că ea şi-a văzut mai departe de viaţă.

Eu încă o iubesc. Nimic nu s-a şters pentru mine.

Mă prăbuşesc peste fereastră, apucându-mă cu mâinile de pervaz când îl văd că o sărută pe gât. O pipăie peste tot, iar ea zâmbeşte.

De ce zâmbeşte ? Nu se poate să-l vrea.

Tipul se lasă să cadă pe pat, trăgând-o după el. Ea îi

încalecă mijlocul, iar eu fac un pas înapoi, luându-mi elan, avântându-mipiciorul şi izbind geamul, auzindu-l cum se sparge, dar evitând să mai zăbovesc ca să evaluez pagubele.

N-are decât să-şi vadă mai departe de viaţa ei, dacă asta vrea.

La fel o săfac şi eu şi-o să se termine totul.

Ţâşnesc afară din casă, mă năpustesc în maşină şi pornesc spre hotelul meu din Chicago, unde concurează echipa mea.

O s-o uit.

O să încerc s-o uit.

Dar nu reuşesc.

Nu ştiu când a început să umble cu ăla, dar un lucru îl ştiu sigur. Ea a reintrat în joc înaintea mea.

— Gavin, şi-a amintit Madoc. Tate a încercat să meargă mai departe, după plecarea ta. Au fost împreună timp de vreo două luni, dar pe urmă ea a pus capăt relaţiei.

M-a privit drept în ochi, dar n-am vrut să mai aflu şi alte amănunte.

— Nu-mi pasă, am zis.

Nu voiam să-i ştiu numele, nici lui, nici oricui altcuiva cu care ar fi umblat. Numai că Madoc a insistat.

— E singură de mai bine de-un an, Jared, a precizat el. Nu se vindecase de tine, aşa că a rupt-o cu el când şi-a dat seama că s-a grăbit. A avut nevoie de mult timp ca să se vindece, dar trebuia să încerce să meargă mai departe cu viaţa ei.

A aruncat o privire spre Jax, după care a întors din nou capul spre mine.

— Abia de curând a început să umble cu cineva, a rostit încet.

I-am aruncat o privire furioasă, dar am reuşit să-mi păstrez tonul
scăzut.

— Cu cine?

— Din vacanţa de primăvară, e cu Ben Jamison.

Dumnezeule. Cu Ben Jamison?

— Totuşi, din ce ştiu eu, a continuat Madoc, au luat-o uşor. încă nu e nimic serios.

Am observat că Pasha urmărea fără să clipească spectacolul din faţa ei.

— La ce te tot holbezi? am mârâit la ea.

Pasha şi-a azvârlit o nouă bomboană gumată în gură.

— E mai interesant decât la televizor.

Mi-am încrucişat braţele la piept, lăsând capul în jos şi strădu- indu-mă să-mi domolesc respiraţia.

— Dacă ea îl vrea, le-am zis lui Madoc şi lui Jax, pe un ton calm, atunci n-are decât să rămână cu el.

Madoc a izbucnit într-un râs amar.

— Dă-ţi jos pantalonii, mi-a zis.

— De ce? am întrebat, ridicând brusc capul.

— Pentru că vreau să văd cum arată un bărbat fără sânge-n instalaţie.

Pui de... M-am repezit drept în faţa lui Madoc, piept în piept cu el, privindu-l furios.

A făcut un pas înapoi, dar a rămas pe poziţie, părând că voia să mă străpungă cu privirea.

Jax s-a strecurat între noi, împingându-mă în spate, în timp ce-i susţineam privirea lui Madoc.

— Pasha? a zis Jax, oprindu-se în faţa mea, cu braţele încrucişate la piept şi privindu-mă în ochi, în timp ce vorbea cu asistenta. Nu cumva fratele meu are în maşină un medalion agăţat de oglinda retrovizoare? a întrebat-o. Are o amprentă pe el.

Mi-am abătut privirea furioasă spre Jax.

— Mda, a răspuns ea. Iar când e pe motocicletă, îl poartă la gât.

Jax şi-a continuat interogatoriul, călcându-mă pe nervi cu rânjetul lui îngâmfat.

— Nu cumva se fereşte de blonde ca dracul de tămâie?

Am înghiţit în sec, auzind-o pe Pasha cum pufnea în râs.

— Nu poate să le sufere, într-adevăr, a răspuns ea.

Jax a mers mai departe, susţinându-mi privirea.

— Nu cumva are o obsesie aproape nesănătoasă pentru Seether? Mai precis, pentru cântecele „Remedy” şi „Broken”?

— Rolul meu e să mă asigur că nu lipsesc din niciun playlist, a replicat ea, repetând indicaţiile primite de la mine.

Fir-ar a naibii de treabă!

Jax şi-a lăsat bărbia în piept, privindu-mă sfidător.

— Acum am putea să pierdem săptămâni în şir în ritmul ăsta. O doreşti. O urăşti. Nu poţi să trăieşti fără ea nici măcar o zi. Nu poţi s-o suferi în următoarea. Şi-o să ne strângem cu toţii singuri de gât dacă voi doi vă tot fâţâiţi aşa, dar dă-mi voie să te întreb un lucru, a zis, ridicându-şi sprâncenele, nerăbdător. Ce-ai face dacă Tate ar fi în camera ei în clipa asta, ghemuită în pat şi având pe ea doar un cearşaf? Unde ai vrea să fii?

Mi-a căzut faţa, dar fierbinţeala mi-a cuprins întregul corp când m-am gândit la trupul cald, ghemuit sub cearşaf.

Jax a inspirat adânc, ştiind că mi-a atins punctul sensibil.

— Noi vrem ca totul să fie aşa cum a fost, a rostit cu hotărâre. Şi acelaşi lucru îl vrei şi tu.

Am clătinat din cap şi le-am întors spatele, ferindu-mă de privirile lor.

Da, încă eram legat de ea. Şi ce?

Eram fericit cu viaţa mea.

Destul de fericit, în orice caz.

Ajunsesem exact omul care plănuisem să fiu pentru ea atunci când plecasem. Cu o slujbă pe care o iubeam, am fost capabil să investesc în viitorul meu şi să-mi încep propria afacere. Libertatea de a lua hotărâri – de a-mi

petrece zilele ocupat cu ceea ce îmi plăcea să fac – nu-mi dădea numai siguranţă, ci şi împăcare. îi aveam pe copiii de pe pista de carting, munca în atelier, precum şi timpul şi resursele necesare ca să-mi explorez ideile şi pasiunea. Eram mândru de felul în care-mi umplusem zilele şi de persoana care devenisem.

Totuşi, fratele meu avea dreptate.

Ea a fost şi va fi mereu ultima imagine care-mi apare în minte seara, înainte să adorm.

M-am întors din nou spre ei şi mi-am scos telefonul din buzunar. Gata cu prosteala.

— Sună-l pe contabil, i-am zis Pashei, azvârlindu-i telefonul. Cumpără casa.

— Jared! a strigat ea, ridicându-se grăbită de pe iarbă, cu ochii scăpărând. Casa asta o să te coste tot ce ai!

Singura mea reacţie a fost să ridic o sprânceană la ea. Pasha şi-a înălţat mâinile spre cer şi şi-a abătut privirea, clătinând din cap. Era nervoasă, dar ştia că discuţia se încheiase.

Ştiam de ce era îngrijorată şi avea tot dreptul să fie. Investise foarte multă trudă clădindu-mă pe mine, clădindu-mi renumele şi afacerea şi, chiar dacă nu erau banii ei, ţinea la siguranţa mea. Chiar îmi plăcea de ea în privinţa asta.

Neluând în seamă micile zâmbete pe care şi le-au adresat reciproc Madoc şi Jax, am pornit spre maşină, strigând peste umăr:

— Sună-i şi pe băieţi, i-am strigat Pashei. Vreau să-mi trimită maşina aici.

Tate a avut dreptate. Jocul s-a schimbat.

Ea habar n-avea.

CAPITOLUL 5 TATE

Mă strecor prin marea de oameni, ducându-mă în bucătărie să-mi umplu la loc paharul roşu din plastic.

Casa lui Madoc e vraişte.

Fallon se distrează: alternează intre strângerea paharelor folosite şi conversaţiile cu prietenii noştri, în timp ce soţul ei e la parter, cu Jax, jucând biliard cu alţi băieţi. Eu şi Juliet ne amestecăm printre petrecăreţii care au invadat casa.

Toată lumea venise acasă în weekend, iar eu, la rândul meu, îl adusesem pe Gavin, încercând să-l fac pe tata să se acomodeze cu noul bărbat din viaţa mea.

— Hei, îmi şopteşte el la ureche, venind din spate. Mă gândeam că ar fi timpul s-o ştergem de-aici.

Zâmbesc, luând mâna lui Gavin de pe abdomenul meu şi răsu- cindu-măpe călcâie.

— Nu ştiu dacă putem, îi zic. Am băut amândoi.

Ţinându-l de mână, îl duc spre bar, auzind dinspre uşa deschisă a subsolului piesa „Ibis Is the Time", a formaţiei Nothing More.

— Madoc o să ne lase să folosim o cameră. Putem să rămânem aici în noaptea asta.

îmi aud pulsul zvâcnindu-mi în timpane, dar nu spun nimic. Să folosim o cameră?

Eu şi Gavin suntem împreună de vreo două luni şi nu există nicio îndoială asupra faptului că ne înţelegem bine. Suntem amândoi viitori medici, facem parte din aceeaşi frăţie studenţească, iar el reuşeşte să se împace cu Madoc, chiar dacă nu sunt prea apropiaţi.

Jax, pe de altă parte, încă nu vrea să aibă nimic de-a face cu el.

Şi tatei îi vine greu să se apropie de el, dar ştiu de ce.

Relația lui cu Jared e apropiată, așa că nu poate să treacă peste ea. Îl înțeleg.

Eu însă încerc să merg mai departe. Gavin e amuzant și inteligent, și când sunt cu el, nu mă gândesc la Jared.

Sunt singurele momente în care nu mă gândesc la el.

încerc să găsesc din nou o oarecare aparență de fericire, numai că, în loc să devină mai ușor, devine mai dificil.

De la o zi la alta, e tot mai evident că nu-l iubesc, iar gândul ăsta mă sâcâie.

Foarte mulți oameni au relații sexuale fără să iubească, numai că eu mi-am dat seama de un lucru. E altceva. Nu e la fel de bine.

— Sunt sigură că am putea să găsim o cameră ca să dormim, îi răspund încet, însoțindu-mi cuvintele de un mic zâmbet.

El mă privește.

— Dar tu nu ai o cameră aici? mă întreabă. Parcă l-am auzit pe Madoc pomenind odată despre asta.

Trag de timp, încercând să-mi dau seama cum aș putea să răspund, în timp ce-mi vârs băutura din pahar și-l umplu cu apă.

— Am, numai că...

Deodată, tresar, văzând că vreo câțiva băieți dau buzna în bucătărie, venind de jos și urlând pe hol.

— Numai că? insistă el.

îmi întorc privirea spre el, distrasă de zgomot.

— Hei! strigă cineva. la să vedeți un clip cu Trent!

Clipesc încet, scăpând paharul în chiuvetă.

Ignorându-lpe Gavin, mă duc în living, unde băieții stau îngrămădiți în jurul unui iPad. Privind peste umărul cuiva, văd ofilmare cu Jared – încărcată azi pe site, din câte se pare – gonind pe o pistă plină de obstacole și de viraje strânse și, chiar dacă n-am cum să-i văd chipul pe

sub cască, știu că e el. l-aș recunoaște corpul oriunde.

Mi se taie respirația privindu-l și-mi îngădui un mic zâmbet.

Dumnezeule, cât e de frumos! Cum se apleacă și dirijează motocicleta, perfect stăpân pe ea.

Și reușește.

Reușește în ceea ce-și propune, reușește să trăiască așa cum vrea. îl privesc și, oricât de mult m-ar durea, sunt foarte mândră de el.

Simt prezența lui Gavin în spatele meu, dar nu întorc capul. Filmarea video de pe YouTube se mută la un comentator și stomacul mi se face ghem când îl văd pe Jared pe fundal.

Tocmai le dă autografe câtorva copii, în timp ce un grup de majo- rete – cele care ațâță mulțimea, în costumele lor sexy – se urcă într-un autobuz, în spatele lui. Un alt coleg de echipă îl strânge de umeri pe Jared și-i șoptește ceva la ureche, după care zâmbesc amândoi, ca după o glumă numai de ei înțeleasă.

Apoi tipul îl împinge pe Jared spre același autobuz în care se urcă fetele și-l urmează pe trepte, după care se închide ușa.

— Frate, asta zic și eu viață, comentează un tip din dreapta mea.

Mă retrag, încercând să păstrez o expresie neutră, chiar dacă simt că inima mi seface țăndări.

Gavin mă urmează sus și, nu știu de ce, dar îl duc direct în camera mea și a lui Jared.

Am nevoie să fac asta. Nu-l mai vreau pe Jared. Nu mai vreau să sufăr. Nu vreau să risc, sperând că o săfiu vreodată a lui, și să trec iar prin ce-am trecut.

Luni de suferințe, luni de încercări de a merge mai departe, dar cu senzația că el e peste tot.

Am mai făcut dragoste cu Gavin, iar acum pot săfac dragoste cu el în patul meu și-al lui Jared, și-o să trec o

graniță după care nu există cale de întoarcere. Asta va ucide totul din mine.

Gavin începe să mă sărute pe gât și o lacrimă mi se scurge pe obraz, îmi simt pielea de parcă ar fi acoperită cu noroi, tot mai murdară pe măsură ce mă atinge. Nu vreau.

N-ar trebui s-o fac.

Și totuși, închid ochii și-mi aplec capul într-o parte, invitându-l să continue.

Mâinile lui îmi cuprind sânii, frământându-i prin bluză cu mișcări circulare, în timp ce pune stăpânire pe gura mea.

își cufundă o mână în blugii mei,făcându-mă să inspir precipitat. Strâng din coapse, ca să-l țin în frâu, dar nici eu nu știu ce vreau.

Gavin face ca Jared să dispară. Gavin mă face mereu să uit. Pot să fac asta.

Fiecare clipă mă face să mă simt tot mai rău și nu vreau să mă folosesc de Gavin. Să ne murdărim așa, doar ca să mă simt eu mai bine.

Vocea lui Jared îmi revine în minte: JVIi-ai dat lumea peste cap de opt ani. Nu mă mai satur de tine".

Icnesc, înghițindu-mi lacrimile; îl împing pe Gavin de pe mine și-mi acopăr fața cu palmele.

— Ta te, ce s-a întâmplat? mă întreabă cu o voce îngrijorată. Scutur din cap și mă prăbușesc, moale, pe lângă perete, alunecândpe podea.

— Trebuie să pleci, îi zic plângând încetișor. îmi pare foarte rău, dar va trebui să dormi altundeva în noaptea asta.

Se apropie de mine.

— Iubito, putem să dormim altundeva. Ce-amfăcut?

Penelope
Douglas

Scutur iar din cap.

— Te rog, pleacă.

Asta e camera mea şi a lui Jared. Şi a nimănui altcuiva.

— Te rog, pleacă, repet, plângând şi mai tare.

— Tate, insistă el.

— Imediat! strig. Lasă-mă singură şi gata.

îmi las capulpe genunchi şi plâng. Nu ştiu de ce mă simt vinovată. Până să apară Gavin, n-am mai avut relaţii sexuale decât cu Jared. Nu dorm prin alte paturi, iar Jared şi-a înecat tristeţea şi suferinţele cu destule fete înaintea mea.

De ce nu se poate ca asta să măfacă şi pe mine să mă simt mai bine?

Plâng mult timp, încă auzind muzica dată tare de jos, fără să ştiu dacă Gavin ofi plecat, sau s-ofi întors la petrecere, sau şi-ofi găsit altă cameră.

O mână o atinge pe-a mea şi ridic brusc capul. îl văd pe Madoc, care stă lângă mine într-un genunchi.

Mă schimonosesc la faţă şi nu mai pot să mă abţin.

— De ce nu pot să-l uit ? rostesc scâncind.

El închide ochii, trecându-şi o mână prin păr cu un gest obosit şi dând impresia că şi el e cât pe ce să plângă.

Dar, în loc de asta, mă trage spre el şi mă ia în braţe, lăsându-mă să mă descarc de-a binelea.

— Când a fost trimisă Fallon departe de-aici, începe el, stăpânin- du-şi propriile lacrimi, am încercat să mă pierd în relaţii cu multe alte femei, mărturisește şi-l aud cum îşi înghite nodul din gât. Dar asta nu m-a ajutat niciodată pentru mai mult de-o zi, după care, de fiecare dată, m-am simţit şi mai rău.

îmi ridic privirea spre Madoc.

—Au trecut atâtea luni, Jaredprobabil că a mers mai

departe, dar eu nu-mi doresc pe altcineva.

Hohotesc deplâns şi-mi şterg lacrimile, doar ca să simt că vin altele să le ia locul.

— Mă doare. Totul mă doare. A fost cât pe ce să tai copacul nostru, toamna trecută, Madoc. Ce-o fi în neregulă cu mine? De ce nu pot să trec peste ?

Mă apucă de bărbie cu degetele şi mi-o ridică. îi văd lacrimile adu- nându-i-se în ochii albaştri.

— Dar vrei să treci peste ? mă întreabă.

— Sigur că vreau, îi răspund, mijind ochii spre el.

Madoc îşi lasă capul într-o parte.

— Eu cred că tu încă îl iubeşti, Tate, şi mai cred că, în adâncul sufletului, ştii c-o să se-ntoarcă la tine.

Mă smiorcăi, lăsând capul în jos.

— Nu pot să am încredere în el. S-au întâmplat prea multe, îi zic, cu lacrimile şiroindu-mi peste buze. Gavin e băiat de treabă. Trebuie să încerc să merg mai departe.

îmi ridică iar bărbia, făcându-mă să-l privesc în ochi.

— Te forţezi, insistă el. Ţi-aduci aminte de ultimul an de liceu? Ai fost mai puternică atunci când ai fost independentă, Tate.

Madoc a avut dreptate.

A doua zi, am pus capăt scurtei mele relaţii cu Gavin şi m-am apucat, împreună cu tata şi cu Jax, să lucrez la maşină; în primăvara aia, am început să particip la curse.

Abia de curând – la mai mult de un an după discuţia cu Madoc – am început relaţia cu Ben, luând-o încet, dar tatonând terenul pentru prima dată după mult timp.

Stau în G8-ul meu, interiorul negru, răcoros, precum şi geamurile fumurii, închizându-mă într-o lume a mea, personală, în care Limp Bizkit, cu „My Way", zumzăie în boxe. Oamenii mişună peste tot pe-afară, unii vărsându-

şi deja paharele în timp ce se împleticesc pe lângă pistă; îmi reţin un mic zâmbet, fiindcă niciodată n-am regretat faptul că n-am fost ca ei. Ben aşa ar fi vrut. Tânjea după o iubită veselă, care să se poată comporta dezinvolt în situaţii sociale.

La urma urmei, dacă tot sunt hotărâtă să particip la curse, de ce să nu mă bucur de atmosferă şi de tot ce e palpitant în ea?

Ben însă a apărut mult prea târziu ca să-şi mai poată pune amprenta asupra personalităţii mele. Când eram în liceu, am învăţat să mă accept aşa cum sunt şi am dormit mult mai bine noaptea după ce nu mi-am mai căutat scuze.

N-aveam nevoie de ele, aşa cum n-aveam nevoie nici măcar de victorii.

Am nevoie doar de asta, mi-am zis în sinea mea, strângând în mâini volanul şi schimbătorul de viteze. Sângele parcă îmi dansa pe sub piele; mă simţeam pregătită.

Da, Madoc a avut dreptate.

Am fost mai puternică atunci când am fost independentă. Iar atunci când Jax m-a încurajat să particip la curse, pe Loop, am descoperit un lucru pe care puteam să-l fac de una singură – un lucru care să fie al meu – şi care-mi dădea putere.

N-au existat vinovăţii, nici presiuni: numai tăcere. Şi-o s-o ţin tot aşa şi diseară, când o să apară Jared.

Fiindcă asta o să facă.

Detest s-o recunosc, dar el azi mi-a făcut sângele să-mi curgă un pic mai repede prin vene. Şi asta nu doar pentru că arăta atât de bine. Tatuaje frumoase îi acopereau o suprafaţă mai mare a braţelor decât acum doi ani, însă avea acelaşi piept neted, tonifiat, care arăta acum chiar mai formidabil, bronzat de soarele Coastei de Vest.

Şi, bineînţeles, n-a fost nevoie decât de o privire din partea lui ca să-mi intre pe sub piele.

La vârsta de zece ani, Jared mi-a fost prieten. La paisprezece, duşman; la optsprezece, iubiţ, iar la douăzeci, sursa suferinţelor mele. Il ştiu de mai mult de o jumătate din viaţă şi, chiar dacă între timp rolurile s-au schimbat, impactul lui asupra mea rămâne, ca întotdeauna, cât se poate de mistuitor.

întotdeauna.

M-am aplecat şi am scos din rucsac exemplarul *Fire de iarbă*[1] al mamei. Am aruncat rucsacul pe bancheta din spate, să nu mă incomodeze. Am deschis cartea broşată, apăsând cu degetul mare pe marginea paginilor în timp ce le răsfoiam, uşoara lor adiere mângâindu-mi faţa.

Găsind pagina şaizeci şi patru, m-am dus direct la versurile pe care le sublimase mama, din strofa a douăzecea a poemului *Cântec despre mine însumi*, al lui Walt Whitman.

Am recitat în şoaptă, ţinând cartea aproape:

— „Sunt ceea ce sunt şi asta-mi ajunge."

Erau multe versuri subliniate şi multe poeme la care se pusese semn în cartea aceea veche, numai că eu mă întorceam mereu la cele însemnate de mama. Poate că le-a însemnat pentru ea sau poate a ştiut c-o să am nevoie de ele, cert e că au fost mereu acolo, ca o voce care să-mi spună ceea ce ea nu mai avea cum. Chiar dacă a murit de cancer acum mai bine de zece ani, n-am încetat niciodată să-i simt lipsa. Aşa că luam peste tot cartea cu mine.

Aplecându-mă, mi-am vârât nasul în carte şi am inhalat mirosul de hârtie veche, închizând ochii.

— O, frate! am auzit vocea lui Madoc. Cam

---

1 Volum de poeme aparţinându-i scriitorului american Walt Whitman (1819-1892), publicat pentru prima dată în anul 1855, dintre care cel mai celebru este *Cântec despre mine însumi*.

pervers.

Am deschis ochii, scoțând un oftat exasperat spre căpățâna lui vârâtă pe geamul din dreptul meu.

Ai fi crezut că Madoc era iubitul meu, atât de mult se învârtea prin preajma mea, dar era inutil să caut vreo scăpare în privința asta. îmi trimisese trei SMS-uri ca să fie sigur că aveam să apar în seara aia. Eu nu lipsisem de la nicio cursă, dar știam exact de ce credea el c-aș putea să mă fofilez. Idiotul își închipuia că n-aveam pic de demnitate.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, l-am prevenit, aruncând cartea în torpedo – așa cum fac mereu, ca să-mi poarte noroc – și apoi coborând din mașină.

— Bine, a încuviințat el, îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor scurți, gri. Dar, dacă te văd că te culci cu cărțile tale, îți înscenez ceva să te aresteze, a adăugat, făcând semn din cap spre bancheta din spate, doldora de manualele mele pentru facultate.

M-am uitat urât la el și m-am dus în spatele mașinii, ca să-mi montez camera GoPro primită de la Jax.

— Am rămas în urmă cu bibliografia pentru vară, din cauza gărzilor de la spital, i-am explicat, aplecându-mă ca să fixez camera, și vreau să parcurg notele de subsol până când începe școala.

— Tu citești notele de subsol? s-a mirat el, privindu-mă de parcă aș fi fost îmbrăcată în portocaliu din cap până-n picioare.

Mi-am îndreptat spinarea și mi-am pus mâinile în șolduri.

— Dat fiind faptul că înveți ca să te faci avocat, ar putea să-ți prindă bine dacă te-ai cufunda și tu mai adânc în bibliografia ta.

— Avem bibliografie? a întrebat, făcând ochii

mari.

Am mijit ochii la el, dar a izbucnit în râs, dându-mi de înţeles că a glumit. Sau, cel puţin, speram că a glumit.

— Ei bine, n-o să te apuci să operezi mâine, a protestat el. Aşa că mai respiră şi tu.

— Nu pot, am replicat, dându-l la o parte şi întorcându-mă la portiera mea. Sunt...

— îngrijorată c-o să începi să te gândeşti la el? mi-a terminat Madoc fraza, făcându-mă să mă opresc din mers.

Oftez, scrâşnind din dinţi.

— Nu acum, da? N-ai altceva mai bun de făcut? Ca, de exemplu, să înfiinţezi o echipă de fotbal în casa Caruthers, imediat după terminarea facultăţii?

Numai că el m-a ignorat. Până să-mi dau seama de ce voia să facă, Madoc s-a trântit pe bancheta mea din spate şi a început să-mi strângă cărţile şi rucsacul.

— Madoc, l-am apostrofat, încercând să-mi recuperez lucrurile. Dă-mi cărţile.

— Le-am luat, a replicat el, smucindu-se.

— Dă-mi-le imediat! m-am răstit.

— în seara asta nu, a zâmbit el, scuturând din cap.

— De ce nu în seara asta? m-am interesat, de parcă n-aş fi ştiut unde bătea.

însă tocmai atunci o voce răguşită a început să răcnească în difuzoare, făcându-ne să ne ridicăm amândoi privirile.

— Tate!

Numele meu a răsunat pe toată pista.

— Eşti acolo?

Penelope
Douglas

Am zâmbit şi mi-am arcuit, ştrengăreşte, o sprânceană spre Madoc.

— Scuză-mă o clipă, i-am zis cu blândeţe.

— A, sigur că da, a gângurit el, înclinându-şi capul respectuos, cu toate că-i râdeau ochii.

Am ocolit maşina până în faţă, am sărit pe capotă şi m-am ridicat în picioare, fluturând mâinile deasupra capului.

— Aici! am strigat, simţind privirile a o sută de perechi de ochi îndreptate spre mine din mulţimea înconjurătoare.

Ovaţiile au răsunat în aerul nopţii, spectatorii – bărbaţi şi femei – urlând şi aplaudând, fluierând şi scandându-mi numele; le-am zărit pe Fallon şi pe Juliet în tribune, ţinându-şi paharele în mâini şi încurajându-mă.

Zack Hager, crainicul, stătea în picioare, în tribuna oficială, împreună cu Jax, în mod evident alcătuind programul serii. Nu făceau prezenţa decât atunci când cineva îşi anula participarea. Cunoscând timpii realizaţi de noi toţi înainte de ziua cursei, aveau nevoie să ştie cine era prezent, ca să-i poată repartiza pe concurenţi la start.

Am sărit jos şi mi-am întors privirea spre Madoc, vrând să închei discuţia.

— Ştiaţi toţi că el o să vină acasă şi niciunul nu mi-aţi spus, l-am mustrat. Nu sunt supărată, dar nici nu particip la ce complot aţi pus voi la cale. Sunt adultă.

Madoc şi-a împreunat sprâncenele şi mi-a lăsat rucsacul să cadă.

— Mă laaaşi, a bombănit.

Şi, până să-mi dau seama, m-a înhăţat, şi-a încolăcit braţul pe gâtul meu şi a început să-mi frece zdravăn pielea capului cu nodurile degetelor.

— Madoc! am ţipat, proptindu-mi o mână în

spinarea lui şi una pe biceps, străduindu-mă să-mi eliberez capul din strânsoarea lui. Nu-mi da castane!

— Castane? a protestat el. Nu, adulţii nu dau castane. Iar noi suntem adulţi, nu?

Şi-a văzut mai departe de treabă, până a început să mă usture pielea.

— Madoc! am răcnit, cu o voce groasă, chinuită de respiraţia întretăiată. Dă-mi drumul!

Am bătut din picior, scăpând în sfârşit din mâinile lui.

S-a dat cu câţiva paşi înapoi, iar eu m-am îndreptat, încercând să-mi recapăt suflul, în timp ce el râdea.

— Eşti un nemernic! am ţipat, dându-mi la o parte de pe faţă şuviţele de păr desprinse din coadă.

— Aşa e, m-a aprobat Fallon, care tocmai venea spre noi, împreună cu Juliet. Abia acum ai aflat? a glumit ea, făcându-i cu ochiul soţului ei.

Am pufnit, smulgându-mi elasticul din păr, fiindcă deja era o cauză pierdută.

— A, aşa e mai bine, a comentat Madoc, zâmbind aprobator la adresa părului meu lăsat liber.

N-am zis nimic, doar m-am încruntat la el.

Deodată însă, atenţia ne-a fost captată de altceva: zgomotul din jurul nostru a devenit mai puternic, aşa că ne-am întors toţi spre pistă, ca să vedem ce anume provocase zarva.

Oamenii se dădeau deoparte, ca să facă loc, şi aşa am reuşit să-l zăresc pe Jared, întâmpinat de spectatori cu aclamaţii şi ţipete.

Era pe motocicleta lui din vremea liceului: cea pe care o ţinea Jax în garajul lui, fiindcă Jared avea altele mai bune pentru curse. A virat într-o parte şi s-a retras într-un loc liber pentru parcare. Cât ai clipi, în jurul lui a roit mulţimea: vechi prieteni, admiratoare, ba chiar şi admiratori.

L-am urmărit cum îşi scotea casca şi-şi punea un

picior jos, proptindu-şi motocicleta şi zâmbindu-i vechiului său prieten Zack, dar mi s-a strâns inima când am văzut o femeie tânără coborând de pe şa, din spatele lui.

N-o cunoşteam şi am încercat să nu iau în seamă junghiul de gelozie care m-a străbătut la gândul că era posibil s-o fi adus cu el din California.

Toată lumea se străduia să-i capteze atenţia şi, încă o dată, devenise centrul universului.

Madoc a pocnit din degete în faţa mea, ca să mă readucă la realitate.

— Te-ai enervat? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns, ţuguindu-mi buzele.

— Ei bine, ai fi avut de ce, a ripostat el. Ăsta nu e publicul lui. E al tău. Tu eşti cea pe care au venit s-o vadă.

Am inspirat scurt.

— Nu mă interesează...

— Ei, unii au memoria mai lungă, m-a întrerupt el, şi poate că sunt interesaţi să vadă ce scântei ar putea să iasă, dacă sunteţi voi doi în acelaşi loc, dar, în orice caz, n-o să-ţi răpească el prim-pla- nul în spectacolul de astă-seară.

M-am proţăpit în faţa lui.

— îmi pasă mai puţin decât crezi de...

Numai că el m-a apucat de braţe şi am rămas şocată când m-a zgâlţâit.

— Dar de ce-ţi pasă? a rostit printre dinţi şi le-am simţit pe Juliet şi pe Fallon încremenind lângă mine.

Am inspirat brusc, şocată de brutalitatea lui. Abia dac-am clipit când mi-a apucat tivul maioului larg, negru, şi l-a sfâşiat puţin într-o parte. Am scrâşnit din dinţi.

— Madoc, ce mama naibii faci? l-am întrebat,

pe un ton calm.

A luat cele două bucăţi rezultate şi mi le-a înnodat pe la jumătatea abdomenului.

— Tu eşti regina, mi-a amintit, după care mi-a ridicat rucsacul de jos. Tu eşti stăpâna pistei şi a tuturor piloţilor de pe ea. El habar n-are, aşa că arată-i cum stau lucrurile.

Am tras adânc aer în piept, fiindcă nu voiam să observe zâmbetul pe care m-am străduit să-l ascund. Da, acelea erau ale mele. Pista, serile de vineri şi victoriile. N-aveam nevoie să-l atac pe Jared. Dar aveam să păstrez ceea ce-mi aparţinea.

Intorcându-mi spatele, Madoc a mai răcnit un ultim ordin înainte de a se îndepărta.

— Juliet, adu-i, naibii, şi un ruj.

M-am încruntat la loc.

Ce idiot.

Juliet s-a scotocit prin geantă, în timp ce eu îl urmăream cu privirea pe Madoc, care mi-a aruncat rucsacul în maşina lui, vrând în mod evident să se asigure că nu mai aveam niciun pretext ca să fiu antisocială, chiar şi după curse.

Mi-am privit maioul.

Mare idiot. Chiar dacă l-aş fi deznodat, tot rupt ar fi rămas.

— Soţul tău e...

— O pacoste? mi-a completat Fallon afirmaţia, zâmbind cu ochii ei verzi. Da, aşa e.

M-am smucit când a încercat Juliet să-mi dea cu ceva roşu pe buze.

— Nu te mişca, m-a certat ea. Jax urăşte luciul pentru buze, aşa că am găsit rujul ăsta, cu care să nu-l umplu de sclipici când îl pup. Lui îi place la nebunie, dar dacă ţi se întinde pe faţă, n-ajunge un pic de scuipat ca să ţi-l ştergi de pe piele, ştii?

Penelope
Douglas

O las să-mi dea cu rujul ăla afurisit, pentru că... nu știu de ce. Poate pentru că însemna o plato**ș**ă în plus. Poate pentru că voiam să fiu frumoasă pentru Ben.

Sau poate pentru că l-am văzut pe Jared aşezându-se, lăsându-se pe spate în tribună, în timp ce o fată – alta, nu aia cu care l-am văzut venind – îşi punea o mână pe genunchiul lui, cu un interes vădit în absolut toate gesturile ei.

Poate că am vrut să-i demonstrez că n-aveam nevoie de el ca să fac impresie şi singură.

Prietena cu care venise s-a aşezat de cealaltă parte a lui, cu o figură plictisită şi dezinteresată. Şuvi**ț**e mov îi brăzdau părul negru ca tăciunele şi, examinându-i corpul de sus până jos, i-am observat înfăţişarea diferită, întrebându-mă în ce măsură s-or fi schimbat gusturile lui Jared.

întotdeauna am fost nonconformistă, dar între limitele acceptate de societate. Fata aceea era frumoasă, dar mult mai preocupată de coafură, de machiaj şi de piercinguri decât aş fi crezut că i-ar plăcea lui Jared. El spunea mereu că-i plăcea felul meu, mai naturală.

Presupun că a fost o minciună.

Fata purta blugi mula**ț**i vârâ**ț**i în bocanci milităreşti şi o bluză neagră fără mâneci care-i punea în eviden**ț**ă trupul, până mai jos de şolduri. încheieturile mâinilor îi erau împodobite cu zeci de brăţări metalice sau din silicon, iar în urechi avea piercinguri de metal din vârf şi până în lob. Mai avea vreo câteva găuri şi pe faţă.

Semăna cu Fallon, doar că era o versiune mai ţipătoare.

Când l-am văzut pe Ben apropiindu-se de el – probabil, vrând să spargă gheaţa, preferabil mai devreme decât mai târziu –, am pornit într-acolo, împreună cu Fallon şi cu Juliet, întâlnindu-i aproape imediat privirea lui Jared.

Madoc s-a aplecat spre Jared, spunându-i ceva la ureche, însă privirea lui Jared a rămas fixată pe mine, chiar şi când m-a luat Ben de mână. Am clipit încet, zâmbindu-i şi sperând că Ben nu avea să-mi remarce transpiraţia palmelor.

— Tate, m-a întâmpinat Jared, cu o înclinare a capului.

M-am străduit să inspir şi să expir regulat pe nări, ca să-mi
menţin pulsul sub control.

— Jared, am răspuns.

— Cariera ta chiar a luat avânt, omule, i s-a adresat Ben, pe un ton admirativ. Felicitări.

— Mersi, i-a răspuns Jared, fără să-l privească.

— Eliberaţi pista! l-am auzit pe Zack răcnind în depărtare, în timp ce concurenţii din prima rundă îşi ocupau poziţiile.

— Prin urmare, voi doi aţi ajuns, în sfârşit, să fiţi împreună? s-a interesat Jared, deşi fraza lui a sunat mai degrabă ca o afirmaţie, nu ca o întrebare.

Mi-am arcuit o sprânceană, întorcându-mă spre pistă şi neluân- du-l în seamă.

Ben mi-a urmat exemplul, înţelegând că nu intenţionam cîtuşi de puţin să încep o discuţie cu Jared. Zack a anunţat cursa care urma şi am stat cu toţii să privim cum Jax îi aranja pe piloţi, după care le dădea startul.

Motoarele puternice s-au pus în funcţiune, huruind peste ţipetele mulţimii, şi am zâmbit când au trecut maşinile în mare viteză pe lângă noi, curentul produs de ele făcându-mi părul să-mi fluture peste umeri.

Juliet şi Fallon sporovăiau între ele, iar Madoc stătea mai în umbră, tăcut. Jared era în spatele meu, în tribună,

văpăile din ochii lui arzându-mi toată spinarea.

Mi-a lipsit senzaţia asta.

— Măi, măi, am auzit plutind spre mine vocea calmă a lui Jared. Micul nostru heleşteu a cam evoluat, nu-i aşa? Se pare că fratele meu s-a întrecut pe sine cu ceea ce se-ntâmplă la Loop. Curse formidabile, concurenţi noi şi sexy...

Mi-am strecurat degetele în buzunarele blugilor strâmţi şi am ridicat capul, schiţând un zâmbet.

— Dar tot un mic heleşteu rămâne, a încheiat el, cu vocea lui puternică mustind de dispreţ.

Când mă demoraliza, în liceu, o făcea ca să se simtă mai bine în propria piele. Acum însă ţelul era să obţină o reacţie din partea mea.

M-am întors spre el, căutându-i privirea, dar nevrând să-i ofer ceea ce-şi dorea. N-avea decât să se împăuneze şi să-şi afişeze rânjetul mulţumit de sine, eu nici nu mă gândeam să mai intru în jocul acela.

Dar, spre marea mea surprindere, Jared nu zâmbea. Nu rânjea cu superioritate. Nu făcea băşcălie. înfăţişarea lui era complet glacială, iar ochii săi mă sfredeleau.

în vocea aia nu exista mânie, nici amuzament, nici vreo urmă de ameninţare...

La ce se gândea oare?

— Ea e Pasha, asistenta mea, a prezentat-o Jared pe fata cu înfăţişare goth cu care venise. Pasha, ei sunt Tate şi Ben.

Asistenta? Mda, vezi să nu. în general, bărbaţii şi femeile cu aspect atrăgător şi fără obligaţii nu se recomandă ca fiind prieteni. Exceptând cazul în care unul din ei e gay.

— Tate? a repetat Pasha, ca şi cum numele i-ar fi sunat cunoscut. Am văzut-o fulgerându-mă cu privirea, apoi pe Jared. Adică...? l-a întrebat, fără să

termine, de parcă ar fi fost ceva numai de ei ştiut.

Am mijit ochii, observând că el nu spunea nimic şi că părea să-şi concentreze privirea spre pistă.

Iar expresia ei plină de interes a devenit cercetătoare, pe sub sprânceana înălţată brusc.

Ea ştia ceva.

M-am întors din nou spre pistă, exact la timp ca să-i văd pe concurenţi trecând linia de sosire, întrebându-mă dacă Jared o fi vorbit cu ea despre mine. N-ar fi fost ceva caracteristic lui. Rareori se confesa în faţa cuiva, aşa că, de ce ar fi fost altfel cu ea?

— Runda a doua! a strigat Zack în difuzoare, făcându-mă să sar ca arsă.

Mi-am îndreptat privirea spre pistă, mi-am pierdut expresia impasibilă şi...

Şi sângele nu-mi mai zvâcnea prin vene. Acum tremura.

Fir-ar săfie!

— Pe pistă! a strigat Zack, iar Ben m-a luat de braţ, trăgându-mă după el.

—Trezeşte-te, mi-a zis el, prinzându-mi faţa între palme. Prezenţa lui aici nu contează.

I-am luat mâinile cu blândeţe de pe faţa mea, dăruindu-i un zâmbet forţat. îi eram recunoscătoare pentru ceea ce încerca să facă, dar puteam să-mi port şi singură de grijă.

L-am lăsat să mă sărute pe buze, după care m-am întors şi am pornit spre maşina mea, auzind fluierăturile băieţilor din public. Mai mult chiar, săptămâna asta, neprevăzuta modificare a maiou- lui meu, opera lui Madoc, le-a atras tuturor atenţia. Uneori mă îmbrăcam provocator, ca să iau ochii băieţilor, pur şi simplu fiindcă mă distrau schimbările, dar acum voiam să fiu remarcată pentru felul în care conduceam maşina, nu pentru cum dădeam din fund.

Penelope
Douglas

M-am suit în maşină şi am dus-o pe linia de start, oprindu-mă lângă Jaeger, cu Chestwick şi Kelley în spatele nostru. Era o nouă cursă pentru patru maşini, ceea ce o făcea să fie interesantă, dată fiind îngustimea pistei.

Am coborât din maşină ca să ascult instrucţiunile.

Şi ceilalţi trei concurenţi, înconjuraţi de iubitele lor şi de prietenii noştri, s-au îngrămădit în faţa maşinilor, în timp ce Jax s-a ridicat în picioare la tribuna oficială, văzându-şi de treburile lui tehnice, iar Zack ne-a expus regulile.

Mi-am făcut curaj, hotărâtă ca, peste un minut, să fiu în maşină, cu muzica mea în boxe, şi să uit de restul lucrurilor.

— în regulă, oameni buni, ne-a zis Zack, cu ţeasta lui cheală strălucind în lumina pistei. Avem o cursă de patru tururi. Primii clasaţi săptămâna trecută ocupă săptămâna asta primele două locuri la start. Fără acroşaje, fără şmecherii, a precizat, arătând spre fiecare dintre noi, pe rând. Nu alergaţi cinstit, nu mai sunteţi invitaţi şi altă dată, a încheiat.

Reguli pe care le cunoşteam deja cu toţii şi care erau greu de încălcat. Pista era mai lată decât fusese cea din liceu, dar nu îndeajuns de lată pentru patru maşini. Să nu te atingi de altă maşină era aproape imposibil.

Zack ne-a privit pe toţi, să vadă dacă s-a înţeles, iar publicul a început să scandeze numele concurenţilor.

— Sunt gata, am zis, dând din cap în semn de încuviinţare.

Zack a aruncat o privire peste capetele noastre, către gradene.

— Domnule Trent! l-a strigat el pe Jared, pe un ton pretins oficial. Ce-ai zice de-o tură, de dragul vremurilor bune, domnule campion? a întrebat în glumă.

Şi-a desfăcut braţele, încercând să facă spectacol şi să

ață̦ță mulțimea care a și început să-l aclame.

— îmi pare rău, frate, l-am auzit pe Jared zicând de departe, din spatele meu. Există o singură cursă pe care aș putea s-o accept, dar nu sunt convins că ea ar vrea să-mi facă pe plac.

— Ooooo, s-a auzit dinspre publicul căruia aproape că i se tăiase răsuflarea.

Până să mă las pătrunsă de cuvintele lui, am făcut stânga-mpre- jur și m-am urcat în mașină, fără să-l privesc.

Toată lumea a eliberat pista și, în timp ce motoarele prindeau viață, am aruncat o privire în oglinda retrovizoare. El stătea sprijinit în coate, privind în direcția mea, așa că mi-am îndreptat ochii în altă parte, am ridicat geamurile și am pus să cânte Shinedown, cu „Adrenaline".

Nimic. Am închis ochii, lăsându-mă pătrunsă de muzică. *Nimic nu mă apasă.*

Facultatea de medicină era floare la ureche. Casa n-avea importanță. Ben nu însemna o constrângere. Jared nu era nimic altceva decât o ispită în care nu puteai să te încrezi.

Eram în extaz.

Portiera din dreapta s-a deschis și, când am întors brusc capul, am văzut-o pe „asistenta" lui Jared suindu-se în mașină.

— Ce faci? m-am răstit, văzând că se instalează și-și pune centura.

— Vin cu tine, mi-a răspuns, împingându-și pe nas ochelarii cu rame negre.

M-am holbat la ea, năucită, fără să-mi dau seama exact dacă voia să fim prietene sau să mă scoată din sărite.

Mi-am dres glasul și am privit-o.

— Tu te culci cu fostul meu iubit, am zis. Dă-

te jos.

A întins mâna şi a dat volumul mai încet.

— Nu mă culc cu Jared, m-a corectat ea. Nu m-am culcat niciodată cu Jared şi nici nu-mi doresc s-o fac vreodată.

Am mijit ochii, studiind-o.

A dat din cap şi a început să-mi explice.

— Suntem apropiaţi, chiar dacă lui îi place să dea impresia că nu. L-am văzut o dată gata să plângă, ceea ce m-a făcut să-mi placă mai mult, deşi el susţine că mi s-a părut mie. Dar nu e genul meu, asta pot să ţi-o garantez.

În ochii ei citeam fermitate şi seriozitate, aşa că am cam crezut-o.

După care m-am întrebat de ce mi-ar păsa.

Am dat volumul din nou mai tare.

— Coboară, i-am ordonat, însă ea l-a dat din nou mai încet.

— Mă plictisesc, mi-a explicat. Şi mi-ar plăcea să fac cunoştinţă cu modestele începuturi ale şefului meu. Dacă ai noroc, poate chiar o să începi să-mi placi.

Mi-am dat ochii peste cap.

L-am văzut pe Zack urcându-se pe podium cu megafonul lui, aşa că am verificat dacă eram în viteza întâi.

— Mă distragi, am repezit-o, dorindu-mi să dispară din maşina mea.

Chiar mă tenta să chem pe cineva care s-o ia pe sus, dar ar fi însemnat să-mi irosesc timpul.

— Aş zice că erai deja distrasă, a ripostat ea şi am săgetat-o cu privirea, înţelegându-i insinuarea.

— Pe locuri!

Penelope
Douglas

Mi-am îndreptat din nou privirea spre parbriz, simţind că nu eram deloc pregătită.

— Fiţi gata! l-am auzit strigând şi am dat volumul la maximum, aruncând spre ea o privire de avertisment.

Ce căuta în maşina mea? De ce i se părea că eram distrasă?

Şi, fir-ar să fie, câte tururi trebuia să fac?

Ăăă... patru. Patru tururi. M-am aprobat în sinea mea. Da,patru.

— Start! a strigat Zack, şi am icnit, apăsând blestemata de acceleraţie cu toată puterea.

Am smucit schimbătorul în jos, în viteza a doua, apoi în sus, într-a treia, cu mişcări cursive, ca întotdeauna. Maşina era o parte din mine. Am privit în oglinda retrovizoare şi am văzut două dintre maşini în urma mea. Jaeger era lângă mine.

La primul viraj, l-am lăsat pe Jaeger să treacă înainte, urmându-l la roată. Am intrat în derapaj, ocolindu-l, dar fără să reduc câtuşi de puţin viteza.

— Hopa! a strigat Pasha, iar eu am trecut într-a patra, mi-am trântit piciorul pe acceleraţie şi am ţâşnit înainte, fiind acum în faţa tuturor.

Tare mi-ar plăcea să spun că a fost vorba doar despre pricepere, dar şi maşina juca un rol extrem de important. Dimensiunile şi fiabilitatea erau factori decisivi.

Am trecut într-a cincea şi-apoi într-a şasea, auzind răsuflarea surescitată a Pashei lângă mine.

— Credeam că, fiind implicată în lumea curselor, eşti obişnuită cu asta, am provocat-o, văzând-o că se ţinea de mânerul de deasupra portierei.

Mă străduiam să-mi abat gândurile de la Jared, care, fără îndoială, îmi urmărea toate mişcările.

Pasha gâfâia.

— Conduc ca să mă distrez şi urmăresc

cursele, dar n-am fost în rolul de pasager, mi-a explicat, clătinând din cap şi zâmbind. E cu totul altceva!

Aproape că i-am răspuns la zâmbet. Da, avea dreptate. Relaţia cu Jared la conducere fusese o cursă nebunească. Fără niciun control: erai condus şi-ţi încredinţai viaţa în mâinile altcuiva.

Fusese o experienţă cu totul diferită, dar la fel de palpitantă.

Am luat şi următorul viraj, apoi încă unul, începând să mă des- tind, încetul cu încetul.

M-am hotărât, în sfârşit, să dau muzica mai încet.

—Tu nu mă cunoşti, da? i-am zis, ca să lămuresc situaţia. Indiferent de ce ţi-a spus Jared…

I-am simţit privirea îndreptată spre mine şi, chiar dacă voiam să aflu ce ştia ea, nu avusesem de gând să deschid discuţia asta.

Nimeni – cu atât mai puţin oameni necunoscuţi – nu m-a făcut să mă simt prost. Iar privirea ei de adineauri m-a făcut să mă chircesc.

— Tipul cu care umbli? a început ea, pe un ton delicat. Ben? Pentru tine e un colac de salvare. Ceva de care să te ţii ca să nu te scufunzi, este?

M-am zgâit la ea, derutată şi şocată în acelaşi timp. *Colac de salvare?*

— Vrei să ştii de unde ştiu? m-a întrebat. Pentru că tu eşti o femeie puternică, iar el e prea slab pentru tine. N-ai cum să-l respecţi.

— E ridicol, m-am răstit. Nu ne cunoşti. Abia ne-ai văzut. Ben c un băiat bun şi-mi place foarte mult.

— Sunt convinsă, a replicat ea, amuzată. Ca prieten.

Am tras de volan, zburând peste linia de sosire şi continuând spre prima turnantă.

— Face tot ce-i spui tu, a continuat ea. Nu te

contrazice şi nu fuge. E uşor de manevrat, nu?

Văzând că nu spuneam nimic, a vorbit ea mai departe.

— Mai devreme, Jared a tot încercat să-ţi intre pe sub piele, iar Ben ar fi trebuit să reacţioneze, a zis pe un ton meditativ. Din moment ce e partenerul tău, trebuia să se fi simţit ofensat – măcar aşa, un pic –, numai că e mult prea laş.

Mi-am muşcat buza pe dinăuntru şi am apăsat pedala de acceleraţie până la podea, simţind că-mi ia foc piciorul.

— Tu eşti puternică, m-a evaluat Pasha. O persoană căreia îi place să deţină controlul. Dar nu e istovitor – ca să nu mai zic şi plictisitor – să fii mereu cea care deţine controlul? Să nu ai parte niciodată de provocări?

Am dat din nou muzica mai tare şi am scuturat din cap.

Ben nu era plictisitor.

Nu mă făcea el să mă încing, dar nici nu era bădăran, agresiv sau complicat. Şi n-aveam nevoie să mă explic în faţa...

— În schimb, Jared? a ciripit ea, pe deasupra muzicii, întreru- pându-mi şirul gândurilor. Îmi închipui că relaţia te-a dat cu fundul de pământ de ţi-au ieşit ochii, hm?

Am făcut ochii mari şi am întors capul spre ea, abia observând când maşina lui Jaeger a trecut vâjâind pe lângă mine.

— Metaforic vorbind, evident, a adăugat ea.

Am pufnit într-un râs nervos, după care m-am cufundat într-o tăcere uluită. Trebuia să-i recunosc calitatea asta. Avea tupeu.

M-am năpustit înainte, accelerând la viraj şi trecând la mustaţă de maşina lui Jaeger. Am gonit mai departe, ajungând din nou în fruntea tuturor, încordându-mi toţi

mușchii și manevrând cu încrâncenare, smucind volanul violent și făcând-o pe fată să râdă când derapam la viraje.

După ce am zburat de încă două ori peste linia de sosire, abia dacă m-am sinchisit să schimb viteza la primul viraj, simțind forța centrifugă de inerție a mașinii și încercarea trupurilor noastre de a i se împotrivi.

Pasha a început să râdă, privind agitată în urmă.

— Hai, hai, hai! a strigat, zâmbind cu gura până la urechi.

— Ești ciudată rău, știai? am remarcat.

— O iau ca pe un compliment, a răspuns veselă.

Chevroletül Camaro portocaliu al lui Jaeger s-a insinuat lângă mine, așa că am tras de volan și i-am luat fața, știind că ne-am ciocni la următorul viraj dacă ar rămâne prea aproape. A renunțat și a rămas în urma mea, claxonând furios.

Am gonit mai departe, simțind energia până în măduva oaselor, așa cum mi se întâmpla întotdeauna pe pistă.

Dar, în același timp, era mai mult de-atât. Simțeam că nu avea să se termine totul după ce se va fi încheiat cursa, așa cum se întâmpla de obicei.

Trecând ca vântul peste linia de sosire, am explodat în hohote victorioase, lovind volanul cu pumnii, pradă adrenalinéi acumulate pe dinăuntru.

— Uuu-huu! a țipat Pasha, coborând geamul.

Am luat o gură mare de aer, respirând adânc în timp ce vorbeam cu ea.

— Deci, chiar atât de plictisitor a fost?

— Putea să fie mai naspa de-atât, a replicat, ca și cum n-ar fi fost cine știe ce scofală.

Mulți au coborât din tribune, câțiva s-au apucat să-mi dea cu pumnii în capotă, așa că am vrut să cobor din

maşină ca să-l pot pocni pe unul dintre ei, fiindcă, ce mama naibii, de unde şi până unde să-mi lovească maşina?

Numai că Pasha m-a apucat de braţ şi m-am oprit, întorcând capul spre ea.

— Ar trebui să-l întrebi pe Jared despre momentul ăla când l-am văzut *gata* să plângă, mi-a zis, cu veselia de până atunci lăsând locul seriozităţii. Sunt convinsă c-o să ţi se pară foarte interesant.

CAPITOLUL 6 JARED

Jax stătea în picioare la tribuna oficială şi mă privea, cu un zâmbet prin care-mi transmitea convingerea lui, cum că la asta nu m-am aşteptat, nici pe departe. Mda, cam înţelegeam despre ce era vorba.

Tate era schimbată.

Am scuturat din cap şi mi-am întors privirea din nou spre pistă, ca s-o văd sărind din maşină şi discutând cu ceilalţi piloţi. Cât se poate de încrezătoare. Cât se poate de puternică.

Însă eu o doream la fel ca întotdeauna.

Jax a avut dreptate. Puteam s-o ţin aşa zile în şir, sau săptămâni, sau încă doi ani, dar tot aş fi ajuns la aceeaşi concluzie trasă de el în după-amiaza asta. Am iubit-o pe Tate şi-o s-o iubesc întotdeauna.

N-am avut niciodată de gând să renunţ la ea. Nu cu adevărat. Faptul că am văzut-o cu altul acum un an şi jumătate m-a dat peste cap; m-am gândit că poate nu eram încă suficient de bun, că poate nu reuşeam să mă ridic la nivelul lui, că poate ea era, în sfârşit, fericită, după toate suferinţele pe care i le provocasem şi că poate trebuia să mă gândesc la fericirea ei şi s-o las naibii în pace, măcar o dată în viaţă. Poate – doar poate – nu ne era sortit să fim împreună.

Acum însă nu mai era loc de niciun poate. O voiam înapoi.

Pentru totdeauna.

— Fată dragă, a zis unul dintre piloţi, încolăcindu-şi braţul pe gâtul lui Tate, în timp ce ea îşi croia drum prin mulţime. Puteam să câştig cursa asta. Ştii doar că te-am lăsat din milă.

Tate a zâmbit cu jumătate de gură, dar şi-a continuat drumul spre locul unde o aştepta Ben, la câţiva paşi de

mine.

— Am concurat împreună de trei ori, i-a atras ea atenţia, cân- tărindu-l din ochi. De ce te mai întreci cu mine, dacă tot pierzi intenţionat de fiecare dată?

— Păi, dacă e să învingă o fată, am bombănit, râzând în barbă şi prefacându-mă că-mi făceam de lucru cu telefonul, se mai numeşte că a câştigat?

îl aud pe Madoc pufnind la câţiva paşi distanţă şi înghit în sec, regretându-mi imediat cuvintele.

Minunat. Ce naiba e în neregulă la mine? Oricât de mult mi-ar plăcea să cred că m-am maturizat, când sunt în prezenţa lui Tate, huliganul revine la suprafaţă.

Practic, puteam să simt cum Pasha îşi dădea ochii peste cap lângă mine şi cum se lăsa tăcerea peste discuţia dintre Tate şi celălalt, dându-mi de înţeles că au auzit toţi insulta.

— Nu crezi ceea ce spui.

Vocea egală a lui Tate s-a auzit foarte clar şi am ştiut că mie mi se adresa.

M-am ridicat în picioare, îndesându-mi telefonul în buzunarul de la spate.

— Tu eşti în multe feluri, a continuat, încrucişându-şi braţele la piept, dar sexist nu eşti.

— Uite cine mă cunoaşte foarte bine, am glumit, purtându-mă de parcă partenerul ei nici n-ar fi fost acolo.

Şi nici nu era. Nu conta deloc.

Tate a ridicat o sprânceană.

— Nu eşti greu de citit, Jared.

— Nu, nu sunt, am aprobat-o. Sunt doar plictisit.

— Hmmm, a mormăit ea, clătinând din cap şi aruncându-mi o privire de falsă compasiune. Aşa e.Toate astea sunt mai prejos de tine, nu-i aşa? Noi suntem doar

amatorii care te distrează cu mediocritatea lor.

Deodată, a ridicat tonul, apropiindu-se şi adresându-se celor din jurul nostru:

— Acum poate să se ducă la prietenii lui experţi cu poveşti despre noi, să râdă de „rădăcinile" lui...

S-a întrerupt puţin, ca să pună ghilimelele cu degetele prin aer, spre amuzamentul tuturor ascultătorilor.

— Şi să spună cât de departe a ajuns el, în timp ce noi toţi ne bălăcim şi-acum în noroiul din oraşul ăsta al nimănui.

Mi-am dat ochii peste cap, gândindu-mă cât era de nedreaptă, îmi iubeam oraşul natal, şi Loop-ul, şi niciodată nu lăsam să mi se urce succesul la cap. Orice am spus sau am făcut, de i-am dat impresia asta, a fost doar ca s-o provoc.

Am auzit cum îşi dregea glasul cineva în spatele meu şi am privit peste umăr. Fallon şi Juliet zâmbeau, încurajându-şi prietena. Rămăsesem cam singur. Jax era sus, în tribuna oficială, iar Madoc se trăsese deoparte, dând clar de înţeles că nu voia să-şi aleagă o tabără, ci doar să asiste la spectacol, după cum îşi muta privirea de laTate la mine şi invers.

— Dar, dacă-mi amintesc bine, a rostit Tate cu voce tare, făcând ca toate discuţiile din jurul nostru să înceteze şi lumea s-o asculte, Jared chiar a zis că ar vrea să concureze, nu-i aşa? i-a întrebat pe ceilalţi, privind în jur şi stârnindu-i.

Toţi au început să strige şi să râdă, evident încântaţi de ceea ce urmărea ea cu asta.

— Tate? am zis printre dinţi, în chip de avertisment, dar ea nu m-a luat în seamă.

— Da, da, chiar aşa a zis, nu? a strigat, sigură acum că a captat atenţia tuturor. A zis că vrea să se

întreacă într-o cursă şi cred că
Zack şi Jax ar fi mai mult decât bucuroşi să modifice programul pentru un absolvent atât de prestigios al şcolii de la Loop.

Am aruncat o privire aprigă spre tribuna oficială, unde mi-am văzut fratele aplecat peste balustradă şi rânjind larg.

Am inspirat adânc şi mi-am încrucişat braţele pe piept.

— Am zis că vreau o singură cursă, am precizat pentru Tate. O singură cursă cu un anume pilot.

Ea ştia ce voiam. Ce urmărea?

S-a întors, căutând cu privirea prin mulţime.

— Derek! Derek Roman, unde eşti?

— Ce e? i-am auzit vocea profundă, de undeva din dreapta.

Intinzându-mi gâtul, l-am văzut pe Roman făcându-şi loc prin
mulţime şi ştergându-şi degetele cu o cârpă. Probabil îşi făcuse de lucru pe sub capota maşinii.

În tot acel timp, nu se schimbase cine ştie ce. încă arăta ca un paria dat cu briantină din anii cincizeci, cu părul lui negru şi lins şi tricourile uni. Ne tot intersectam la Loop când eram în liceu şi ştiam că el lucra acum la Loop alături de Jax, ajutându-l şi aşa mai departe, dar nu vorbisem cu el. Nu ne înţelegeam prea bine, iar Tate ştia asta.

— Tu şi Jared aveţi o chestiune nerezolvată, i-a amintit Tate, iar eu am simţit imediat cum mi se acumula iritarea pe sub piele când mi-am dat seama ce urmărea. La ultima voastră cursă a fost egalitate, nu-i aşa? l-a întrebat Tate, cu toate că ştia răspunsul.

Nu voia decât să le amintească tuturor celorlalţi.

— Nu, a răspuns Roman, scuturând din cap. Eu am câştigat cursa aia.

— Ai câştigat-o pe naiba, am izbucnit,

resimţind provocarea din partea rivalului meu ca pe un vătrai încins în coaste.

El a râs condescendent şi am văzut cum buzele lui Tate au schiţat un zâmbet răutăcios, în timp ce-mi susţinea privirea.

— Derek, a zis ea încetişor. Ce-ai spune de o revanşă? Tu, pe Trans Am, contra lui Jared, pe motocicletă?

— Asta-i o tâmpenie, a replicat Roman.

— De acord, am zis, aruncând o privire plictisită. N-are nicio şansă.

— Du-te-n mă-ta, a mârâit el.

— Du-te tu, am mormăit, fără să-mi dau osteneala să-l privesc.

— Atmosfera se înfierbântă, oameni buni! a exclamat Tate, ridicând mâinile spre public. Ce ziceţi?

M-am foit enervat, fiindcă zgomotul devenise asurzitor. Strigăte, urlete şi ovaţii răsunau în aerul fierbinte al serii, iar eu nu-mi doream cu adevărat decât să-i închid gura. Adică, să-i închid gura la propriu.

— Eu nu accept cursa asta! l-am auzit strigând pe Roman. O motocicletă sport împotriva maşinii mele? Nu e echitabil!

— Exact, am încuviinţat, apropiindu-mă încet de Tate, fără să iau în seamă postura ţeapănă a lui Ben de lângă ea. Şi n-am nimic de dovedit, aşa că, de ce-aş face-o? am întrebat-o.

— Pentru că, dacă-l învingi, mi-a răspuns, o să poţi să te întreci cu mine. Ai ceva împotrivă? l-a întrebat pe Ben, întorcând capul spre el.

Ben a ridicat o sprânceană, asprimea privirii lui lăsând locul amuzamentului. Ea nu avea nevoie de permisiunea lui ca să alerge în curse, însă îl întrebase în semn de respect. Să se întreacă pe pistă cu fostul ei iubit – sau să se angreneze în oricare activitate cu un fost iubit –

însemna să treacă o anumită graniță.

— Nu-mi fac griji, a răspuns Ben, înfruntându-mă de la egal la egal cu privirea, în timp ce vorbea cu ea. O să se înece cu praful din urma ta, iubito.

Un cor de ooo-uri a umplut atmosfera, iar eu am tras adânc aer în piept, fiindcă rezervele de toleranță față de el mi se cam epuizaseră.

— Bun, dar eu? s-a văicărit Roman. Eu cu ce mă aleg?

Tate a trecut pe lângă mine și am văzut-o aplecându-se spre el și șoptindu-i ceva, acoperindu-și buzele cu palma. A ridicat surprins din sprâncene, ceea ce m-a făcut să-mi dau imediat seama că l-a câștigat de partea ei.

Eu puteam să mă întrec cu Derek și să-l învinge, obținând ceea ce-mi doream de la ea – încă un pic de interacțiune –, dar lui ce naiba îi promisese?

Roman a ridicat din umeri, zâmbind.

— În regulă, a strigat. Toată lumea, eliberați pista!

Și a plecat grăbit, să-și aducă mașina, presupun.

Din nou au răsunat ovații și toată lumea s-a grăbit să iasă de pe pistă și să se îngrămădească pe margini, făcând loc pentru mașina lui și pentru motocicleta mea.

Iar eu am rămas pe loc, întrebându-mă ce naiba s-a întâmplat. Ea știa că pe tipi ca Roman îi înfulecam la micul dejun. Aceea nu se putea numi întrecere. Numai fiabilitatea motocicletei mele și tot era un avantaj nedrept în fața lui.

— Ce i-ai promis? am întrebat-o pe Tate când a trecut pe lângă mine.

— I-am promis c-o să câștige, mi-a strigat peste umăr, urmân- du-l pe Ben spre marginea pistei.

M-am luat după ea.

— Pe nicio planetă n-ar putea să câștige

vreodată împotriva unei motociclete sport. Sau împotriva mea, am adăugat.

Ea a întins mâna, mi-a înşfacat casca de pe ghidonul motocicletei şi a azvârlit-o spre mine.

— Pune-ţi-o pe cap, du-te la linia de start şi dovedeşte.

Părea atât de sigură pe ea... Atât de calmă, de neafectată, iar
mie nu-mi plăcea chestia asta. Deloc.

îmi era dor de Tate a mea. Pisica sălbatică despre care ştiam că riposta şi că zâmbea când era fericită, nu când punea la cale ceva ca să mă simt eu prost. Femeia asta nouă, rece şi calculată era un pic înfricoşătoare şi nu puteam să ţin pasul cu ea.

S-a îndepărtat, iar eu mi-am săltat piciorul ca să mă urc pe motocicletă, pornind motorul şi ambalându-l cu un huruit destul de strident, ca să acopere toate celelalte zgomote. M-am dus pe pistă şi m-am aliniat cu Pontiacul Trans Am, model 2002, al lui Roman.

Ador cursele şi, chiar dacă asta nu se putea compara cu competiţiile mele obişnuite, inima tot îmi bătea ca un baros de două tone.

Jax a venit la mine şi mi-a fixat două camere GoPro de coarnele ghidonului, una cu faţa spre pistă şi cealaltă spre mine.

— S-a schimbat, am comentat, punându-mi casca neagră pe cap.

El m-a aprobat dând din cap, concentrat la treaba lui.

— Categoric e mai greu de impresionat acum, aşa că vezi cum îţi joci cartea.

Eu nu voiam să-mi joc vreo carte. Nu voiam să joc nimic, punct. Nu voiam decât s-o duc undeva. N-avea decât să ţipe, să se zbată, poate chiar să mă şi lovească, dar, până la urmă, tot în braţele mele o să ajungă, cu ochii ei albaştri bătând în cenuşiu privindu-mă, dorindu-şi

cu disperare ceea ce numai eu puteam să-i dau. Era Tate a mea.

M-am întors brusc, simţind o mână care mă strângea de umăr. Privind înapoi, am văzut-o pe Tate suindu-se pe motocicletă în spatele meu.

Ce mama...?

— Ce faci? m-am răstit, văzând că-şi punea pe cap improvizaţia de cască a lui Fallon.

— Merg şi eu, mi-a răspuns voioasă. Face parte din înţelegere.

— A, nu, ce naiba! am mârâit, întorcând capul şi mai mult, ca să mă încrunt la ea. E prea periculos. Dă-te jos!

— Dacă nu merg cu tine, nu-ţi mai primeşti premiul în cazul în care câştigi, mi-a explicat cu o voce calmă şi egală. Iar dacă te retragi acum din cursă, toată lumea o să creadă că ţi s-a făcut frică.

Apoi a ridicat din umeri.

— Sau că te ţii prea băţos ca să ne faci pe plac.

— Dar nu...

— A, ia uite, m-a întrerupt, cu o voce veselă. Hai că începe.

Mi-am întors fulgerător privirea şi l-am văzut pe Zack la tribuna oficială, apoi m-am uitat din nou la ea, cum se instala în spatele meu.

Am inspirat şi am expirat de câteva ori, neştiind ce să fac. *Fir-ar sii fie!*

— Derek Roman, s-a auzit din megafon vocea bubuitoare a lui Zack, şi Jared Trent s-au întrecut ultima oară acum cinci ani, care se împlinesc toamna asta. A fost una dintre cele mai memorabile seri din câte am trăit aici...

— Dă-te jos! i-am şoptit peste umăr luiTate.

— Nici gând, a ripostat ea. Doar nu crezi că o să-ţi fie chiar atât de uşor, nu-i aşa?

Aproape că mi-au ieşit ochii din orbite când am înţeles ce voia să zică. *Fir-ar să fie!* M-am întors ca să mai spun ceva, însă Zack a continuat să vorbească:

— Pentru că atunci a fost şi prima oară când am văzut-o alergând peTatum Brandt, a zis. Ca să tranşăm egalitatea dintre Jared şi Derek, le-am pus pe iubitele lor să concureze între ele. Cu toate astea, se pare că rezultatul nu s-a stabilit niciodată în mod clar, aşa c ă acum, după cinci ani, toată lumea are şansa să vadă cine e adevăratul câştigător!

Au început să răsune aclamaţii şi râsete entuziaste; am întors capul şi am mârâit spre Tate.

— Dă-te jos imediat, i-am ordonat. Nu pot să concurez, cu line atârnată în spate!

Am auzit-o pufnind în timp ce-şi încolăcea braţele pe mijlocul meu, lăsându-se pe spinarea mea.

— Nu e decât un mic heleşteu, Jared, m-a tachinat, aruncându-mi în faţă propriile cuvinte.

Am clătinat din cap, scrâşnind din dinţi.

N-avea de gând să mă lase să pornesc fără să fie şi ea pe motocicletă. Nu puteam să gonesc aşa cum aş fi făcut-o în mod normal, de teamă să n-o rănesc cumva. Şi să mă retrag nu reprezenta acum o opţiune, din cauză că...

— Sunteţi gata, domnilor? a strigat Zack, iar eu am scos un geamăt.

— Nu, am răspuns în barbă, după care am strigat spre cea din spate: Ai face bine să te ţii.

Am ambalat motorul, în timp ce Pontiacul Trans Am al lui Derek huruia alături.

Tate mi-a strâns mai tare mijlocul cu braţele, făcându-mă să mă întreb ce părere avea Ben despre toate astea. Fără îndoială că urmărea totul. Oare l-o fi prevenit Tate,

înainte de a se urca în spatele meu?

— O să mi-o plăteşti pentru asta, am ameninţat-o.

— N-ai decât să încerci, mi-a răspuns.

Şi-a lipit nasul de mine, gâdilându-mi urechea cu răsuflarea ei.

Pe buze mi-a apărut un zâmbet care n-aş fi vrut să mai dispară.

— Pe locuri! a strigat Zack.

Am întors capul spre pistă, încordându-mi muşchii braţelor.

— Fiţi gata!

I-am simţit trupul lui Tate devenind rigid, lipit de al meu.

— Start!

O fierbinţeală fluidă mi-a inundat corpul şi atmosfera s-a umplut de urlete în timp ce ţâşneam, cu roţile învârtindu-se, degajând fum şi miros de cauciuc încins, avântându-ne pe pistă.

Partea din spate a motocicletei se clătina din cauza greutăţii suplimentare cu care nu eram obişnuit, aşa că am strâns coarnele mai tare în mâini, străduindu-mă să stau drept. Derek a ţâşnit înaintea mea, dar am prins viteză imediat, accelerând şi trecând pe lângă el, cu Tate izbucnind într-un râs surescitat. Braţele ei înfricoşate m-au strâns mai tare; îmi plăcea la nebunie să-i simt căldura pe spinare. Totdeauna îmi plăcea la nebunie când eram cu ea pe motocicletă.

Dar, când am luat primul viraj, am călcat imediat frâna.

— Fir-ar să fie! am bodogănit, resimţind din plin cum greutatea suplimentară din spatele meu mă trăgea într-o parte şi-mi strica echilibrul.

Nu puteam să iau virajele aşa cum eram eu obişnuit în curse – accelerând şi aplecându-mă cât mai mult spre sol

–, din cauză că nu eram pe motocicleta mea pentru curse, plus că nici nu eram singur.

Tate a icnit, lăsându-şi trupul pe spinarea mea, fiindcă stătea mai sus decât mine şi era aplecată.

Am lăsat piciorul în jos, atingând razant solul în timp ce luam virajul, şi am simţit-o clătinându-se în spatele meu. Derek a claxonat, derapând pe lângă mine, dar am apăsat pe accelerație şi m-am repezit imediat după el.

Simţeam în spate cum se zguduia pieptul lui Tate şi-mi dădeam scama că râdea. Mi-am încleştat maxilarul.

Bine măcar că tăcea acum, savurând situaţia în care mă pusese.

Prindeam viteză, fiind capabil să-l depăşesc, în linie dreaptă, insă virajele mă omorau. N-avea niciun rost.

El putea să ia virajele mai repede, fiindcă nu era nevoit să înce- tincască atât de mult – sau să-şi facă griji pentru siguranţa altei persoane din maşină –, în timp ce eu nu puteam să mă concen- t rcz, din cauză că Tate era lipită de corpul meu şi de mintea mea si ştia bine ce făcea.

Echilibrul meu se dusese pe copcă, şi ea ştia că aveam grijă să n o rănesc. Într-o maşină, ar fi fost oarecum apărată, dar aşa... Muream de frică şi nu voiam să-mi asum riscul. Ea se tot foia, ne clătinam şi n-aveam cum s-o protejez, dacă s-ar fi întâmplat ceva.

Când am ajuns la al patrulea viraj, Derek era deja aproape de linia de sosire şi mi-am simţit stomacul întorcându-se pe dos când am trecut şi eu peste ea, încetinind şi oprindu-mă dincolo de tribuna oficială, simţind dogoarea ruşinii pe toată pielea.

Fir-ar a naibii de treabă!

Roman era asaltat de spectatori. A coborât din maşină, zâmbind cu gura până la urechi.

Mi-am scos casca, simţindu-mă mai umilit ca

niciodată.

Tocmai pierdusem o cursă cu motocicleta împotriva unui vechi rival şi abia dacă mai puteam să stau în faţa a o sută de oameni cu care am fost la liceu.

N-o s-o omor. N-o s-o lovesc.

Dar o să-ifac anumite chestii, mi-am zis, trântindu-mi casca pe ghidon. O mulţime de chestii distractive.

Mi-am lăsat capul în jos, inspirând şi expirând regulat, în timp ce Tate cobora de pe motocicletă şi venea în faţa mea, scoţându-şi casca.

— Ştii, a început ea, cu ochii spre Roman, l-ai făcut al naibii de fericit. În viaţa lui Derek nu se întâmplă prea mare lucru, mi-a zis cu un aer gânditor. Are câţiva prieteni, plus Loop, dar atât. El n-o să fie niciodată omul care să se ridice până în vârf sau să aibă lumea la picioare. Euforia asta probabil c-o să-l ţină cam o lună.

Buzele ei au schiţat un mic zâmbet; m-am uitat spre el şi l-am văzut râzând cu prietenii, savurând laudele şi admiraţia. Era clar că victoria îl făcuse să se simtă bine şi, probabil, îl făcuse să arate bine. Mi-am întors privirea spre Tate, dându-mi seama ce făcuse pentru el.

Am clătinat din cap şi i-am zâmbit cu jumătate de gură.

— Ce i-ai promis dacă învinge?

— Nimic, a răspuns. Doar i-am garantat c-o să câştige.

— Erai foarte sigură, am zis, dându-mi seama că îi destăinuise planul ei de a se urca în spatele meu.

A încuviinţat.

— Mă place şi are încredere în mine. Mai multă decât în tine.

— Minunat, am replicat sec.

Tate a făcut semn în direcţia lui.

— Ia uită-te la el, a zis zâmbind. Probabil că nu s-a mai simţit atât de bine de mult timp.

Penelope
Douglas

Apoi şi-a întors privirea spre mine.

— El n-are nevoie de recompense. N-avea nevoie decât de victorie.

M-am uitat şi eu la Roman, dându-mi seama căTate avea dreptate. El nu mai reprezenta un pericol pentru mine, iar eu aveam multe motive de bucurie. Nimeni nu păţise nimic rău.

Tate a oftat din rărunchi.

— În schimb, e de-a dreptul naşpa pentru tine, m-a tachinat, cu o expresie de falsă compătimire pe chip. Jared Trent, pilot de perspectivă în circuitul curselor de motociclism, să piardă în faţa unui amator, într-un heleşteu mic ca ăsta? Pfui! a exclamat ea, izbucnind în râs.

Şi am privit-o cum se îndepărta, crispându-mă când a ajuns la Ben şi şi-a încolăcit braţele în jurul lui.

M-am urcat pe motocicletă, cu ochii la Tate.

Categoric, era timpul să-mi joc cartea.

Acum un an şi jumătate nu fusesem stârnit, aşa că, de ce naiba eram acum?

M-am foit un pic pe şaua motocicletei, vârtejul de fierbinţeală ţâşnindu-mi din stomac până în vintre, şi i-am privit, dorindu-mi ca el s-o atingă.

Chiar voiam să văd aşa ceva.

Îl provocam mintal să-şi strecoare mâna blestemată mai sus pe coapsa ei, ca să simt mai mult din ceea ce mi-a lipsit în ultimii doi ani.

Numai Tate avea efectul ăsta asupra minţii mele. Numai ea îmi mai tulbura corpul în asemenea hal.

Nu s-a schimbat nimic.

—Jared, ce tot faci? aud vocea gâtuită a Pashei când deschide uşa camerei de hotel.

Duc paharul la gură şi dau pe gât restul de whisky, arsura tăriei sfâşiindu-mi gâtul înainte de a-mi încălzi stomacul. Lăsând paharul să cadă pe podea, mă trântesc pe pat – unul dintre numeroasele paturi pe care am dormit singur, absolutfidel lui Tate – şi simt cum lacrimile îmi umezesc colţurile ochilor. Dar strâng din dinţi, refuzând să le dau frâu liber.

Nu vreau decât să mă lase toată lumea în pace.

Respir pe nări, sfidător, forţându-mă ori să uit, ori să accept ceea ce am văzut în seara asta prin fereastra camerei lui Tate.

Ea are un iubit.

Tavanul se învârte deasupra mea şi-mi duc mâinile la cap, apă- sându-mi palmele pe ochii închişi.

În urmă cu şase luni, Tate mă iubea, iar acum nu însemnam nimic pentru ea. Ultima dată când n-am însemnat nimic pentru ea – ultima dată când mi-a vorbit dur şi a încercat să mă convingă că nu contez – i-am furat primul nostru sărut.

Şi am ştiut că minţise.

Acum însă... mi-a demonstrat că m-a uitat.

Nu reuşesc să împiedic căderea primei lacrimi.

— Tate, oftez, ştergându-mi repede faţa.

— Cine e Tate? se interesează Pasha, părând îngrijorată, şi-mi dau seama că nu înţelege nimic din toate astea, fared, ce faci, plângi?

— Ieşi şi lasă-mă-n pace, mârâi la ea.

îi dădusem cheia mea de rezervă, ca să poată să intre şi să ia orice aş putea să uit aici, din ceea ce-mi trebuie pentru cursa de mâine, numai că, din nefericire, ea probabil a auzit tămbălăul de adineauri, când am dat cu piciorul în minibar şi am spart o sticlă.

— Ai cursă la zece dimineaţa! strigă ea.

Penelope
Douglas

Trebuie să fii pe pistă la şapte şi eşti beat criţă!

Mă ridic brusc în şezut.

— Ieşi! zbier. Ieşi naibii odată!

— Ce se-ntâmplă aici? aud o voce bărbătească şi-mi dau seama imediat că e CraigDanbury, managerul echipei. O, Doamne, bombăne el în barbă, probabil remarcându-mi starea.

Nu-mi ridic privirea, dar tot îi zăresc pantofii, aproape de uşă.

— Ce naiba a păţit?

— Nu ştiu, îi răspunde Pasha. Şi habar n-am dac-o să fie bun de ceva mâine.

îmi strâng capul intre palme, incapabil să mă concentrez la altceva ce nu e Tate. Ea nu m-a aşteptat. De ce nu m-a aşteptat?

Mă cuprindefuria şi am chef de bătaie. Vreau să dau în cineva.

— Ar face bine să fie, se răsteşte Craig. Nu mă interesează ce va trebui săfaci. Adu-i ofată sau dă-i o pastilă... numaifiă-l săfie sută la sută refăcut până dimineaţă.

îl aud cum se îndepărtează şi scutur din cap. Simt că-mi pierd controlul şi urăsc senzaţia asta. Nu vreau să mă mai simt niciodată aşa.

Pasha se lasă în genunchi în faţa mea şi-şi pune mâinile pe antebraţele mele.

—Jared, zice pe un ton rugător, spune-mi ce naiba ai păţit.

închid ochii, simţind că mă clatin.

—Am pierdut-o pe Tate, îi răspund în şoaptă, cu usturimi în ochi.

— Cine e Tate? se interesează ea. Eprietenă cu tine?

Izbucnesc într-un râs amar, plăcându-mi oarecum felul în care

sună. îmi doresc ca vecinii noştri săfi avut, acum zece ani, un băiețel, nu o fetiță. îmi doresc ca Tate să fi fost un băiat cu care să fi mers la şcoală, nu o fată care să-mi placă, pe care s-o terorizez şi de care să mă îndrăgostesc.

îmi doresc ca lumea mea să nu se fi învârtit niciodată în jurul ei. Poate că am fifost amândoi maifericiți.

— Bea, îmi porunceşte Pasha, întinzându-mi o sticlă cu apă.

O iau cu o mişcare leneşă, îi desfac capacul şi dau pe gât tot conținutul. După ce termin de băut, împinge spre mine altă sticlă. Scutur din cap.

—Ajunge. Acum lasă-mă în pace.

— Nu, insistă ea. Mâine ai cursă. Ai o răspundere față de mine şi față de echipa ta. Bea asta şi pe urmă intră la duş, până mă duc eu să fac rost de aspirină şi mâncare. Trebuie să scoatem alcoolul din tine.

Pleacă, iar eu trag adânc aer în piept, încercând să nu iau în seamă nodurile din stomac, despre care ştiu că nu sunt din cauza alcoolului. Beau cu înghițituri mari şi a doua sticlă de apă, mă ridic pe picioarele nesigure, îmi scot blugii şi boxerii şi mă îndrept spre baie.

Nu vreau o viațăfără Tate. Nu vreau nimic în care să nu fie ea.

Intru sub duş şi mă clatin când dau drumul la apă. Tresar violent când jetulfierbinte îmi izbeşte trupul şi, chiar dacă mi-ar trebui un duş rece ca să mă trezesc, torentulfierbinte îmi mai domoleşte nervii.

Las capul în jos, permițând cascadei să mi se reverse pe ceafă şi pe spinare, şi simt deodată primul strop de pace din seara asta.

Tate a fost totul pentru mine mult timp şi, într-un fel, am crezut c-o săfie mereu. Nu m-am îndoit niciodată de asta.

La drept vorbind, am făcut tot posibilul ca să rămân în

viața ei, fie cu bune, fie cu rele.

Și atunci îmi dau seama. I-am dat prea multă putere asupra mea.

Primul meu impuls, astă-seară, când am văzut-o cu altul, a fost să lovesc pe cineva, să urlu la ea, să-i înfrunt pe amândoi, dar ceva din interior m-a reținut.

Întotdeauna am încolțit-o, am asaltat-o și m-am luptat cu ea, dar nu voiam să maifiu băiatul ăla. Plecasem, mai întâi de toate, ca să mă pot maturiza.

Aud ușa de la baie închizându-se și trag perdeaua doar cu vreo doi centimetri, suficient cât să văd o femeie tânără apropiindu-se.

Mă privește, iar eu îmi netezesc cu palma părul de pe creștet, strădu- indu-mă s-o identific. Mi separe vag cunoscută.

— Tu cine ești? o întreb, gândindu-mă că poate o fi vreo fană sau asistenta cuiva; de multă vreme n-am mai acordat atenție altor femei, așa că nu eram sigur.

În ochii ei mari, căprui, văd o urmă de timiditate.

— Pasha s-a gândit că poate ai nevoie de un masaj, îmi răspunde, cu o voce care sună cât se poate de nevinovată.

Mijesc ochii şi-o privesc cum începe să se dezbrace încet, fără să mă slăbească din ochi, şi-mi devine clar ce-a vrut să spună.

încremenesc, expirând încet.

Părul ei şaten-deschis i se revarsă pe umeri şi pulsul mi se accelerează în timp ce, unul după altul, toate lucrurile de pe ea dispar şi rămâne goală în faţa ochilor mei.

Şoptesc ceva neauzit, forţându-mă să-i spun să plece.

Spune-i să plece şi gata.

Ea tace, dar îi zăresc expresia jucăuşă din ochi când îşi lungeşte gâtul spre mine, aşteptând o invitaţie.

— Vrei să plec? mă întreabă cu o voce blândă, deşi totul din înfăţişarea ei îmi dă de înţeles că ştie că nu vreau.

îmi las privirea să se plimbe pe trupulfetei şi aproape că simt cât ar fi de caldă dac-aş atinge-o.

Cât de plăcut ar fi să am pe cineva în patul meu.

Vreau să plece, dar nu vreau săfiu singur.

Zâmbetul lui Tate îmi pluteşte prin minte şi-mi încordez maxilarul când o văd pefată că se apropie, prezenţa ei zbârlindu-mipărul de pe braţe.

Mă priveşte cu un mic zâmbet pe buze şi încep să am o erecţie când mă gândesc la imaginea ei, aşteptându-mă dornică pe pat. Aş putea să închid ochii şi să mă duc spre ea, să mă abandonez în actul sexual şi să mă debarasez de furie şi de durere, să mă folosesc de ea aşa cum m-am folosit de atâtea femei, numai că...

Numai că niciodată n-am avut nimic de câştigat din aşa ceva.

Mâine-dimineaţă o să mă urăsc şi-o să detest aventura asta ieftină, pentru că nimic nu se compară cu momentele în care faci sex cu fiinţa iubită.

Simt zeci de ace înţepându-mi gâtul pe dinăuntru şi înghit cu greu.

— Da, rostesc cu o voce găjăită. Vreau să pleci.

Penelope
Douglas

Mă privește derutată și un pic ofensată; lasă capul în jos, probabil încercând să înțeleagă de ce n-o vreau.

Trag perdeaua la loc și, în cele din urmă, aud ușa deschizându-se și închizându-se, moment în care simt o imensă ușurare. Pentru o clipă, imaginea lui Tate mi se estompează în minte și fiecare centimetru din corpul meu se simte lovit de un nou val de energie.

Nevoia mea de Tate mă împinsese să fac foarte multe lucruri rele în trecut și să iau foarte multe hotărâri greșite, fără să-mi dau seama în ce măsură îmi lipsea și acum controlul asupra propriei fericiri.

Eafusese totul, iar eu mă înfrânasem, jucând teatru și luând atâtea hotărâri greșite, fiindcă mintea îmi era atât de înnegurată de ea... și așa ceva nu vreau să se mai întâmple.

Ies de sub duș, îmi înfășor mijlocul cu un prosop și mă duc în pat.

Mâine am cursă.

În ultimul an și jumătate, au existat vreo două femei, care au apărut și au dispărut, dar niciodată nu s-a întâmplat din cauză că aș fi fost supărat sau că aș fi vrut să mă răzbun. Am încercat doar să-mi văd mai departe de viață, exact cum a procedat Tate. Am vrut să mă întorc și să lupt pentru ea, dar nu înainte de a fi sigur că eram ceea ce-i trebuia. Și poate că oricum nu m-ar mai fi vrut, din moment ce a trecut mai departe. Prin urmare, fie și-așa.

Timp de un an și jumătate, în mine s-a dus un război între ceea ce-mi doream și ceea ce consideram că era corect. Ori o recapăt și-o iubesc pentru tot restul vieții, ori o las în pace, fiindcă nu i-am provocat vreodată altceva decât suferință.

Numai că astăzi, când am venit acasă și am revăzut-o, atât mi-a trebuit. Războiul din mintea mea a pierit cu totul.

Ea era a mea. îi eram sortit.

Am privit-o, peste ringul de dans, stând la masa plină

de prietenii noştri cu paharele în faţă, în timp ce mâna lui Ben i se odihnea alene pe coapsă; mi-am încordat maxilarul ca să-mi înăbuş zâmbetul.

O atingere ca aceea nu era suficientă pentru ea.

Nu şi pentru ea.

Tate nu era o flacără cu ardere lentă. Ei îi plăcea să fie aţâţată.

Din boxe a început să se audă „I Get Off", a trupei Halestorm, şi câţiva dintre vechii noştri prieteni din liceu s-au apucat să cânte pe ringul de dans. Am zâmbit în sinea mea, gândindu-mă că piesa aceea îmi amintea mereu de ea şi de cum am crescut amândoi, cu ferestrele camerelor noastre faţă-n faţă. Se distra de minune tachinându-mă cu fereastra aia, când eram împreună.

Telefonul din mâna mea a vibrat. Am glisat cu degetul pe ecran şi am văzut că era un SMS de la Jax.

Ce-ai de gând să faci când o s-o vezi plecând cu el astă-seară?

I-am întâlnit privirea fratelui meu, pe deasupra ringului de dans, iar el mi-a adresat un mic zâmbet atotcunoscător.

Ce nemernic!

Telefonul mi-a vibrat iar.

Habar n-ai, nu-i aşa?

Am trântit telefonul pe masă şi i-am arătat degetul mijlociu. A izbucnit în râs şi a întors capul spre Madoc, care-i împărtăşea amuzamentul.

Ce era să fac? S-o târăsc de păr până la maşina mea? Mda, sigur aş fi crescut în ochii ei făcând asta.

Şi totuşi, el avea dreptate. în niciun caz n-aş putea să mă împac cu gândul că ea ar pleca împreună cu altcineva. Oricât de mult aş fi învăţat să-mi stăpânesc pornirile, ea era scânteia care-mi provoca explozia.

Indiferent ce-ar fi însemnat vrăjeala ei cu ăla de-acum un an şi jumătate, nu fusesem martor decât la câteva minute din toată povestea. Acum era cu totul altceva. Ben nu era un băiat rău, iar Tate îl cunoştea destul de bine. Chestia asta dintre ei putea să avanseze repede.

Fata de lângă mine s-a lăsat peste braţul meu şi am privit-o, aproape dorindu-mi s-o pot lua cu mine acasă. Mă simţeam supraîncărcat de energie şi de adrenalină şi-mi doream o fată în patul meu în seara asta.

Aş putea să mă prefac că vreau s-o iau cu mine. Aş putea să mă conving pe mine însumi că asta vreau şi să-mi las trupul să fie excitat de al ei, să mă deconectez de toate, să mă arunc în jocul ăsta şi să-l joc pentru un timp, dar asta ar însemna să forţez nota. Nu exista decât o fată pe care mi-o doream, iar ea ştia exact ce-mi plăcea şi ce nu.

— Porcule!

Mi-am întors iute capul spre ringul de dans şi am văzut-o pe Pasha, care tocmai îl îmbrâncea pe un tip.

Minunat. O senzaţie sâcâitoare m-a inundat ca o ploaie de vară şi m-am ridicat, lăsând mâna fetei să-mi cadă de pe coapsă.

Pasha se îmbătase îndeajuns cât să se lase invitată la dans de un tip, dar acum îşi revenise în fire şi considerase că n-avea nevoie de atenţiile lui.

Tipul – aproape de treizeci de ani, după cum arăta – a zâmbit cu gura până la urechi şi a apucat-o de şolduri, trăgând-o spre el.

— Termină! s-a răstit Pasha, lovindu-i din nou peste mâini.

Am pornit spre ei, ştiind precis ce urma să se întâmple.

Pe ringul de dans, oamenii erau, practic, umăr lângă umăr, aşa că lupta lor n-a trecut neobservată. Madoc, Fallon şi toţi ceilalţi de la masa lor îşi lungiseră gâturile.

Individul a apucat-o de braţ.

Fir-ar săfie!

Mi-am făcut loc prin mulţime exact la timp ca să prind momentul în care Pasha l-a plesnit peste faţă.

— Căţeaua naibii! a urlat el, ţinându-se de obraz.

Am sărit între ei, proptindu-mă în faţa Pashei.

— înapoi, am scrâşnit printre dinţi spre el, încordându-mi muşchii când am văzut că încerca să înainteze.

— A dat în mine! a mârâit el.

M-am împins în el, fără să-l slăbesc din ochi.

— Mai bine ea decât să dau eu, am rostit ameninţător.

Individul a ezitat puţin, probabil cântărindu-şi opţiunile, după
care mi-a întors spatele şi a ieşit de pe ringul de dans.
Am răsuflat
uşurat, deopotrivă enervat pe Pasha. Făcea mereu din astea. îi lăsa impresia câte unuia că ar avea o şansă, ca până la urmă să se sustragă când îşi dădea seama că, la urma urmei, nu-l voia. Era cazul să înceteze să se dea drept cine nu era.

M-am întors spre ea.

— Eşti bine? am întrebat-o, dar am observat că nu mă privea.

A clătinat din cap, muşcându-şi buza de jos.

— Sunt gay, nu-i aşa? a murmurat, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama.

Am pufnit, dând aprobator din cap.

— Ştiu, am zis.

A ridicat brusc capul şi a mijit ochii, surprinsă. Ea chiar crezuse că n-o bănuieşte nimeni.

— Tata mă urăşte, a zis îmbufnată. Acum o să mă urască şi mai mult.

Am cuprins-o cu braţul pe după gât şi am condus-o la marginea ringului de dans.

— Ştii care e partea cea mai grozavă când e

vorba despre familie? am rostit meditativ. Rudele nu ţi le-ai ales, aşa că nu răspunzi pentru ele. Partea grozavă la prieteni e că pe ei poţi să-i alegi.

Am tras cu piciorul un scaun din lemn de la masa lui Madoc, îndemnând-o pe Pasha să se aşeze pe el.

— O ştiţi pe Pasha, nu? am zis, făcând semn din cap spre prietenii mei, fără ca îmbujorarea obrazului meu drept să-mi treacă neobservată în clipa în care am simţit privirea lui Tate îndreptată spre mine.

— Bună, s-au auzit murmure din jurul mesei.

Am rămas în picioare, ţinându-i scaunul asistentei mele, iar Fallon s-a ridicat şi a luat o sticlă cu bere din frapiera lor. l-a desfăcut capacul şi a aşezat-o în faţa Pashei.

I-am mulţumit lui Fallon cu o înclinare a capului, conştient de faptul că prietenii mei însemnau cel mai bun lucru pe care i-l puteam oferi Pashei în clipa aia.

Ochii mi-au alunecat spre Tate şi, chiar dacă privea fix în gol, peste masă, ştiam că prezenţa mea era singurul lucru de care era conştientă.

Valurile părului ei desfăcut îi cădeau peste un umăr, acope- rindu-i pieptul. Stătea nemişcată şi tăcută, parcă aşteptând să fac sau să spun ceva.

Privirea mi-a căzut pe mâna lui Ben, care-i mângâia interiorul coapsei, după care am observat că şi ea îşi ţinea mâna pe piciorul lui.

Strângând din dinţi, m-am întors să traversez iar ringul de dans, când m-am auzit strigat de Madoc.

— Frate, stai aici, m-a îndemnat el. Haide.

Am râs către toate perechile de ochi îndreptate spre mine.

— Nu prea cred, am zis, adăugând: o incomodez pe Tate.

M-a ţintuit imediat cu privirea, îngustându-şi ochii.

— Avem aceiaşi prieteni, Jared. Pot să mă împac cu asta.

Mi-am lungit gâtul, simţind cum amuzamentul îmi încălzea
pielea.

— Pe bune? am provocat-o. Abia respiri. Ţii pumnii strânşi. Eviţi să mă priveşti, am precizat, plimbându-mi privirea pe ea, de sus până jos. Şi nu ţineai mâna pe el – aici mi-am arcuit o sprânceană spre Ben – până să vin eu încoace.

Am zâmbit cu superioritate, savurând tăcerea care mi-a întâmpinat cuvintele.

— Ai dreptate, am continuat s-o tachinez. Nu te incomodez. Te emoţionez.

Ştiam că aveam dreptate. Ştiam că, dacă i-aş fi atins obrajii, le-aş fi simţit căldura, şi dacă i-aş fi pus mâna în dreptul inimii, aş fi găsit-o galopând.

Şi totuşi, oricât de satisfăcut aş fi fost pentru că-i ghicisem starea de spirit, nu înţelegeam de ce nu sărea de pe scaun ca să mă ia la palme.

Nu e vorba că Tate ar fi excesiv de violentă, dar măcar să fi ţipat la mine.

În loc de asta, un colţ al buzelor ei pline, trandafirii, s-a arcuit într-un rânjet sinistru când s-a ridicat şi m-a fermecat cu ochii ei precum cerul pe furtună.

A ridicat dintr-o sprânceană, părând amuzată.

— Emoţionată? a repetat. De fapt, mă distrează că-ţi închipui că ocupi mai mult decât un loc minuscul în amintirile mele, Jared. Ai fost foarte uşor de uitat.

S-a apropiat de mine cu paşi calmi, regulaţi.

— Şi chiar mă distrează când privesc spre trecut şi mă gândesc la cât m-am amăgit în privinţa ta.

Tonul ei condescendent m-a făcut să scrâşnesc din dinţi. Ce naiba, o amintire?

Eu sunt *toate* amintirile ei.

— Tu nu ştii să câştigi o dispută decât dând cu pumnul, a continuat pe acelaşi ton batjocoritor.

Penelope
Douglas

Comportamentul tău antisocial m-a plictisit de moarte, iar lipsa abilităţilor tale conversaţionale în public mi s-a părut jenantă, ca să nu zic mai mult.

Ce mama naibii?

Privirea mea înfierbântată s-a concentrat asupra ei; am ridicat capul fără grabă, simţind furia care-mi învolbura pieptul.

Am anulat distanţa dintre noi cu un ultim pas şi mi-am aţintit ochii în ochii ei, în timp ce-i adulmecam mirosul delicat. Mi-am arătat colţii, dând frâu liber temperamentului pe care atâta timp îl ţinusem sub control.

— Îţi plăceau destul de mult abilităţile mele conversaţionale atunci când eram singuri, am precizat, continuând şi accentuând fiecare cuvânt. în maşină, pe maşină, în duşul meu, pe patul tău – m-am aplecat şi mai mult spre ea, mârâind –, pe aproape fiecare podea din aproape fiecare cameră a casei tale, tare-ţi mai plăceau abilităţile mele conversaţionale atunci.

Am auzit pe cineva pufnind în spatele lui Tate, iar privirea ochilor ei mari şi furioşi s-a oprit asupra lui Juliet. Prietena ei a ridicat capul, dar i-a căzut faţa când a văzut căutătura lui Tate.

Madoc şi Jax studiau foarte concentraţi podeaua, ascunzându-şi cu înţelepciune amuzamentul.

Ben şi-a f&cut apariţia lângă Tate, luând-o de mână fără să-mi arunce nici măcar o privire.

— Hai să mergem, a zis ferm.

Tate m-a privit cu o furie care-i încălzea obrajii şi a încuviinţat.

— Sigur.

Dar, în timp ce se lăsa condusă de Ben, s-a oprit şi s-a aplecat spre mine, şoptind astfel încât s-o aud numai eu:

— Ai fost bun la anumite lucruri, a remarcat. Doar că nu şi la altele.

Plămânii mi s-au golit de aer în timp ce-i priveam cum

plecau împreună, iar ochii tuturor celor de la masă îmi sfredeleau ceafa.

Fir-aş al naibii!

îmi stârnise toate terminaţiile nervoase din corp şi nu-mi mai doream altceva decât s-o am sub mine. în ciuda a ceea ce tocmai insinuase, că aş fi fost bun numai la un anumit lucru.

Am zâmbit.

Data viitoare când avea să-şi scoată ghearele, aveam să-i amintesc de fiecare lucru afurisit la care eram bun.

CAPITOLUL 7 TATE

— Ştii, nu-i nimic dacă te neliniştește prezența lui, mi-a zis Ben încetișor, ținându-mă de mână în timp ce mergeam pe poteca din cărămizi ducând spre casa mea. Doar aţi fost împreună mult timp, a adăugat.

Am zâmbit crispată, strângându-l de mână.

— Jared nu mă neliniștește, am declarat. Mă exasperează.

Am urcat treptele late din lemn până la lumina delicată de pe
verandă, unde privirea mi s-a abătut repede spre casa lui Jax, remarcând că toate luminile erau încă stinse.

Mă hotărâsem să mă duc acasă, presupunând că, probabil, Jared avea să doarmă la Madoc.

Adică, atunci când avea să ajungă să doarmă. În definitiv, le avea cu el pe Pasha şi pe încă o gagică.

M-am oprit la jumătatea scării, întorcându-mă spre Ben, care era cu o treaptă mai jos.

— Te-aş invita să intri, am zis, trăgându-l uşor de poalele tricoului, dar chiar e totul vraişte.

O umbră de dezamăgire i-a străbătut fulgerător faţa, dar a ascuns-o repede cu un zâmbet.

Dezordinea din casă n-ar fi trebuit să conteze, bineînțeles. Și nici nu conta. În camera mea era curat, la urma urmei.

Adevărul era că mă simţeam prea distrasă ca să-l invit înăuntru pe Ben. El merita să-i acord toată atenția, numai că, în clipele alea, trupul şi mintea îmi erau prea neliniştite. Prea stârnite. Nu puteam să-l las să intre în casă în seama asta.

El mi-a susţinut privirea, examinându-mi chipul cu o înfăţişare calmă. Ştiam că-şi dăduse seama de adevăratul motiv aflat în spatele pretextului meu, numai

că n-a spus nimic. A încuviinţat dând din cap, acceptând situaţia.

Ben era băiat bun. Şi inteligent. Mi-a spus că sunt frumoasă şi m-a sprijinit în alegerile mele. Când priveam în ochii lui albaştri, aproape că-mi doream să mă pierd în ei. Să descopăr cum m-aş simţi dacă pielea lui caldă ar fi lipită de a mea. Să văd dacă mă putea face să mă simt la fel de bine ca...

Am tuşit încetişor, alungându-mi ideea din minte.

Ar fi însemnat să mă folosesc de Ben, ca să mă simt eu mai bine – ca să simt ceva – şi amândoi meritam mai mult de-atât. De aceea era nevoie să aşteptăm un moment mai potrivit.

A mai urcat o treaptă, ajungând lângă mine şi coborându-şi buzele spre ale mele pentru un sărut inocent. De data asta avea gust de scorţişoară; i-am inspirat lent mirosul de apă de colonie. Retrăgându-se, mi-a zâmbit tandru, după care s-a întors să plece.

Dar l-am oprit.

L-am apucat de antebraţ şi l-am tras înapoi spre mine, lăsân- du-mi capul în jos şi avântându-mă spre buzele lui, făcându-l să tresară violent de surprindere. I-am alintat limba cu a mea şi mi-am înclinat capul într-o parte, pătrunzând mai adânc şi savu- rându-i respiraţia întretăiată. Mâna lui Ben mi-a cuprins ceafa şi obrajii mi s-au încălzit de la apropierea lui.

Uite aşa era. Plăcut. Comod. Săruta bine.

Doar că nu se întâmpla nimic până când nu luam eu iniţiativa. Atunci când încerca să treacă la etapa următoare, mă întreba întâi dacă nu mă deranja. Aveam remuşcări pentru faptul că mă simţeam dezamăgită. În definitiv, el doar încerca să fie politicos. Dar era de parcă n-ar fi ştiut ce anume voiam şi era pe deplin bucuros să-mi urmeze indicaţiile. Aştepta semnalul meu, iar eu nu

eram sigură că aşa ceva ar putea să mă excite vreodată.

Nu e vorba că aş vrea să fiu dominată. Nu vreau decât să mă excite.

S-a retras încet, cu un zâmbet ceva mai larg, după care, în sfârşit, s-a întors şi a pornit spre maşina lui.

Am descuiat uşa, am intrat în casă şi am auzit imediat zgomotul de gheruţe pe podeaua din lemn.

Mi-am ridicat privirea, zâmbind în timp ce Madman gonea pe hol, dinspre bucătărie, şi se oprea pe gleznele mele. Probabil că evadase din cuşca lui, din curtea din spatele casei lui Jax, şi pătrunsese prin uşiţa noastră pentru căţel. Jax şi Juliet avuseseră grijă de cl cât timp stătusem la Madoc. Aş fi putut să-l iau cu mine, însă urma să fiu atât de ocupată săptămâna asta, încât mă gândisem c-o să aibă parte de mai multă atenţie din partea lui Jax şi a lui Juliet.

E un căţel micuţ – maidanez – pe care eu şi Jared l-am găsit acum zece ani şi, chiar dacă în cea mai mare parte a timpului a stat la Jared, m-am bucurat că a fost al meu în ultimii doi ani.

Animăluţul mă făcea mereu să râd. Chiar şi acum, când îmbătrânise, energia îi rămăsese intactă.

M-am aplecat să-l mângâi pe cap, ştiind precis ce voia micul ştrengar. Mâncare, apă şi scărpinat pe burtică: toate în acelaşi timp.

M-am dus la bucătărie, trecând pe lângă debandada lăsată de zugravi săptămâna asta în living. Mobila şi podelele erau acoperite cu cearşafuri albe. Am adulmecat familiarul miros de vopsea.

Mirosul unor lucruri noi şi al unui început de la zero.

în bucătărie, i-am reînnoit lui Madman proviziile de mâncare şi de apă, după care am inspirat adânc în timp ce traversam salonul, savurând vechile amintiri.

Mama zugrăvea foarte des camerele, în copilăria mea.

îi plăceau schimbările, aşa că mirosul chimicalelor chiar mă reconforta. Era mirosul de acasă.

Şi detestam faptul că urma să-l pierd. Tata refuzase două oferte bune şi, chiar dacă nu cunoşteam motivul, nu mă plângeam.

Înţelesesem că vânzarea casei era spre binele nostru. Cu toate că avea să-mi lipsească apropierea de prietenii mei şi nici nu puteam să concep că urma să locuiască altcineva aici, ştiam că aveam nevoie să mă îndepărtez de Jared. Să mă îndepărtez de amintiri, de fosta lui cameră aflată vizavi de a mea, de un viitor plin de întoarcerile lui inopinate în oraş, ori de câte ori îi trăsnea.

Aşa că, da, schimbarea era necesară, oricât ar fi fost de incomodă.

Odată, când eram mică, am plâns când m-a pus mama să-mi donez câteva jucării, înainte de Crăciun. Zicea că trebuia să fac loc pentru lucrurile noi pe care avea să mi le aducă Moşul şi, chiar dacă nu mă mai jucam cu cele vechi, le simţeam aproape ca pe nişte fiinţe omeneşti. Unde aveau să ajungă? Oare acolo aveau să fie îngrijite şi iubite?

Mama mi-a zis că prima dată totul e greu. însă cu cât accepţi mai des schimbarea, cu atât îţi devine mai uşor. Tocmai de-aia zugrăvea camerele o dată la fiecare doi ani.

Schimbările ne pregăteau pentru pierderi, iar ea avusese dreptate. Chiar devenea mai uşor.

Trebuia să accept posibilitatea unei relaţii cu Ben sau cu cine s-o mai nimeri, iar Jared putea să facă orice avea chef. Aşa trebuiau să stea lucrurile.

Şi, oricât de incomodată m-aş fi simţit în prezenţa lui, ştiam că Jared venise acasă, cel mai probabil, ca să-şi vadă mama şi să fie prezent la naşterea surioarei lui. Nu

voiam să-i stric bucuria vizitei.

Am scos telefonul din buzunar şi m-am dus la baie, scriind între timp un mesaj, cu degete tremurătoare.

înghiţind în sec, i-am expediat mesajul lui Jared.

Mă laşi în pace, te las şi eu în pace.

Am strâns telefonul în mână vreo două secunde, după care l-am lăsat pe chiuvetă şi am început să mă dezbrac.

Şi, ca să fiu cât se poate de sigură că n-o să mai zăbovesc cu gândul la el, sau să mă întreb dac-o să-mi răspundă, sau ce-ar scrie dacă mi-ar răspunde, m-am pieptănat, mi-am pus pe mine pantalonii scurţi de pijama, albi şi subţiri, bluza neagră cu glugă Seether, şi m-am urcat în pat.

Am stins lumina, mi-am pus telefonul la încărcat şi m-am ghemuit sub pătură. N-aveam de gând să-i aştept răspunsul. N-aveam de gând să-i aştept reacţia.

N-aveam să-l aştept.

M-am frecat la ochi ca să-mi alung somnul, observând în sfârşit că aveam un SMS de la Jared.

Nu pot, spunea mesajul. Şi nici tu.

Privind ecranul telefonului, am văzut că era trecut de ora două dimineaţa. Dormisem numai o oră.

Presupusesem că mesajul era de la tata, fiindcă el uita frecvent de diferenţa de fus orar şi-mi trimitea SMS-uri la ore ciudate. Dar, amintindu-mi de mesajul trimis lui Jared, în care-i spuneam să mă lase în pace, i-am examinat din nou răspunsul. Ce insinua, că n-aş putea să mă stăpânesc?

— Ce idiot arogant, am mârâit, în timp ce degetele nervoase scriau singurul meu răspuns.

Am şoptit pentru mine în timp ce scriam: **Nu**

vorbi cu mine. Nu te apropia de mine.

Am trântit telefonul la loc pe noptieră şi mi-am îngropat faţa în pernă, hotărâtă să mi-l alung din minte.

N-am reuşit.

Am început să lovesc cu pumnii în pat. *Ce măgar!*

— îngâmfat, încrezut, fir-ar al... am mormăit în pernă, detestând gândul că putea să existe un sâmbure de adevăr în cuvintele lui.

îmi aminteam prea bine cât de mult îmi plăcea când el *nu* mă lăsa în pace. Locul preferat al lui Jared era oriunde putea să mă dezbrace de tot.

Telefonul a bâzâit şi ecranul s-a aprins din nou, iar eu am clipit, ştiind că nu trebuia să-l iau în seamă.

Dar, chiar şi-aşa, am ridicat capul, încă încruntată în timp ce-am citit mesajul de pe ecran.

N-o să mă apropii de tine. încă. Prefer să te urmăresc de la distanţă.

Mi s-a tăiat respiraţia.

— Ce? am şoptit vorbind singură şi împreunându-mi sprâncenele.

Să mă urmărească? Am înghiţit în sec, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea, nefiind sigură dacă citisem bine. Am luat telefonul, am aruncat pătura de pe mine şi m-am dus în vârful picioarelor până la capătul celălalt al patului, de unde m-am zgâit afară prin uşile mele din sticlă şi prin frunzişul dens al copacului.

Unde eşti? i-am scris, fiindcă nu vedeam nicio lumină în fosta lui cameră. Cum ar putea să mă urmărească altfel decât dacă ar putea să mă vadă? Dintr-odată, am încremenit, văzând cum se strecura o dâră de lumină prin perdelele mele subţiri, de la o ve- ioză din camera lui, acum luminată.

Mi-am dat părul după ureche şi o fierbinţeală nervoasă mi-a inundat pieptul. Mi-am suflecat mânecile şi mi-am

încrucişat braţele la piept, inima bătându-mi agitată.

Jared şi-a făcut apariţia la fereastră, aşa că m-am retras, ascun- zându-mă în întuneric.

— Fir-ar să fie! am exclamat în şoaptă, ca şi cum mi-aş fi închipuit că putea să mă audă. *De ce e acasă la el, şi nu la Madoc?*

Bine măcar că, din moment ce el avea lumina aprinsă, eu puteam să-l văd, dar el nu putea să mă vadă pe mine.

Avea încă pe el pantalonii negri de mai devreme, însă cureaua şi tricoul dispăruseră. Stătea acolo, privind ca şi cum ar fi ştiut precis unde eram. Chiar şi de la depărtare, puteam să-i zăresc expresia jucăuşă din ochi şi ştiam, fără vreo umbră de îndoială, că, dacă aş deschide uşa, el ar veni. Exact ca pe vremuri.

Conştientizarea asta mi-a dat fiori.

Şi-a ridicat telefonul la nivelul taliei, scriind ceva, iar eu mi-am lăsat ochii să zăbovească pe trupul lui: muşchii abdominali, compacţi şi înguşti, ale căror contururi le urmărisem cu buzele nu o dată.

Am gemut încet, abătându-mi privirea.

Telefonul a vibrat şi am glisat cu degetul pe ecran ca să citesc mesajul.

Ai fost mai mult decât frumoasă în seara asta pe pistă.

Am mijit ochii, străduindu-mă să rămân imună în privinţa laturii lui tandre. Şi-o etala rareori, ceea ce o făcea să aibă un impact şi mai puternic, iar eu nu voiam să-mi spună cuvinte frumoase.

Chiar şi după atât timp tot mă înnebuneşti. încă te vreau, Tate.

— Nu, am şoptit spre nimeni, după care, oftând, m-am aşezat pe marginea patului, încă zărindu-i cu coada

ochiului silueta întunecată.

Mi-a lipsit felul în care îți mișcai corpul în același ritm cu al meu, a scris apoi. Mi-am lăsat capul să-mi cadă în piept, citind mesajele pe măsură ce soseau.

Dar nu l-am uitat niciodată.
îmi amintesc fiecare centimetru din pielea ta. Gustul tău, fiecare sunet pe care-l scoteai...

Lumina lunii mi s-a revărsat atunci în poală și am văzut cum mi se albeau degetele în timp ce strângeam telefonul.

El chiar cunoștea fiecare centimetru din mine și putea să mă mânuiască la fel ca pe un instrument. Gura și mâinile lui poruncitoare erau atât de lacome... Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, simțind cum o dâră de transpirație mi se scurgea pe șira spinării.

Fir-ar să fie!

Degetele mă furnicau, fiindcă știam ce încerca el să facă și nu voiam să se oprească.

Se pare că astă-seară *fu* ai abilități conversaționale slabe, a scris.

Mi-am dat ochii peste cap.

Chiar dacă tu crezi că te-ai schimbat, nu e așa. Știu că încă mă simți, a scris, și am scrâșnit din dinți la aroganța lui, chiar dacă amintirea m-a făcut să strâng din coapse.

De-atâtea ori am fost în tine, a continuat cu tachinările. Spune-mi că-ți amintești, că altfel voi fi nevoit să-ți amintesc eu.

Am închis ochii, pulsul zvâcnindu-mi prin tot corpul ca o tobă.

Jared.

Mi-am frecat coapsa cu mâna, plăcându-mi freamătul

dintre picioare. Trecuse atât de mult timp!

— Fir-ar al naibii, am icnit.

Vrei să mă opresc? m-a întrebat.

Respiram scurt, precipitat, în timp ce priveam fix ecranul.

Haide. Spune-i să se oprească, mi-am poruncit mie însămi. E o tâmpenie, iar el nu se poate să te aibă.

Numai că pielea îmi luase foc. Și mă simțeam ca și cum aș fi ajuns acasă.

Ca și cum căldura și pacea și indiferent ce s-a schimbat în viața mea, oamenii pe care i-am cunoscut, lucrurile pe care le-am pierdut sau locurile în care am trăit, toate astea, dacă mă aflam pe orbita lui, ar fi însemnat acasă.

Chiar și când aveam unsprezece ani și trecuse un an din ziua în care a murit mama, în acea zi Jared a fost farul meu. Nu s-a clintit de lângă mine, nici măcar când l-am ignorat. Doar m-a împins în leagănul nostru făcut dintr-un cauciuc vechi, în curtea din spatele casei, timp de două ore, până când, în sfârșit, m-am oprit din plâns și am început să vorbesc. Era prietenul meu. Aveam o bază solidă.

Iar apoi, când a devenit bărbat, sentimentele au devenit mai puternice. Mult mai puternice.

Stăteam acolo și-mi roteam fundul într-un mic cerc, dăruin- du-mi plăcerea frecării dintre pantalonii scurți, slipul tanga și piele.

Mi-a scris din nou și am capitulat, citindu-i mesajul.

Adoram pielea de pe curbura coapsei tale, Tate. Iar interiorul coapsei tale... Era paradisul, dar chiar și acum încă-i simt gustul.

Pleoapele au început să-mi clipească încet și m-am lăsat să cad pe spate, în pat, mângâindu-mi ușor partea

adorată de el.

Mă trăgeai atât de tare de păr... Tatăl tău n-a ştiut niciodată cât de vicioasă eşti, în realitate.

Mi-am trecut podul palmei peste clitoris, prin pantalonii scurţi de pijama, gemând, gândindu-mă la clandestinele lui vizite matinale, de dinaintea plecării la şcoală. Se strecura în cameră, îşi îngropa capul între picioarele mele şi totul era atât de intens, încât eram nevoită să-mi astup gura cu palma, ca să nu fim auziţi.

în al doilea an de liceu, când ai început cu atletismul... picioarele ţi s-au tonifiat foarte mult. Am crezut c-o făceai dinadins, ca să mă înnebuneşti.

Mi-am trecut degetul mijlociu peste miezul încins, prin pantalonii mei subţiri, şi n-am mai putut rezista.

Am început să tânjesc după mâinile lui puternice.

Mi-am încordat toţi muşchii pieptului, făcându-mi sânii să se întărească, şi mi-am imaginat degetele lui lungi strecurându-se pe sub bluza cu glugă, fiindcă el nu putea niciodată să-şi ţină mâinile afurisite departe de pieptul meu.

Mereu te-ai potrivit perfect cu mine, Tate. Felul în care-ţi arcu- iai şoldurile, împingându-te în mine, când te luam pe la spate.

— Fir-ar să fie, am gemut la acea amintire, mişcându-mi bazinul în palmă şi închizând ochii.

Aia era poziţia ta preferată, nu-i aşa?

Nu i-am răspuns, pentru că ştia deja. încă de la faza cu masa din bucătărie, mi-a plăcut enorm când mă pătrundea pe la spate.

Dar nici tu nu te-ai lăsat mai prejos, în toate poziţiile posibile, a continuat. Ori de câte ori

împingeam, împingeai şi tu înapoi. Mă înfigeam în tine, iar tu veneai la întâmpinare, ridicându-ţi fundul, frecându-ţi sfârcurile de buzele mele şi implorându-mi limba. Mereu ţi-a plăcut sexul dur.

Încleştarea pe care o simţeam înăuntru era atât de fierbinte şi de minunată! îl doream pătimaş. Nimeni nu m-a înnebunit vreodată ca el. Valul dorinţei m-a invadat şi am simţit umezeala trecând prin pantaloni când am început să-mi frec clitorisul mai tare.

Am închis ochii, închipuindu-mi cum mă răstoarnă pe burtă şi pătrunde în mine. Fruntea mi s-a acoperit de sudoare când mi-am amintit, de parcă ar fi fost ieri, fantastica durere afurisită pe care o simţeam de fiecare dată când mă penetra. Era o durere slabă, dar o adoram. Intra foarte adânc, iar întinderea şi apăsarea dinăuntru mi se păreau minunate.

Am luat telefonul, ca să-i citesc noul mesaj.

îţi aduci aminte de seara absolvirii? în maşina mea, lângă lac? A fost al naibii de excitant. Rochia ta era ruptă, pe podeaua maşinii, şi-ţi puseseşi la gât cravata mea. Era singurul lucru pe care-l aveai pe tine.

îmi aminteam. îl încălecasem pe bancheta din spate, cu cravata lui atârnându-mi între sâni. N-a mai putut suporta. M-a atacat ca un câine sălbatic, aproape mâncându-mă de vie.

Tate, tu nici nu ştii ce-mi faci. Mă scoţi din minţi. Cuvintele tale, râsul, lacrimile, ochii tăi... tot ce ţine de tine mă subjugă.

— Şi pe mine, am şoptit, în timp ce o lacrimă îmi izvora din colţul ochiului, şiroindu-mi pe tâmplă.

Am înghiţit în sec, frecându-mi picioarele între ele ca să scap de durerea aia.

Acum sunt un om mai bun, dar n-a existat niciodată pentru mine o femeie mai bună. N-a existat niciodată cineva ca tine, mi-a scris.

Am strâns din pumni, simţind nevoia să-mi dau drumul. Am gemut, dorindu-mi ca el să mă facă să-mi dau drumul, dar am izbit cu pumnul în pat, refuzând să-i ofer satisfacţia.

Mă făcuse să sufăr prea mult şi, oricâtă atracţie fizică ar fi existat încă între noi, adevărul ăsta nu se putea schimba. Aveam nevoie să-mi amintesc.

îmi vine să-i zdrobesc mâinile alea afurisite când te atinge el.

Dar, sincer să fiu..., a continuat, mă stârneşte grozav să văd cum alt bărbat are ceea ce-mi doresc eu.

Mda, exact ceea ce simţeam eu când îl vedeam cu altă femeie. Detestam imaginea aceea şi mă făcea să sufăr, dar şi să mă simt posesivă, în acelaşi timp. îmi trezea dorinţa de luptă.

La drept vorbind, cum sunt acum, cu greu mai rezist.

Plămânii mi s-au golit de aer şi mi-am apucat buza de jos cu dinţii, aproape zâmbind, dar m-am oprit. Jared – în erecţie şi pregătit – reprezenta o imagine la care totdeauna îmi lăsa gura apă. Mi l-am închipuit cum şi-o ţinea în mână în clipa aia, chiar dacă stăteam întinsă pe pat şi n-aveam cum să-l văd.

A mai trecut un minut până la următorul mesaj.

Arăţi super. Ar trebui să-ţi scoţi bluza aia înainte de culcare.

Am făcut ochii mari şi am ţâşnit din pat, holbându-mă prin uşile mele din sticlă. Doar nu mă vedea, nu? Era întuneric la mine. Şi lumină la el. Mi-am trecut mâna prin păr, înfierbântată la faţă de ruşine.

Penelope
Douglas

Privind, cu grijă să nu fiu văzută prin uşi, l-am zărit pe Jared, încă stând în picioare în lumina aurie a veiozei pe care o aprinsese mai devreme. Chiar şi prin frunzişul copacului şi prin întuneric, puteam să-i văd expresia mulţumită de sine, înainte să-şi lase capul în jos şi să mai scrie un mesaj.

îmi amintesc totul, Tate, mi-a scris. Şi ştiu că şi tu.

Am lăsat telefonul să cadă pe pat, văzând cum amuzamentul din ochii lui se transforma într-o ameninţare în timp ce trăgea draperiile şi dispărea.

Fir-ar săfie!

CAPITOLUL 8 TATE

Alergam pe trotuar, tălpile pantofilor sport atenuând impactul. Apoi am sărit peste bordură şi am traversat strada. „I Hate Everything About You”, de Three Days Grace, îmi urla în căşti şi eram plină de transpiraţie, de la abdomen şi până la cap.

Eram într-o formă bună şi, în mod normal, nu forţam viteza, însă faptul că gâfâiam mi-a dat de înţeles că trăsesem prea mult şi prea tare. Niciodată nu rămân fără suflu în obişnuitele mele alergări matinale.

Încetinind, am început să merg pe trotuar, pe partea mea de stradă. Am tras de marginea maioului negru şi mi-am şters faţa.

Pantalonii mei negri şi mulaţi erau leoarcă de transpiraţie, iar materialul îmi provoca mâncărimi pe coapse.

Mă scoteau din sărite.

Şi coada care-mi atârna pe spate mă scotea din sărite. Picioarele care mă dureau, precum şi faptul că nu reuşisem să-mi elimin prin alergare toată încordarea mă enervau de asemenea.

Nu mai fusesem de mult atât de enervată.

Mă trezise zgomotul motocicletei lui Jared, care-mi străpunsese somnul ca un şuvoi de apă fierbinte pe piele. Am rămas întinsă pe pat, lipită de saltea, dorindu-mi dintr-odată cu disperare să am parte de una dintre vizitele lui matinale. Totdeauna avusesem mai mult chef dimineaţa, iar prezenţa trupului său gol, insinuat între picioarele mele, cerând să intre, obişnuia să fie un mod al naibii de plăcut de a mă trezi.

Însă el demarase, iar eu sigur nu-mi doream chestiile după care poate că-mi tânjea trupul.

Penelope
Douglas

M-am dus în casă, mi-am pus cheile, împreună cu iPod-ul şi căştile, pe măsuţa din antreu, după care am intrat în bucătărie, cu Madman ţinându-se după mine. Pornindu-mi laptopul de pe masă, am început să-mi pregătesc o omletă, timp în care am dat pe gât două sticle de apă şi am tăiat câteva fructe.

Încercarea de a avea o alimentaţie sănătoasă, cu programul meu, era destul de dificilă. În spital se găseau mereu cutii cu gogoşi Krispy Kreme, fursecuri şi alte bunătăţi care se vânturau prin jur şi, din moment ce ori stăteam să citesc în bibliotecă, ori citeam acasă sau meşteream la maşina mea, când nu eram la muncă sau la facultate, îmi era greu să nu înhaţ în grabă ceea ce aveam la îndemână. Din fericire, aveam weekendurile libere, aşa că mă delectam cu salate preparate dinainte şi cu gustări sănătoase.

Deşi tot mai scăpăm la câte o gogoaşă cu glazură de ciocolată oricând aveam ocazia.

Aşezându-mă la masă, l-am apelat pe tata, pentru săptămânala noastră convorbire video.

— Bună, tată, l-am salutat, tăind o bucată de omletă cu spanac, ciuperci şi caşcaval. Cum e frumoasa Italie? Te ţii departe de toate vinurile alea, nu-i aşa? l-am tachinat, îndesându-mi în gură furculiţa plină.

— La drept vorbind, vinul face bine pentru inimă, mi-a atras el atenţia, în timp ce ochii albaştri îi râdeau.

Ochi ca ai mei.

— Da, un singur pahar, am precizat. Nu cinci, da?

— *Touché*,; a răspuns el, dând aprobator din cap.

Tata nu era mare amator de alcool, dar ştiam că-şi dezvoltase o anumită predilecţie faţă de gastronomia unor ţări în care fusese detaşat de-a lungul anilor, Italia

fiind una dintre ele.

Numai că, în urmă cu câţiva ani, modul lui de viaţă îşi ceruse obolul, în cele din urmă, de la organismul lui. Avea o viaţă agitată, cu un program dezorganizat, cu obiceiuri alimentare proaste, din cauză că era mereu pe fugă, şi cu exerciţii fizice puţine, tinzând spre zero, din cauza călătoriilor lungi şi dese. Avusese două atacuri de cord în timp ce era în străinătate şi nici măcar nu-mi spusese. Mă făcusem foc când aflasem.

Acum ţineam mai bine legătura cu el, ca să-l sâcâi mai mult. îmi vârâsem mâna în economiile mele şi-i trimisesem o bandă pentru alergat de Crăciun, într-un an, ba chiar depistasem magazinele din zonele prin care locuia, ca să-l îndrum spre standurile lor cu salate şi meniuri organice.

Din fericire, se împăcase cu toate astea. Era singurul meu părinte din ultimii doisprezece ani deja, aşa că, în sfârşit, se prinsese că aveam nevoie de prezenţa lui încă mult timp de-acum înainte.

— Eşti acasă? m-a întrebat, privind în jurul meu. Am crezut c-o să stai la Madoc şi Fallon.

Am ridicat din umeri, concentrându-mă la mâncare.

— E weekend. Muncitorii nu sunt pe-aici şi am vrut să mai trebăluiesc prin curte. S-o fac să arate prezentabilă, nu?

De fapt, curţile arătau splendid. Jax se ocupase de toate în timp ce tata era plecat, iar eu eram la facultate. în realitate, voiseм doar să fiu acasă şi ştiam că, oricât aş fi încercat să mă ascund, tata se pricepea să mă citească destul de bine.

— Tate, ştiu că ţi-e greu, mi-a zis cu blândeţe. Cu vânzarea casei, adică. Ştiu c-o să-i duci dorul.

Mi-am înghiţit nodul din gât odată cu mâncarea, având grijă să par indiferentă.

Penelope
Douglas

— O să fie greu să-mi iau adio, dar nimic nu rămâne la fel pentru totdeauna, nu?

încercam să rămân optimistă. N-aveam ce să fac şi nu mă puteam aştepta ca tata să plătească în continuare cheltuielile pentru întreţinerea unei case mari de care nu mai aveam nevoie.

— Scumpa mea, uită-te la mine, te rog.

M-am oprit din tăiatul omletei cu furculiţa şi am ridicat capul.

M-a fixat timp de câteva clipe, dar deodată s-a încruntat şi şi-a abătut privirea. Frecându-şi nasul cu mâna, a oftat.

Mi s-a făcut inima cât un purice, întrebându-mă ce naiba încerca să-mi spună.

— E totul în regulă? m-am grăbit să întreb. Inima...?

— E bine, s-a grăbit el să mă asigure. Numai că...

— E despre casă? am întrebat, mijindu-mi ochii. S-a vândut?

întâlnindu-mi privirea, a şovăit înainte să răspundă.

— Nu, a zis, scuturând din cap. Nu trebuie neapărat să fie de rău.

— Tată, hai, spune tot.

Şi-a trecut o mână prin păr şi a răsuflat din rărunchi.

— Ei bine, mă văd cu cineva, de fapt, a zis. Cu cineva de care am ajuns să fiu foarte apropiat.

Am lăsat jos furculiţa şi mi-am îndreptat spinarea. Se vedea cu cineva? Mi-am amintit că-mi spunea din când în când că se mai ducea la câte-o întâlnire, după moartea mamei, dar niciodată nu-mi prezentase pe cineva. Să fi fost ceva serios?

Tata mă urmărea cu privirea, aşteptând să spun ceva.

În cele din urmă, am clipit şi mi-am dres glasul.

— Tată, e minunat, i-am zis, însoţindu-mi

cuvintele de un zâmbet sincer. Mă bucur pentru tine. E italiancă?

— Nu, a răspuns, foindu-se şi părând stânjenit. Nu, de fapt, e de pe-acasă.

— De-aici?

Şi-a umflat obrajii în timp ce-şi trecea încă o dată mâna prin păr.

— E foarte dificil, a mărturisit, izbucnind într-un râs nervos. Scumpa mea, acum cam un an, am început să mă văd cu una dintre...

S-a întrerupt, dând impresia că simţea o nevoie disperată să caute alte cuvinte pentru ceea ce trebuia să-mi spună.

— Am început să mă văd cu una dintre fostele tale profesoare, cu Elizabeth Penley, a turuit.

— Cu domnişoara Penley?

Domnişoara Penley şi tata?

— Au fost întâlniri sporadice, mi-a explicat el pe un ton care suna mai degrabă a scuză. Cu programul meu şi cu serviciul ei... ca să nu mai spun şi că, atunci când reuşeai să ajungi acasă, din când în când, voiam să ne petrecem timpul împreună numai noi doi.

A inspirat adânc, după care a continuat:

— Pur şi simplu, niciodată nu mi se părea că ar fi momentul potrivit ca să-ţi spun.

Cred că-l înţelegeam.

Totuşi, probabil că ar fi putut să pomenească despre asta, la un moment dat. *Dumnezeule!*

— Nu ştiam dac-o să dureze şi nu voiam să pomenesc despre asta decât după ce aveam să fiu sigur. Treaba a devenit cu adevărat serioasă abia în ultimele două luni, mi-a explicat mai departe, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

Dând din cap în semn de încuviinţare, am încercat să asimilez ideea că tata îmi spunea despre apariţia unei

persoane noi în viaţa lui. Până acum nu făcuse atât de mult caz despre nimeni.

Totuşi, adevărul era că fusesem îngrijorată pentru el. Mereu eram îngrijorată pentru el. Mai ales că nu mai eram acasă atunci când era el. Nu reuşeam să mă debarasez de sentimentul de vinovăţie provocat de faptul că el mânca de unul singur, stătea la televizor de unul singur, se ducea la culcare de unul singur...

Cu toate că mama va fi totdeauna iubită şi importantă, nu voiam ca tata să fie singur la nesfârşit.

— Ei bine, am zis suspinând, era şi timpul. Şi să ştii c-o iubesc pe domnişoara Penley. E formidabilă.

Deodată însă, am mijit ochii spre el, privindu-l întrebătoare.

— Dar de ce, dacă n-ai găsit momentul potrivit ca să-mi spui de Crăciun, sau în vacanţa de primăvară, sau în discuţiile noastre pe video de dinainte, de ce-mi spui tocmai acum?

Mi-a răspuns cu un zâmbet timid.

— Pentru că urmează s-o cer în căsătorie.

— Tate!

Mi-am întors capul şi l-am văzut pe Madoc, care venea spre mine.

— Grozav, am bombănit, concentrându-mi din nou privirea spre pistă.

După convorbirea cu tata, am ieşit – la fel ca mulţi alţii, pe timpul zilei – să dau câteva ture de pistă, pentru antrenament, şi să mă bucur de liniştea pe care pot s-o găsesc aici, când nu e public.

Mă simţeam tulburată, fără să-mi dau seama de ce. îmi plăcea Penley şi-mi doream ca tata să aibă pe cineva. Era bine că o cerea în căsătorie şi ar fi trebuit să mă

bucur pentru el.

Şi-atunci, de ce mă simţeam de parcă ar fi fost, dintr-odată, prea mult pentru mine?

Casa, Stanford, relaţia lui sentimentală... mă simţeam ca şi cum aş fi fost în larg, navigând fără cârmă sau fără ancoră.

Aşa că am ieşit să dau ture cu maşina. Să-mi limpezesc mintea.

Să fiu singură, lucru pe care Madoc îl detesta.

— Hai să mergem.

Tonul lui era tăios, ceea ce m-a făcut să-mi dau seama că nu era dispus să accepte un refuz.

— Imediat, a insistat.

L-am privit din nou, dezorientarea, exasperarea şi frustrarea fiindu-mi, probabil, uşor de citit pe faţă.

— Unde?

A făcut semn din cap.

— La mine. Dăm o petrecere. Fallon a zis că ţi-a trimis un SMS acum o oră.

— Nu, am zis, clătinând energic din cap, fiindcă ştiam peste cine aveam să dau acolo. Nu vreau nicio petrecere.

S-a oprit, desfacându-şi sacoul şi proptindu-şi mâinile în şolduri.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? l-am întrebat, examinându-i pantalonii negri din stofa, sacoul şi cămaşa bleu, cu cravata albastră.

Hainele, părul şi accesoriile arătau elegant şi sclipitor; niciodată n-o să pot înţelege cum de a ajuns să se cupleze cu o persoană atât de nonconformistă ca Fallon.

Şi-a îndreptat spinarea, părând dintr-odată ofensat. Plimbân- du-şi o mână pe piept, şi-a coborât bărbia spre mine.

— Sunt sexy sau cum? a întrebat, devenind

glumeţ în privinţa vestimentaţiei lui. A trebuit să mă duc în dimineaţa asta pentru câteva ore acolo unde îmi fac stagiatura.

Mi-am întors privirea la loc spre pistă, hotărându-mă să nu-i cedez.

— Hai să mergem, i-am auzit din nou vocea puternică şi sâcâitoare, revenind la subiect.

Am sărit de pe capotă, oftând adânc.

— Las-o baltă. N-am nevoie să te amesteci tu.

Am vrut să deschid portiera, însă Madoc şi-a proptit palma în ea, împiedicându-mă.

— O să te ciocneşti de el foarte des în viaţa asta, a insistat. Reuniuni, nunţi ale prietenilor, şi ce-o să faci când eu şi Fallon o să avem copii? Sau Jax şi Juliet?

Inima a început să-mi bată nebuneşte când mi-am dat seama că Madoc avea dreptate. Aveam să mă tot ciocnesc de Jared de-a lungul anilor.

Fir-ar săfie!

Madoc m-a apucat de umeri, silindu-mă să mă întorc cu faţa spre el.

— Bagă-ţi bine în cap asta, da? a zis, vorbind ca tata. Tu eşti la fel de importantă ca el pentru noi. Nu te las să te îndepărtezi iar. Nu te lăsăm.

L-am săgetat cu o privire de copil bosumflat. Uram perseverenţa asta a lui.

Cu toate că îmi şi cam plăcea, în acelaşi timp.

El nu renunţa niciodată la mine. Juliet şi Fallon aveau să rămână toată viaţa cu băieţii ăştia şi să aibă copii cu ei. Şi, fără îndoială, aveau să rămână aici.

Şi toţi erau prietenii mei, în aceeaşi măsură ca şi ai lui Jared.

Mi-am scos cheile din buzunar.

— Bine, dar merg cu maşina mea.

— Bună, m-a întâmpinat Fallon, trăgându-mă spre ea ca să mă sărute pe obraz.

Era neobişnuit de veselă, ceea ce m-a făcut să presupun că, probabil, se cam ameţise, cu toate că părea să fie destul de trează.

Era îmbrăcată cu unul dintre vechile ei tricouri gri – tăiat şi legat – transformat într-un maiou sexy, aproape fără spate. Blugii ei tăiaţi scurt îl făceau deja pe Madoc să saliveze; l-am văzut ducându-se în spatele ei, pipăindu-i fesele şi îngropându-şi faţa în scobitura gâtului ei.

— Ia-ţi ceva de băut, mi-a poruncit ea, zâmbindu-i lui Madoc, care-i încolăcise talia cu un braţ protector, apoi ţintuindu-mă cu privirea ca laserul a ochilor ei verzi. Şi relaxează-te, bine?

L-am remarcat pe Ben afară, lângă piscină, aşa că mi-am lăsat prietenii să-şi vadă de-ale lor şi m-am îndreptat spre el.

Lui Madoc şi lui Fallon le plăcea să aibă companie, iar Madoc, în mod special, adora petrecerile date de ei. Nu fiindcă ar fi vrut să bea sau să se dea în spectacol. Ci pentru că adora societatea. Îşi iubea prietenii, îi plăceau momentele şi discuţiile de calitate. N-aveam nicio îndoială asupra faptului că Madoc avea să ajungă într-o zi primar în Shelburne Falls, fiindcă îşi iubea foarte mult familia. Iar oraşul ăsta era familia lui.

Iar ideea de a o vedea pe Fallon într-o rochie albastră – sau roşie – de comandă, cu steagul Americii prins de ea, mi se părea caraghioasă, ca să spun drept.

Am trecut prin uşile glisante, auzind cum atmosfera după-a- miezii târzii se umplea de sunetele celor de la Beastie Boys, cu „She's Crafty", ceea ce m-a făcut, în sfârşit, să zâmbesc. Nu era aglomeraţie, ca la multe dintre petrecerile lui Madoc, dar tot erau pe puţin treizeci de oameni pe-afară. Majoritatea, în şorturi pentru înot sau costume de baie din două piese, în timp ce eu

aveam încă pe mine blugii şi maioul de pe pistă.

Apropiindu-mă de Ben, i-am pus mâna pe spatele gol, dar până ca el să se poată întoarce măcar, am avut acea senzaţie familiară care-mi zbârlea părul de pe braţe de fiecare dată când era Jared prin preajmă.

Ben s-a întors şi mi-a adresat un zâmbet larg, dar când s-a aplecat ca să mă sărute pe obraz, am aruncat o privire peste umărul lui, neputând să mă abţin.

Numai că Jared nu era acolo. Mi-am rotit repede privirea, cercetând peste tot, dar nu l-am zărit pe nicăieri.

Aveam un fel de al şaselea simţ şi, cu toate că nu-mi puteam explica, ştiam mereu când era prin apropiere. Poate după felul cum mi se înfierbânta ceafa, sau după cum mă furnica pielea, sau poate doar din cauză că mă aşteptam să fie acolo; cert e că, de îndată ce-l simţeam, nu mai eram conştientă de altceva.

Mai multe perechi chefuiau, înotătorii pleoscăiau prin apă, iar eu continuam să privesc în jur, dar fără să-l descopăr.

Cu toate astea, sigur era pe-acolo. Asistenta lui, Pasha, tocmai îşi turna bere dintr-un butoi. îi zărisem părul mov.

— Te simţi bine? s-a interesat Ben, trăgându-se înapoi, cu o mână ţinându-mă de mijloc şi cu cealaltă ţinând o farfurie cu mâncare.

— Da, am răspuns cu o voce răguşită, revenindu-mi în fire. N-am nimic. Doar că...

Am inspirat lent, încercând să-mi domolesc nervozitatea, în timp ce arătam cu degetul mare în spatele meu.

— O să dau o fugă până în pivniţă ca să-i mai aduc lui Madoc câteva sticle, cum m-a rugat, bine? Mă întorc imediat.

Sărutându-l repede pe obraz, am făcut stânga-mprejur şi am pornit repede spre casă, înainte ca el să-mi

citească minciuna în ochi.

Evident că Madoc nu mă rugase să mai aduc băutură din pivnița tatălui său, dar simțeam nevoia unui minut de singurătate. Ocolind cele câteva persoane din bucătărie și masa plină cu mâncare, am deschis ușa care dădea spre subsol și am coborât în fugă treptele.

Subsolul era pustiu, fiindcă în prima parte a petrecerii toată lumea obișnuia să stea laolaltă la discuții și abia pe urmă femeile le permiteau iubiților – sau soților – să dispară la subsol, în sala pentru jocuri a lui Madoc. Masa de biliard, rampa pentru skate- board și canapelele din piele zăceau nefolosite în clipa în care am cotit pe culoar și m-am dus spre baia finisată de vizavi de pivniță.

— Dumnezeule, iubito, mi-a ajuns la urechi șoapta aspră a unei voci bărbătești, tocmai când mă pregăteam să mă ascund în baie. Nu pot să-mi mai iau mâinile de pe tine. De ce-mi faci toate astea, hm?

Vocea lui înfundată era acompaniată de foșnete și de respirații zgomotoase.

S-au auzit câteva chicoteli, urmate de vocea unei fete.

— Eu nu fac nimic, domnule Trent. Pe cuvânt.

În ochi mi-au apărut flăcări, iar în stomac mi s-au pus câteva noduri. *Domnule Trent*.

Am auzit zgomot de material sfâșiat, apoi icnetul femeii.

Îndeștându-mi maxilarul, mi-am lăsat mâna să cadă de pe calnța ușii de la baie și m-am îndreptat tiptil spre ușa pivniței, care rămăsese întredeschisă.

— Desfa-ți picioarele, te rog, a cerut el cu o voce încordată.

M-am oprit să ascult, temându-mă c-o să aud, dar și că n-o să aud.

— Hai odată, a insistat el, vocea devenindu-i mai fermă. Mai larg. Arată-mi cât de mult o vrei.

Doamne, Dumnezeule!

Acela nu era Jared. N-avea cum să fie. Numai că vocea

era răguşită, aşa că nu puteam să fiu sigură.

Ce naiba?

M-am prins cu o mână de uşă, ca să-mi recapăt echilibrul.

— Te doare? l-am auzit, de data asta părând amuzat.

— Da, a icnit ea. M-am desfăcut foarte larg pentru tine, iubitule.

— Îţi place? a întrebat, glumeţ, după care am auzit zgomotul unui fermoar.

— Da, a gemut femeia. O, Doamne! Te rog. Trage-mi-o!

Ţipătul ei s-a răspândit prin tot holul, iar inima mea a luat-o la
goană.

Aia nu era vocea lui Juliet?

— Te iubesc, a zis el, după care a scos un horcăit încet, în timp ce ea a icnit iar.

— O, Jax! a ţipat fata.

Imediat, am răsuflat prelung, uşurată.

Jax. Slavă Domnului!

Nu era Jared. Era doar fratele lui Jared. La rândul lui, un domn Trent. Bun. Acum mă simţeam mai bine.

Şi totuşi, de ce-i spunea Juliet iubitului ei „domnule Trent”?

Am clătinat din cap, râzând în sinea mea. *Copii perverşi.*

M-am întors şi am făcut un pas, dar m-am oprit imediat. Jared era chiar în spatele meu, cu braţele încrucişate la piept. Stătea rezemat de peretele opus şi părea total dezinteresat de Jax şi de Juliet. Avea ochi numai pentru mine.

Un val de furie înfierbântată mi-a încordat toate membrele; mi-am adunat puterile pentru ce urma să facă.

— Cât e de-atunci? m-a întrebat, arătând cu bărbia spre pivniță, făcând aluzie la ceea ce se întâmpla acolo. Cât e de când nu ți-ai mai pierdut controlul așa?

Era o întrebare retorică. Poate că el chiar voia un răspuns, dar eu n-aveam de gând să i-l ofer. Am rămas pe loc, lăsându-l să vadă cât eram de puternică și de calmă. Mi-a susținut privirea pentru un timp, după care a început să și-o coboare lent pe corpul meu, făcându-mă, dintr-odată, să mă simt cât se poate de goală.

Eram mai îmbrăcată decât majoritatea oaspeților, însă blugii mei decolorați și rupți erau mulați, iar maioul negru și larg nu avea spate, fiind susținut doar de două fragile bretele spaghetti. Și, din moment ce maioul îmi punea mai bine în evidență formele dacă nu purtam sutien, nu-mi pusesem unul.

Mi-am simțit sfârcurile întărindu-se pe sub material și am sesizat momentul în care le-a remarcat și el.

Ochii lui Jared s-au aprins, iar bicepșii i-au întins mânecile scurte ale tricoului negru de pe el.

Niciodată nu puteai ști ce gândea Jared, dar aproape totdeauna puteai ști ce simțea. Era la fel de discret ca o bombă atunci când era excitat.

Dorința mi s-a aprins între picioare, iar fierbințeala mi s-a răspândit în tot corpul ca undele unui lac. Eu și Jared nu dăduserăm niciodată rateuri în dormitor și trecuse atât de mult de când nu mă mai simțisem bine cum numai el mă făcea să mă simt.

— Dar cum rămâne cu azi-noapte? a continuat să mă tachineze. Cred că atunci ți-ai cam pierdut controlul.

Renunțând la planul de a mă ascunde în baie – din moment ce încercasem doar să găsesc un loc liniștit în care să-mi eliberez mintea de gândurile despre el, iar el, poftim, era aici –, am trecut pe lângă el, spre coridor, ca să ajung la ușa subsolului și să mă întorc în casă. Nu voiam să vorbesc cu el.

Dar am tresărit când m-a prins din spate şi mi-a încolăcit mijlocul cu braţele.

— Ce tot faci? m-am răstit.

Braţele lui erau ca două benzi de oţel, zdrobindu-mi trupul de al lui. Am respirat anevoios, cât pe ce să mă împiedic când şi-a lăsat greutatea pe mine.

Fir-ar să fie!

—Tate, mi-a şoptit în ureche, disperat. Ar fi fost mai bine dacă n-aş fi plecat niciodată? M-ai mai fi iubit acum, dac-aş fi continuat să trăiesc în minciună?

Am întors capul în altă parte, muşcându-mi buzele.

N-am vrut niciodată să fie nefericit. De ce încerca să-mi frângă iar inima? Eu n-am vrut decât să rămână.

N-am înţeles de ce simţise nevoia să plece ca să se simtă întreg.

Toată pielea mă furnica, iar răsuflarea lui, pe gâtul meu, parcă-mi curgea prin sânge. Era atât de bine să-l am aproape...

Am închis ochii, trăgând aer în piept. Trebuia să-i cer să-şi ia mâinile de pe mine, dar nu mai gândeam limpede.

Până să-mi dau seama de ce se-ntâmpla, m-a răsucit şi m-a ridicat în braţe, aşezându-mă pe masa de biliard. Şi-a încolăcit un braţ pe coapsa mea, făcându-mă să scâncesc când m-a smucit spre marginea mesei. Am început să mă las pe spate, dar până să mă ridic la loc, el s-a aplecat, lăsându-şi buzele pe pielea abdomenului meu.

— Aaa, am gemut, şocată de ceea ce-mi făcea.

Pieptul mi se înălţa şi cobora la fel de repede pe cât i se mişcau buzele şi limba, ca să nu mai pun la socoteală şi dinţii, frămân- tându-mi corpul şi lăsând dâre de senzaţii dedesubtul cutiei mele toracice.

Am căzut cu spatele pe masă, neputând să mă opresc, încercând doar să nu-mi dau ochii peste cap.

Jared.

O, Dumnezeule! Gura lui. Şi dinţii, trăgând de pielea mea, de parcă nici n-ar fi trecut atât de mult timp.

L-am apucat de ceafa, arcuindu-mi trupul spre al lui.

— Jared, dă-te jos de pe mine, am gemut, fluturând din pleoapele aproape închise. Te rog.

Dar tocmai atunci şi-a înfipt dinţii în pielea sensibilă de pe şold şi am închis ochii strâns, plăcerea care-mi gonea pe dinăuntru fiind aproape imposibil de suportat.

—Jared, termină! am exclamat, împingându-l la o parte, dar, în acelaşi timp, ţinându-l de gât, păstrându-l aproape.

Buzele i s-au desprins de pielea mea şi, când am deschis ochii, ai lui, aproape negri, întunecaţi de dorinţă, erau fixaţi pe pieptul meu dezgolit.

Fir-ar săfie!

După toate zbaterile, maioul îmi era vraişte. Breteaua subţire de pe un umăr îmi căzuse într-o parte, pe braţ, şi odată cu ea, partea de material care-mi acoperea sânul.

Jared şi-a ridicat privirea spre mine, trăgându-se mai sus în timp ce eu clătinam din cap.

— Nu, l-am avertizat, dându-mi seama ce voia să facă.

El însă a oftat uşor şi apoi şi-a lipit gura de sânul meu, cuprin- zându-mi tot sfârcul.

Am scos un geamăt, simţind căldură peste tot.

Şi-a învârtit limba în jurul cărnii întărite, prinzându-mi sfârcul între dinţi şi sugându-l, jucându-se cu el. Se mişca lent, plonjând la loc ca să-l sugă aproape dureros de tare, dar îmi plăcea la nebunie.

— Ţi-am spus c-o să mă întorc la tine. Ştii că numai eu exist, Tate, a insistat el. Nimeni altul nu poate să-ţi dăruiască aşa ceva.

Am strâns în pumn părul de la ceafa lui şi dorinţa lichefiată din pântecul meu s-a solidificat instantaneu, devenind tare şi rece.

Penelope
Douglas

L-am mângâiat pe obraz cu degetul mare, privindu-i chipul frumos.

— Ştiu că m-ai iubit. N-am vrut niciodată să fii nefericit, i-am zis cu voce tremurândă. Dar nu am încredere în tine. Mereu mă părăseşti.

L-am împins de pe mine şi am sărit jos de pe masă, aranjându-mi hainele, ca nu cumva să mă răzgândesc şi să-i cedez.

Fără să mai privesc înapoi, m-am repezit pe scară şi am ajuns înapoi lângă piscină, simţind dintr-odată nevoia presantă de a pleca acasă.

Ben stătea de vorbă cu Madoc şi cu soţia lui – Madoc era acum în şort de baie – şi rădeau toţi trei când mi-am făcut apariţia şi m-am oprit lângă Fallon.

— Ai adus sticlele? m-a întrebat Ben. Ai stat cam mult.

Am clipit des, aducându-mi aminte cu întârziere de sticlele după care-i spusesem că mă duc.

Prinzând privirea piezişă şi nedumerită îndreptată de Madoc spre mine, am scuturat din cap.

— N-am reuşit să găsesc ce căutam. Nu-i bai. Şi – am schimbat subiectul, întorcându-mă spre Madoc – cum îţi merge cu stagiatura?

Madoc şi-a umplut gura cu chipsuri.

— Bine, a răspuns dând din cap. Le cam detest pe fandositele alea de la firma tatălui meu, iar cu bărbaţii e chiar şi mai rău, dar o să mă descurc eu.

Ben a izbucnit în râs, iar Madoc a mai luat o mână de chipsuri din castron.

— Uite, a zis Fallon, luând castronul şi împingându-l în pieptul lui Madoc. Doar ştii c-o să-i mănânci pe toţi.

El a ridicat din umeri şi a înfulecat mai departe. Fallon a început să râdă.

— Ai crede că e însărcinat, nu alta, a zis,

zâmbindu-i drăgăstoasă soţului ei. A mâncat toată porţia de sushi pe care ai adus-o ieri acasă, plus ce-a mai găsit prin frigider, după care a comandat burgeri de la Mining Company. Mănâncă întruna.

Am suspinat, privindu-l pe Ben, ca să-i evaluez reacţia.

— Sushi? m-a întrebat el. Porţia de sushi pe care ţi-am adus-o eu ieri la serviciu?

— Tate nu poate să sufere sushi, s-a auzit o voce din spatele nostru.

Jared s-a dus spre lada frigorifică, de unde şi-a scos o sticlă de bere. Ben şi-a mijit ochii la Jared, evident iritat de prezenţa lui, dar am intervenit ca să-l domolesc, până nu se ajungea la altceva.

— Nu-ţi face probleme, i-am zis. Crezusem că ţi-am pomenit despre asta, dar presupun că am uitat.

Jared a destupat sticla, aruncând capacul la gunoi, după care s-a întors să mă privească. Nu m-a slăbit din ochi nici când a dus sticla la gură şi a sorbit din ea.

Cunoşteam privirea aia. Cea care spunea că-l despărţeau doar două secunde de momentul în care ori îl pocnea pe Ben, ori mă săruta. Ambele variante aveau să provoace o încăierare.

M-am întors spre Ben, dornică să plec odată.

— Te-ar interesa cumva s-o ştergem de-aici mai devreme? l-am întrebat. Să ne întoarcem la mine?

Am citit uşurarea pe faţa lui Ben. îmi displăcea profund faptul că problemele mele ne împiedicau să ne simţim bine, dar o oarecare depărtare de Jared ar fi însemnat că măcar am reuşi să ne mai destindem.

Ben a dat aprobator din cap şi m-a luat de mână, conducându-mă spre ieşire.

— Oriunde ai săruta-o, a răcnit Jared din urma noastră – şi am remarcat mai multe capete întoarse ca să privească –, amin- teşte-ţi că limba mea a fost prima pe-acolo.

Penelope
Douglas

M-am oprit şi m-am întors în loc, privindu-l furioasă pe Jared. Nu neapărat din cauză că se uita lumea, că vreo câteva fete chicoteau pe înfundate, acoperindu-şi gurile cu palmele, sau că Madoc nu se pricepea deloc să-şi mascheze râsul.

Nu, ceea ce mă călca pe nervi cu adevărat era că mă făcea de râs de faţă cu Ben. Că Jared vorbea despre mine de parcă aş fi fost proprietatea lui şi că se străduia să-mi interzică posibilitatea de a-mi încerca şansa unei relaţii cu altcineva.

Exact ca în liceu.

— Tot aşa îi place, dimineaţa? a continuat, batjocoritor. Atunci are ea mai multă energie.

în momentul ăla, mi-am pierdut cumpătul, simţindu-mă peste măsură de ofensată. *Ce naibaface?*

Martorii oculari s-au întrecut în mirări şi în chicoteli. Rânjetul lui Jared era josnic. Am ridicat o sprânceană, simţindu-l pe Ben încordându-se lângă mine din cauza lui Jared, care îl punea la curent. Care-i spunea în câte feluri mă cunoştea.

Am strâns din pumni şi m-am îndreptat încet spre Jared.

Zâmbetul mi s-a văzut în ochi când am vorbit în şoaptă:

— El ştie când îmi place, Jared.

Era o minciună, dar Jared n-avea de unde să ştie asta. Rânjetul i s-a şters lent, iar furia din ochi a devenit vizibilă, chiar dacă, după expresia feţei, părea calm.

M-am întors exact la timp ca să-l văd pe Ben repezindu-se la Jared. Am exclamat de spaimă, dar Jared a făcut un pas înapoi, iar Madoc a sărit să-l tragă deoparte pe Ben.

— Eşti un...

Ben n-a mai apucat să-şi termine replica, fiindcă Madoc l-a făcut să se întoarcă şi l-a dus de-acolo,

scoţându-l din mulţime.

Jared m-a tras în braţele lui, uitând de Ben, încolăcindu-mi mijlocul.

— Ai chef de joacă? a rostit, apăsând pe fiecare cuvânt, astfel încât numai eu să le pot auzi. Accept provocarea, Tatum. De data asta, nu vreau să păţeşti nimic, a continuat, apropiindu-şi faţa de a mea într-atât, încât îi simţeam răsuflarea. Şi nu vreau pe bucăţele. Te vreau pe tine. înţelegi?

M-a smucit spre el.

— într-o zi, inelul meu o să fie pe degetul tău, iar copiii mei, în pântecul tău.

M-am răsucit, zbătându-mă să mă eliberez, în timp ce furia mi se amplifica, înfierbântându-mi faţa şi gâtul.

Jared a răbufnit violent:

— Tatum Brandt e hrana mea, ce naiba, a mârâit printre dinţi. O ştia toată lumea în liceu şi nu s-a schimbat nimic, la naiba.

M-am smuls din strânsoarea lui şi m-am dat înapoi câţiva paşi, în timp ce el nu mă slăbea din ochi. Mă ardeau palmele să-l plesnesc; am strâns din pumni şi mi-am încordat braţele, pri- vindu-l furioasă.

Iar el a zâmbit.

— Asta e pisica mea sălbatică, a comentat, sesizând fără îndoială furia pe care nu mai puteam s-o stăpânesc. Vrei să mă loveşti, nu-i aşa? Vrei să te lupţi şi să ţipi şi să mă provoci la rândul tău... şi ştii de ce?

Am scrâşnit din dinţi, gândindu-mă la cât de bine m-aş simţi dacă i-aş şterge rânjetul ăla de pe faţă.

— Pentru că-ţi pasă, a încheiat. încă mă mai iubeşti şi nu s-a schimbat nimic.

Am scuturat din cap şi, ca să nu cedez şi să fiu Tate cea de odinioară, care reacţiona în loc să se ridice deasupra situaţiei, validân- du-i afirmaţiile, am plecat. Strecurându-mă printre uşile glisante, traversând casa şi ieşind pe uşa din faţă.

Penelope
Douglas

De ce reuşea încă să mă afecteze? Şi de ce eu încă...

N-am mai putut să-mi duc gândul până la capăt. Lacrimile au început să-mi usture ochii în timp ce scotoceam după chei, nepă- sându-mi de faptul că-l lăsam acolo pe Ben. Oricum, ziua era ratată deja, chiar dacă el ar fi fost într-atât de nebun, încât să mai vrea să-şi petreacă timpul cu mine.

Am scos un geamăt, simţind că telefonul îmi vibra în pantaloni. Am fost tentată să nu-l iau în seamă, dar până la urmă tot l-am scos din buzunar.

A zis da!

Am mijit ochii, citind mesajul tatălui meu. După care i-am închis, simţind cum cădea prima lacrimă şi cum începea să mi se zguduie pieptul.

Nu s-a schimbat absolut nimic, la naiba.

Totul se schimbă.

CAPITOLUL 9 JARED

Lutul din care era făcut medalionul cu amprenta era la fel de neted ca apa în timp ce-l frecam între degetul mare şi cel arătător. Panglica verde şi ferfeniţită se rosese pe la margini după atâţia ani în care fusese purtată, sucită şi tocită.

Dar nu se schimbase nimic. Era încă preţuit.

Verdele avea încă nuanţa aceea vibrantă a copacului dintre ferestrele noastre, iar toate micile linii şi curburi ale minusculei amprente a degetului ei supravieţuiseră.

Tocite, dar încă solide. Fragile, dar indestructibile.

Am dus berea la gură, golind sticla şi dorindu-mi să-mi mai fi luat una.

Stând în sala de cinema pustie şi întunecată a lui Madoc, în timp ce „Breath", de Breaking Benjamin, răsuna prin toată casa, priveam drept înainte spre ecranul negru al televizorului – sau ecranele, mai bine zis – şi-mi vedeam propria reflexie uitându-se la mine. Şi, pentru prima dată în doi ani, detestam ce vedeam.

Eram din nou individul ăla. Cel care o făcea să plângă în vremea liceului. Cel care i-a frânt inima şi încetat să-i fie prieten. Cel care era un ratat.

Puteam să fiu mai bun de-atât. De ce m-am luat de ea? De ce încercam mereu s-o pun cu spatele la zid?

—Jared.

Vocea mamei s-a auzit din spatele meu şi am clipit, trezindu-mă din gândurile mele.

Am strecurat sticla goală în suportul pentru pahare al fotoliului şi m-am ridicat, luându-mi sacoul şi vârându-mi mâinile pe mâneci.

— Credeam că te-ai maturizat, a zis cu o voce mai mult decât dezamăgită.

Penelope
Douglas

Probabil că fusese martoră la întâmplarea cuTate. Şi, după asprimea din ochi şi buzele strânse, mi-am dat seama că era supărată.

Mi-am ferit privirea, activându-mi-se instinctul de apărare.

— Unul dintre multele lucruri pe care le ador la tine, mamă, e că habar n-ai cum sunt.

Şi-a ridicat imediat bărbia, iar în ochi i-a apărut o expresie ofensată, chiar dacă a încercat s-o ascundă.

Am privit în altă parte, cu obrajii înfierbântaţi de ruşine. Ea ştia să nu-şi arate furia, dar nu putea să-şi ascundă durerea din privire. Mama mea nu era chiar pe dinafară în ce mă privea. Ştia că-şi închisese anumite uşi spre mine.

Iar eu aveam grijă aproape întotdeauna să i-o amintesc.

Şi-a dus mâna la burtă, iar eu am lăsat capul în jos şi am oftat, văzându-i corpul firav care purta în el noul ei început.

— Iartă-mă, am zis, neputând s-o privesc în ochi.

— Aşadar, treaba asta o să repete?

— Ce? am întrebat. Certurile cu Tate?

— Scuzele, a ripostat ea.

Da, faceam asta destul de des, e drept.

— Nu mai eşti copil, m-a certat ea. Trebuie să începi să fii bărbatul pe care-ţi doreşti să-l aibă ca model copiii tăi.

Am ridicat brusc privirea. *Copiii mei.*

Ştia să pună punctul pe i, nu-i aşa?

— Mereu ai agresat-o, a zis ea, oftând şi aşezându-se. Mereu. Puteai să fii mai drăguţ cu ea când erai mic şi n-aveai nevoie, nici când aveai unsprezece ani – aici a zâmbit – decât s-o iei pe după gât şi s-o duci oriunde voiai. Iar ea te urma mereu.

În minte mi-a răsărit imaginea unei Tate de

unsprezece ani, călare pe ghidonul meu, când am avut ideea strălucită să urc în viteză o rampă și să încerc să zbor prin aer. Atunci mi-am rupt un deget, iar ea a avut nevoie de șase copci.

— Dar ai și protejat-o mereu, a precizat mama. Ai sărit în fața ei, apărând-o de încăierări sau de primejdii.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare, uitându-mă în ochii ei calmi, care mă priveau cu dragoste.

— Numai că pe-atunci era o fetiță, Jared, iar acum e femeie, a afirmat ea pe un ton care devenea tot mai sever. Un bărbat care stă în fața unei femei nu face altceva decât să-i astupe vederea. Ea are nevoie de un bărbat care să stea *lângă* ea, așa că, maturizează-te.

Mi s-a tăiat respirația, simțindu-mă de parcă tocmai mi-ar fi tras o palmă peste față. Mama nu avusese niciodată un comportament matern. Și, în mod foarte sigur, n-avea căderea să le dea altora sfaturi.

Dar, fir-aș al naibii, ceea ce spusese suna cam... inteligent, la drept vorbind.

Tate nu avea nevoie să fie manevrată. Era deja foarte puternică pe cont propriu, după cum o dovedea în repetate rânduri. Avea nevoie de cineva cu care să împartă lucrurile. Cineva care să-i facă viața mai bună, nu mai rea. Cineva în care să aibă încredere. Ca, de exemplu, un prieten.

Odinioară îi fusesem prieten. Ce s-o fi întâmplat cu mine cel de atunci?

I-am aruncat mamei o privire, nevrând să trădez faptul că m-a atins în punctul sensibil, după care am trecut pe lângă ea, pornind să urc treptele ca să ies din sala de cinema.

— Și, Jared? a strigat mama după mine, așa că m-am oprit și am întors capul după ea. Tatăl ei se

însoară, m-a anunţat ea. M-a sunat în seara asta, ca să mă roage să fiu cu ochii pe ea.

S-a oprit ca să tragă aer în piept şi mi-a adresat o privire tăioasă.

— Ştiu că nu ţii cont de sentimentele altora, ci doar de ale tale, dar stai potolit, da? Sunt convinsă că, în clipa asta, ea are o stare de spirit mai fragilă.

James se însura?

M-am întors cu o mişcare lentă, încerând să înţeleg ce-mi spusese mama. El vindea casa. Tate pleca la Stanford. Când avea să vină în vizită acasă, tatăl ei urma să aibă o nouă soţie.

Şi unde ar mai însemna atunci acasă pentru ea? Ce sau cine avea să fie acel element, solid şi constant, pe care să se poată baza?

Am dat la o parte draperiile negre cu modele fanteziste din fosta mea cameră din fosta mea casă: fără îndoială, o îmbunătăţire adusă de Juliet, după ce ea şi Jax au pus stăpânire pe cameră odată cu plecarea mea. Din moment ce ei erau încă la petrecerea lui Madoc, aveam toată casa la dispoziţie, probabil, pentru toată noaptea.

Mi-am aruncat geaca din piele pe scaunul din colţ şi mi-am scos telefonul din buzunar, privind prin desişul frunzelor spre dormitorul ei întunecat. Nicio lumină, nicio mişcare şi niciun sunet nu veneau dinspre casă, dar ea sigur era acolo. I-am văzut maşina pe alee.

Apelându-i numărul, am zărit imediat o luminiţă – ca o stea pâlpâind pe cerul întunecat – licărind, prin coroana copacului, din camera ei. Telefonul ei.

Am văzut luminiţa aprinzându-se şi stingându-se odată cu fiecare sunet de apel, după care a intrat mesageria vocală, fiindcă n-a răspuns.

Mi-am strâns în palmă telefonul, tăcerea ei afectându-

mă mai mult decât aş fi vrut să recunosc. Azvârlindu-l pe pat, mi-am scos pantofii şi ciorapii şi am deschis fereastra, strecurându-mă afară. Mi-am lăsat greutatea pe crengile copacului, testându-le rezistenţa.

După stricăciunile produse ca urmare a tentativei de tăiere, nu ştiam sigur cât de slăbit ar putea să fie copacul, sau cât aş fi putut să cresc în greutate de ultima dată când m-am mai căţărat pe fereastră în camera ei.

Ţinându-mă de o creangă de deasupra mea, reconfortat de familiara senzaţie a scoarţei sub degetele mele, am pus piciorul pe creanga pe care am stat prima dată, atunci când ne-am cunoscut, apoi pe creanga de care şi-a julit piciorul când avea treisprezece ani şi a alunecat.

Ajungând la uşile din sticlă, le-am deschis larg, m-am suit pe balustradă şi am sărit în camera ei.

A ţâşnit în capul oaselor, respirând greu, cu lacrimi proaspete curgându-i pe faţă. Părea nedumerită şi şocată, stând sprijinită cu mâinile de pat.

— Jared? a zis cu o voce întretăiată de un smiorcăit. Ce naiba faci?

I-am remarcat durerea din ochi, lacrimile care-i ajungeau la bărbie dându-mi de înţeles că plângea de ceva timp.

Dumnezeule, fata asta mă omora.

Altădată, tristeţea ei îmi dăruia energie, făcându-mă să fiu mai puternic. Acum o simţeam doar ca pe un cleşte care-mi strângea inima.

Maioul bleu îi îmbrăţişa fiecare curbură a corpului, iar după fâşia trandafirie a coapsei, de unde nu era acoperită cu cearşaful, mi-am dat seama că era în chiloţi. Părul ei ca soarele era dat într-o parte şi-i cădea peste piept, facând-o să arate perfect. Chiar şi când plângea, tot era fiinţa cea mai minunată de pe planetă.

Şi, exact la fel ca în urmă cu doisprezece ani, când am

stat unul lângă altul pentru prima oară în copac şi am văzut-o întristată din cauză că-şi pierduse mama de curând, nu-mi păsa de cine mi-ar fi stat în cale sau de ceea ce s-ar fi cuvenit să fac.

Pur şi simplu, aveam nevoie să fiu în viaţa ei.

— Am aflat vestea despre tatăl tău, i-am zis.

Fiecare părticică din trup mi se relaxase, fiindcă eram în locul în care trebuia să fiu.

A întors capul în altă parte, înălţându-şi bărbia micuţă într-un gest de sfidare.

— Sunt bine, a zis.

Imediat, m-am apropiat de pat şi m-am aplecat, am apucat-o cu blândeţe de bărbie, i-am întors capul spre mine şi mi-am lipit fruntea de a ei.

— N-o să mă mai îndepărtez niciodată de tine,Tate, am şoptit, aproape cu disperare. Sunt prietenul tău pentru totdeauna şi, dacă numai de prietenia ta ar fi să am parte, atunci aş accepta şi atât, pentru că numai atunci când eşti tu aici – i-am luat mâna şi mi-am lipit-o în dreptul inimii – simt că viaţa mea e bună de ceva.

În ochi i s-au adunat şi mai multe lacrimi, iar pieptul a început să i se ridice şi să coboare mai repede.

I-am cuprins faţa între palme, descriind cerculeţe cu degetul mare pe obrazul ei ud.

— Dă-i drumul, iubito. Vrei să plângi? Atunci dă-i drumul.

Şi-a ridicat privirea spre mine, lacrimile din ochi tremurând în
timp ce-i căutau pe-ai mei, şi am sperat al naibii de aprig să poată găsi în ei vreo urmă a băiatului care a iubit-o necondiţionat.

Apoi, ca şi cum l-ar fi văzut, a tras aer în piept, a închis ochii, a lăsat capul în jos, tremurând de disperare, şi a dat drumul hohotelor de plâns.

M-am aşezat pe pat şi am tras-o la pieptul meu, după care m-am întins împreună cu ea, ţinând-o îndeajuns de

strâns cât să-i transmit că aș ține-o așa pentru totdeauna, dac-ar vrea.

Și-a lăsat capul pe umărul meu, iar mâna i se odihnea, ezitantă, pe abdomenul meu, în timp ce se zguduia de plâns. Mi-am ridicat genunchii și am ținut-o așa, în brațe, însufleţit dintr-odată de revelația faptului că nu s-a schimbat nimic. Prima dată împărtișem patul cu ea în urmă cu vreo zece ani – doi copii care descopereau o ancoră unul în celălalt, atunci când viața revărsa asupra lor prea multe furtuni –, iar acum, stând împreună tot acolo, întinși, sub familiarele umbre ale frunzelor copacului dansând pe tavan, simțeam că parcă ar fi fost ieri.

Smiorcăindu-se, și-a strecurat mâna pe după mijlocul meu. Acum îi descriam cerculețe pe spinare.

— E o prostie, a bâiguit, cu o voce îngroșată de suferință. Ar trebui să fiu bucuroasă, nu-i așa?

N-am zis nimic, mângâind-o în continuare.

A inspirat scurt, tremurat.

— Domnișoara Penley îmi place, iar tata n-o să mai fie singur, a zis printre hohote. De ce nu pot să mă bucur?

— Pentru că-ți iubești mama, am zis, ridicându-mi cealaltă mână și îndepărtându-i șuvițele căzute pe față. Și pentru că atâta timp ați fost numai voi doi. E greu când se produce o schimbare.

Și-a ridicat capul și m-a privit, cu ochii încă umezi și triști, dar mai liniștiți acum.

— Normal că te bucuri pentru tatăl tău,Tate, i-am zis, mângâind-o pe obraz.

— Dar dacă o s-o uite pe mama?

— Cum ar putea? am replicat. Doar te are pe tine.

Privirea i s-a mai îmblânzit; am tras-o mai aproape de mine, sprijinindu-mi bărbia pe creștetul ei. Strecurându-mi degetele prin părul ei moale, i-am mângâiat ușor pielea, apoi mi-am coborât degetele de-a lungul șuvițelor,

repetând mişcarea iar şi iar.

I-am simţit corpul destinzându-se, lipit de al meu, topindu-se încetul cu încetul, ca întotdeauna.

— Ştii că mă dezarmezi când îmi faci aşa ceva, a mormăit, dar i-am sesizat ironia moleşită a tonului.

Am închis ochii, adorând să-i simt piciorul suplu lunecând peste al meu.

— îmi amintesc, i-am răspuns în şoaptă. Şi-acum dormi,Tatum.

E posibil s-o fi auzit spunând „imbecilule", dar n-aş putea să
bag mâna în foc.

CAPITOLUL 10 TATE

Prăjitură cu brânză.

M-am răsturnat pe spate, simţind perna de sub cap moale ca un nor de pe cerul unui film Disney după ce am dormit atât de bine, şi mi-era o poftă ciudat de disperată de prăjitură cu brânză.

Dulce şi cremoasă şi divină... am înghiţit în sec, brusc dornică să-mi satisfac pofta.

Ce mama...?

Am aruncat o privire spre perna cealaltă: era goală, dar încă se simţea mirosul gelului de duş folosit de el şi m-am bucurat pentru că plecase. Mirosul pe care-l lăsase în urma lui era atât de pregnant, încât îmi lăsa gura apă după cireşe învelite în ciocolată, şampanie, prăjitură cu brânză şi...

Şi după el. Doamne, ce foame îmi era!

Atât de bine mă simţisem în braţele lui azi-noapte, încât dor- misem mai bine ca oricând în ultimele luni, trezindu-mă liniştită şi excitată, în acelaşi timp.

M-am dus în baie, mi-am periat părul şi l-am strâns în coadă, după care m-am spălat pe faţă. Am luat apoi apa de gură şi am făcut gargară, ca să îndepărtez rămăşiţele gustului amar al paharului de vin băut aseară, după ce am ajuns acasă.

Intorcându-mă în dormitorul meu, am privit, pentru a doua oară, uşile din sticlă, închise acum, şi am remarcat că fereastra fostei lui camere era încă deschisă.

După numai o clipă de ezitare, am coborât scara, pregătită să iau cu asalt frigiderul şi dulapurile, ca să prepar clătite, ochiuri cu bacon şi, poate, puţină pâine proaspătă. Poate şi un sandvici cu bacon, salată verde şi roşie.

Nu ştiu de ce, dar un astfel de sandvici chiar mă

ispitea.

De ce mi-era atât de foame?

Am sărit peste ultimele două trepte, dar imediat am înţepenit când am auzit muzică din sufragerie.

Cotind la stânga, am ocolit antreul şi m-am oprit când l-am zărit pe Jared.

Copacul tatuat pe spatele lui gol se înălţa şi mai mult când Jared se întindea şi dădea cu vopsea pe o fâşie lungă a peretelui, apoi revenea la dimensiunile normale când se lăsa la loc, muşchii puternici de pe spinare şi de pe braţe contractându-se şi subliniind faptul că nu se lăsase pe tânjală cu sportul cât timp fusese plecat.

Avea şi acum pe el aceiaşi pantaloni negri de azi-noapte, dar am observat că mâinile îi erau stropite de picături din vopseaua de culoarea cafelei cu lapte folosită de zugravi, după ce întinsese cu trafaletul noul strat peste pereţii bej-deschis.

— Ce faci? am strigat.

A întors capul, m-a privit, după care a revenit la perete, aproape ignorându-mă.

— Acum zece ani l-am ajutat pe tatăl tău să zugrăvească încăperea asta, ţi-aduci aminte?

Mi-am împreunat sprâncenele, mirată de cât de calm părea.

— Da, mi-aduc aminte, i-am răspuns, încă derutată, în timp ce mă duceam să reduc volumul iPod-ului din care se auzea „Weak”, de Seether. Acum plătim oameni pentru asta. Au zis că vin mâine, ca să termine treaba, i-am explicat.

M-a privit din nou şi un zâmbet jucăuş i-a apărut pe buze.

După care şi-a întors atenţia spre perete, ignorându-mă iar şi continuând să vopsească.

Am rămas pe loc, întrebându-mă ce-ar fi trebuit să fac.

Să mă duc să pregătesc un mic dejun, deşi nu-mi mai era foame, sau să-l dau afară în şuturi?

A schimbat mâna, trecând trafaletul în stânga şi ştergându-şi, distrat, mâna dreaptă stropită de vopsea pe pantaloni. Aproape că am izbucnit în râs. Pantalonii păreau să fi costat destul de mult, dar de bună seamă că nu-i păsa.

Mi-am încrucişat braţele la piept, străduindu-mă să-mi reţin zâmbetul.

Jared îmi zugrăvea sufrageria. Exact ca în urmă cu zece ani. Nu mă înşfaca, nu se bătea cu mine, nici nu încerca să mi-o tragă. Foarte manierat.

De asemenea, la fel ca în urmă cu zece ani.

Emana răbdare şi calm şi mi-a stat inima pentru o clipă, fiindcă am simţit, în sfârşit, ceva care semăna cu ideea de *acasă*, pentru prima oară după mult timp. Era o zi de vară ca oricare alta, iar băiatul vecinilor îşi petrecea timpul cu mine.

Mi-am înghiţit nodul de disperare care mă însoţise în tot acest timp şi m-am dus lângă el, luând din găleată cel de-al doilea tra- falet. Trecând la peretele perpendicular cu al lui, am început să întind vopseaua, auzindu-i mişcările neîntrerupte în spatele meu.

Am lucrat amândoi în tăcere, eu tot aruncând priviri furişe spre el, întrebându-mă agitată al cui era oare rândul să vorbească sau ce-aş putea să spun. Numai că el nu făcea decât să se aplece, să înmoaie trafaletul în găleată, îmbibându-l cu vopseaua pe care, apoi, o întindea pe perete, părând absolut în largul lui.

Luam pe rând vopsea şi ne vedeam de treabă, iar după câteva minute ritmul bătăilor inimii mi-a încetinit, în sfârşit.

Asta până când mi-a pus mâna pe spate.

La atingerea lui, am încremenit, dar apoi a întins mâna

de cealaltă parte a mea şi a luat scara, ca s-o ducă în zona lui.

Aha.

Am continuat să dau cu vopsea, iar el s-a urcat pe scară şi a început să vopsească mai aproape de tavan, folosind o pensulă obişnuită pentru porţiunile la care niciunul din noi nu putea să ajungă cu trafaletul. Am încercat să-i ignor trupul care se mişca deasupra mea, în timp ce întindeam vopseaua pe marginea de sub el, dar nu m-am putut abţine să mă gândesc cât de bine mă simţeam că-l aveam atât de aproape. Ca şi cum magneţii s-ar fi aliniat din nou.

Ca şi cum m-aş fi trezit în răpăitul unei ploi de vară în geam.

— În colţuri n-ai cum să dai cu trafaletul, a zis Jared, readu- cându-mă brusc la realitate.

Am clipit des, ridicând capul şi observând că se oprise cu mâna la jumătatea mişcării şi că se uita la mine. Am aruncat o privire spre trafaletul din mâna mea, dându-mi seama că era cât pe ce să ajung pe peretele celălalt.

M-am prefăcut că mă încrunt la el.

— Merge, nu-i aşa? am zis.

A pufnit în râs, ca şi cum aş fi spus ceva foarte amuzant, după care a coborât de pe scară şi a întins pensula spre mine.

— Dă cu asta, m-a îndemnat, făcând semn către pensulă şi apoi spre scară.

I-am smuls pensula din mână şi m-am cocoţat pe scară, arun- cându-i o privire în timp ce începeam să vopsesc cu mişcări scurte, având grijă să nu trec de linia albastră a zugravului.

Jared mi-a zâmbit de jos, clătinând din cap, după care s-a apucat să-mi retuşeze neglijenţele cu o pensulă mai mică, mişcându-şi mâna lent, în plan vertical.

Am inspirat adânc şi m-am aventurat în discuţie.

— Și..., am început, privindu-l, ești fericit? în California. Cursele...

M-am oprit, nefiind sigură că voiam să aflu amănunte despre viața lui de-acolo.

A rămas cu ochii la ceea ce făcea și mi-a răspuns pe un ton meditativ:

— Când mă trezesc, a zis, abia aștept să ajung în atelier, ca să meșteresc la motociclete. Sau la mașină..., a adăugat. îmi iubesc munca. Și o fac în sute de locuri diferite, încăperi, orașe și piste.

Măcar atât puteam să ghicesc și eu. Din ceea ce aflasem din mass-media despre cariera lui Jared, se vedea că era în elementul lui. Confortabil, prosper, pasionat...

Totuși, nu-mi răspunsese la întrebare.

— Respir aer curat toată ziua, în fiecare zi, a continuat, aple- cându-se să-l mângâie la repezeală pe Madman, iar eu mi-am încetinit mișcările pensulei, ascultându-l. Ador cursele, Tate. Dar, sincer să fiu, ele sunt mijloacele prin care vreau să ating un scop mai important.

Și-a ridicat privirea spre mine, schițând un zâmbet.

— Mi-am început propria afacere. Vreau să construiesc circuite personalizate.

Am făcut ochii mari și m-am oprit din vopsit.

— Jared, asta e..., m-am bâlbâit, încercând să articulez cuvintele. E ceva de-a dreptul nemaipomenit, am zis, zâmbind în sfârșit. Și e și o ușurare. Că n-o să mai fii pe pistă, adică. Mereu mi-e teamă, când te văd la televizor sau pe YouTube, c-o să ai vreun accident.

Și-a ridicat sprâncenele, iar eu am tresărit.

Fir-ar să fie!

— Te uiți? m-a întrebat pe un ton amuzat, privindu-mă ca și cum m-ar fi prins cu mâța-n sac.

Am strâns din buze și mi-am îndreptat din nou atenția

spre peretele de vopsit.

— Normal că mă uit, am mormăit.

L-am auzit râzând încetişor în timp ce-şi relua şi el vopsitul.

— Tot o să însemne ceva drumuri, a continuat el, dar mai puţine decât am de făcut acum. Plus că, dacă vreau, pot să-mi construiesc afacerea de-aici.

De-aici?

Prin urmare, e posibil să-şi dorească o întoarcere acasă? Mi-am abătut privirea, fiindcă-mi plăcea ideea revenirii lui acasă, dar nu-mi dădeam seama de ce. Doar eu n-aveam să mai fiu aici, în definitiv.

A scos un oftat, examinându-şi lucrarea de pe perete.

— îmi place vântul de-aici, de pe pistă, Tate. De pe şosele, a zis, clătinând din cap, aproape întristat. E singura dată când eu şi cu tine suntem împreună, a adăugat.

Mi-am coborât privirea spre el, simţind cum mi se pune un nod în gât.

I-am văzut mărul lui Adam tresăltând, semn că şi el înghiţea în sec.

— Nu mi-am dorit niciodată vreo altă femeie, a zis cu vocea lui îngroşată ajungând, practic, la nivel de şoaptă. Am plecat ca să pot deveni bărbat pentru tine. Ca să mă pot întoarce la tine.

Am lăsat capul în jos, coborând încet de pe scară.

Asta fusese atât de greu de înţeles. A trebuit să plece ca să se regăsească – eliminându-mă din viaţa lui – şi să rupă relaţia cu mine, sub pretextul că nu voia să mă ţină pe loc în timp ce-şi acorda cine ştie câţi ani ca să-şi pună viaţa în ordine?

L-am privit fix în ochii lui întunecaţi, văzând un bărbat în mare măsură acelaşi, dar, totodată, atât de diferit.

Totuşi, poate că, până la urmă, nu fusese un pretext.

Poate că eu am avut noroc, fiindcă am ştiut

întotdeauna în ce direcţie mă îndrept şi mi-am trasat-o dinainte. Poate că Jared a avut parte de prea multe spirale descendente, de prea multe lucruri care l-au distras şi de prea multe îndoieli, ca să ştie ce-l mâna cu adevărat.

Poate că Jared, la fel ca majoritatea oamenilor, a avut nevoie de spaţiu ca să crească singur.

Poate că noi doi începuserăm prea de timpuriu.

— Şi cum rămâne cu data viitoare când o să simţi nevoia să te izolezi de mine, Jared? l-am întrebat, umezindu-mi buzele uscate, în liceu, au fost trei ani. De data asta, doi.

Mi-a pus mâna pe obraz, atingându-mi în treacăt colţul gurii cu degetul mare.

— N-au fost doi ani, iubito.

L-am privit cu atenţie. Ce tot spunea?

S-a aplecat, înmuindu-şi încă o dată pensula.

— M-am întors în acelaşi an, de Crăciun. Te-am văzut. Erai...

S-a oprit, şovăind, întinzând vopseaua pe perete.

— Trecuseşi mai departe.

Mi-am ferit privirea, fiindcă mi-am dat seama imediat la ce se referea.

— Şi ce-ai văzut? l-am întrebat, făcându-mi de lucru cu pensula.

N-aveam de ce să mă simt vinovată. Aveam tot dreptul să merg
mai departe, la urma urmei.

A ridicat din umeri.

— Numai cât am putut să suport. Ceea ce n-a însemnat prea mult, a răspuns, privindu-mă în ochi.

Mi-am dat seama că se străduia să-şi stăpânească nervii.

— Am sosit într-o seară, a început să

povestească. Tocmai debutasem în circuit, alergând în curse şi făcându-mi cunoştinţe. Mă simţeam bine şi – a clătinat din cap – cu adevărat încrezător în forţele proprii, la drept vorbind. Aşa că am venit acasă.

Şase luni. Numai şase luni.

— Ştiam că erai supărată pe mine. N-ai vrut să vorbeşti când te-am sunat, nici să-mi răspunzi la mesaje; mă simţeam, în sfârşit, un pic mândru de mine, dar n-aveam să fiu niciodată fericit fără tine, în acelaşi timp.

A coborât tonul până aproape de nivelul şoaptei.

— Am venit, iar tu erai cu cineva.

A clipit de câteva ori şi am simţit că mi se întorcea stomacul pe dos. îmi venea să vărs.

La asta se referise Pasha? Acela fusese momentul când îl văzuse gata să plângă?

Dar nu trebuia să mă simt vinovată. Jared avusese relaţii sexuale cu numeroase femei înainte să fim împreună şi, eram sigură, la fel de multe de când ne despărţiserăm.

— Trecuseră şase luni, Jared, am zis, înşfacând câteva prosoape din hârtie şi, întorcându-mă spre el, am început să-i şterg vopseaua de pe mâini. Sunt sigură că, între timp, ai fost şi tu cu alta.

A făcut un pas spre mine, a ridicat mâna şi a început să se joace cu o şuviţă din părul meu.

— Nu, a răspuns în şoaptă. N-am fost cu niciuna.

Am ridicat brusc privirea.

— Dar..., am zis, tresărind şi simţind cum mi se strângea stomacul. Te-am văzut. Am văzut fete peste tot în jurul tău. Pe piste, atârnate de tine prin fotografii...

Eu nu trecusem mai departe din cauză c-aş fi crezut că aşa ar fi procedat el, dar nici nu-mi dăduse prin minte că

ar fi putut să se abţină. Presupusesem...

A oftat adânc, întorcându-se la vopsit.

— Fetele vin odată cu publicul, Tate. Uneori, vor să se fotografieze cu piloţii. Alteori, doar ard gazul pe lângă ei, în grupul fani- lor. Eu nu mi-am dorit pe altcineva în afară de tine. Nu pentru asta am plecat.

Ceva mi-a fluturat prin piept şi am ştiut atunci că inima mea încă şi-l dorea. Nimeni altul nu mai putuse măcar să se compare cu el.

— Mi-a fost foarte greu să trăiesc fără tine, Tate, a continuat, cu o voce obosită. îmi doream să te văd şi să vorbesc cu tine, dar trăisem atât de mult timp convins că tu eşti centrul lumii pentru mine, încât...

A şovăit timp de câteva secunde, apoi a continuat, cu o voce mai îngroşată:

— Nu mai ştiam cine eram sau ce aveam să-ţi ofer. Mă bizu- iam prea mult pe tine.

Am lăsat capul în jos, dându-mi seama că el fusese mai înţelept decât mine. Jared plecase, fiindcă ştia că avea prea multă nevoie de mine. Nu înţelesesem câtă nevoie aveam de el decât atunci când deja plecase.

— Şi eu m-am bizuit pe tine, am răspuns, înecându-mă cu propriile cuvinte. Am spus-o în monologul meu din ultimul an de liceu, Jared. Erai ceea ce abia aşteptam în fiecare zi. După ce-ai plecat, mă simţeam mereu ca şi cum aş fi rămas fără aer.

În ultimul nostru an de liceu, când, în sfârşit, mi se umpluse paharul şi nu mai suportasem să fiu terorizată de prietenul meu din copilărie, mă ridicasem în faţa întregii clase şi relatasem povestea noastră. Pierderea, mâhnirea, suferinţa... Ei nu înţelegeau nimic din ceea ce auzeau, dar n-avea importanţă. Eu, oricum, vorbeam numai cu Jared.

— Şi acum? m-a întrebat, îmboldindu-mă cu privirea lui timidă.

Penelope
Douglas

Am oftat şi mi-am înmuiat, absentă, pensula în vopsea.

— Şi acum, am continuat, ştiu că sunt capabilă să stau pe propriile picioare. Indiferent de ce s-ar întâmpla, o să fiu bine.

A întors din nou capul spre perete, spunând aproape întristat:

— Sigur că o să fii. Aşadar, eşti fericită?

Repeta exact întrebarea pe care i-o pusesem eu şi m-am mirat. Tocmai îi declarasem c-o să fiu bine.

Dar bănuiesc că, de fapt, nu afirmasem că aş fi fericită.

Nu.

Nu, nu eram fericită. El fusese o piesă din puzzle şi, în lipsa lui, nimic nu umpluse locul gol.

Nu i-am luat în seamă întrebarea şi mi-am văzut de vopsit.

— Acum ai pe cineva pe-acolo? m-am hazardat să-l întreb. Cineva cu care să ieşi?

Continuam să vopsesc peretele cu mişcări scurte şi repezi ale pensulei, ca şi cum l-aş fi mângâiat pe Madman, în timp ce-l priveam prudentă pe Jared.

El şi-a înmuiat pensula în vopsea.

— După ce-am văzut că ai trecut mai departe, am încercat să fac şi eu acelaşi lucru, mi-a zis. Am ieşit cu vreo două femei de-a- tunci, dar...

S-a întrerupt şi mi-a aruncat o privire piezişă, glumeaţă.

— Acum nu mă aşteaptă nimeni, a încheiat.

Mi-am arcuit o sprânceană, împungând cu pensula în perete. *Vreo două femei.*

Era rândul meu să fiu geloasă.

— Sunt mândru de tine pentru că ai ajuns la Stanford, a zis, schimbând subiectul şi luându-mă prin surprindere. Ai emoţii?

Am încuviinţat, oferindu-i un zâmbet crispat.

— Da, am. O să fie foarte mult de muncă, dar cu asta mă hrănesc, aşa că...

Nu mi-am mai terminat fraza, fiindcă m-am oprit ca să-mi înghit nodul din gât.

Într-adevăr, îmi doream să mă duc în California. Şi, fără îndoială, voiam să urmez facultatea de medicină. Dar nu voiam să mă gândesc la situaţia de-aici, care urma să se schimbe pentru totdeauna. Căsătoria tatălui meu. Vânzarea casei. Faptul că-l aveam pe Jared aproape, dar fără să-l am cu adevărat.

S-a oprit din vopsit şi mi-a aruncat o privire pătrunzătoare.

— Care-i problema?

— Nu-i nicio problemă, am ripostat.

S-a apropiat de mine, aplecându-şi capul într-o parte, de parcă ar fi ştiut că minţeam. De parcă ar fi ştiut că încă nu eram fericită.

Am ridicat din umeri, negând totul.

— Am zis că nu-i nicio problemă! am strigat râzând, apoi lăsând capul în jos. Şi vezi că-mi dai vopsea pe picioare!

Mi-am strâns degetele ca să le feresc de picăturile de vopsea căzute din pensula lui.

— Au, fir-ar să fie! a exclamat surprins şi a ridicat pensula, pocnindu-mă în faţă cu ea.

Am scos un urlet, închizând ochii.

— Au, fir-ar să fie! a izbucnit din nou Jared, râzând. Iartă-mă. Sincer, a fost un accident.

— Da, am răspuns, deschizând ochii din nou şi mijindu-i prin vopseaua care-mi acoperea genele de la ochiul stâng. Se mai întâmplă şi accidente.

După care m-am repezit şi i-am dat cu pensula peste faţă şi peste piept, făcându-l să bată în retragere.

— Nu! a strigat, ridicând mâinile şi râzând în

continuare. Termină!

M-am avântat iar spre el, dar a parat cu pensula, mânjindu-mă pe braţ. M-am încruntat.

— Pfiii! O să mi-o plăteşti! am strigat.

Şi am ţâşnit după el când a fugit în antreu. Intinzând mâna, l-am atins pe spate, dând în sus cu pensula şi făcând ca arborele tatuat să pară un pic înzăpezit.

S-a răsucit pe călcâie şi m-a apucat de încheietură, trăgându-mă spre pieptul lui.

M-am zbătut, făcând ca pensula să-i scape din mână pe covor.

— Dă-i drumul! mi-a poruncit, gâdilându-mă la coaste. Dă-i drumul imediat!

— Nu vreau! am zis, râzând şi ţinându-mi coatele strâns lipite de corp, ca să mă apăr de atacurile lui.

M-a apucat de încheietură, a tras de ea în sus, lăsându-mă expusă şi gâdilându-mă sub braţ. M-am lăsat în jos, făcându-mă ghem şi ţipând din răsputeri, într-un amestec de groază şi de încântare, lăsând să-mi cadă pensula pe podea.

— Jared! Termină! am strigat, ţinându-mă de burtă de la atât râs.

S-a oprit, dar şi-a încolăcit ambele braţe pe mijlocul meu şi am rămas amândoi pe loc, gâfâind şi străduindu-ne să ne liniştim.

Mă simţeam atât de bine, distrându-mă iarăşi cu el.

Mi-am sprijinit braţele pe ale lui, cu respiraţia poticnită în gât, dar cu inima încă bătând foarte repede, în timp ce mă lăsam învăluită de căldura familiară a corpului său pe spatele meu. Ma- ioul meu era singurul care-i despărţea pieptul gol de pielea mea şi, fără să-mi dau seama, am întors capul, vârându-mi nasul în el.

Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins urechea şi m-am lăsat mângâiată de ea, simţind cum mi se încleştau

mușchii abdomenului și cum îmi doream să mă atingă.

Trecuse mult timp de când nu mai fusesem atinsă așa. Senzația buzelor lui Jared în părul meu era ceva mai intim decât oricare gest sexual pe care ar fi putut altcineva să mi-l ofere.

Mi-am ridicat bărbia, tachinându-l cu buzele, plimbându-le ușor peste ale lui. M-a străbătut un fior, stârnindu-mi fluturi în stomac când am simțit cum se întărește, în spatele meu.

I-am inspirat mirosul.

— Jared, am zis cu o voce abia șoptită.

I-am lins încet buza de sus. A tresărit, icnind, și am simțit un fior de mândrie la gândul că încă eram capabilă să-l las fără grai.

Intinzând o mână pe după capul meu, ca să-mi țină gura aproape de a lui, mi-a zis, în glumă:

— Am crezut c-o să fim prieteni.

După care mi s-a tăiat respirația când și-a trecut mâna cealaltă peste umărul meu și a strecurat-o prin decolteul maioului, cuprin- zându-mi sânul în palmă.

Am închis ochii, gemând.

— Prieteni buni, am precizat. Foarte, foarte buni.

Și i-am simțit buzele arcuindu-se într-un zâmbet peste ale mele.

— Tate!

Ce?

Nu se poate.

— Tate, ce faci, te-ai trezit? s-a auzit vocea lui Fallon, și l-am privit pe Jared, simțind cum îmi îngheață dintr-odată tot corpul.

Fir-ar a naibii de treabă.

Durerea din locul în care îmi palpita dorința m-a făcut să gem și l-am văzut clipind prelung, scoțând un oftat de frustrare.

Penelope
Douglas

— Mama mă-sii, a şuierat printre dinţi, dându-mi drumul.

I-o simţeam încă prin pantaloni, ridicată şi întărită, numai
pentru mine.

Fir-ar săfie, Fallon!

S-a deschis uşa şi ne-am îndreptat amândoi, ştiind cât de vinovaţi arătam. Eram convinsă că mă înroşisem toată. O simţeam după fierbinţeala pielii.

— A! a exclamat ea, oprindu-se brusc şi încruntându-se. Salut!

Mi-am abătut privirea, încercând să-mi netezesc hainele.

— Tocmai zugrăveam, am zis.

Jared a pufnit în spatele meu, dar nu l-am luat în seamă. Fallon a clătinat din cap.

— În pijama, a comentat, mai mult pentru ea decât pentru noi. Perfect normal.

Am ridicat o sprânceană la ea, fiindcă venise în şortul pentru alergare şi în maiou. Alergam duminica, iar eu întârziasem.

— Jared? am zis, după ce mi-am dres glasul, nefiind în stare să-mi maschez amuzamentul când am întors capul spre el. Du-te acasă.

Mi-a adresat micul lui zâmbet atotcunoscător. Am sărit când şi-a şters palma pe fundul meu, după care m-a ocolit şi a pornit spre uşa din faţă. Din mers, s-a aplecat şi a pupat-o pe frunte pe Fallon.

— Puteai să mai întârzii puţin, a mormăit, trecând pe lângă ea.

CAPITOLUL 11 TATE

Fiecare dintre prietenii mei a adus câte ceva în viaţa mea.

Juliet e de părere că iubirea învinge tot şi că toată lumea merită o viaţă aşa cum îşi doreşte. Fallon crede că alternativele aduc cu ele dezorientarea şi că, dacă am şti cu adevărat ceea ce vrem, atunci n-am mai avea nevoie să alegem. Jax consideră că ocaziile nu trebuie irosite şi că, pe cât mai mare e riscul, pe atât mai bogată e răsplata.

Iar Madoc e ca mine. El e cel pe care-l ascult atunci când vreau să-mi aud propria părere exprimată de o voce mai profundă.

Şi cel mai bun lucru la el e că, în ochii lui, eu sunt o entitate separată de Jared. Madoc ţine la bunăstarea mea, chiar dacă prin asta nu slujeşte interesele prietenului său.

Iartă-mă pentru petrecerea ta, i-am scris după ce m-am întors de la alergarea cu Fallon. Am făcut suficiente drame de-a lungul ultimilor doi ani şi întotdeauna am avut senzaţia că nu mi-am asumat în totalitate vina. Totuşi, lui Madoc nu i-a păsat de asta.

Madoc: N-ai pentru ce să-ţi ceri iertare. Te simţi bine?

Inhăţând un măr, am urcat în fugă treptele, disperată să ajung sub duş, fiindcă simţeam că hainele mi se lipiseră de piele.

Da, i-am răspuns. O să fie bine. N-ai grijă.

Madoc: Trebuie să vorbeşti cu Ben.

M-am oprit brusc, lăsându-mi capul să cadă pe spate şi oftând. *Dumnezeule*. Parcă îmi citea gândurile.

Am tastat, scriindu-mi răspunsul. Nici măcar nu ştiu încă despre ce e vorba, da?

Madoc a ripostat imediat. Ba da, ştii.

Dându-mi ochii peste cap şi azvârlindu-mi pantofii sport din picioare, am apăsat pe butonul de pornire al iPod-ului, făcând să răsune „The Boys of Summer", de Ataris.

Telefonul mi-a piuit iar. Bine, dă-l încolo pe Jared. Răspunde-mi la asta... te gândeşti la Ben?

Am trântit telefonul pe chiuvetă şi m-am holbat la imaginea mea din oglindă. Nu c-aş fi vrut să-i ignor întrebarea. Ci doar că el n-avea nevoie să-i dau răspunsul.

Sigur, m-am gândit la Ben. Totuşi, nu m-am gândit la el aşa cum m-am gândit la Jared, şi asta e ceea ce m-a făcut să mă simt un pic ruşinată.

Eu şi Ben nu eram obligaţi să ne vedem numai în doi, iar deocamdată nu ajunseserăm în ipostaze intime. Totuşi, ştiam că el şi-o dorea. Ce naiba, şi-o dorea şi în liceu.

Dar eram împreună şi, dacă Fallon n-ar fi dat buzna azi-di- mineaţă, aş fi trecut graniţa cu Jared, în ciuda oricărei obligaţii pe care aş fi putut s-o am faţă de Ben.

Telefonul a piuit, anunţând sosirea unui nou SMS, aşa că mi-am coborât privirea spre ecran, aproape venindu-mi să-mi trag palme pentru simplul fapt că i-am răspuns la mesaje în dimineaţa asta lui Madoc.

îl vrei, îl doreşti, trăieşti pentru el? m-a întrebat Madoc.

Am clătinat din cap, perspicacitatea prietenului meu smul- gându-mi un zâmbet. *Mda, bine.* Prin urmare, indiferent dacă Jared reprezenta un factor sau nu, tot nu mă lăsam purtată de val ca să mă simt total amorezată de Ben. Observaţie corectă.

Te excită? şi-a continuat Madoc interogatoriul, determinân- du-mă să apuc din nou telefonul.

— Pe bune? am izbucnit, deranjată de vocabularul lui grosolan.

îţi vine să te târăşti peste el dimineaţa? a scris el mai departe, iar eu am oftat zgomotos.

Da. Şi mai termină odată.

Am atins cu degetele telefonul, începând să-i scriu exact asta, dar am primit un nou mesaj înainte să-l pot termina pe-al meu.

Ce naiba? O fi făcut vreun curs de tastare rapidă?

Te face să ţi se întărească clitorisul? m-a tachinat el. îţi face trupul să tremure şi să zvâcnească? Te masturbezi cu gândul la el?

— Madoc! am mârâit spre telefon, strângându-l cu putere. Ce mama...?

De ce taci? mi-a piuit iar telefonul. Răspunde-mi la întrebări, Tatei

Fir-ar să... Mi-am încleştat maxilarul.

— Îţi răspund dacă taci odată, măgarule! m-am răstit, spumegând de furie.

A scris din nou, iar eu doar mi-am lăsat umerii să cadă şi m-am întors în dormitor, învinsă.

Bun, zi repede: Ben sau Jared? a întrebat.

Ha?

Ben sau Jared? a insistat. Nu sta să te gândeşti. Doar zi primul nume care-ţi vine-n minte.

Mi-a picat faţa şi am scos un oftat de exasperare.

— Ce mama...

BEN SAU JARED??? a urlat mesajul lui.

Am încercat să scriu, dar degetele îmi tremurau, iar creierul mi-l simţeam de parcă ar fi fost alcătuit din mici fire electrice care-mi prăjeau toţi neuronii.

Am strâns telefonul în mână, încercând să găsesc literele.

Acum! a piuit mesajul.

— Uff! am izbucnit, trântindu-mă pe pat şi izbind cu pumnii în saltea, dându-mă bătută.

Ticălosul.

Am încercat să-mi amintesc care fusese ideea conversaţiei.

Madoc e Madoc. E în stare să te înnebunească de cap cu cincisprezece întrebări, astfel încât să deduci singur răspunsul, decât să-şi consume două secunde ca să-ţi dea răspunsul el însuşi. în opinia lui, călătoria e mai importantă decât destinaţia.

Exact la fel ca mine.

Mi-am strecurat degetele prin păr şi mi-am masat pielea capului, pufnind în râs de ironia situaţiei.

Telefonul mi-a piuit în palmă, smulgându-mi un geamăt.

Măi, măi, tăcută mai eşti azi.

Am clătinat din cap, amuzată şi epuizată în acelaşi timp. Mi-am ridicat telefonul deasupra ochilor şi am scris răspunsul.

Foarte nostim.

Replica lui a venit imediat: **Să-ţi spun** eu ce **să** faci?

Da, i-am răspuns.

Dar tu ştii deja...

Am scris la repezeală: **Spune-mi, oricum.**

N-a durat mai mult de câteva clipe până să sosească răspunsul.

îi spui tipului cu care umbli că ţi s-a întors iubitul.

îmi las braţele să cadă la loc pe pat şi închid ochii, suspinând. *Mda, la asta mă gândeam şi eu.*

Telefonul a piuit iar. Şi-o să pătească necazul...

Ei,fir-ar...

Hei-la, hei-la, mi s-a întors iubitul, a continuat el să citeze[I], şi am izbucnit în râs.

— Eşti drogat, am şoptit.

Mi-am muşcat buza şi un călduros sentiment de nerăbdare a început să mă inunde, pentru prima oară după ani şi ani. Am luat telefonul şi am scris.

Dacă-l vezi că vine, mai bine sari pârleazul, am continuat textul, zâmbind.

Mi-a răspuns în timp ce mă îndreptam spre baie, ca să fac duş.

Foarte bine, tinere Padawan[II]. Foarte bine.

După ce am făcut duş şi m-am aranjat, m-am îmbrăcat cu o pereche de blugi vechi şi cu un tricou negru, ca să mai meşteresc la maşină. Chiar dacă nu era nici urmă de ploaie – vremea mea preferată –, cerul era superb, abia dacă vedeai vreun nor, iar vân- ticelul slab răspândea miresmele plăcute ale verii prin toate feres-trele casei.

Am urcat treptele în salturi – cu o energie reînnoită – oprindu-mă să ascult, cu nostalgie, muzica băieţilor care plutea prin aer din casa de alături. Am aruncat o privire pe fereastră şi i-am descoperit pe Madoc, pe Jax şi pe Jared, toţi adunaţi afară, în jurul Mustangului lui Jax, uitându-se sub capotă.

Jared se schimbase în blugi şi, din buzunarul de la spate, îi atârna un tricou alb şi, o, Doamne... un strat subţire de transpiraţie rece mi-a acoperit spinarea la vederea pantei line, musculoase a spatelui său, de la ceafa şi până la mijloc.

I Fragment din textul cântecului JVly Boyfriend's Back", al formaţiei The Raveonettes.

II Ucenic Jedi, în seria *Războiul stelelor.*

Soarele îi bătea pe pielea dezgolită, acorduri plăcute completau scena, iar eu nu-mi doream să mă mai urnesc din loc.

Apropiindu-mă de garajul meu, am apăsat pe butonul telecomenzii şi lumina soarelui s-a revărsat peste cauciucurile, apoi peste capota şi peste parbrizul vechiului Chevy Nova al tatei.

Am luat o cârpă de pe un banc şi mi-am strecurat-o în buzunarul de la spate, după care mi-am prins părul în coadă.

Mă cam mâncau tălpile în vechii şi ponosiţii mei ChuckTaylor, aşa că, până să mă apuce laşitatea, m-am dus afară.

Am simţit imediat privirea lui Jared îndreptată spre mine când mi-am descuiat maşina, am vârât mâna prin portiera din dreptul volanului şi am ridicat capota. M-am străduit să nu privesc peste curte spre locul în care era el, dar pe urmă mi-am dat seama că mă purtam cam copilăreşte.

Aşa că m-am uitat într-acolo în timp ce ridicam capota şi am văzut-o pe Fallon venind spre mine. Dincolo de ea era Jared, cu spatele la mine, privind peste umăr. Totuşi, afurisiţii lui ochi căprui nu erau aţintiţi la faţa mea.

Pe sub sprâncenele împreunate, părea aproape supărat în timp ce privirea îi luneca pe picioarele mele, urcând lent pe coapse, până la mijloc. Stolul de fluturi de care ai parte de obicei în *montagnes russes* mi se zbătea acum între picioare, aşa că am început să răsuflu prelung, ca să mă potolesc.

Privirea lui flămândă a întâlnit-o pe-a mea, după care el s-a întors, un model al stăpânirii de sine.

Dar tocmai asta e chestia. Dacă Jared chiar nu s-a schimbat foarte mult, atunci înseamna că nu se forţa să-şi alunge dorinţa.

O acumula.

Şi naiba mă lua dacă mă nimeream în linia lui de ochire când avea să dea pe-afară.

M-am repezit în garajul meu, adunându-mi cele câteva unelte necesare, iar Fallon şi-a luat un scăunel fără spătar de sub bancul de lucru, ca să stea de vorbă cu mine în timp ce mă urmărea cum lucram. Dinspre curtea lui Jax venea spre noi „Wish You Hefl", de Like a Storm, şi m-am apucat de muncă, vârându-mă sub capotă ca să efectuez lucrările de întreţinere.

După mai puţin de o oră, a venit şi Juliet, după ce şi-a terminat orele de meditaţii voluntare de la liceu. S-a repezit să-i dăruiască lui Jax un sărut extrem de prelungit, după care ni s-a alăturat, mie şi lui Fallon. Am schimbat câteva bujii, am curăţat câteva contacte şi am efectuat obişnuitele operaţiuni săptămânale, ca verificarea uleiului şi a presiunii din cauciucuri.

— Salut.

Am ridicat capul de sub capotă şi am văzut-o apropiindu-se pe asistenta lui Jared, Pasha.

— Te deranjez dacă stau pe-aici? m-a întrebat.

— Sigur că nu. Stai jos, i-am răspuns, indicându-i un alt scăunel.

Pasha s-a aşezat, ridicându-şi ochelarii pe creştet. Era tăcută şi
simpatică şi m-am simţit cu adevărat uşurată constatând că părea o persoană cu care te poţi înţelege lesne, în ciuda atitudinii ei.

Chiar şi cu părul ei, negru ca tăciunele şi cu şuviţe mov, cu piercing-urile din sprâncene şi cureaua neagră ghintuită, tot arăta incredibil de inocentă. Era îmbrăcată cu jeanşi mulaţi şi un tricou negru cu gri, cu mânecile suflecate. Părul îi era ondulat în valuri răzleţe şi, dacă făceam abstracţie de machiajul abundent de la ochi, faţa avea un aspect curat.

Juliet şi-a scos pantofii fără toc şi şi-a proptit picioarele de bara orizontală a taburetului.

— Aşadar, Madoc te tot presează? a întrebat-o pe Fallon, continuând discuţia despre faptul că Madoc voia să aibă copii.

Fallon a încuviinţat, înghiţind apa pe care tocmai o sorbise din sticla ei.

— Da, a răspuns oftând. Adică, nu pot să zic că mă pune la zid sau mai ştiu eu ce, dar, ce naiba...

A izbucnit în râs.

Am zâmbit şi eu, privind pe sub gene cum Jared se lăsa în jos, ca să caute ceva pe sub maşină. Braţele lui vânjoase, mânjite de vaselină, soarele şi transpiraţia de pe abdomenul lui încordat...

Mi-am abătut privirea.

— Bună, am auzit o voce bărbătească în spatele meu.

Mi-am lăsat capul în jos ca să-l pot scoate de sub capotă şi l-am văzut pe Ben.

— Salut! am exclamat surprinsă.

Ţinea mâinile în buzunare şi zâmbea, părând că aştepta ceva. Sau că ezita.

Am scos cârpa din buzunar şi mi-am şters câteva pete de pe mâini. Fallon şi Juliet s-au oprit din conversaţie, Pasha s-a ridicat şi s-a dus să-mi exploreze garajul, iar pe mine şi pe Ben ne despărţea un ocean.

Nu era la fel de simplu pe cât fusese acum două zile.

M-am uitat spre prietenele mele, străduindu-mă să par calmă.

— Numai un minut, fetelor, le-am zis, fără să-mi scape schimbul de priviri dintre ele.

M-am strecurat uşor pe lângă Ben, depărtându-mă puţin de urechile lor.

De aproape, mi-a venit greu să-l privesc în ochi, dar am reuşit.

— Ben, îmi pare foarte rău pentru ultimele două zile, am zis încet. Ştiu că au fost situaţii stânjenitoare.

Măruntaiele mi se zvârcoleau şi nu voiam să-l rănesc. Aproape că-mi doream ca el să fi fost un nemernic, ca să-mi fie mai uşor.

— Ştiu, a încuviinţat, căutând în jur înainte de a mă privi în ochi. Dar cred că ştiu de ce.

Şi-a îndreptat ochii spre casa lui Jax şi, urmărindu-i privirea, l-am văzut pe Jared, care nu stătea cu faţa spre noi, dar se sprijinise cu palmele de capotă şi urmărea totul peste umăr.

— Nu mă manevrează el, am protestat. Facultatea bate la uşă şi, casa fiind de vânzare, totul e chiar...

— Aşadar, nu el e motivul pentru care nu s-a putut să dorm la tine? m-a întrerupt Ben. Sau pentru care n-am prea reuşit să te prind singură în ultimele două zile?

Nu era supărat. Sprâncenele lui ridicate şi tonul blând îmi dădeau de înţeles că ştia deja răspunsurile. Nu se putea spune că Ben ar fi aşteptat să trecem la relaţii sexuale, însă ştia că ar fi însemnat următorul pas pentru noi. Fusesem caldă, dar acum mă răcisem.

M-am încruntat, sperând să se înşele.

Ştiam că încă îl doream pe Jared. Chimia dintre noi nu dispăruse şi, indiferent în ce privinţă am fi dat greş, în dormitor ne descurcam de minune.

Dar mai exista şi ceva dragoste între noi. Mai mult ca oricând, de fapt. Nu-mi dădeam seama dacă mi-l doream înapoi şi nu mă simţeam pregătită încă să iau o astfel de hotărâre, dar ceea ce ştiam era că nu-l doream pe Ben cu aceeaşi pasiune.

Iar el merita mai mult.

Mi-a oferit un zâmbet trist şi s-a aplecat spre mine.

— Mă bucur că mi-ai dat o şansă, mi-a zis şi

m-a sărutat pe obraz. Bafta la Stanford.

Şi, cu asta, s-a întors şi a pornit spre maşina lui.

L-am urmărit cu privirea până când a plecat, simţind un pic de regret. îmi făcuse misiunea prea uşoară. Dar, indiferent de ce s-ar fi întâmplat, fusese decizia corectă.

Am făcut stânga-mprejur, refuzând să-i întâlnesc privirea lui Jared, fiindcă ştiam că urmărea în continuare totul. M-am întors la maşina mea. Pasha era încă în garaj, cu ochii pe automobilul lui Ben, care se îndepărta în viteză pe stradă, iar Juliet şi Fallon îşi reluaseră conversaţia.

— Bun, a zis Fallon, scărpinându-şi gâtul şi purtându-se de parcă ele două nici n-ar fi încercat să tragă cu urechea. Sunt hotărâtă să profit la maximum de perioada asta în care suntem numai noi doi, dar îl ştii pe Madoc...

S-a întrerupt, chicotind amuzată.

— Cu cât mai mulţi, cu atât mai bine. El vrea cinci. Eu am zis unul. Am căzut de acord pentru cinci.

Juliet a izbucnit în hohote de râs şi mi-am dat seama că încă discutau despre planurile lui Madoc de a-şi lăsa nevasta însărcinată cât mai curând posibil. Totuşi, Fallon mai avea de făcut doi

ani de cursuri postuniversitare la Northwestern, aşa că ştiam c-ar fi preferat să aştepte.

— Asta e mama ta? a strigat Pasha.

Mi-am ridicat privirea şi am văzut-o aplecată peste un banc, privind o fotografie înrămată de pe perete. Ştiam cine era în fotografia de acolo. Mama, tata şi eu, la Disneyland, pe când aveam cinci ani.

— Da, i-am răspuns, fixând şi ultimul capac sub capotă.

— Cum a murit? s-a interesat ea.

Am săgetat-o cu privirea, nedumerită.

— De unde ştii că mama a murit?

A rămas cu gura uşor căscată, şovăind.

— Păi... ăăă..., s-a bâlbâit, împreunându-şi sprâncenele în timp ce-şi căuta cuvintele. Păi, eu...

După care a oftat prelung, privindu-mă în ochi cu o expresie de scuză.

— El m-a cam pus să-i trimit flori la mormânt în fiecare an, pe paisprezece aprilie, mi-a mărturisit tresărind.

Am rămas încremenită, cu mâna pe capac şi cu gura căscată spre Pasha.

— Ce? am şoptit, mult prea şocată.

—Tate! a exclamat Juliet, rămânând şi ea cu gura căscată, şi am văzut cum îi apăreau lacrimi în ochi.

Am aruncat o privire rapidă spre Jared, văzându-l cum îşi trântea capota şi zâmbea către fratele lui, cu care tocmai făcuse o glumă.

— Te rog, nu-i spune că ţi-am zis, a mormăit Pasha. O să-mi frece ridichea, iar eu o să fiu nevoită să-l ascult.

Flori. El îi trimisese flori mamei mele.

Cum de nu ştiusem una ca asta?

Bănuiesc că în fiecare aprilie eram încă la facultate, dar tata trebuie să se fi dus la mormânt. Nu mi-ar fi spus?

— Ce tot fac? a strigat Fallon, şi i-am văzut privirea derutată îndreptată spre băieţi, care-şi îmbrăcaseră toţi tricourile şi săriseră în Mustang, cu Jared la volan.

— Jax? a strigat Juliet, ridicându-se în picioare.

Jax a ieşit pe jumătate pe geamul din dreapta, privind-o pe deasupra capotei.

— Luăm maşina ca să-i facem un test! a strigat peste huruitul puternic al motorului. Ne întoarcem repede!

Jared şi-a pus ochelarii de soare negri şi a apucat volanul, muşchii încordaţi ai antebraţului fiindu-i vizibili din locul unde mă aflam. Mi-a aruncat o privire rapidă, cu o umbră de zâmbet pe buze, după care a pornit muzica şi a dat înapoi pe alee.

Şi, ca şi cum tunetul nu aşteptase decât fulgerul, a ţâşnit pe stradă ca o furtună care nu poate fi zăgăzuită.

Inima mi-a tresăltat, dorindu-şi să facă parte din furtuna aceea.

Le-am zâmbit prietenelor mele.

— Hai în maşină!

— Ce? s-a mirat Juliet, îndreptându-şi spinarea.

Fallon a început să-şi frece mâinile.

— Ooo, da! a exclamat pe un ton şugubăţ, ridicându-se.

— Dar ce facem? s-a interesat Juliet, agitată, în timp ce Pasha se apropia.

Nu i-am luat în seamă întrebarea, ridicând doar din sprâncene, pregătită pentru o poznă, iar ele s-au înghesuit, toate trei, în G8-ul meu.

CAPITOLUL 12 JARED

— Aşa..., a zis Madoc, sprijinindu-şi braţul de portiera din dreapta şi bătând darabana cu degetele în timp ce conduceam. Două zile. încă nu ţi-ai ieşit din mână, hm?

Ţineam volanul cu mâna stângă, cu braţul încordat şi spatele lipit de scaun.

— Cum adică?

— Ea tocmai a rupt-o cu Ben, a precizat el, referindu-se laTate. Ştii că despre asta a fost vorba adineauri.

Am trecut într-a patra, mărind viteza.

— Habar n-am de nimic.

— Nu mă lua pe mine cu de-astea, a ripostat. Deja îţi faci planul cum să ajungi diseară în patul ei.

Am pufnit în râs, întorcându-mi privirea spre geam. *Al naibii Madoc.*

Când l-am văzut pe Ben, m-am crispat instantaneu, fiindcă detestam felul în care o privea. Şi faptul că ştiam ce voia de la ea. Habar n-aveam dacă se culcau împreună, de fapt, dar nici nu-mi păsa. Din punctul meu de vedere, ea îşi omorâse timpul până acum, dar se terminase cu asta.

însă Madoc se înşela. Nu voiam să ajung în patul ei. Adică, da, voiam, dar mai mult decât orice, voiam să fie din nou a mea.

— Am o idee, a ciripit Jax, de pe bancheta din spate.

L-am privit prin oglinda retrovizoare: îşi împreunase degetele pe creştet şi se lăsase în jos pe banchetă.

— Ce anume, frăţioare? s-a interesat Madoc.

Jax a zâmbit cu subînţeles către mine în timp ce-i

răspundea lui Madoc.

— Păi, ar putea să treacă peste toate şi s-o ceară deja în căsătorie.

Am încremenit, cu privirea pironită pe parbriz.

Căsătorie. Am strâns volanul în mâini, întrebându-mă de ce şi-o fi închipuit fratele meu că am fi pregătiţi pentru aşa ceva, oricare dintre noi. Sau aruncase la întâmplare o idee trăsnită?

Nu-mi propusesem să nu mă căsătoresc cu Tate. Dar tot mi se părea o perspectivă îndepărtată.

Madoc mă privea şi ştiam că Jax aştepta o reacţie, dar nu era treaba lor. Sigur, mi-o doream pe Tate pentru toată viaţa, dar mai întâi aveam nevoie s-o recuceresc. De ce naiba ar fi zis „da" acum?

Jax şi-a dres glasul.

— Voi doi vă iubiţi de cea mai multă vreme, a zis pe un ton blând. Nu mi se pare corect să fiţi ultimii care se căsătoresc.

Am ridicat brusc privirea, întâlnind-o pe-a lui în oglinda retrovizoare.

— Ce? am strigat.

— Nebunaticule! a zis Madoc, întorcând capul şi privindu-l şocat pe Jax.

Ultimii care se căsătoresc? Adică...

Jax şi-a lăsat ochii în jos; niciodată nu-l văzusem atât de vulnerabil.

— Nu pot să dorm dacă nu e lângă mine, a zis, aproape şoptit, referindu-se la Juliet. Ador să ajung acasă şi să simt mirosul mâncărurilor gătite de ea. Să văd câtă căldură imprimă casei.

încă evita să privească spre vreunul dintre noi; am simţit că mi se strângea pieptul.

— Ea îmi dă totul, a continuat, de data asta privindu-ne pe amândoi. Şi eu vreau să-i dau numele meu. Am s-o cer în căsătorie.

Penelope
Douglas

— Când? a întrebat Madoc, iar eu m-am mirat că era în stare să vorbească, fiindcă încă mă străduiam să înţeleg ceea ce auzisem.

Jax urma s-o ceară în căsătorie pe Juliet.

— După petrecerea burlacilor lui Zack, de vineri, a răspuns el. Bănuiesc că, după ce-o să fie logodnica mea, mersul la cluburile de striptease o să fie, probabil, pe lista interzisă.

Fir-ar să fie! Petrecerea burlacilor. Cea la care nu avusesem în plan să particip, din moment ce nu crezusem c-o să fiu în oraş.

Uitasem de ea.

Zack, partenerul lui Jax la Loop, care-l ajuta să organizeze cursele, era logodit de când îl ştiam. Simţindu-se în sfârşit pregătit să facă pasul, trimisese un e-mail de grup, invitându-i pe toţi băieţii din oraş trecuţi de douăzeci şi unu de ani la Wicked, un club exclusivist aflat cam la o jumătate de oră distanţă.

M-am mirat că Fallon şi Juliet îi lăsau să se ducă. Mă rog, nu şi în ceea ce o priveşte pe Fallon, de fapt. Ea nu mi s-a părut niciodată că ar fi genul de femeie geloasă.

Am privit nonşalant în spate, încercând să-mi maschez îndoielile. Nu că fratele meu n-ar fi putut să fie un soţ bun sau Juliet o soţie bună, dar el avea numai douăzeci şi unu de ani.

— Jax, am început, eşti sigur că...

— Ei, poftim! m-a întrerupt Madoc. Ce naiba?

L-am văzut uitându-se cu atenţie pe geamul deschis din dreptul meu.

I-am urmărit privirea şi m-am încruntat instantaneu.

Ce...?

Tate a apărut pe partea mea, în G8-ul ei, cu Fallon pe locul copilotului şi cu Juliet şi Pasha pe bancheta din spate.

Stătea pe scaunul ei, într-o atitudine comodă şi nonşalantă; am clătinat din cap spre ea, fiindcă era pe contrasens.

— Nu eşti pe banda care trebuie! am strigat spre fereastra închisă din dreptul lui Fallon.

Ea şi-a dus mâna la ureche, mimând din buze un *Ce?,* după care a întors capul spre Tate şi au zâmbit amândouă.

— Ce naiba fac? s-a mirat Jax, aplecându-se şi rezemându-şi braţele pe scaunul din faţă.

Am aruncat o privire înainte, am remarcat că semaforul era pe roşu şi m-am grăbit să apăs cu piciorul pe pedală, făcând să scrâşnească frânele.

Fir-ar să fie!

Tate s-a oprit şi ea, propulsată în faţă, împreună cu Fallon, de frâna bruscă.

Am scos repede capul pe geam.

— Lasă geamul jos! am strigat, trăgând cu ochiul dincolo de semafor, să văd dacă nu cumva veneau maşini din sensul opus.

Ce avea de gând, să se nenorocească toate?

Colţurile gurii lui Tate se arcuiseră în semn de amuzament, însă Fallon zâmbea de-a binelea în timp ce lăsa geamul în jos.

— Unde vă duceţi? a strigat Madoc, până să pot eu deschide gura.

— N-are importanţă, a replicat Fallon, ridicând din umeri. O să mergem prea repede ca să ne puteţi urmări.

Am făcut ochii mari, în timp ce Madoc şi Jax râdeau, prefa- cându-se insultaţi.

— Ooooo! au exclamat la unison.

Madoc m-a înghiontit.

— Vorbesc prostii, Jared, m-a aţâţat el, iar eu mi-am înghiţit zâmbetul şi am simţit adrenalina

năvălindu-mi în mușchi.

Am coborât din mașină – oricum, nu circula nimic pe-acolo – și m-am aplecat spre fereastra din dreptul lui Fallon.

— Să înțeleg că e o provocare? am întrebat-o pe Tate.

Ea a scuturat din cap, încercând să mă trimită la plimbare.

— Nu mi-aș pierde timpul cu asta, a replicat, în bășcălie. Doar te-am mai bătut o dată.

Am zâmbit, arcuindu-mi o sprânceană.

— Chiar m-ai bătut? am împuns-o, la rândul meu, insinuând că am lăsat-o să câștige singura întrecere dintre noi, de acum patru ani.

S-a schimbat la față, luând o înfățișare încrâncenată, cu buzele strânse, concentrându-și privirea asupra drumului și ambalând motorul.

M-am întors la mașina mea, râzând în barbă.

— Puneți-vă centurile, le-am ordonat lui Madoc și lui Jax, în timp ce mă urcam și-mi legam și eu centura.

Madoc și-a apucat repede centura, amuzat. Am ambalat motorul, observând că Tate mă studia în timp ce făcea același lucru. Mi-a plăcut la nebunie expresia strengărească de pe fața ei.

— Băieți, a zis Jax, aplecându-se puțin spre noi. Polițaii se fac că privesc în partea cealaltă timp de vreo cinci minute, sâmbătă seara, când cei din echipa mea fac de-astea, dar...

— Ți-ai legat centura? l-a întrerupt Madoc, după care a urlat, prin fereastra mea, către Fallon: Dați-i bătaie!

— Hai, hai, l-am auzit pe Jax strigând și, când m-am întors, am văzut că Juliet tocmai îl saluta. La naiba,

a bombănit el în spatele meu, şi mi-am dat seama că detesta ceea ce urma să se întâmple.

Madoc a pornit iPod-ul cu „Girls, Girls, Girls", din repertoriul Motley Criie, şi am întors capul spre el. A ridicat din umeri, cu un aer nevinovat.

— Nu te uita la mine. E pe iPod-ul tău, omule.

Mi-am dat ochii peste cap, nefiind dispus să-i explic că nu eu eram cel care încărca muzica pe el. Pashei îi plăcea să-mi joace feste. Din când în când, câte o Britney Spears sau Lady Gaga ajungea să se intercaleze între piese de Slipknot şi Korn.

Chiar şi-aşa, am dat volumul mai tare şi am oprit aerul condiţionat. Căldura de afară mă menţinea nervos şi atent. O lecţie pe care am învăţat-o pe parcursul ultimilor doi ani.

Am auzit „Blow Me Away", a celor de la Breaking Benjamin, revărsându-se din boxele lui Tate şi mi-am întors privirea spre ea, clătinând din cap şi neputând să-mi ascund zâmbetul.

— Eşti gata? am strigat.

— Eşti sigur? a replicat ea.

Fir-ai tu... Chiar uitase că din asta îmi câştigam existenţa?

— Drept pe Principală, trecem peste două stopuri şi primul care ajunge înapoi acasă câştigă, am lansat eu provocarea.

A încuviinţat fără ezitare.

— Pe locuri! a strigat Madoc, iar eu şi Tate ne-am ambalat din nou motoarele, privindu-ne reciproc.

îmi simţeam piciorul din ce în ce mai greu cu fiecare secundă care trecea.

— Fiţi gata! a strigat din nou Madoc, iar entuziasmul a biruit-o pe Fallon, facând-o să izbească portiera cu pumnul, iar şi iar, pe dinafară.

Tate mi-a căutat privirea, după care am întors amândoi capetele spre drum, pregătiţi.

— Start! a urlat Madoc şi s-a dezlănţuit iadul.

— A naibii treabă! am şuierat.

Şi eu şi Tate am ţâşnit, însă ea probabil că stătuse în viteza a doua, fiindcă n-a ezitat să ia viteză când s-a repezit înainte, după care mi-a tăiat faţa, exact la timp ca să nu se ciocnească de camioneta care aştepta la stop de cealaltă parte a intersecţiei.

— Eu ţi-am zis că e tare, mi-a atras atenţia Jax, ca într-o doară, dar nu l-am luat în seamă.

Trecând într-a doua şi apoi într-a treia, am apăsat pe acceleraţie, manevrând spre stânga, din moment ce intrase pe banda mea, şi am ţâşnit lângă ea.

Madoc se ţinea de mânerul de deasupra portierei şi le privea neliniştit. Am trecut într-a patra, câştigând teren puţin câte puţin, recunoscător pentru faptul că strada era pustie.

— Jared, treci pe banda cealaltă, m-a sfătuit Jax.

— Tu ce crezi că încerc să fac? m-am răstit, apăsând pe acceleraţie până când am ajuns într-a şasea.

Privind înainte, am descoperit o berlină albă care venea spre noi şi mi-a stat inima, constatând că era pe banda mea.

Mi-am lungit gâtul ca s-o văd pe Tate; în ochi i-a apărut o scânteie şi a clătinat din cap spre mine, transmiţându-mi să nici nu încerc măcar.

— Jared, m-a prevenit Jax, în timp ce Madoc tăcea, ţinându-se bine.

Am călcat pedala până la podea, rămânând roată la roată cu Tate.

— Jared! a urlat Jax, şi am auzit berlina albă claxonând cu disperare.

Tate m-a fulgerat cu o privire speriată, dar eu am

zâmbit. Trăgând de volan, cu mușchii brațelor îndureraţi, am urcat cu roţile pe trotuar, simţind cum se ridica partea din spate a maşinii, înainte să obţin unghiul de care aveam nevoie.

— Să fiu al naibii! a strigat Jax, dar Madoc a izbucnit în râs.

Automobilul alb a trecut vâjâind printre maşina mea şi a lui

Tate, claxonând încă. Am tras cu ochiul şi am văzut-o pe Tate întorcând capul, agitată, ca să privească în spate, aşa că am profitat de ocazie.

Continuând să accelerez, am mai mărit viteza cu alţi cincisprezece kilometri pe oră şi am tras de volan în dreapta, spre banda ei, având spaţiu suficient ca să-i iau faţa.

— Haaa! a urlat Madoc, iar în oglinda retrovizoare l-am văzut pe Jax cu capul dat pe spate şi palmele peste ochi.

Clătinând din cap, mi-am înfipt bărbia în piept, concentrându-mă pe drumul din faţa mea. Din fericire, pe strada aceea nu era permisă parcarea pe trotuare, aşa că era loc din belşug şi nu se găseau vehicule care să ascundă vederii eventualii pietoni.

Ajungând pe Principală, am frânat, rotind volanul spre dreapta şi trecând într-o treaptă inferioară, ca să reduc viteza.

— Hai, hai! a strigat Madoc, când am auzit cauciucurile lui Tate scrâşnind în urma mea.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am constatat că derapase, dar se redresase aproape la fel de repede.

— Să fiţi amândoi cu ochii-n patru, le-am zis printre dinţi. O să fie o grămadă de lume pe-aici.

Dacă prin cartiere, duminica, era o atmosferă liniştită – în orice caz, până după-amiază –, centrul oraşului era

întotdeauna un furnicar. Oamenii mergeau la cumpărături, să ia masa, la film sau doar se bucurau să stea în piaţeta oraşului.

Am gonit mai departe, în timp ce Tate făcea slalom în spatele meu, încercând să vadă ce aveam înainte. Zăream, în acelaşi timp, şi mişcările surescitate ale celorlalte trei fete.

— Au, fir-ar! a urlat Jax, făcându-mă să-mi întorc privirea la loc spre drum.

Mi-am trântit piciorul pe frână – tocmai văzusem o dubă pentru aprovizionare dând cu spatele de pe o alee spre stradă –, iar Tate a virat pe lângă mine, intrând pe contrasens ca să mă ocolească şi să se repeadă înaintea mea.

— Mama mă-sii! am mârâit, smucind volanul şi pornind în urmărirea ei.

— Tu de ce n-ai ocolit-o? a strigat Jax, desfacându-şi centura şi venind mai aproape de scaunele din faţă.

— Tacă-ţi fleanca, m-am răstit, încercând să estimez avansul semnificativ pe care-l luase. Dumnezeule, chiar că e bună!

L-am auzit pe Jax înghiţind în sec.

— Da, are nişte reflexe formidabile. Mai bune decât ale tale, din câte se pare.

Trecând într-a cincea, am prins viteză şi apoi am dat într-a şasea, începând să văd în faţă primul semafor.

— Haide, m-a îmboldit Madoc, şi m-am împins tare cu spatele în scaun, strângând cu putere volanul.

Juliet şi Pasha îşi tot întorceau capetele, privindu-ne prin luneta maşinii. Pietonii de pe trotuar începuseră să ne remarce: i-am văzut în oglinda retrovizoare răsucindu-se ca să vadă cum gonesc doi nemernici – după cum,

probabil, ne numeau în clipa aceea – pe strada lor. Unii au făcut ochii mari, arătând spre maşinile noastre, care zburau pe lângă ei, ba chiar am auzit şi un strigăt de încurajare prin ferestrele deschise.

Semaforul din faţa noastră s-a făcut roşu, aşa că Tate şi-a trântit piciorul pe frână, scrâşnetul strident atrăgând drept spre noi atenţia tuturor celor din exterior.

Am călcat şi eu frâna din toate puterile, ajungând exact lângă ea.

— Ei, pe naiba! a strigat cineva de afară. Sunt Jared şi Tate!

Eu însă n-aveam ochi decât pentru ea.

Urmărea semaforul, trăgând neliniştită cu coada ochiului spre mine şi muşcându-şi buza de jos ca să-şi stăpânească zâmbetul, îmi dădeam seama că bâţâia din picior, fiindcă umerii şi capul păreau să vibreze.

— Jax, am zis, respirând cu greu. Te mai ai bine cu poliţaii?

— Mda, mi-a răspuns pe un ton şovăitor. De ce?

— De-aia, am zis, ridicând privirea spre camera de supraveghere a traficului montată deasupra semaforului.

Pe urmă, aruncând un ochi la dreapta şi văzând că nu venea nicio maşină în următoarele secunde, m-am trântit cu spatele de scaun şi am călcat pe acceleraţie, trecând în viteză pe roşu.

— Fir-ar să...! am auzit-o pe Tate înjurând, numai că vocea i-a pierit în urmă, pe măsură ce goneam înainte.

Madoc şi-a lăsat capul pe spate, izbucnind în hohote de râs, iar Jax a pufnit aproape de urechea mea.

Lumea de afară a început să ovaţioneze, să urle şi să râdă. Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi am

văzut-o pe Tate, intrând cu precauţie în intersecţie, ca să-mi urmeze exemplul, apoi demarând după ce şi-a dat seama că avea drumul sigur.

Am trecut într-a patra şi apoi într-a cincea. Soarele fierbinte de vară nu era nimic în comparaţie cu lava care-mi clocotea sub piele.

Doamne, cât de mult o iubeam!

Nici măcar prezenţa mea pe pistă – ceea ce adoram – nu se compara cu euforia pe care o simţeam când era ea lângă mine.

— Jared, m-a prevenit Jax. Las-o mai încet.

Am privit înainte, un zâmbet gâdilându-mi maxilarul.

— Jared, a repetat el, cu o voce mai aspră.

Nu l-am luat în seamă, mutându-mi privirea de la stânga la dreapta şi invers, căutând posibilele pericole în timp ce mă apropiam de următorul semafor.

—Jared! a strigat Madoc, dar eu am trecut într-a şasea, cu inima bătând nebuneşte şi respiraţia oprindu-mi-se dureros în gât.

— Au, fir-ar! a urlat Jax.

Ne-am ţinut toţi respiraţia, dar lumina semaforului tocmai s-a făcut verde, aşa că am zburat prin intersecţie fără să mai încetinesc.

După care am răsuflat prelung, virând în siguranţă pe banda cealaltă.

— O, slavă Domnului! a icnit Madoc, întorcând apoi capul spre mine. Mare nemernic mai eşti.

Mi-am umplut plămânii cu aer.

— De ce? am întrebat, făcând pe nevinovatul. Era verde.

Tate câştiga teren în spatele meu, dar deodată am văzut-o
virând la stânga.

— Ce? am zis, mai mult pentru mine decât pentru băieţi, urmărind-o în oglinda retrovizoare.

— O taie prin curtea şcolii, a ghicit Jax, privind prin geamul din spatele lui.

— La naiba! am şuierat, amintindu-mi că porţile erau deschise pentru antrenamentele pe pistă de duminică.

Ea putea să pătrundă în parcarea din faţă, să ocolească şcoala pe o latură a ei şi să iasă pe poarta din spate, aproape fără vreun obstacol sau vreo întrerupere.

— N-ai zis pe care drum să ajungeţi acasă, mi-a atras atenţia Madoc.

Da, ştiu. De ce nu m-am gândit la asta?

Am dat roată piaţetei, tăind-o pe o stradă lăturalnică şi gonind prin zona mai puţin aglomerată, cu prăvălii mai mici, care erau închise duminica.

Ţineam întruna piciorul pe pedala de accelerație, cu toţi nervii arzând de dorinţa de a o apăsa. Nu mă interesa victoria.

De obicei, pe învingători nu-i interesează victoria.

îmi doream întrecerea asta, aici, acum, cu ea. Aveam nevoie s-o văd pe ea. Era frustrant să nu ştiu unde se afla.

Cotind de încă două ori şi trecând încet printr-o intersecţie semaforizată, m-am repezit pe după colţ pe Fall Away Lane, tocmai când ea cotea la celălalt capăt.

— Dă-i! a strigat Madoc, şi am fost aproape gata să-i dau lui un pumn.

El ce-şi închipuia că faceam?

Cu toată viteza înainte, pe strada pustie, ne-am năpustit amândoi, şi m-am oprit în scrâşnetul frânelor lângă trotuar, urmat de Tate la nici măcar o jumătate de secundă, zgomotele asurzitoare ale cauciucurilor noastre umplând tot cartierul.

— Este! a strigat Madoc pe geam. Iuuu-huu!

Mi-am lăsat capul să cadă pe spate, răsuflând în sfârşit. Jax m-a bătut pe umăr, strângându-mă cu putere,

apoi a coborât din mașină după Madoc.

Tate și fetele s-au dat jos din G8, râzând, iar Madoc și Jax și-au luat în brațe partenerele, sărutându-le.

Frecându-mi fața cu palmele, simțind pelicula subțire de transpirație, m-am dat jos din mașina lui Jax și mi-am îndreptat privirea spre Tate, care stătea cu brațele încrucișate, rezemată de capotă și cu ochii spre mine.

Pieptul i se ridica și cobora – încă încerca să-și refacă respirația – și dogoarea din ochii ei era...

Dumnezeule.

Am tras adânc aer în piept, știind ce voia. Știind toate lucrurile pe care încă le ținea ostatice în mintea și în inima ei, nelăsându-le să-i iasă de pe buze. încă era fata aia inocentă și timidă care m-a lăsat să pun mâinile pe ea în laboratorul de chimie, acum patru ani, dar cu platoșa unei femei care încă refuza să aibă încredere. Nu că ar fi avut încredere totală în mine acum patru ani.

I-am oferit un zâmbet abia schițat, spunându-i cu ochii tot ce știa deja.

Nu s-a schimbat nimic. Cu atât mai puțin preludiul nostru.

— Ai nevoie de ceva? am întrebat-o pe mama, ținând telefonul între ureche și umăr în timp ce-mi încheiam cureaua.

Tocmai ieșisem de sub duș, iar Jax, Juliet, Madoc și Fallon o luaseră pe Pasha și merseseră să ia cina la Mario, împreună cu câțiva prieteni.

Tate rămăsese acasă, vrând să-și parcurgă bibliografia pentru vacanță, iar eu aveam de verificat e-mailuri, bugete și o grămadă de rahaturi pe care mi le lăsase Pasha și pe care le terminasem înainte să fug la duș și să

sune mama ca să vadă ce fac.

— Păi, dacă tot ai întrebat..., a sugerat ea pe un ton vesel. Jason nu poate să vină mâine cu mine la doctor, pentru control. N-ai vrea să mă însoțești tu?

Am încremenit. Ce-a zis că vrea să fac?

— La ginecolog? am întrebat, crispându-mă în timp ce-mi puneam ceasul la mână.

Am auzit-o pufnind.

— E cabinet de obstetrică-ginecologie. Nu e nimic ciudat în asta.

Luând telefonul în mână, am scos din dulap unul dintre tricourile negre ale lui Jax, fiindcă tot nu mă dusesem să-mi aduc lucrurile lăsate la Madoc.

— Hm, păi... aș prefera să nu, dar dacă ai nevoie de mine...

Am auzit-o râzând încet în telefon.

— Ești de neprețuit.

Mi-am dat ochii peste cap și mi-am luat telefonul de la ureche, ca să-mi trag tricoul pe mine.

— La ce oră să vin să te iau?

— La amiază, a răspuns. Și mulțumesc.

Am clătinat din cap în semn de încuviințare, chiar dacă ea nu putea să mă vadă. Încercam să fiu mai drăguț. Eram de părere că o merita. Doar că-mi era al naibii de greu să încerc să schimb relația dintre noi, după atât de mult timp. Cum poți să treci de la stadiul în care nu agreezi și nu respecți pe cineva la cel diametral opus?

N-avea să se poată peste noapte. Nici pe departe. Și aveam impresia că întotdeauna avea să existe o oarecare ostilitate între noi.

În schimb, Quinn Caruthers – viitoarea mea surioară – urma să le aibă pe toate. Nimeni nu avea să-i stea în cale, cu atât mai puțin eu.

Pentru ea, aveam să-mi îngrop toate resentimentele

rămase din copilărie.

M-am dus la fereastră şi mi-am fixat privirea pe Tate, care stătea turceşte pe pat, cu un evantai de cărţi împrăştiate în faţă.

Braţele ei bronzate erau pe jumătate acoperite de părul ei lung, revărsat în jurul corpului, iar când s-a ridicat să umble la iPod, am mormăit în barbă, simţindu-mi penisul cum se îmbăţoşa.

— Trebuie să te las, i-am zis mamei. Pe mâine.

Şi am închis.

Strângând telefonul în mână, pe lângă corp, am stat s-o privesc pe Tate timp de două secunde – proaspătă şi frumoasă şi dulce şi înnebunindu-mă al naibii de tare – înainte să cobor în goană treptele, scriindu-i din mers.

Hai afară.

Mi-am înşfacat geaca din piele şi cheile şi m-am repezit spre garaj, apăsând pe butonul telecomenzii.

Am adăugat un **Te rog,** pentru mai multă siguranţă, şi m-am urcat pe motocicletă.

După ce am răsucit cheia în contact, am dat cu spatele pe alee şi m-am dus încetişor în faţa casei ei, dezlegând casca prinsă de o parte.

Ştiam că era posibil să mă refuze, numai că, spre marea mea uşurare, am văzut uşa deschizându-se.

A ieşit, încrucişându-şi braţele pe piept, ceea ce ştiu că făcea de dragul decenţei. Era în pijama – pantaloni scurţi şi maiou –, ceea ce însemna că nu purta sutien.

Cu o înfăţişare nedumerită, a venit spre mine pe aleea pavată şi şi-a aplecat capul într-o parte.

— Ce faci?

Am întins casca spre ea, cu un aer optimist.

— O plimbare de seară? i-am propus. Distracţia ta preferată pe timpul verii.

În fine, nu era tocmai pe primul loc în topul

preferinţelor ei, dar pe-aproape.

M-a privit ca pe un nebun.

— Sunt în pijama, Jared.

— Şi aşa o să rămâi, am replicat. îţi garantez.

A lăsat ochii în jos, deloc amuzată de gluma mea, şi a trebuit să mă lupt ca să-mi stăpânesc zâmbetul.

Şortul ei roşu de pijama, în carouri, era scurt şi minunat, iar gândul la coapsele ei, exact la fel de netede şi suple ca întotdeauna, încolăcite pe mijlocul meu, îmi provoca un fior pe care categoric mi l-aş fi îngăduit în clipa aceea. Oricum l-aş fi obţinut.

M-a măsurat cu privirea şi parcă i-am văzut rotiţele învârtin- du-i-se în cap, dar sigur nu mi-a scăpat licărul ispitei pe care nu s-a priceput să şi-l ascundă.

— Numai un minut, a suspinat, capitulând şi răsucindu-se pe călcâie.

S-a repezit în casă, de unde a luat o bluză cu glugă agăţată imediat după uşă, ca şi perechea ei de Chucks negri. Şi-a îmbrăcat bluza, scoţându-şi părul pe dinafară, după care s-a aşezat pe treapta de sus, ca să-şi încalţe tenişii, pe care i-a lăsat dezlegaţi.

Iar volumul de turbare sexuală care clocotea prin corpul meu afurisit în timp ce cobora în fugă treptele, părul ei lung dansând în uşoara adiere de vânt, precum şi zâmbetul care-mi oprea inima în loc, m-au făcut să mă bucur pentru faptul că nu stătea în faţa mea pe motocicletă.

În schimb, s-a urcat în spatele meu şi i-am întins casca.

Coapsele ei goale se frecau de exteriorul coapselor mele, iar când mi-a încolăcit mijlocul cu braţele, am închis ochii, savurându-mi frustrarea.

— Eşti gata? am întrebat-o, aproape înecându-mă.

S-a cuibărit mai strâns în mine, atingându-mi în treacăt urechea cu ceva... cu nasul, poate?

— Miroşi frumos, mi-a şoptit, făcându-mă să strâng cu putere ghidonul.

Fir-ar săfie de treabă...

O făcea intenţionat.

— O iau drept un *da,* am zis, punându-mi casca.

— Tu de regulă iei ceea ce vrei, a replicat. Nu-i aşa?

Am clătinat din cap în timp ce bărbia ei mi-a aterizat pe umăr, hotărât să nu cad în capcana ei. Am luat-o din loc, zburând pe stradă, iar ea s-a lăsat şi mai mult peste mine, strângându-mă şi mai tare cu braţele.

După câteva viraje, m-am îndreptat spre lungile străzi ale oraşului pe care puteam să înaintăm cu o viteză decentă, nu foarte mare. Parcurgând cu uşurinţă străzile liniştite, o simţeam cum se relaxa şi se lăsa tot mai mult peste mine, mişcându-şi trupul simultan cu al meu atunci când manevram ca să schimb banda sau să iau un viraj.

îmi dădea o senzaţie minunată. Ca întotdeauna. îmi strângea corpul între coapsele ei încordate şi stătea lipită de mine. Capul ci – sau bărbia, sau obrazul – nu mi se dezlipea de pe spinare în timp ce parcurgeam pustiile drumuri lăturalnice şi străzile cartierului, la fel ca altădată. Pe vremea în care ne dădeam seama cât de groaznic era să fim despărţiţi şi cât de mult ne doream să fim împreună, indiferent de ce-am fi făcut. Pur şi simplu, trebuia să ne atingem.

Şi, cam după o jumătate de oră, şi-a amintit şi ea.

Şi-a strecurat mâinile pe sub geaca mea, atingându-mi în treacăt mijlocul, după care şi-a răsfirat încet degetele pe abdomenul meu.

Am început să respir mai greoi atunci când mi-a dezmierdat muşchii abdominali cu unghiile.

O mână a coborât pe interiorul coapsei mele, făcându-mă să simt ceva palpitându-mi în piept.

Mi-a atins uşor urechea cu buzele ei umede şi mi-a şoptit numele, ca o răsuflare.

— Jared.

îmi ţineam mâinile ţepene pe ghidon, aproape temându-mă c-o să pierd controlul.

Am întins mâna în spate, apucând-o de coapsă. Pielea aceea delicată, de imediat deasupra genunchiului, mă provoca. îmboldind-o să se lipească şi mai strâns de mine, m-am încordat să-mi păstrez controlul, simţind cum fierbinţeala dintre picioarele ei îmi îmbrăţişa spinarea, şi am pornit înapoi spre casă, până nu aveam să cedez ispitei şi s-o trag deoparte pe o alee.

Când am ajuns în faţa casei mele, mi-am scos casca şi am rămas pe loc, fiindcă mâinile ei nu se mai opreau şi mă simţeam prea al naibii de bine.

— Mi-au lipsit plimbările cu tine pe motocicletă, a zis, şi căldura şoaptei ei mi-a învăluit urechea. Nu cum a fost cursa de vineri seara, ci plimbări liniştite, ca asta. E ca şi cum aş dansa, aşa mă mişc odată cu trupul tău.

Am întors capul, lăsându-mă spre gura ei, care-mi atingea urechea.

— Aşa e. E stilul de dans la care mă pricep.

Şi am scos un şuierat involuntar, când a întins mâna şi mi-a prins penisul în palmă, masându-l şi stârnindu-mi o erecţie dureros de puternică. Parcă dădea să-mi străpungă blugii.

— La naiba!

Am strâns-o de coapsă, după care am cedat. Răsucindu-mi trunchiul, mi-am strecurat un braţ pe sub braţele ei şi am prins-o de coapsă cu cealaltă mână, aducând-o în poala mea.

N-a ezitat deloc. Prinzându-mă de ceafa, m-a tras spre

buzele ei, iar eu am pus flămând stăpânire pe gura ei.

Doamne!

Sărutările lui Tate erau ca o joacă. Se apropia, mişcându-se repede, lingând, muşcând şi frecând, apoi eliberându-mă doar cât să mă stârnească şi să mă lase în aer. Mă tachina mereu, lăsându-mă să-i simt gustul limbii când o lingea pe-a mea, după care se retrăgea, iar eu rămâneam ca un drogat disperat după o nouă doză.

Şi corpul. Abdomenul ei tare şi picioarele perfecte mişcându-se pe mine şi în contră, toate astea nu erau nimic pe lângă cum arăta atunci când era goală şi se mişca în acelaşi fel.

Prinzând-o de fese cu ambele mâini, am smucit-o spre penisul meu, frecând-o de el, astfel încât să mă simtă mai bine.

Apoi m-am aplecat, întinzând-o cu spatele pe motocicletă, disperat să-mi strecor mâna în sus pe sub bluza ei.

Dar n-am făcut-o, ci doar mi-am apăsat fruntea pe a ei, amândoi gâfâind din greu. Ştiam că mă dorea. Ştiam al naibii de bine cât o doream şi eu.

Numai că, dintr-odată, m-a izbit un gând: cum ar fi urmat să fim dimineaţă? Probabil că ne-am trage-o toată noaptea şi vom savura fiecare secundă. Ştiam că n-ar spune *nu* dacă aş duce-o acum în casă, dar...

— Vrei să intri? m-a întrebat, cu răsuflarea întretăiată, cuprin- zându-mi faţa între palme. Jared, te rog.

Am închis ochii, simţind că penisul e pe cale să-mi ia foc dacă nu ajungeam în ea, numai că... fir-ar să fie...

Nu voiam doar să i-o trag.

Voiam ca ea să mă iubească din nou. Voiam să spună că e a mea.

Şi nici nu voiam să fiu nevoit s-o terorizez pentru asta.

Trăgând adânc aer în piept, mi-am îndreptat spinarea şi am scuturat din cap.

— Nu, am zis, iar ea a făcut ochii mari.

— Poftim?

Am oftat adânc, simţind că mai bine aş prefera să mor pe loc decât să-i spun încă o dată *nu*.

Am apucat-o de mâini şi am ridicat-o.

— Hai, am îndemnat-o, coborând de pe motocicletă. Te conduc până la uşă.

Părea total buimăcită când a lunecat jos de pe motocicletă şi şi-a dat părul după urechi.

— Vorbeşti serios?

Cât pe ce să izbucnesc în râs. În trecut, ea fusese mereu cea stăpână pe sine, iar situaţia asta era, în mod sigur, ceva nou pentru amândoi.

Am cuprins-o cu braţul pe după umeri, conducând-o pe alee.

— Acordă-ţi o săptămână, i-am zis. Du-te la serviciu. Citeşte-ţi cărţile. Mori de dorul meu, am glumit, conducând-o pe treptele verandei. Şi dacă la sfârşitul săptămânii o să fii pregătită să-mi oferi asta – am întors-o spre mine şi i-am pus mâna în dreptul inimii –, atunci am s-o iau şi pe-asta.

Şi mi-am strecurat mâna între picioarele ei, apucând-o strâns.

A tresărit violent, făcând din nou ochii mari şi încremenind.

M-am aplecat spre ea, sărutând-o delicat pe buze, după care am pornit spre casa lui Jax, înainte de a putea să mă răzgândesc în privinţa hotărârii care acum mi se părea prostească.

Eu şi Tate o să ne-o tragem.

Sper c-o să fie chiar mâine, când o să se simtă pregătită să recunoască faptul că mă vrea înapoi, dar

până atunci...

N-o să irosesc zile, săptămâni sau chiar luni, învârtindu-mă în cerc. Mai întâi de toate, o să-i am inima.

Intrând în casă, am remarcat că Jax, Juliet, Pasha şi Fallon stăteau pe canapea sau pe covor şi urmăreau un film, aşa că m-am dus în bucătărie, unde l-am găsit pe Madoc, aşezat la masă şi pregă- tindu-şi un sandvici.

M-am lăsat încet pe un scaun şi m-am sprijinit pe spătar, având nevoie de somn şi de părerea celui mai bun prieten al meu.

— Te simţi bine? m-a întrebat, ungându-şi din belşug pâinea cu muştar.

— Nu, i-am răspuns.

L-am privit, gata să fac un lucru pe care nu-l mai făcusem până atunci: să mă confesez lui. Voiam să-mi spună el că ea era bine. Că eu eram bun pentru ea, că eram tot ce-i trebuia.

Numai că în ochii lui albaştri se citea reticenţă şi l-am văzut dându-se înapoi.

— Mda, bine, a mormăit el, numai că o ai sculată, iar asta mă cam bagă în sperieţi. Vorbim mai târziu.

După care şi-a luat brusc farfuria şi o cutie cu suc, s-a ridicat şi a ieşit din bucătărie.

Mi-am coborât privirea şi am observat că, într-adevăr, eram încă într-o erecţie serioasă după episodul de afară. Am izbucnit în hohote de râs.

— Nu-ţi place? am strigat după el. Freud a zis că toţi oamenii sunt bisexuali, nu-i aşa?

— Da, să ţi-o trag, a replicat el.

Mi-am lăsat capul pe spate, prăpădindu-mă de râs.

CAPITOLUL 13 TATE

O săptămână.

Mi-a cerut să-mi acord un răgaz de-o săptămână, închipuin- du-şi probabil c-o să-mi ajungă o zi, numai că, până la urmă, a avut dreptate.

Ca să vezi.

Aveam nevoie de timp, dar nu-mi venea să cred că el era cel care-mi spunea mie că trebuia s-o luăm mai încet.

A doua zi, m-am simţit groaznic pentru Ben. Fusesem cât pe ce să încerc să forţez un lucru pe care-l voiam, dar nu-l simţeam.

în definitiv, Ben era stabil, previzibil şi calm. Tot ce Jared nu era.

Şi mă săturasem să fiu un clişeu.

O fată bună îşi doreşte mereu un băiat rău, nu?

Aşa că am încercat să-mi schimb radical concepţia, dar am aflat, de fapt, că problema nu se punea în termenii băiat rău *versus* om bun. Era Jared *versus* oricare alt bărbat de pe planetă, iar faptul că-l aveam din nou aproape îmi amintea de cât de îngrozitoare fusese viaţa fără el.

Simplu şi fără ocolişuri, încă îl iubeam.

Am conştientizat asta când am ajuns la serviciu, luni dimineaţa. Pe urmă, mi-am petrecut seara mergând la cumpărături împreună cu Juliet, iar după ce am ajuns acasă, el nu m-a sunat, nici nu mi-a bătut la uşă.

M-am aşteptat, fără îndoială, să se strecoare iar pe fereastra mea în noaptea aia, însă marţi dimineaţa, când m-am trezit, nu era acolo.

Prin urmare, am hotărât că nu era necesar să grăbesc lucrurile. O parte din mine încă nu avea încredere în el. Mă părăsise de două ori şi, chiar dacă avusesem dovada

că s-a maturizat, nu era nevoie să mă arunc cu capul înainte de fiecare dată.

Am zis că o să-mi iau săptămâna de răgaz, să-mi văd de serviciu şi de citit, să-mi pregătesc maşina pentru weekend şi să văd ce s-o mai întâmpla. Ştiam că mingea era în terenul meu, dar şi că-mi plăcea persistenţa cu care urmărea să mă aibă. Mereu mi-a plăcut.

Numai că, în afară de vreo câteva priviri furişe, m-a lăsat în pace.

Ieri, când am ajuns acasă, i-am văzut pe el şi pe Jax stând pe alee, împreună cu alţi doi băieţi şi cu Fordul Mustang Boss 302 al lui Jared. Aceeaşi maşină pe care-o avusese şi în liceu, aceeaşi în care-mi petrecusem nenumărate ore şi făcusem nenumărate chestii cu el.

Nu ştiam dacă băieţii îi erau prieteni sau un fel de colegi de muncă, dar era clar că ei îi aduseseră maşina. Mai era şi o altă maşină pe alee, dar azi-dimineaţă, când am plecat la muncă, dispăruse. Mi-am închipuit că, probabil, persoanele care îi aduseseră maşina plecaseră între timp.

Aşadar, Jared a vrut să-şi aibă Mustangul aici. M-am întrebat de ce.

M-am ridicat în şezut, am luat sticla cu apă şi m-am stropit pe faţă, micile picături gâdilându-mi pielea. Juliet stătea întinsă pe şezlong lângă mine, pe burtă, cu nasul în telefon, în timp ce Fallon se dusese înăuntru ca să mai aducă apă.

Era trecut de ora şapte a serii de vineri şi, chiar dacă soarele trecuse dincolo de orizont, noi stăteam încă la plajă în curtea din spatele casei mele, bucurându-ne de căldura şi de zumzetele monotone ale verii. Maşinile de tuns gazonul, insectele de prin copaci, aparatele de aer condiţionat... şi vibraţiile epidermei mele, acordate pe frecvenţa oricărui sunet ar fi venit dinspre casa de alături. Muzica lui Jared, motorul maşinii...

— Ce faci acolo? am auzit-o pe Fallon întrebând şi, când m-am întors, am văzut că o privea nedumerită pe Juliet, în timp ce aşeza sticlele cu apă pe măsuţa rotundă.

— Ce anume? s-a mirat Juliet, ridicând ochii spre ea.

Fallon s-a aşezat la loc pe şezlong, costumul ei de baie verde-smaragd, din două piese, scoţându-i în evidenţă culoarea ochilor.

— Ăla e telefonul lui Jax, i-a reproşat ea, prinzând-o pe Juliet asupra faptului.

Am zâmbit, îndreptând spre Juliet o privire la fel de bănuitoare ca a lui Fallon.

Juliet şi-a subţiat buzele, cu o expresie gânditoare.

— Am auzit că există o aplicaţie cu care poţi să afli unde e cu ajutorul telefonului. încerc s-o instalez pe-al lui.

— Doamne, Dumnezeule! a exclamat Fallon, întinzându-se şi smulgând telefonul din mâinile lui Juliet. Jax te-a stricat. Chiar atât de îngrijorată eşti?

Juliet s-a ridicat în patru labe, apoi s-a răsucit, aşezându-se normal.

— Vrei să-mi spui că nu eşti nici măcar un pic îngrijorată de faptul că iubiţii noştri şi soţul tău se duc în seara asta într-un club de striptease?

— Nu, a ripostat Fallon. Şi ştii de ce? Pentru că-l cunosc pe Madoc.

Şi-a luat ochelarii de soare de pe creştet şi i-a pus la ochi, apoi a continuat:

— Imediat cum o să ajungă în club, o să-şi facă un selfie sau nu ştiu ce rahat şi-o să mi-l trimită mie ca să se laude, a zis, şi zâmbetul nonşalant i s-a întins şi mai mult pe buze. După alte douăzeci de minute, o să-mi trimită un SMS, să-mi spună că şi-ar fi dorit să fiu eu pe

scenă, dansând pentru el. Şi după cam încă o oră, o să

dea buzna pe uşa casei noastre, în călduri ca un adolescent, şi ghici pe cine-o să vrea? a zis, ducându-şi o palmă la piept. Pe mine! Dar eu n-o să fiu acasă, pentru că o să ieşim, iar el o să fie disperat şi-o să se-ntrebe unde mama naibii sunt.

Am pufnit în râs, mascându-mi propria îngrijorare. Jared nu era iubitul meu. Cu toate astea, chiar dacă nu eram atât de îngrijorată ca Juliet, nu puteam să spun nici c-aş fi fost la fel de liniştită ca Fallon.

Mi-am dres glasul, aranjându-mi la ceafa breteaua costumului de baie negru.

— Juliet, doar ştii cum stă treaba, i-am zis, încercând s-o liniştesc. E petrecerea burlacilor pentru Zack, aşa că hai să le lăsăm şi băieţilor un pic de libertate. Jax n-o să se uite şi a doua oară la fetele alea, cu atât mai puţin să facă vreo chestie cu ele.

Juliet a strâns din buze şi, privind pe deasupra ei, l-am zărit pe Jax, care-şi făcuse apariţia la fereastră, unde-şi ştergea părul cu un prosop.

Nu putea să-şi ia ochii de la ea. Mai ales că era îmbrăcată în costumul ei roşu de baie.

— Singurul lucru care o să se-ntâmple, am continuat, văzându-l că zâmbea şi se îndepărta, e c-o să se ambaleze cu gândul la partida fierbinte de amor pe care-o s-o facă împreună cu tine când o s-ajungă acasă. N-o să prea dormi la noapte.

— Dar Jared? a întrebat ea, schimbând subiectul.

— Ce-i cu el?

— El e singurul necuplat, a precizat ea. Când o să fie excitat la culme de fetele alea – ceea ce-o să se şi întâmple, fiindcă e şi el om – la cine o să se ducă acasă?

I-am aruncat o privire tăioasă, întrebându-mă ce motiv avea să mă necăjească aşa. Tocmai mă pregăteam să-i

dau cu pulverizato- rul în faţă, când m-a scutit Fallon de osteneală. I-a aruncat în cap lui Juliet un prosop făcut sul, iar Juliet i l-a azvârlit înapoi, după care au început amândouă să râdă.

După încă o oră, am făcut curat prin curte şi ne-am pregătit ceva de mâncare – din moment ce băieţii urmau să mănânce la Zack, înainte de a se duce în club – şi ne-am instalat tot afară, pe verandă, ca să cinăm. Juliet rămăsese în costumul ei roşu de baie, peste care îşi pusese o fustiţă scurtă de jeans, Fallon îmbrăcase o pereche de pantaloni scurţi albi, iar eu îmi luasem un halat alb, subţire.

— Doamne, Dumnezeule!

Am ridicat capul, văzând că Juliet scăpase furculiţa din mână şi se holba în depărtare, dincolo de verandă. S-a uitat repede în jos, spre locul de la picioarele ei în care căzuse furculiţa, dar a uitat imediat de ea şi a revenit grăbită la ţinta iniţială.

I-am urmărit privirea şi am zâmbit.

Jax ieşise din casă, arătând total diferit, iar lui Juliet i se tăiase respiraţia.

Se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni negri din stofa, un sacou negru şi o cămaşă albă, descheiată la gât. Înălţimea lui, datorată picioarelor lungi, făcea ca apariţia lui să fie cu atât mai ispititoare şi – eram nevoită s-o recunosc – al naibii de sexy. Părul lui negru, tuns foarte scurt la tâmple şi lăsat ceva mai lung în creştet, şi-l aranjase în smocuri sporadice, împinse spre faţă. Adăugând pantofii, ceasul strălucitor, catarama sclipitoare de la curea, se putea spune că Jax arăta elegant şi viril.

Mi-am întors privirea spre iubita lui şi mi-am dat ochii peste cap când am văzut-o că a rămas cu gura căscată.

— Nu e de mâncare, am tachinat-o.

Ea a clipit des, revenindu-şi în fire, după care s-a ridicat cu o mişcare lentă şi s-a dus spre balustradă.

— Doamne, Dumnezeule!

M-am întors, de data asta la auzul vocii lui Fallon.

Exact la fel ca Juliet, ea se holba la Madoc – care, la rândul lui, tocmai ieşise din casă – de parcă ar fi fost, de fapt, pradă unor mari suferinţe.

— E americanul tipic din clasa mijlocie, a remarcat, privindu-l melancolică. Dar e al naibii de drăguţ.

Am izbucnit în hohote zgomotoase.

Şi Madoc se îmbrăcase în pantaloni negri din stofa şi sacou negru, dar alesese o cămaşă gri şi o cravată argintie. Lui Madoc îi stăteau grozav cravatele. Se potriveau cu stilul lui şi cu pieptul lui lat, iar faptul că manifesta o deosebită grijă în alegerile lui vestimentare, asigurându-se că tot ce îmbrăca se asorta perfect, nu făcea decât să întărească întrebarea: cum a fost posibil ca un tip atât de dichisit ca Madoc să se aleagă cu o nevastă atât de nonconformistă?

Fallon şi-a vârât două degete în gură şi a fluierat.

— Bine, tată!

Juliet i-a urmat exemplul, fluierându-şi bărbatul, în timp ce se aplecau amândouă peste balustradă.

— V-aţi tâmpit de tot, le-am apostrofat în glumă, ridicându-mă ca să iau furculiţa de jos.

Au izbucnit amândouă în râs, iar bărbaţii lor au clătinat din cap, zâmbind şi venind spre noi.

Mi-am încrucişat braţele la piept şi m-am rezemat de zidul casei, urmărindu-le cu privirea pe fete, care şi-au ridicat picioarele peste balustradă şi s-au aşezat pe ea.

Deodată însă, mi-a picat şi mie faţa. Stomacul mi s-a făcut ghem, mi s-a tăiat respiraţia şi *mama mă-sii.*

Jared tocmai ieşise din casă şi acum încuia uşa după el, iar eu am încercat să privesc în altă parte, dar n-am rezistat.

După încă o privire furişă, l-am urmărit cu coada ochiului, pre- făcându-mă că eram atentă la stradă, în timp ce-şi prindea un buton la manşetă.

Buton?

Purta butoni. În cele din urmă, am clipit, iar inima a început să-mi bubuie cu o viteză din ce în ce mai mare.

Imaginea lui Jared, îmbrăcat în costum, mă făcea să-mi lase gura apă. îmi plăcea la nebunie cum îi stătea în blugii lui sau în pantalonii negri şi tricourile obişnuite, dar când se dichisea?

Doamne, Dumnezeule!

Pantalonii negri îi acopereau picioarele, căzând cu suficientă neglijenţă ca să dea impresia că nu-i pasă, însă cămaşa călcată şi sacoul – ambele de un negru strălucitor – nu-i ascundeau câtuşi de puţin bustul. Am zărit în treacăt o părticică din claviculă, fiindcă era descheiat la gât, după care şi-a strecurat nonşalant o mână în buzunar şi şi-a îndreptat ochii spre mine, întâlnindu-mi privirea.

Am întors capul.

— Ce au de gând să facă fetele astă-seară? s-a interesat Madoc, culegând-o pe Fallon de pe balustradă şi strângând-o la piept.

— Să piardă vremea, a ciripit ea. Să facă floricele.

— Precis, a comentat Jax, strecurându-se între coapsele lui Juliet, care nu se dăduse jos de pe balustradă.

Jared s-a apropiat şi el, scoţându-şi cheile maşinii din buzunar.

Madoc o săruta pe Fallon şi şuşotea cu ea, Jax o sorbea din priviri pe Juliet, străduindu-se s-o îmbuneze,

în timp ce ea se ferea de el, făcând pe geloasa.

Iar Jared stătea deoparte, ignorându-mă. Nu-mi dădeam seama dacă mă privea, şi nici dacă era supărat din cauză că nu-l mai căutasem, dar tot îi simţeam prezenţa pe fiecare centimetru al corpului meu.

Mă atrăgea ca un magnet.

Jax a coborât-o pe Juliet la el, sărutând-o pe nas şi apoi pe buze.

— Te iubesc, a zis, iar mie mi-a zburat privirea spre Jared, întâlnind-o pe-a lui.

— O să fiu acasă până la miezul nopţii, l-am auzit pe Jax spunând, însă Jared continua să mă fixeze.

Fierbinţeala era inconfundabilă. Dar ceea ce mă înfricoşa era faptul că desluşeam şi răceală.

O senzaţie de *déjà vu* m-a izbit ca un talaz şi, pentru o clipă, am avut impresia că eram din nou în vremea liceului.

— O secundă dacă întârzii, l-a atenţionat Juliet pe Jax, fac tămbălău.

— Ador când faci tămbălău, a replicat el, cu cochetărie, aple- cându-şi gura spre buzele ei.

— Vorbesc serios, a accentuat ea, vrând să pară severă, dar eu ştiam că era doar un joc. O păţeşti dacă întârzii!

— Promiţi? a tachinat-o el, aplecându-se după un nou sărut.

Am clătinat din cap, ferindu-mi mai departe privirea de Jared.

—Jax, hai să mergem, a zis Madoc, apucându-l pe Jax de ceafa
şi luându-l din faţa iubitei lui.

S-au îndreptat toţi trei spre maşina lui Jared, fiecare centimetru al aspectului lor îngrijit, dichisit, accentuând faptul că erau bărbaţi de-acum. încă-mi venea greu uneori să mă obişnuiesc cu ideea asta, din moment ce

copilărisem împreună cu Jared şi-i cunoscusem pe Madoc şi pe Jax în adolescenţă. îi văzusem pe toţi – şi încă destul de des – în jeanşi şi-n tricouri. îi văzusem făcând cele mai mari tâmpenii, ba chiar participasem şi eu la câteva.

însă nu mai erau băieţii aceia.

— Jared! a strigat Fallon, chiar când el deschidea portiera din dreptul volanului. Să-i aduci teferi acasă!

El şi-a arcuit o sprânceană şi a privit-o condescendent.

— Ei or să ajungă acasă înaintea mea, a răspuns, cu ochii spre mine. Eu n-am nicio oprelişte.

Ochii au început să mă usture de o mânie subită când l-am văzut că se urca în maşină, fără vreun alt cuvânt.

A pornit motorul şi a dat înapoi pe alee, fără să catadicsească să privească măcar o dată înapoi.

Ce nemernic.

Da, sigur. Du-te, distrează-te. Nu e nimeni care să te aştepte acasă. Dacă nu mă ai pe mine, te duci să te simţi bine cu una oarecare, pentru că, de ce nu?

Mi-am încleştat pumnii şi mi-am lăsat capul pe spate.

Fir-ar săfie! Eram caraghioasă.

Madoc şi Jax se duceau să se distreze cu prietenii lor. Să sărbătorească. Aveau să se întoarcă acasă la fel de îndrăgostiţi de Fallon şi de Juliet ca întotdeauna.

Iar Jared mă manipula, exact aşa cum făcuse mereu, iar eu îi căzusem în plasă. Era un bărbat adult, căruia încă i se făcea poftă să înfulece câte o halcă zdravănă din liniştea mea sufletească. Se aşteptase să cedez şi să-l sun sau să-i scriu, spunându-i cât de mult îl iubeam. Sau se aşteptase să mă duc a doua zi şi să caut ceartă, folosind cine ştie ce pretext ridicol, doar ca să obţin o reacţie din partea lui. Voia să mă enerveze, fiindcă voia să mă ademenească.

După ce sunetul motorului maşinii lui Jared a părăsit cartierul, i-am permis unui mic zâmbet să mi se întindă

pe buze.

Era atât de obişnuit să se joace cu mine! Pentru el, era ca o a doua natură. Şi-atunci de ce nu reacţionam să-i dau ceea ce voia?

— Wicked e un club de striptease dublu, nu-i aşa? le-am întrebat pe fete, deşi ştiam deja răspunsul. La parter dansează femeile, iar la etaj, bărbaţii?

Juliet a aruncat o privire spre Fallon, după care ambele capete s-au întors spre mine.

Când le-a picat fisa, Juliet a scos o scurtă exclamaţie, iar Fallon şi-a lăsat capul pe spate şi a izbucnit în râs.

După care ne-am apucat să chiuim ca nebunele, repezindu-ne spre uşă ca să ne pregătim.

— Bună, l-am salutat pe tipul vânjos de la intrare, tuns mili- tăreşte.

— Bună seara, domniţelor, a răspuns, examinându-ne din cap până-n picioare.

M-am oprit, ceea ce a făcut-o pe Fallon să se ciocnească de mine când a cotit împreună cu Juliet spre intrarea în club.

— Au voie şi femeile să stea la parter, nu? m-am interesat. Adică, dacă ne hotărâm mai târziu să vedem şi dansurile feminine.

A ridicat din sprâncene, amuzat.

— Noi respectăm clientele noastre, a răspuns pe un ton jucăuş. Indiferent ce anume le-ar excita.

M-am crispat. Mda, nu la asta mă referisem, de fapt, darfie.

Pătrunzând în club, am adulmecat aerul, neştiind la ce să mă aştept. Fum de ţigară şi, posibil, duhoare stătută de alcool; numai că nu asta a fost mireasma care m-a izbit imediat ce am intrat.

Un parfum de piersici, de fructe de pădure coapte şi de crini, cu note subtile de vanilie şi de mosc, mi-a plutit

spre nări, umplân- du-mi plămânii. Interiorul în negru şi vişiniu al antreului era accentuat de aplice aurii şi, probabil, ar fi părut de prost gust în altă parte, însă aici era contracarat de minimalismul ansamblului. Nu era copleşitor de încărcat. Mochetele erau luxuriante, pereţii aveau o nuanţă de violet cald, iar decoraţiunile constau în obiecte izolate, asupra cărora să te poţi concentra, în locul unei abundenţe care să te distragă.

Am trecut printr-un cadru de uşă, dar fără uşă, după care ne-am oprit brusc. Tavanul scund dispărea, iar încăperea din faţa ochilor aproape că mi-a tăiat respiraţia.

— Nu mă mir că s-au îmbrăcat la patru ace, am zis, ca pentru mine. Localul ăsta...

Ştiam despre Wicked numai din auzite. Era pe la jumătatea drumului dintre Shelburne Falls şi Chicago, un popas popular pentru bărbaţi – şi pentru femei – pe drumul de întoarcere de la serviciu spre suburbii. Se spunea că avea o muzică grozavă, cei mai sexy dansatori – ceea ce mi se părea normal, din moment ce la o distanţă de o oră de-aici erau vreo patru universităţi, cu o grămadă de studenţi conştiincioşi având nevoie de slujbe bine plătite – şi, pe deasupra, un maestru bucătar de cinci stele.

Probabil că băieţii plătiseră o mie de dolari de masă pentru petrecerea asta a burlacilor.

O amfitrioană într-o rochie neagră, strâmtă – destul de asemănătoare cu a mea – s-a apropiat de noi, cu meniurile în mână.

— Bună seara, a zis, şi părul ei lung, şaten, tenul bronzat şi ochii negri i-au sclipit în lumina lumânărilor din jur. Spectacolul pentru doamne, de la etaj, începe abia peste o oră, dar vă pot găsi o masă până atunci.

Abia dac-am auzit-o, fiindcă priveam în jur, căutându-i

pe băieţi. Era trecut de zece seara şi, dacă în serile de vineri şi de sâmbătă erau doar câte două spectacole cu dansatori bărbaţi, cele cu femei se derulau nonstop.

— De fapt, s-a trezit vorbind Fallon, n-am putea să stăm aici, la parter, mai întâi, să bem ceva?

Ce?

— Sigur că da, a răspuns fata, zâmbind şi dând aprobator din cap. Veniţi cu mine.

Oftând, am urmat-o, cu Juliet alături, căreia îi săgetau ochii peste tot, probabil în căutarea lui Jax.

Chiar dacă eram curioasă doar să-i zăresc în treacăt pe băieţi în seara asta, nu voiam ca totul să graviteze în jurul lor. Madoc şi Jax se aşteptau ca Fallon şi Juliet să trateze situaţia cu răbdare şi cu înţelegere – ceea ce şi făceau –, dar era posibil să iasă tărăboiul naibii dacă stăteam să vedem cum s-ar comporta ei în cazul în care ar descoperi că femeile lor sunt la etaj, asistând şi ele la un spectacol.

În definitiv, pentru asta veniserăm aici.

— Pfuu, a gemut Fallon, oprindu-se şi privind spre scenă. Ia uite ce ţâţe are!

Am întors capul, am privit şi eu spre scenă şi imediat am simţit că-mi pică faţa.

Fir-ar să fie!

O blondă superbă, cu şuviţe mai închise, îmbrăcată într-un costum din două piese care-i ridica sânii, făcându-i să iasă în evidenţă pe fundalul abdomenului plat şi al epidermei fără cusur. Şi, când am văzut-o ţinându-se cu o mână de bară şi lăsându-se pe spate, unduindu-şi şoldurile şi răvăşindu-şi părul cu palma, mi s-a strâns stomacul de invidie.

Nu voiam s-o vadă Jared. Arăta ca mine, numai că mai bine.

— Credeam că tu nu eşti îngrijorată, i-a zis Juliet lui Fallon.

Fallon a clătinat din cap, fără să-şi desprindă privirea de pe
dansatoare.

— Nu mă lua cu rahaturi din astea acum. Tu ai nişte balcoane pe cinste.

Juliet a zâmbit larg, continuând s-o urmeze pe amfitrioană.

— Lui Madoc îi plac ale tale, a ţinut ea s-o liniştească pe Fallon. Hai odată.

Amfitrioana ne-a instalat într-un separeu de formă semicirculară, căptuşit cu catifea vişinie, cu o masă neagră şi draperii legate de ambele părţi. Deasupra era un lampadar care emana o lumină discretă, pâlpâind astfel încât să semene cu o lumânare.

— Se plăteşte ceva pentru masă? m-am interesat, strecurându-mă în separeu.

— Pentru voi trei, nu, a răspuns fata, făcând cu ochiul şi întin- zându-ne meniurile. Totuşi, dansurile în poală sunt cincizeci de dolari. Petrecere frumoasă!

Am pufnit. Mda, clar că ne doream dansuri în poală.

— De unde ştim dac-au venit? a întrebat Juliet, privindu-ne pe amândouă.

— Sunt aici, a asigurat-o Fallon, zâmbind cu superioritate. Mi-a trimis asta acum douăzeci de minute, i-a explicat, scoţând telefonul şi arătând fotografia pe care Madoc probabil că şi-o făcuse la intrarea în club.

Ne-am lăsat privirile să plutească peste marea de clienţi care intrau sau ieşeau, căutându-i pe participanţii la petrecerea burlacilor, chiar dacă ştiam că n-ar fi trebuit s-o facem. Trebuia să-i lăsăm în pace pe băieţi. Măcar până mai târziu, când, prin intermediul SMS-urilor sau al reţelelor de socializare, avea să ne scape informaţia că eram la etaj şi ne clăteam şi noi ochii.

Am avut nevoie de aproximativ două secunde ca să-i depistez.

Jared stătea, împreună cu un grup de alţi băieţi, chiar lângă scenă, în marginea din dreapta. Zack, Madoc, Jax şi Sam, prietenul lor din liceu, plus vreo şase alţi tipi pe care abia dacă-i ştiam, erau înconjuraţi de vreo trei mese mai mici, stând pe scaune tapiţate, cu paharele în mâini. Jax a luat o sticlă şi a turnat câteva shoturi, întinzându-le câte unul lui Jared şi lui Madoc, iar Jared şi-a lăsat capul pe spate şi a dat conţinutul pe gât.

Am inspirat abrupt, emoţionată. Ascunzându-mi faţa în spatele meniului, am murmurat către fete:

— Lângă scenă. Unde e fata îmbrăcată ca o amerindiană, care-i dansează în poală lui Zack.

S-au tras repede în spatele draperiei, iar Juliet s-a înghesuit în Fallon, urmărindu-i amândouă pe băieţi.

Am început să râd în sinea mea.

— Bună seara, ne-a salutat o chelneriţă, oprindu-se lângă masa noastră. Vreţi ceva de băut? a întrebat, aşezând şervete pe masă.

— Trei shoturi de Jim Beam, a comandat Fallon. Devil's Cut[1].

— Eu nu vreau whisky, a protestat Juliet.

— Perfect, pentru că toate sunt pentru mine, a ripostat Fallon, amuzându-mă cu tupeul ei.

Fallon e mereu sigură pe ea şi puternică, însă, până la urmă, nici ei nu-i făcea plăcere să ştie că bărbatul ei e într-un club de strip- tease.

Am lăsat jos meniul din mâinile mele, împingându-le pe toate trei spre chelneriţă.

— Un rom Parrot Bay cu ananas pentru ea, am comandat, arătând spre Juliet, aici, cele trei shoturi şi o bere Newcasde – am arătat spre Fallon –, iar pentru mine, o bere Red Stripe.

[1] Varietate de whisky învechit în butoi timp de minimum şase ani, amestecat cu alcoolul extras din lemnul butoiului, după golirea acestuia, obţinându-se o concentraţie alcoolică de 45%.

Chelneriţa a încuviinţat şi a plecat fără să-şi mai noteze, după care toate trei capetele noastre s-au întors la loc spre băieţi. În afara câtorva priviri sporadice spre dansatoarele de pe scenă, mai mult stăteau la masă şi se întreceau în glume. Jared era aşezat cu faţa spre scenă, dar îşi ţinea capul întors într-o parte şi, după cum i se zguduiau umerii din când în când, mi-am dat seama că râdea. O chelneriţă le-a adus nişte aperitive şi, în timp ce câţiva băieţi s-au apucat să le devoreze, ceilalţi şi-au văzut mai departe de băutură.

Spectacolul cuprindea un număr principal – o dansatoare pe scena centrală –, însă mai erau şi alte scene mai mici, răspândite prin sală, cu câteva dansatoare la bară.

Juliet s-a lăsat pe spătar, părând ceva mai calmă.

— Văd că se poartă cum trebuie, a remarcat, cu un zâmbet trist. Acum mă simt vinovată. Trebuia să fi mers sus şi gata.

— Eu oricum nu voiam să stau aici, jos, am zis, ridicând din umeri.

Fallon m-a săgetat cu privirea.

— Pe bune? Nu eşti geloasă? Deloc?

Mi-am abătut privirea, trecându-mi emoţionată o mână prin părul îndreptat şi aducându-l în faţa umărului.

— Jared nu e problema mea, am declarat.

— Eşti sigură? m-a întrebat Juliet, pe un ton timid, în timp ce se holba spre scenă, neobişnuit de nemişcată.

— Da, am replicat. N-are decât să se distreze.

— Bine, a încuviinţat ea, cu o voce deznădăjduită. Pentru că pare să-i facă plăcere ceea ce vede pe scenă, a zis, după care m-a fixat cu privirea, luând o înfăţişare serioasă.

Încruntându-mă, am privit imediat spre locul în care stătea Jared. Era încă pe scaunul lui, însă întreaga

atenţie îi era îndreptată spre scenă, iar când i-am urmărit privirea, am fost la un pas să mă înec.

în clipa aia, mi s-a înfierbântat gâtul; capul îmi vuia.

Era Piper.

„Fosta" lui Jared. Fata cu care se culca în vremea liceului, înainte să fim împreună.

Am simţit că rochia mea neagră mă strângea şi că mi se făcea rău.

N-o mai văzusem de patru ani. De ce se uita la ea?

Ea făcuse şi distribuise o filmare cu tentă sexuală cu mine şi cu Jared, când eram în şcoală, iar acum el stătea acolo, acordându-i atenţie de parcă ar fi fost chiar excitat.

Am rămas nemişcată, paralizată nu la vederea ei, ci a lui. El ar fi trebuit să-i întoarcă spatele. Ar fi trebuit să plece.

După ceea ce ne-a făcut...

Era pe o scenă secundară, mai micuţă, cu spatele la bară; deodată, s-a îndoit de mijloc, după care şi-a azvârlit părul pe spate, oferindu-i lui Jared o imagine de aproape a pieptului ei.

Pe urmă, s-a ridicat, şi-a dus o mână la ceafă şi pe cealaltă la spate, trăgând uşor de bretelele sutienului, pe care l-a lăsat apoi să cadă, etalându-şi în faţa lui sânii bronzaţi şi perfecţi.

Am lăsat capul în jos, scrâşnind din dinţi.

Nu se poate.

Simţeam că mă durea toată faţa şi că-mi izvorau lacrimi din ochi, aşa că am întors capul, ca să nu observe Fallon şi Juliet.

Dă-l naibii.

După cum o urmărea – nefacând niciun gest ca s-o ignore – şi după cum dansa ea numai pentru el... Prea bine, n-aveau decât să se aibă unul pe celălalt!

Am tras adânc aer în piept şi mi-am dres glasul.

M-am scotocit prin poşetă şi am scos o bancnotă exact când venea chelneriţa, aducându-ne băuturile comandate.

Am ridicat fruntea, clipind ca să-mi alung lacrimile din ochi.

— Vreau să plătesc un dans în poală, i-am zis, întinzându-i bancnota. Dar nu pentru mine.

Fata şi-a proptit tava sub braţ şi a luat banii.

— Sigur. Pentru cine?

M-am aplecat peste masă, am remarcat că Jared întorsese în sfârşit capul şi abia pe urmă am reluat discuţia cu chelneriţă.

— Îl vezi pe tipul şaten de colo, îmbrăcat tot în negru? Tocmai duce paharul la gură.

Am arătat în direcţia lui, iar chelneriţă s-a întors să vadă la cine mă refeream.

Apoi a încuviinţat.

— Poţi să i-o trimiţi pe dansatoarea de pe scena din faţa mesei lui, după ce-şi termină numărul? am întrebat-o şi am simţit-o pe Juliet încremenind lângă mine.

— Bineînţeles, m-a asigurat chelneriţă, zâmbind.

Fata a plecat, iar eu mi-am închis poşeta, aşezând-o lângă mine, fără să le iau în seamă pe Fallon şi pe Juliet, care ştiam că se holbau la mine.

— Tate, ce faci? am auzit vocea îngrijorată a lui Juliet, lipsită de vigoarea ei obişnuită.

— Tate, opreşte-o, m-a îndemnat Fallon, referindu-se la chelneriţă. Nu face una ca asta. îi întinzi o cursă.

Nu ştiam dacă Madoc i-o fi povestit lui Fallon ceva

despre episodul din liceu cu Piper, dar, în orice caz, ea știa că era o mișcare greșită să plătesc un dans în poală pentru Jared.

Și cam răutăcioasă, ce-i drept.

Am rămas cu privirea fixată drept înainte, învârtind în fața mea sticla rece, maronie.

Nu-mi dădeam seama de ce-am făcut-o. Era ca în momentele alea în care vrei să pui întrebări sau simți că trebuie să le pui, dar, până la urmă, nu-ți dorești cu adevărat să afli răspunsurile.

Nu voiam ca Jared să fie cu o altă femeie. îl iubeam.

Dar căutam un pretext ca să nu-l iubesc. Căutam ceva care să mă împingă dincolo de abis. Acel ceva care să mă determine să nu mai am niciodată încredere în el.

— Vrei să-l faci să greșească față de tine, a șoptit Fallon cu o voce răgușită; când mi-am ridicat privirea, i-am văzut ochii um- plându-i-se de lacrimi în spatele ochelarilor.

Pe urmă am văzut că Juliet mă privea de parcă nici nu m-ar fi cunoscut.

— Nu, am șoptit, mai mult pentru mine, înfierbântându-mă la față de rușine. Vreau să doară.

Știam că uitam mereu mult prea ușor suferințele pe care mi le provoca. Nu mai era cazul.

Juliet și-a mijit ochii spre mine, derutată, neînțelegând. Neîn- țelegând faptul că suferința mă făcea mai puternică. Și că furia îmi făcea bine, că, dacă Jared mă făcea să sufăr, atunci puteam să mă hrănesc cu furia ca să mă simt mai presus.

Așa puteam să învinge, nu să fiu cea lăsată în lacrimi, sau să aștepte, sau să încerce să trăiască de față, când golul lăsat de el nu putea să se umple.

— Dar-ar naiba!

Auzind înjurătura lui Fallon, am ridicat capul, încercând să nu mă arăt afectată.

Piper părăsise zona aflată în spatele scenei şi trecea agale printre mese, atrăgând din mers privirile interesate ale bărbaţilor.

Era încă frumoasă. Cu tot cu imaginea ei, perfect încrezătoare în sine, care nu se estompase, chiar dacă reputaţia îi fusese distrusă după povestea cu filmarea.

Părul ei şaten-închis, mai lung decât mi-l aminteam, i se revărsa în valuri până pe la mijlocul spinării, iar pielea îi strălucea precum soarele pe apă.

Purta un sutien alb cu pietre preţioase şi un slip tanga, dar avea şi o plasă aurie înfăşurată în jurul feselor, legată la şold. Cu toate astea, posteriorul îi era complet vizibil prin ochiurile plasei, ceea ce făcea ca învelitoarea să fie doar pentru spectacol.

Avea ochi numai pentru Jared în timp ce se apropia alene de el cu o înfăţişare timidă. Din câte ştia, el era încă supărat după povestea cu filmarea, însă asta nu părea să-i diminueze încrederea în sine.

Oprindu-se lângă el, s-a aplecat încet, punându-şi mâinile pe braţele scaunului; l-am văzut ridicându-şi privirea spre ea şi rămânând nemişcat.

Ea vorbea cu el, iar el o lăsa să spună.

Mi s-a uscat gura.

Şi-a arcuit spinarea în timp ce vorbea, şi-a îndoit piciorul din genunchi, iar eu mi-am dat seama că făcea tot posibilul ca el să-i remarce sânii, după cum se tot apropia de faţa lui.

Nu-i mai vedeam pe Madoc şi pe Jax. Nu le mai vedeam pe Fallon şi pe Juliet.

Nu-l mai vedeam decât pe el, care-şi lăsase ochii în jos, dând impresia că ducea o luptă cu sine în privinţa a ceea ce urma să facă.

Poate că el chiar o dorea.

În definitiv, au fost împreună, la un moment dat. Se bucurase de suficiente partide de sex cu ea, încât să-şi mai dorească şi altele. Trecuseră patru ani, el se întorsese în Shelbume Falls, iar eu încă nu-i dăruisem inima mea. Poate că lua în considerare posibilitatea de a se întoarce la ea.

Dar eu n-aveam s-o aflu niciodată, nu-i aşa?

Fă-o.

Mă usturau ochii, inima îmi bătea foarte tare. Şi voiam ca el s-o atingă. Piper ar fi însemnat o trădare de neiertat după ceea ce-mi făcuse ea, iar durerea ar fi fost extremă. Inima mi-ar fi împietrit, exact ca atunci, după ce-a plecat, şi-aş fi fost din nou oţelită.

însă maxilarul lui s-a mişcat brusc, de parcă s-ar fi enervat, sau cam aşa ceva, şi pentru o clipă am crezut că n-o să se-ntâmple, numai că...

— O, Dumnezeule! a exclamat Fallon, întorcând capul în altă parte.

Juliet şi-a lăsat privirea în jos.

Iar eu respiram de parcă s-ar fi terminat oxigenul din încăpere.

L-am văzut toate cum s-a ridicat, iar ea l-a luat de mână, con- ducându-l printr-o uşă din spate spre camerele private VIP.

Am clătinat încet din cap, privindu-l cum dispărea împreună cu ea. Putea să-i ofere un dans în poală şi aici. De ce-l ducea într-un loc privat?

Sorbind lent din bere, mi-am îndreptat spatele, refuzând să le las pe fete să vadă că mă simţeam de parcă mi-ar fi sfâşiat cineva inima şi mi-ar fi înfipt un cuţit în ea.

în clipa aia, voiam să mă duc acasă.

Voiam să mă culc şi să mă trezesc dimineaţa şi să citesc şi să mă pregătesc pentru cursa mea şi să mă

îndepărtez de el, ca şi cum n-ar fi contat niciodată.

însă, în loc de toate astea, m-am năruit.

Am icnit, lăsând capul în jos şi tremurând, zguduită de plâns. Lacrimile au început să şiroiască şi n-am mai putut să respir.

O, Doamne, de ce nu puteam să respir ?

Mi-am apăsat pieptul în dreptul inimii, vrând s-o opresc din încercarea de a-mi ieşi prin piele.

— Tate! a strigat Juliet, încolăcindu-mă cu braţele. Tate, gata.

Şi-a lipit faţa de gâtul meu, ţinându-mă strâns, iar eu n-am

mai putut să suport. Dintr-odată, plânsul mi s-a înţepenit în gât şi am simţit nevoia de aer.

M-am desprins din braţele ei şi m-am tras repede spre marginea cealaltă a separeului.

— Iertaţi-mă doar un minut, am zis.

Şi am fugit la toaletă, pe aceeaşi uşă pe care dispăruseră Jared şi Piper.

Dar, imediat cum am intrat pe culoarul întunecos, o mână mi-a astupat gura şi orice tentativă de ţipăt. M-am sucit şi m-am zbătut, dar un braţ mi s-a înfăşurat pe mijloc şi m-a săltat, ducân- du-mă pe altă uşă.

Nu!

Pantofii cu toc mi-au căzut din picioarele care se zbateau deasupra podelei. Am auzit zgomotul uşii trântite; am încercat să muşc, să mă lupt, dar mă ţinea prea strâns.

Trupul puternic din spatele meu s-a răsucit cu tot cu mine şi m-a lipit de uşa închisă. I-am simţit răsuflarea în ureche.

— Mă omori cu zile, a zis, iar după respiraţia tremurată dădea impresia că era în pragul plânsului.

Jared.

Am rămas nemişcată, inspirând în scurte reprize printre degetele lui, în timp ce mă lăsa jos.

Şoapta lui ameninţătoare era plină de suferinţă.

— Tu chiar mă omori, Tate.

Nu era cu Piper. Abia dacă putusem să văd ceva din camera slab luminată atunci când intrase acolo cu mine, dar tot remarcasem o canapea şi o masă.

însă nici urmă de Piper.

El mă aşteptase. Ştiuse c-o să intru acolo.

Şi-a strâns mai tare braţul din jurul mijlocului meu, iar eu n-am făcut nicio mişcare, cu excepţia mâinilor care-mi tremurau. Mi-era frică de el. Parcă era turbat, nu-l mai văzusem aşa din seara în care îi distrusesem una dintre petrecerile din ultimul an de liceu, oprindu-i curentul.

— Am ştiut din clipa în care ai intrat în club, mi-a mârâit el la ureche. M-am amuzat. Chiar am crezut că eşti geloasă.

Şi-a apropiat gura de părul meu, în timp ce respira precipitat, evident furios şi gata să-şi piardă stăpânirea de sine.

— Mi-a plăcut că mă urmăreai, a zis. Dar pe urmă a trebuit să faci porcăria asta, a continuat, cu o voce mai dură. Ea a venit la masă şi mi-a zis că a plătit cineva un dans în poală pentru mine şi am ştiut imediat

că tu ai fost. Chiar crezi că sunt un nimic, nu-i aşa? Ai crezut c-am s-o vreau pe ea?

Am clătinat din cap.

— N-am crezut asta...

— Şi-atunci de ce m-ai pus la încercare?! a urlat, tăindu-mi vorba şi izbind cu pumnul în uşă chiar în faţa mea, făcându-mă să tresar.

Mi-a dat drumul şi m-am întors spre el, văzându-i pieptul cum se ridica şi cobora cu mişcări violente... şi, în tot acest timp, mă privea de parcă l-aş fi trădat.

Remuşcările au început să mă roadă; nici măcar nu mai puteam să-l privesc în ochi. Mă comportasem josnic, presupusesem tot ce era mai rău despre el, iar el era mai mult decât rănit.

înainte, mă simţisem, întotdeauna, fie pe picior de egalitate cu Jared, fie mai presus de el. Mai bună, în anumite privinţe, decât tipul care mă terorizase atât de mult timp.

Numai că, în clipa de faţă, el era prea bun pentru mine.

Nu ştiam unde-o fi fost Piper, ştiam doar că el nu era cu ea, iar asta era tot ce conta.

Când m-a privit, dispreţul şi dezamăgirea din ochii lui s-au lăsat peste mine ca o lespede.

întorcându-se, a pus mâna pe mânerul uşii, iar eu atunci m-am repezit spre el, încolăcindu-i pieptul cu braţele şi apăsându-mi faţa pe spinarea lui.

— Jared, te rog, nu pleca!

Vocea îmi tremura, iar el a încremenit.

— Te rog, am insistat. N-am crezut c-o să faci ceva cu ea, am şoptit, ţinându-mi în continuare fruntea lipită de spinarea lui. Cu toate astea, am vrut-o. Am vrut să mă doară.

A rămas nemişcat, ascultându-mă, în tăcerea din încăpere.

Penelope
Douglas

— E mai uşor să te superi şi să judeci decât să încerci. Te simţi mai puternic.

I-am simţit pieptul umflându-se când şi-a umplut plămânii cu aer.

— Da, cunosc senzaţia.

Mi-am lipit obrazul de spatele lui, strângându-l cu putere.

— Nimic nu mi se pare cum trebuie dacă nu eşti tu. Nici la şcoală, nici acasă! am strigat. N-am aer decât pentru cât să apuc următoarea zi fără tine. N-am încetat niciodată să fiu a ta.

Şi-a lăsat capul pe spate, oftând adânc.

Am înghiţit în sec şi am profitat de ocazie.

— Te iubesc, Jared. Mereu te-am iubit şi-o să te iubesc întotdeauna.

Nu exista altcineva în afara lui şi, chiar dacă nu era prin preajmă, tot îl simţeam. Iar eu n-aveam să mă eliberez niciodată de el... pentru că nu voiam.

CAPITOLUL 14 JARED

Am lăsat capul în jos, toată tensiunea acumulată începând să dispară, încetul cu încetul. Nu-mi venea să cred că, în sfârşit, o spusese.

Toate nopţile alea. Toată aşteptarea, şi telefoanele, şi mesajele pe care i le-am trimis... În fiecare zi, aveam impresia că se îndepărta tot mai mult de mine şi că amintirile cu ea n-ar fi fost decât vise despre ceva care nu s-a întâmplat niciodată în realitate.

Tatum Brandt mă iubea şi n-aveam s-o mai părăsesc niciodată.

— Ştiu ce vreau, a zis, cu o voce îngroşată de lacrimile care încă nu se uscaseră. Ştiu încotro merg. Ştiu ce însemn şi nu fac nimic din ceea ce nu vreau să fac.

M-a apucat de umeri şi m-a întors spre ea, ţintuindu-

mă cu privirea.

— Dar, chiar şi-aşa, dacă tu nu eşti în viaţa mea, nu sunt fericită. La bine şi la rău, tu ai fost jumătatea mea încă de când aveam zece ani şi nu-mi pot închipui un viitor pe care să mi-l doresc şi din care să nu faci parte şi tu. Tu eşti dragostea vieţii mele.

Privind-o, văzând furtuna din ochii ei, încărcată de aşteptări şi de emoţii – ce-o să fac, ce-o să spun? – n-am mai avut decât o cale de a merge mai departe. O singură cale.

Nu mai existau cuvinte. Nu mai era nimic de discutat, nimic de hotărât. Fiecare centimetru din mine era al ei şi mi se făcea rău la gândul c-aş mai putea trăi fără ea fie şi numai o secundă.

— Tu mă mai iubeşti? m-a îmboldit, cu glas scăzut, când a văzut că nu spuneam nimic.

Mi-am abătut privirea, umezindu-mi buzele uscate în timp ce îngenuncheam ca să-i ridic pantofii de pe podea. Apoi, stând într-un genunchi, i-am cuprins cu mâna glezna suplă şi am ajutat-o să se încalţe, mai întâi un picior şi apoi celălalt.

— Jared, spune ceva, m-a implorat, îngrijorarea coborându-i vocea.

Dar n-am spus.

Mi-am zis: „las-o să mai transpire puţin”. Eram sătul până peste cap de vorbe.

Nu voiam altceva decât pe iubita mea.

Ridicându-mă, am luat-o de mână şi am dus-o spre uşă, întor- cându-ne în club. S-a împiedicat pe trepte, dar s-a redresat şi a iuţit paşii ca să se ţină după mine.

Muzica răsuna în jurul nostru. Am aruncat o privire spre separeul lui Tate şi am observat că Madoc o găsise pe Fallon, iar acum o ţinea în braţe, cu buzele lipite de gâtul ei. Juliet era lângă scenă, în poala lui Jax, urmărind

evoluția unei dansatoare, în timp ce el o săruta pe umăr.

Bun. Prin urmare, aveau cu cine să se întoarcă acasă.

— Unde mergem? m-a întrebat Tate cu o voce îngrijorată. Tot mai eşti supărat sau ce?

Am zâmbit în sinea mea, în timp ce-o conduceam afară din club. Scoţându-mi cheile, am apăsat pe butonul telecomenzii ca să descui maşina imediat cum am ajuns în parcare şi m-am mişcat repede, ducându-mă să-i deschid portiera.

— Urcă, i-am zis.

Ea a clipit des, nedumerită, dar s-a urcat în maşină, săltându-şi repede picioarele înăuntru ca să pot închide portiera.

Am ocolit maşina prin spate, am deschis portiera şi m-am aşezat imediat la volan, întorcând capul spre ea şi privind-o.

—Jared, a zis ea clătinând din cap. De ce nu vrei să vorbeşti cu mine?

M-am aplecat spre ea, am prins-o cu mâinile pe sub braţe, am ridicat-o şi am aşezat-o pieziş în poala mea, cu picioarele pe bord, cu spatele rezemat de portiera din dreptul meu şi cu faţa la doar câţiva centimetri de a mea. A făcut ochii mari.

Am ridicat mâna şi i-am cuprins obrazul cu ea.

— N-am putea să sărim direct la sfârşitul poveştii? am între- bat-o tandru. M-am săturat să-mi lipseşti, Tate.

Şi asta a fost tot. Gata cu vorbele, gata cu discuţiile în contradictoriu, gata cu negarea a ceea ce nu se mai putea schimba... Eu puteam să trăiesc numai pe orbita ei şi acolo aveam să şi mor. N-aveam de ales.

Mi-am strecurat degetele prin părul ei şi am apucat-o de ceafa, apropiindu-mi buzele de ale ei.

— Te iubesc, am şoptit şi am tras-o spre mine, cufundându-mi gura în a ei şi simţind cum îmi vibra

pe limbă scâncetul ei şocat.

Mirosul ei dulceag mi-a umplut nările; i-am sorbit limba în gura mea şi abia de-am mai lăsat-o să tragă aer în piept.

Tare mult îmi plăcea să mă joc cu ea. O ţineam strâns, aşa că puteam să fac orice aveam chef. Timp de trei ani, în perioada liceului, mi-am reprimat ceea ce doream, iar în ultimii doi ani, ea m-a împiedicat să revendic ceea ce voiam, aşa că liniştea mea sufletească s-a dus pe copcă.

Atunci când aveam să mă declar eu satisfăcut, ea n-avea să mai fie în stare să meargă.

Am continuat să-mi mişc gura, înfigându-mi dinţii în buza ei de jos, trăgând-o spre mine, apoi pătrunzând iar înăuntru, ca să mă joc cu limba ei.

A scâncit iar, dar nici măcar n-a încercat să mi se opună în timp ce conduceam sărutul. Buzele îmi vibrau de dorinţă, dar înainte să-mi strecor mâinile în oricare loc din care n-aş mai fi vrut să le iau, m-am retras puţin, trăgând aer în piept.

Pieptul i se ridica şi cobora cu rapiditate, dar tot a deschis gura, venind spre mine, cerând mai mult.

M-am ferit, scuturând din cap, iar ea mi-a căutat privirea, cu o expresie îndurerată.

înainte să aibă timp să protesteze, am pornit motorul, strecu- rându-mi mâna pe sub genunchii ei îndoiţi ca să ajung la schimbătorul de viteze.

Cu toate că-mi venea greu să conduc aşa, n-am mişcat-o din loc. Chiar mă îndoiam de faptul că aş putea s-o mai dau jos de pe mine mult timp de-acum încolo.

Ieşind din parcare, am ţâşnit pe şosea, simţind-o cum mi se aşeza mai bine în poală şi cum lacrimile i se prefăceau într-o respiraţie excitată, în timp ce goneam mai departe. Mâna mea stângă încă era la spatele ei, cu degetele prin păr, aşa că mânuiam volanul şi schimbam vitezele cu dreapta.

Penelope
Douglas

Şi între timp, mă străduiam să ţin cât mai lejer piciorul, pe care-l simţeam de parcă ar fi fost din plumb, pe pedala de acceleraţie, pentru că ardeam să ajung acasă şi înăuntrul lui Tate. Penisul îmi era dureros de întărit. Zvâcnea ca şi cum i-ar fi simţit deja coapsele, aflate la nici doi centimetri distanţă, şi limba umedă cu care-şi lingea buzele chiar în clipa aia.

Şi-a cuibărit nasul în scobitura gâtului meu, apucându-mă de ceafa cu o mână şi trăgând aer în piept. Şi deodată am scăpat un geamăt, fiind al naibii de aproape să închid ochii când s-a apucat să mă sărute pe după ureche.

— Tate, am răsuflat, lăsându-mi mâna în jos ca să-mi aranjez penisul din ce în ce mai umflat.

Fir-ar să fie!

Naiba să mă ia, ştia ce făcea. Limba i-a ţâşnit afară, cât se poate de delicat, lingându-mă şi apoi sărutându-mă pe gât, pe urmă înşirându-mi sărutări pe obraz şi muşcând din mine ca dintr-un desert.

Am răsuflat adânc, împingând cu violenţă schimbătorul într-a şasea, zburând printre copacii care se ridicau spre noi din ambele părţi ale şoselei, în întunericul nopţii. Eram la mama naibii şi n-aveam cum să ajungem acasă mai devreme de o jumătate de oră.

— Jared, mi-a şoptit la ureche. Te rog.

Şi, până să-mi dau seama, deja îşi dusese mâinile la ceafa şi-şi desfăcuse copca, lăsând partea de sus a rochiei negre să-i cadă până la mijloc, dezvelindu-i sânii.

Mi-au apărut văpăi în ochi, urând-o ca naiba pentru o fracţiune de secundă când mi-a fugit privirea spre sânii ei, pe care nu puteam să-i ating, fiindcă mâna mea afurisită conducea maşina aia la fel de afurisită.

Am smucit volanul spre dreapta, după care, dându-mi

seama că virasem, am scos un mârâit de frustrare.

— Iubito, te rog, am zis.

Ea s-a repezit din nou la gâtul meu, jucăuşă.

— Totdeauna ţi-au plăcut sânii mei, a zis, tachinându-mă.

Atunci mi-a năvălit tot sângele în penis şi am tresărit de durere
la încercările lui de a se ridica pe sub pantaloni.

— Te simt, mi-a zis, împungându-mi erecţia cu fesele. Şi-mi place foarte mult ce simt.

Dumnezeule, Tate. Termină. Te rog, termină. Eu mi-o doream în pat.

Şi-a frecat nasul de obrazul meu şi şi-a ridicat privirea spre mine.

— Nu cred că mai pot să aştept până ajungem acasă, a mărturisit, cu disperare în ochi. Te rog, m-a implorat iar.

Am clătinat din cap, oftând şi privind-o în ochi.

— După doi ani, tu vrei să mă faci să ţi-o trag în maşină, da? am zis, aproape bosumflat.

A zâmbit, iar eu am redus viteza, virând la dreapta pe un drum de ţară, fiindcă n-aveam cum să am câştig de cauză.

Goneam pe drumul cu pietriş, cu o viteză de aproape o sută treizeci de kilometri pe oră şi fără să-mi pese de faptul că pietricelele azvârlite de cauciucuri îmi luau, probabil, vopseaua.

Tate îmi devora gâtul, iar mâinile mele blestemate abia dacă mai puteau să ţină drumul drept.

— Fir-ar să fie, iubito, am icnit, repezindu-mă la buzele ei şi sărutând-o disperat, în timp ce încercam să conduc mai departe.

Virând încă o dată la dreapta, am zburat pe Tanner Path, nimic altceva decât un drumeag – abia suficient de

lat pentru o singură mașină – mergând pe malul unuia dintre micile lacuri care serveau drept scurgere pentru râu. Aiundându-mă destul de adânc în întuneric, unde nu s-ar fi aventurat nicio mașină la ora aceea din noapte, am încetinit treptat, în scrâșnetul pietrișului care-mi suna ca o muzică în urechi.

Am tras frâna de mână și am împins scaunul înapoi, ca să fac loc pentru picioare, iar ea și-a azvârlit pantofii și și-a sălțat un picior peste coapsele mele, încălecându-mă.

Arunca flăcări din ochi, arătând ca o fiară flămândă când m-a apucat de cămașă, rupându-mi nasturii.

— Ce naiba, am mârâit printre dinți, ducând mâinile la spatele ei și rupându-i, la rândul meu, rochia, apoi smulgând totul de pe ea.

Apucând-o de păr, la ceafa, i-am tras capul pe spate, iar cu cealaltă mână am prins-o zdravăn de fese, după care i-am luat sfârcul în gură.

A icnit, tremurând din tot corpul, și m-a cuprins extazul când am simțit-o cum se topea, încetul cu încetul. S-a frecat de mine, cu nimic altceva pe ea decât chiloții tanga din dantelă neagră, și nu mi-a venit să cred cât de dureros de excitat puteam să fiu. Penisul meu implora, de-a dreptul, să-i simtă căldura.

Am continuat să mușc și să sug, plimbându-mi mâinile peste tot pe ea, strângând-o și smucind-o de șolduri.

— Acum, a scâncit, foindu-se peste penisul meu și înfigându-mi unghiile în pieptul dezgolit. Jared, acum.

Am deschis portiera din dreptul meu, ca să-mi fac şi mai mult loc, m-am proptit cu un picior afară şi am mai dat scaunul în spate, doar cu doi, trei centimetri.

— Mai iei pastila? am întrebat-o, răsuflând greu, descheindu-mi cureaua.

A încuviinţat repede, aplecându-se să-mi sărute şi să-mi muşte uşor pieptul.

Mi-am eliberat penisul, am apucat-o de fese şi am tras-o spre mine. A icnit, respirând tremurat, în timp ce strângeam între degete materialul delicat al chiloţilor ei miunusculi şi-mi lipeam fruntea de a ei.

— Iubito, mor de dor sa te gust aici jos, i-am zis printre dinţi, dar deocamdată...

Am smucit dantela, sfâşiind-o de pe ea şi aruncând-o în interiorul întunecat al maşinii.

Şi-a strâns cu delicateţe degetele în jurul penisului meu, care stătea ţeapăn ca un catarg, şi l-a potrivit sub ea, înlesnindu-mi calea prin strâmtoare. Am scos un geamăt şi am rămas cu gura căscată când am penetrat-o.

Privind-o în ochi, în timp ce sânii ei plini, frumoşi îmi implorau atenţia, am zvâcnit din şolduri şi mi-am împlântat penisul în ea atât de adânc, încât am făcut-o să ţipe şi să se lovească cu capul de plafon, gemând şi respirând precipitat.

—Jared!

Am ţinut-o strâns de şolduri, încordat din tot corpul, închizând ochii şi pătrunzând până la capăt. Penisul îmi zvâcnea înăuntrul ei şi săgeţi de plăcere mă străbăteau, pornind din abdomen şi din coapse, ducând toate spre interior, în vintre.

La naiba, strâmtă mai era!

I-am prins fesele în mâini şi am tras-o mai tare spre

mine, în timp ce-mi ţineam buzele lipite de ale ei.

— Trage-mi-o, Tate, am rugat-o, şoptind cu gura peste gura ei ei. Trage-mi-o ca şi cum m-ai urî.

Şi-a ridicat puţin şoldurile, după care s-a trântit la loc peste mine, gemând şi azvârlindu-şi capul pe spate.

— Da, am mârâit.

Spatele ei era lipit de volan şi m-am aplecat brusc, luându-i un sfârc în gură şi sugându-l.

Şi-a rotit şoldurile, frecându-şi miezul fierbinte şi umed în mine, făcându-mă s-o simt în întregime, centimetru cu centimetru. Se ridica şi cobora peste penisul meu, tot mai repede, tot mai repede, înainte şi-napoi, unduindu-şi şoldurile în faţă, în spate, iar în faţă şi iar în spate, iar eu mă ţineam de corpul ei ademenitor, deja lucind de transpiraţie, în timp ce mă frământa, complet absorbită să obţină de la mine plăcerea maximă.

S-a lăsat pe spate, fulgerându-mă cu un zâmbet, după care mi-a desfăcut şi mai mult cămaşa şi sacoul, trăgându-mi-le în jos pe braţe.

— Scoate-le, mi-a ordonat.

Mi-am smuls haina şi cămaşa de pe mine şi le-am aruncat, habar n-am unde, în timp ce penisul îmi pulsa nebuneşte înăuntrul ei. S-a aplecat, rabatând scaunul până la capăt şi şi-a petrecut coapsa peste a mea, cu piciorul atârnând afară, prin portiera deschisă.

Şi a trecut la treabă cu toată forţa. S-a prins cu o mână de centura de siguranţă şi cu cealaltă de pieptul meu, iar eu am ţinut-o de şolduri, privind-o, admirând-o cât era de frumoasă, încât aproape că mă durea.

— O, Dumnezeule mare, am gemut, strângând-o atât de tare de un sân, încât probabil c-avea să rămână cu vânătăi. Iubito, eşti incredibilă.

îşi lăsase capul pe spate, iar eu mi-am încordat toţi muşchii pieptului şi ai abdomenului, arcuindu-mă înapoi. Se mişca neobosită, fără să întrerupă ritmul nicio clipă.

— Nu-ţi place? m-a întrebat şi, deschizând ochii, am văzut că era cu faţa spre plafon. îmi pare rău, iubitule, a zis apoi, cu răsuflarea tăiată, zâmbind. Dar, fie că te iubesc, fie că te urăsc, tot aşa ţi-o trag.

După care s-a ridicat, aruncându-se încă şi mai îndârjit peste mine, fără să-şi mai rotească şoldurile, doar sălt ând.

Am închis ochii strâns, îndurându-i asaltul. *La naiba.*

Sângele mi-a inundat penisul, dar nu voiam să-mi dau drumul încă.

— Orice altceva se poate schimba, dar niciodată iubirea pe care o simt pentru tine, am şoptit, mai mult pentru mine decât pentru ea.

Reluând vechile obiceiuri, de când ea voia să termine într-un fel, iar eu voiam s-o am altfel, m-am pomenit preluând conducerea, ca s-o duc dincolo de culme. Arcuindu-mi mijlocul, m-am înfipt între coapsele ei, ţinând-o strâns de şolduri şi trăgând-o în jos, străpungând-o la fel de violent pe cât se aruncase ea peste mine.

— O, Doamne, a gemut, şi m-am ridicat mai aproape de ea, sugându-i carnea sânilor în timp ce o penetram pe dedesubt. Ador când faci asta.

Am zâmbit, cu buzele tot pe pielea ei, după care m-am întins la loc pe spate, zvâcnind şi rotindu-mi şoldurile, înfigându-mă adânc şi frecându-i clitorisul cu degetul mare.

— Hai, i-am cerut eu, simţindu-i sub degete părul şi transpiraţia de pe spatele ei. Vreau să te desfaci pentru mine pe capotă, ca să te gust, să văd cât eşti de

udă.

— Da, a răsuflat ea. Doamne, cât te iubesc, Jared.

Şi atunci s-a apucat să se mişte deasupra mea şi mai repede, presând din ce în ce mai tare, după ce penisul meu a descoperit unghiul perfect, până când s-a încordat din tot corpul şi a început să geamă.

— Jared! a ţipat. O...

A săltat din şolduri, încă o dată şi încă o dată, şi-a înfipt unghiile în pieptul meu, şi-a lăsat capul pe spate şi şi-a dat drumul pe mine.

Penelope
Douglas

Muşchii dinăuntru i s-au încordat şi s-au strâns în jurul penisului meu, în timp ce-o străbătea orgasmul; am apucat-o de sâni, simţindu-mi tot corpul în flăcări din cauza strădaniei de a nu-mi da drumul.

Şoldurile i s-au oprit şi ritmul respiraţiei i-a încetinit. Şi-a vârât fruntea sub bărbia mea.

— Din nou, a zis. Te rog.

I-am asaltat gura, sărutând-o apăsat. I-am sorbit gustul dulceţii şi al transpiraţiei, dorindu-mi să-i promit o mie de lucruri pe care, ştiam fără urmă de îndoială, că aveam să i le ofer. Indiferent de ce-ar trebuit să fac, ea merita absolut orice. Nimeni şi nimic nu se apropia mai mult de perfecţiune decât noi doi, împreună.

M-am ridicat în capul oaselor, ţinând-o de mijloc, ca s-o ridic şi s-o scot din maşină. Şi-a încolăcit picioarele în jurul meu, lăsându-le moi, şi s-a ţinut de mine în timp ce-o întindeam pe capotă, retrăgându-mi penisul din ea.

Stând pe spate, şi-a ridicat genunchii lipindu-şi picioarele, dar eu m-am repezit s-o apuc de genunchi şi să i le desfac larg.

— Tocmai mi-ai tras-o ca un animal nesătul, am glumit, savurând vederea sânilor ei rotunzi, care mă aşteptau. Nu te sfii acum!

Cu pantalonii atârnându-mi desfăcuţi în talie, mi-am luat penisul în mână, chiar dacă nu prea aveam nevoie de stimulent ca să-l menţin în erecţie.

Aplecându-mă, mi-am apăsat limba pe clitorisul ei umed şi am început s-o mişc repede în cerc, fiindcă ştiam precis ce-i plăcea, dar se temea să ceară.

Lui Tate îi plăcea să-i fac sex oral. Nu-i plăcea la fel de mult cu degetele şi, chiar dacă-i faceam toate astea – o lingeam, o muşcam uşor şi o pătrundeam cu limba –, le

faceam pentru plăcerea mea.

Era un act aparent simplu, dar nimic din ceea ce am făcut vreodată împreună n-a fost simplu. Era un moment dintr-un ocean de momente care ne ţineau în viaţă şi era divin.

Toată viaţa mi-am petrecut-o trăind şi hrănindu-mă cu suferinţa. Neglijarea din copilărie provocată de alcoolismul mamei, sângele în care mă umplea tata, pierderea şi singurătatea pe care mi le-am provocat singur, tăgăduindu-mi ceea ce mi-era la fel de simplu şi de necesar ca aerul.

Am ignorat adevărul şi raţiunea, fiindcă îmi era mai uşor să cred că mă defineşte puterea decât să recunosc că am nevoie de cineva. Decât să recunosc realitatea.

Că o iubesc pe Tate.

Că ea mă iubeşte.

Şi că împreună suntem invincibili.

îmi luase ani întregi ca să învăţ lecţia asta, dar aveam să-mi petrec tot restul vieţii recuperând ce pierdusem.

Mi-am plimbat limba pe şoldul ei, după care am coborât, su- gând-o. A ţipat şi m-a apucat de păr, trăgându-mă înapoi şi ridi- cându-se în şezut.

— Acum, a zis, smucindu-mi şoldurile spre ea şi încolăcindu-mă cu picioarele.

Prinzând-o pe sub coapse, am făcut-o să alunece până pe marginea capotei şi m-am înfipt din nou în ea, simţind cum gemetele ei mi se duceau pe gât în timp ce ne sărutam.

Şi-a încolăcit braţele de gâtul meu, iar eu m-am proptit cu mâna de capotă, ca să fim piept în piept.

Am pompat tare şi iute, dezlănţuindu-mi toată dorinţa acumulată timp de doi ani, în momentul acela, când faceam dragoste pe capota maşinii mele. Şi-a lăsat capul

pe spate şi a umplut cerul nopţii cu strigătele ei, iar eu m-am împlântat adânc, devorându-i buzele şi gâtul, facând-o să implore după aer.

— Tate, am gemut, simţind cum presiunea din interiorul meu era gata să răbufnească. Te iubesc.

Şi m-am descătuşat, penetrând-o atât de adânc şi de violent, încât mi-a muşcat buza. Mi-am dat drumul, revărsându-mă în ea, în trupul ei fierbinte şi perfect, care mă ţinea strâns.

Gâfâiam şi transpiraţia îmi şiroia pe tâmple, în timp ce îmi sprijineam capul pe umărul ei. Mi-am desprins degetele, dându-mi seama că o strângeam de şolduri, probabil atât de tare, încât provocam durere.

Am auzit-o înghiţind.

— Din nou, mi-a cerut, şi am izbucnit într-un râs istovit.

Mă simţeam bine ştiind-o atât de lacomă. Nici eu nu mă săturam de ea.

— Acasă, i-am zis, aplecându-mă şi sărutând-o pe obraz, apoi pe frunte. Vreau un pat.

— Acasă la cine?

— La noi, am răspuns, sărutând-o pe nas.

CAPITOLUL 15 TATE

Jared mi-a luat cheile şi a descuiat uşa de la intrarea casei mele – sau a lui, din moment ce ştiu acum că a făcut o ofertă de cumpărare – şi am fost foarte mulţumită de faptul că era întuneric afară.

Rochia şi chiloţii îmi erau pe undeva prin maşina lui, făcute bucăţi, aşa că aveam acum pe mine numai sacoul lui, iar el a intrat în casă în urma mea, în pantalonii lui negri şi cu cămaşa atârnând desfăcută, din moment ce-i

rupsesem nasturii.

— Nu-mi vine să cred că ai cumpărat casa, i-am zis, încruci- şându-mi braţele la piept, ca să ţin haina închisă.

Singurele momente în care nu eram pudică erau cele din timpul partidelor de sex.

— Nu trebuia să faci una ca asta, am continuat, păstrând un ton moderat, chiar dacă eram nevoită să clipesc întruna ca să-mi reţin lacrimile, în timp ce-mi roteam privirea prin casă.

— Nu începe să-ţi cauţi vreun motiv nou de îngrijorare, a zis, închizând şi încuind uşa, apoi apropiindu-se şi învăluindu-mă în braţele lui. Tu o să te duci la Stanford, a adăugat, şi naiba ştie unde o să ne stabilim, dar pur şi simplu n-am putut lăsa să se piardă casa, deocamdată.

A privit şi el în jur, cu o expresie melancolică. La fel simţeam şi eu. Nici eu nu eram pregătită să-mi iau adio de la ea.

— Dac-o fi s-o vindem mai târziu, a continuat, ca să mă liniştească, atunci o să fie hotărârea ta, când o să fim pregătiţi pentru asta, dar...

M-am repezit spre el, tăindu-i vorba, l-am cuprins în braţe şi l-am strâns cu putere.

— Mulţumesc, am zis, cu vocea sugrumată de lacrimile adunate în gât. Îţi mulţumesc foarte mult.

Ştiam că-şi făcea griji pentru ce-aş fi putut să gândesc eu. Oare asta însemna că aveam să ne stabilim aici, după ce absolveam facultatea de medicină? Şi că n-o să pot lua în calcul posibilitatea de a practica medicina altundeva, dacă s-ar fi ivit posibilitatea?

Dar nu-mi făceam griji în privinţa asta. El tocmai mă asigurase că deocamdată nu aveam nevoie să luăm vreo

hotărâre. Casa era a noastră şi puteam să facem ce voiam cu ea, când aveam să fim pregătiţi, şi n-o pierdeam decât cu voia noastră.

Tata urma să-şi cumpere o casă nouă, în care să stea cu domnişoara Penley – cu Elizabeth – şi, chiar dacă ajunsesem să mă obişnuiesc cu ideea, ştiam că aveam să mă simt ciudat să-l vizitez într-o locuinţă în care n-am stat niciodată. Poate că n-aveam să mai simt niciodată vacanţele la fel ca până acum.

Acum – mi-am zis, privind în jur pereţii calzi şi parchetul lucios – o să am pentru totdeauna casa în care am crescut, ca să-mi păstrez vii amintirile.

Prima noastră Zi a Recunoştinţei, când i-am invitat la noi pe Katherine şi pe Jared, când Jared mi-a mâncat porţia de legume, în timp ce eu i-am luat sosul de merişoare, pe care nu putea să-l sufere.

Ziua caniculară de vară, când ne-a dat tata afară din casă, după ce eu şi Jared ne-am apucat să dovedim că nu există nimic care să nu fie inflamabil.

Dimineţile din anul trei de liceu, când se strecura înapoi în camera lui, cu ajutorul copacului, după ce dormise la mine, făcându-şi apariţia într-o jumătate de oră ca să mă conducă la şcoală.

Am oftat, cu faţa lipită de gâtul lui, zâmbind apoi.

— Am cumpărat şi eu ceva pentru tine, l-am anunţat, cu drăgălăşenie.

— Chiar aşa? m-a întrebat amuzat. Azi?

Am scuturat din cap şi m-am lăsat pe spate, ca să-l privesc.

— Acum cam un an, i-am explicat. L-am văzut şi am ştiut imediat că trebuie să-l am pentru tine. De atunci l-am păstrat.

Buzele lui sexy au schiţat un zâmbet, iar în ochi i-a

apărut o expresie de curiozitate.

— Sunt un tip dificil când e să cumperi ceva pentru mine, m-a avertizat.

— Mă întorc în cinci minute, i-am zis, desprinzându-mă de el.

Şi, imediat, am făcut stânga-mprejur şi am ţâşnit pe scară.

De cum am intrat în camera mea, am aruncat sacoul lui pe
scaunul din colţ şi m-am dus în baie să mă spăl.

Mă făcuse varză. Aveam părul încâlcit, mă durea tot corpul, iar pe şolduri îmi apăruseră pete roşii de cât mă strânsese cu degetele.

Dar aş minţi dacă n-aş recunoaşte că-mi plăcea la nebunie. Nimeni nu mă iubea ca el, iar eu trăiam prin el. Şi-l iubeam.

Am intrat repede sub duş, am stat ceva timp ca să dau jos de pe mine mirosurile de transpiraţie şi de sex, după care am ieşit şi m-am apucat să-mi perii părul.

Am tras sertarul de sus al comodei, am vârât mâna în adâncul lui şi am scos de acolo setul de lenjerie despre care ştiam că el n-ar fi simţit niciodată nevoia să-l port, dar în mod sigur avea să-i placă.

Bustiera din dantelă neagră era o combinaţie dintre un maiou şi un corset; însă, dacă un corset tradiţional se încheie cu şiret la spate, aceasta se încheia în faţă. Mi-am tras pe mine slipul tanga asortat şi mi-am strecurat braţele în bustieră, trecând lunga panglică neagră din mătase prin găici, astfel încât să se încrucişeze în faţă, lăsându-mi abdomenul expus printre bucăţile de panglică legate între sâni.

Întotdeauna mă jenasem să probez astfel de lucruri. Jared era foarte puţin pretenţios şi nu-mi dăduse

niciodată impresia că n-ar fi fost pe deplin mulţumit să mă vadă în maiou şi în pantalonii scurţi de pijama. Iar momentele de intimitate cu Gavin fuseseră atât de rare, încât nu ajunseserăm niciodată să facem experienţe în lenjerie intimă.

Numai că, de data asta, Juliet fusese sursa mea de inspiraţie, într-o zi, intrasem cu ea într-un magazin, şi a doua zi fuseserăm nevoite să ne întoarcem, din cauză că Jax făcuse praf neglijeul cumpărat de ea, după care îi dăduse cârdul lui de credit, odată cu indicaţia de a achiziţiona un neglijeu nou şi alte câteva în plus.

Mă apucase gelozia în momentele alea. Neastâmpărul şi fericirea ei îmi stârniseră dorinţa de a mă simţi şi eu la fel, din nou.

Zărind o dâră de lumină căzută pe podea, ridicasem capul şi mă dusesem la fereastră, ca să mă zgâiesc la casa vecină prin perdelele mele subţiri. Jax trăsese în jos de rochia lui Juliet şi-i lăsase la vedere spatele gol, după care întinsese mâna pe lângă ea ca să tragă draperiile.

Am zâmbit în sinea mea, amintindu-mi de ziua aia, de acum aproape doi ani, când fusesem nevoită să-i atenţionez: „Hei, se vede tot de la mine. Nu vă supăraţi, dar...?”

De atunci, avuseseră grijă să închidă ferestrele – pentru că erau şi zgomotoşi – şi să tragă draperiile.

Eram bucuroasă pentru faptul că Juliet îşi găsise fericirea permanentă, dar mai ştiam şi că venise demult timpul să mi-o găsesc şi eu pe-a mea. Răsucindu-mă pe călcâie, m-am îndreptat spre uşa camerei mele, nevrând să mai irosesc vreo secundă din cele cinci minute cât îl rugasem să mă aştepte.

Penelope
Douglas

— Tate, iubito, a şoptit o voce somnoroasă prin părul meu. Telefonul.

Braţul lui Jared s-a strâns pe spinarea mea şi m-a zgâlţâit uşor, ca să mă trezesc. Am clipit des, dându-mi seama că era vorba despre telefonul meu, care suna pe noptieră. Mi-am ridicat capul de pe pieptul lui şi l-am privit, dar ceaţa visătoare tot nu mi s-a risipit de pe creier când i-am zâmbit.

Era cu capul într-o parte, cu faţa spre uşile glisante, avea ochii închişi şi respira liniştit.

Fără tragere de inimă, m-am întors cu spatele la el, am ridicat cearşaful ca să-mi acopăr pieptul şi am întins mâna după telefon.

— Bună, care-i treaba? am răspuns, văzând pe ecran numele lui Juliet.

Aruncând o privire spre ceas, am observat că era abia şase şi jumătate dimineaţa. Eu şi Jared dormeam numai de vreo două ore.

— Scuze, a replicat ea. Am văzut la tine maşina lui Jared, aşa că am fost convinsă că eşti...

S-a oprit, suficient cât să se simtă insinuarea.

— Ocupată, a încheiat.

Buzele mi-au schiţat un zâmbet.

— Nuuuuu, am răspuns, tărăgănat. Dormeam. Ce s-a întâmplat?

A tuşit, dregându-şi glasul.

— Ştiu că voiai să alergăm azi, dar trebuie să amânăm. Sunt extrem de obosită, înţelegi tu!

— Nicio problemă, am oftat, întorcând capul spre fereastra prin care se auzeau tunete. Nici eu nu ies nicăieri. îi scrii tu lui Fallon ca s-o anunţi?

— Da, sigur, a răspuns căscând.

Dacă tot era să plouă, atunci oricum avea să fie o zi nepotrivită pentru alergat.

— Te simţi bine? m-am interesat, remarcând că avea o voce neobişnuit de obosită pentru o persoană matinală, cum o ştiam.

— Da, m-a asigurat ea. Doar că am stat până târziu. Vorbim mai încolo.

— Bine, pa, i-am răspuns, simţind cum îmi lua foc pielea sub degetele lui Jared, care mi se plimbau pe interiorul coapsei.

— Pa, a zis şi ea, după care a închis.

Am lăsat jos telefonul şi am întors capul spre Jared, care, încă pe jumătate adormit, îşi strecura mâna şi mai departe pe piciorul meu.

Cuibărindu-mă la loc în braţele lui, i-am urmărit din ochi contururile maxilarului şi ale buzelor. Plimbându-mi mâna în jos, pe pieptul lui şi mai departe, pe abdomen, i-am studiat tatuajul de pe o parte a pieptului, făcut acum cinci ani, când eram în Franţa – *Ieri, o veşnicie, mâine, zădărnicie* – şi acel *Până să apari tu* pe care o rugase pe Aura, tipa de la salonul de tatuaje, să i-l adauge după mai mult de un an, când, în sfârşit, ajunseserăm să fim împreună, în ultimul an de liceu.

Îşi făcuse şi alte tatuaje cât timp fuseserăm despărţiţi.

De cealaltă parte a trunchiului avea două pene: pe una scria *Fraţii,* iar pe cealaltă, *Trent.*

Iar când mi-am ridicat privirea spre pectoralul lui stâng, m-am proptit într-un cot, iar respiraţia mi-a devenit precipitată când am citit inscripţia.

Sunt ceea ce sunt şi asta-mi ajunge.

Iată acolo citatul meu preferat, înscris în dreptul inimii

lui. Lacrimi de fericire mi-au ţâşnit în ochi. Nu-mi venea să cred. Ţinuse minte poemul lui Whitman.

Mi-am lăsat capul pe pieptul lui, promiţându-mi în sinea mea că n-o să renunţ niciodată la el.

A ridicat mâna şi a început să mă mângâie pe păr şi să se fo- iască; l-am simţit frecându-se de piciorul meu, cu erecţia din ce în ce mai puternică.

M-am aplecat dincolo de marginea patului, culegându-mi de jos lenjeria acum inutilă, cu două găici rupte din cauza nerăbdării cu care trăsese de panglici.

— Mi-a plăcut chestia aia, a bâiguit, făcându-mă să scap lenjeria din dantelă. Cine-ar fi crezut c-o să-mi placi mai mult îmbrăcată decât goală?

M-am aplecat peste el, săgetându-l cu o privire ofensată. A izbucnit în hohote de râs.

— N-am vrut să sune chiar aşa, s-a apărat. Dar, în mod categoric, a contribuit la înmulţirea atracţiilor tale.

Mi-am dat ochii peste cap şi mi-am săltat piciorul peste trupul lui, încălecându-l, tocmai când un tunet a trosnit pe cer.

M-am aplecat şi am şoptit, foarte aproape de gura lui:

— Hai să vedem ce-aş putea să fac ca să-ţi mai înmulţesc atracţiile.

Şi am şerpuit în jos pe corpul lui, auzindu-l cum geme şi sim- ţindu-i mâna care m-a apucat de păr când i-am luat penisul în gură.

L-am găsit pe Jared în bucătărie, la chiuvetă, arătând chiar şi mai sexy în timp ce spăla vasele decât când lucra la maşina lui.

Eu pregătisem micul dejun, după care el se dusese să spele vasele, exact aşa cum făcea mereu. În copilărie, Jared devenise independent, priceput la curăţenie, până şi în cei doi ani în care locuiserăm împreună. În privinţa asta, nu se schimbase.

M-am dus lângă el şi mi-am pus farfuriile în chiuvetă.

— I-am împrumutat luna trecută lui Jax lada frigorifică, l-am informat, ţinându-l de şolduri din spate şi sărutându-l uşor pe spinare. Mă întorc imediat, bine?

Urma să plecăm azi într-o excursie spre Chestnut Mountain, pentru prânz, cu un grup de alte maşini. Chiar dacă afară burniţa uşor, nimic nu m-ar fi putut împiedica să merg în excursia asta. Eu şi Jared, în maşină. Şi un drum lung, cu muzică. Prin ploaie.

O zi perfectă.

A întors capul şi m-a sărutat.

— Mi-am lăsat geanta de voiaj în fosta mea cameră, a murmurat, printre sărutări. Vezi dacă poţi să-mi iei şi mie ceva haine de schimb, da?

Am încuviinţat, apăsându-mi buzele pe ale lui, înainte de a ieşi pe uşa din spate.

Hainele mi s-au udat de îndată ce am coborât de pe veranda din spatele casei, dar n-am luat-o la fugă. Niciodată nu fugeam de ploaie. Blugii uşor bufanţi îmi acopereau gambele, dar eram cu picioarele goale în şlapii negri şi, chiar dacă tricoul meu polo mulat nu devenea transparent când se uda, braţele – goale dincolo de mânecile scurte – sclipeau deja în bătaia burniţei slabe.

Intrând pe poartă, am traversat cu precauţie curtea din spatele casei lui Jax şi a lui Juliet, renovată, cu o verandă finisată şi o grădină atent îngrijită. Fallon îşi

întrebuinţase cunoştinţele în materie de proiectare şi de construcţie, experimentând cu spaţiul lor şi făcându-l să arate şi mai frumos şi mai primitor.

— Jax! am strigat, deschizând uşa din spate şi închizând-o după mine. Juliet!

— Aici, am auzit-o răspunzând din baia de lângă bucătărie.

Un nou tunet a răsunat de afară. Mi-am muşcat buzele ca
să-mi stăpânesc zâmbetul în timp ce aproape că ţopăiam, naibii, spre baie.

Dar m-am oprit brusc când am văzut-o pe Juliet aplecată peste vasul de toaletă.

— Hopa, ce-ai păţit? am strigat, repezindu-mă ca s-o sprijin.

— A, n-am nimic, a mormăit, trăgând apa, ridicându-se şi şter- gându-se la gură cu un şervet. Un singur pahar! Un singur pahar blestemat am băut aseară, s-a văitat, şi m-am trezit simţindu-mă ca naiba. De ce-oi fi atât de puţin rezistentă?

— Pentru că aşa eşti, am replicat, râzând şi turnându-i apă într-un pahar. Mi-aduc aminte din liceu.

Şi-a arcuit o sprânceană, privindu-mă chiorâş.

— Nu vreau să-mi amintesc scena aia. Tu erai încinsă, iar eu încercam să fiu drăguţă.

— Aruncând cu bere în mine? am ripostat, întinzându-i paharul. Ca să mă răcoreşti, nu aşa ai zis?

A pufnit, clătinând din cap când şi-a amintit cât de rău se putea ameţi până şi dintr-o gură de alcool. Abia apoi a luat câteva guri de apă. Nu fusese niciodată o băutoare, ceea ce, probabil, era bine, din moment ce acelaşi lucru era valabil şi pentru Jax.

— Am nevoie să-mi iau lada frigorifică, i-am zis peste umăr, în timp ce ieşeam din baie, cu ea după mine. E în garaj, presupun, nu?

A făcut semn din cap că da, lăsând jos paharul şi îndreptându-şi eleganta bluză roşie, în stil rustic, pe care şi-a vârât-o uşor în pantalonii scurţi din jeans.

— Şi mai trebuie să-i iau haine de schimb lui Jared. Jax e în dormitor? m-am interesat, nevrând să dau buzna peste el.

— Nu, e în biroul lui, mi-a răspuns, indicând cu bărbia spre etaj. Ai putea foarte bine să-i iei geanta lui Jared cu totul. Probabil că n-o să-şi mai petreacă nicio noapte aici, a adăugat, glumeaţă.

Probabil că nu.

M-am întors să plec, dar ea m-a apucat de mână.

— Mă bucur pentru tine, mi-a zis pe un ton egal şi serios. Tu şi Jared... Nu totdeauna mi s-a părut că ar fi suficient de bun pentru tine, Tate, a recunoscut ea. Dar a fost o vreme când nici eu nu m-am considerat îndeajuns de bună.

Am rămas pe loc, bucurându-mă că-şi dăduse seama.

— E un om bun, m-a asigurat, strângându-mi mâna.

— Mersi, i-am răspuns, zâmbind şi pupând-o pe obraz.

După ce-am urcat în fugă treptele, am intrat în camera lui Jax

şi-a lui Juliet, zărind geanta de voiaj a lui Jared într-un colţ, lângă fereastră.

Am îndesat repede în ea hainele împrăştiate, după care am apucat-o de toarte şi mi-am săltat-o pe umăr, recunoscătoare pentru

faptul că timpul petrecut în şcoala militară îl învăţase, măcar, să-şi facă bagajul cât mai sumar.

Am pornit spre uşă, dar m-am oprit, zărind pe măsuţa pentru toaletă o cutiuţă neagră din piele, de formă circulară.

M-a cuprins emoţia când am ridicat-o de acolo. Ştiam că n-ar fi trebuit s-o deschid, dar presimţisem că Jax avea s-o ceară cât de curând în căsătorie pe Juliet. Iar dacă inelul zăcea aşa, la vedere, însemna că mai mult ca sigur o ceruse deja. Voiam neapărat să-l văd.

Şi totuşi, dacă a cerut-o, ea de ce nu mi-a spus?

Am aruncat o privire spre uşă şi, fiindcă n-am zărit pe nimeni prin partea vizibilă a holului, am revenit la cutiuţă şi am întredes- chis-o.

Inima a început să-mi bată cu iuţeală în piept şi m-a invadat un val de entuziasm.

Inelul era din platină, cu mici diamante, piesa centrală fiind un diamant şlefuit în formă pătrată, înconjurat de altele mai mărunte. Nu mă pricep la carate, dar piatra sigur era aproape la fel de lată ca degetul ei.

— Uau! am exclamat, ducându-mi mâna la gură ca să-mi înăbuş şoapta. Mama...

— Mă-sii? am auzit vocea lui Jax, terminându-mi exclamaţia.

Am ridicat ochii şi l-am văzut intrând în încăpere.

I-am zâmbit printre lacrimile de fericire care mi se adunaseră în ochi.

— O s-o ceri de nevastă? l-am întrebat. Sau ai cerut-o deja?

Eram nespus de entuziasmată pentru Juliet.

Jax şi-a abătut privirea şi cuvintele parcă i-au rămas în gât.

— Sincer, da, a bâiguit. Dar nu cu inelul ăsta.

Remarcându-mi nedumerirea, a închis uşa după el şi a coborât
tonul.

— E al lui Jared, mi-a zis. L-a lăsat aici când s-a întors acasă, acum un an şi jumătate.

Al lui Jared...? Cum?

— L-a lăsat aici când s-a întors acasă, vrând să te ceară, şi-a încheiat el explicaţia, iar după expresia solemnă a feţei mi-am dat seama clar că-mi aştepta reacţia.

Am rămas fără aer, nemişcată. Nu eram în stare să mă clintesc.

Jared s-a întors acasă, acum mai bine de un an, ca să mă ceară de soţie?

Am scăpat geanta din mână, m-am rezemat de măsuţa pentru toaletă şi am închis ochii, făcându-mă să trec prin ceea ce probabil a simţit el atunci când m-a văzut cu altul. Să cumpere un inel, să se întoarcă la fel de îndrăgostit de mine ca atunci când plecase şi să mă vadă...

Jax mi-a cuprins obrajii cu palmele, întorcându-mi faţa spre el.

— Uită-te la mine,Tate!

Privirile ni s-au întâlnit.

— Termină, da? Nu eşti vinovată cu nimic. La fel ca în atâtea cazuri, s-a nimerit în momentul nepotrivit.

Palmele lui m-au strâns cu hotărâre, în timp ce eu inspiram şi expiram, străduindu-mă să trec peste suferinţa provocată de regret. Niciodată n-am vrut să-l rănesc pe Jared. Şi totuşi, el mă rănise cu plecarea lui, aşa că mă simţisem nevoită să-l îndepărtez.

Penelope
Douglas

— Tu eşti iubirea vieţii lui, a continuat Jax, şi niciodată nu s-a pus problema să nu se întoarcă la tine şi să nu lupte pentru tine, mai devreme sau mai târziu. Important e ca amândoi să mergeţi mai departe. Aveţi o viaţă de trăit, amintiri de adunat împreună, copii de făcut.

Odată cu ultimele cuvinte, m-a zgâlţâit, ca să mă readucă la realitate.

— Să nu mai pierdeţi nici măcar un minut.

Avea dreptate. El mereu avea dreptate.

Puteam să-mi petrec ore în şir, chiar zile, pradă remuşcărilor provocate de faptul că Jared îşi dorise mai demult să mă ceară de soţie, dar nu avusesem de gând să-i frâng inima. încercasem doar s-o protejez pe-a mea.

Iar acum el era aici. Mă iubea, şi eu îl iubeam. Şi eram fericiţi. Discuţia era încheiată şi n-avea rost să mai privim înapoi.

— Jax! a urlat Juliet, de la parter.

El şi-a lăsat mâinile în jos şi s-a repezit pe hol.

— Ce s-a întâmplat? a strigat, aplecându-se peste balustradă.

— Uită-te pe telefon! Tocmai ne-a trimis Madoc mesaje, a răspuns ea, cu o voce îngrijorată. Katherine a intrat în travaliu. O să nască imediat!

CAPITOLUL 16 JARED

Ne-am urcat repede în lift, eu şi Jax, încadraţi de fete, cu telefonul gata să-mi crape de cât îl strângeam în pumn.

După ce sosise mesajul lui Madoc, Tate se întorsese pe uşa din spate cu geanta mea de voiaj şi fusesem nevoit s-o trimit să-mi pornească maşina până reuşeam să-mi trag ceva pe mine. Jax şi Juliet au plecat imediat în viteză, iar eu am trecut pe la casa lui Madoc ca s-o iau pe Pasha. Ea fusese destul de ocupată în ultima săptămână, petrecându-şi timpul cu Jax, la Loop, sau făcând plimbări cu Madoc, Fallon şi Lucas – fratele lor mai mic din cadrul programului „Fraţi şi Surori Mai Mari" –, dar, din nu ştiu ce motiv, nu voiam s-o las pe dinafară.

Aşa că am făcut un mic ocol, am luat-o pe Pasha şi am călcat pe acceleraţie.

Şi, colac peste pupăză, mama se dusese cu Jason la Chicago în weekend, fiindcă prietenii ei din oraş o convinseseră să se ducă la nu ştiu ce porcărie de expoziţie cu articole pentru copii, când ea ar fi trebuit să se odihnească.

Am gonit pe tot drumul şi l-am prins din urmă pe Jax.

După ce am intrat în spital, am trimis-o pe Pasha la magazinul de cadouri, ca să cumpere flori. M-am gândit că era mai important să mă asigur că mama şi sora mea erau bine decât să mă duc personal ca să-i aleg aranjamentul floral. Aşa că, în timp ce ea se ocupa de problema asta, noi, ceilalţi, am dat fuga spre etajul trei.

Toţi muşchii mi se contractaseră de nerăbdare şi simţeam cum mi se scurgea pe spate o dâră de transpiraţie. Nu-mi dădeam seama de ce eram atât de încordat.

Penelope Douglas

Nu era din cauza îngrijorării sau a stânjenelii. Era, categoric, vorba despre emoţii. Mi-am şters gura pe umărul tricoului, înlăturând stratul subţire de sudoare.

Ce era să fac eu cu un nou-născut? Mă îndoiam că ar putea exista vreo legătură specială între noi. Diferenţa de vârstă avea să ne împiedice, probabil, să ne apropiem prea mult.

Şi era fată. Ce era să fac eu cu o fată?

Din fericire, era mititică, aşa că avea să treacă destul timp până ca ea să interacţioneze în vreun fel cu cineva.

Şi totuşi, pe de altă parte mă deprima ideea asta.

Nu mă îndoiam că Madoc, ba chiar şi Jax, aveau să-şi dea seama foarte repede cum să se joace cu ea şi cum să-i vorbească, însă distrarea altora şi, cu atât mai puţin, tolerarea altora n-au reprezentat niciodată punctul meu forte.

Cu toate astea, îmi doream să fie apropiată de mine. Doar că, pur şi simplu, habar n-aveam de ce trebuia să fac pentru asta.

Madoc ne scrisese că mama era în rezerva cu numărul şapte şi, deoarece ne luase aproape o oră ca să ajungem în Chicago, să străbatem prin trafic până la spital şi să găsim loc de parcare, copilul era deja acolo, la fel ca şi Madoc şi Fallon, care plecaseră înaintea noastră.

N-am bătut la uşă. Am dat buzna în încăpere, dar m-am oprit brusc când l-am văzut pe Madoc, stând în picioare lângă patul mamei, deja cu copilul în braţe.

— Am luat-o eu primul, m-a tachinat. îmi pare rău.

Nu-i părea rău absolut deloc, judecând după rânjetul cretin de pe faţa lui, dar nu m-a deranjat. M-am holbat la legăturica roz din braţele masive ale lui Madoc, care nu părea cu mult mai mare decât o franzeluţă, străduindu-mă să mă obişnuiesc cu ideea că aia era sora mea.

Nici măcar s-o văd nu puteam, atât de înfăşurată era

în scutece.

Tate s-a oprit alături de mine; am simţit privirea mamei, în timp ce Jax ne ocolea ca să ajungă lângă Madoc.

— Bună, Quinn Caruthers, a rostit el, punându-i cu blândeţe mâna pe căpşor.

Madoc o privea cu adoraţie, deja îndrăgostit de ea, iar Jax se tot învârtea pe lângă el, făcându-mă să-mi dau seama că ardea de nerăbdare s-o ia în braţe.

Nu ştiu de ce, dar m-am simţit ca a cincea roată la căruţă. Am aruncat o privire spre mama, care-mi urmărea răbdătoare reacţiile.

„Toţi fraţii ei", mi-a amintit, îmboldindu-mă din ochi să mă duc ca să văd copilaşul mai îndeaproape.

Am inspirat adânc şi m-am dus într-acolo, oprindu-mă de cealaltă parte a lui Madoc, coborându-mi privirea şi examinând fărâmiţa de om. Bucăţica aceea care deja reuşea să mă facă să mi se înmoaie genunchii.

— Nu-i aşa că e perfectă? a zis Madoc, ridicând-o în faţa lui, ca s-o putem vedea cu toţii.

Şi m-am topit cu totul.

Pieptul mi s-a făcut ţăndări, mâinile au început să mă furnice şi nu mai simţeam altceva decât o dorinţă aproape insuportabilă de a o ţine în braţe.

Pleoapele sidefate îi acopereau ochii adormiţi, aşa că n-am putut să-mi dau seama ce culoare aveau, dar faţa roşie, aprinsă, sugera marele efort cu care apăruse pe lume.

Obrăjorii dolofani păreau moi şi fragili, nasul nu era mai mare decât unghia degetului meu mic, ca şi mica deschizătură triunghiulară dintre buzele ei, în timp ce respira – toate astea îşi făceau drum spre inima mea. Am întins mâna, incapabil să mă împotrivesc imboldului de a-mi strecura degetul în pumnul ei.

Cum era posibil să fie cineva atât de mic?

Degetele ei mititele – firave ca beţele de chibrit – s-au strâns pe degetul meu şi am simţit cum mi se astupă gâtul; am încercat să înghit, ca să scap de senzaţia aceea chinuitoare, dar era prea mult pentru mine.

— Noi suntem frăţiorii tăi, fetiţo, a gângurit Jax.

— Da, l-a aprobat Madoc, râzând. Ai încurcat-o!

Toată lumea râdea, extaziată de apariţia unui nou-născut, numai eu mă prăbuşeam. Scutecul s-a mişcat şi, lăsându-mi ochii în jos, i-am zărit picioruşul care împungea ca să-şi facă loc afară.

— Dumnezeule, mică mai e! am şoptit, uluit, după care am ridicat capul. Mamă, eu...

Dar mama plângea, lacrimile îi şiroiau pe faţă, aşa că m-am simţit imediat ca naiba, din cauză că nu m-am dus mai întâi la ea.

— Te simţi bine? am întrebat-o, încercând să-mi scot degetul din mânuţa lui Quinn, dar fără succes.

A dat uşor din cap, zâmbind.

— Sunt în al nouălea cer, m-a asigurat. Tabloul pe care-l am în clipa asta în faţa ochilor nici că putea să fie mai minunat.

Şi s-a pus iar pe plâns, privindu-ne pe rând, pe Madoc, pe Jax şi pe mine. Jason i-a luat capul pe pieptul lui, el însuşi arătând total răvăşit.

— O să fie blondă, a zis, referindu-se la fiica lui nou-născută.

— De unde ştii? l-a întrebat Jax, curios.

— Pentru că e, practic, cheală. Exact cum a fost Madoc.

Madoc a pufnit, săgetându-şi tatăl cu o privire enervată.

Mi-am pus mâna pe creştetul ei, uimit de cât de bine mi se potrivea în palmă. Am simţit privirea lui Tate şi am ridicat capul, văzându-i zâmbetul din ochi.

— Vrei s-o ţii în braţe, Jared? mi s-a adresat mama.

Am clătinat din cap.

— Nu cred că...

Numai că Madoc era deja cu mâinile spre mine şi mi-o întindea. Mi-am ridicat braţele, tremurând de emoţie, simţind cât de uşoară era.

— Ei, fir-ar! am exclamat, răsuflând anevoie.

— Vezi cum vorbeşti, am auzit bombănitul încet al mamei.

Madoc şi-a retras mâinile, lăsându-i încetişor capul în îndoi-tura dintre braţul şi antebraţul meu şi, chiar dacă parcă nu cântărea deloc, mi-era teamă că n-aveam s-o pot ţine.

Era ceva diferit de oricare altă senzaţie pe care am avut-o vreodată.

Mi-am împreunat sprâncenele, studiind fiecare centimetru al feţei ei drăgălaşe.

— E atât de mică! am zis, mai mult pentru mine decât pentru ceilalţi.

— Creşte ea, a comentat Jax, zgâindu-se peste umărul meu.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred că şi eu am fost, odată, la fel de mic.

— Atât de neajutorată...

În sfârşit, Tate a apărut lângă mine şi a sărutat-o pe frunte.

— O fată cu fraţi ca voi trei o să fie oricum,

numai neajutorată nu, a remarcat râzând.

Deodată, mi s-a zguduit pieptul, văzând cum i se deschide guriţa, într-un mic oval, când a căscat şi – *mama mă-sii* – am zis c-o să mor. Cum să fi fost mai drăgălaşă de-atât?

Am râs, doar ca să nu plâng.

— Simt că mi se sfâşie inima, dar nu-mi dau seama de ce. Ce naiba?

— Asta e iubirea, am auzit-o pe mama zicând. Nu ţi se sfâşie inima. Îţi creşte.

Tate mi-a încolăcit mijlocul cu braţele şi şi-a lăsat capul pe umărul meu, amândoi privind-o pe Quinn.

M-am aplecat, atingându-i uşor obrazul cu buzele şi inspi- rându-i mirosul de bebeluş.

Dumnezeule, cât eram de penibil!

— E rândul meu, s-a repezit Jax, înghiontindu-mă.

Fără tragere de inimă, i-am predat-o, având grijă să-i ţin căp- şorul. Mă descumpănea faptul că nu voiam s-o dau din braţe.

Ce naiba, detestam până şi posibilitatea de a mai fi nevoit vreodată să plec din Shelburne Falls.

— Doamne!

Ne-am întors cu toţii, smulşi din transa noastră indusă de bebeluş, ca s-o vedem pe Juliet repezindu-se la coşul de gunoi şi vomitând, întoarsă cu spatele spre noi.

— Juliet! a strigat Jax, dându-i mamei noastre copilul şi repezindu-se, împreună cu Tate, să-i sară în ajutor. Iubito, te simţi bine? a întrebat-o, în timp ce Tate îi dădea deoparte părul lui Juliet.

— Doamne, Dumnezeule, a gemut ea, icnind în sec deasupra gunoiului. îmi pare foarte rău. Nu vreau să îmbolnăvesc copilul, dacă m-oi fi molipsit de ceva.

— Ia de-aici, l-a zis Jax, întinzându-i câteva şervețele ca să-şi şteargă gura şi sprijinind-o cu braţul.

Juliet l-a împins deoparte, clătinându-se din nou şi golindu-şi stomacul cam de tot ce-i mai rămăsese înăuntru.

— O, vai de mine! a exclamat o asistentă, trântindu-mi în mâini carafa cu apă şi repezindu-se spre Juliet.

— Iertaţi-mă, a bâiguit Juliet, cu mâna la gură şi îmbujorându-se toată.

Am pus carafa jos, pe măsuţa mamei, după care am turnat câte un pahar pentru ea şi pentru Juliet.

— Nu s-a întâmplat nimic, a liniştit-o asistenta. Haideţi cu mine, i-a zis apoi, punându-i mâna pe spinare şi îndrumând-o spre ieşire.

Jax şi Tate au dat să se ducă după ea, dar Juliet i-a oprit.

— Nu, staţi aici. Amândoi, a poruncit ea. O să-mi fie bine. Staţi aici cu Quinn. Ne vedem în sala de aşteptare.

— Dar nu ți-e bine, a protestat Jax.

— Stai aici, a repetat ea, pe acelaşi ton poruncitor. Te rog, o să mă simt vinovată. Oricum, mă duc numai până la baie. Ne vedem imediat.

Jax a rămas în cadrul uşii, privind-o cum se îndepărta, iar noi, ceilalţi, ne-am aşezat pe canapea şi am început să râdem de Madoc, care-şi făcea selfie-uri cu Quinn.

— Se pare că s-a cam dus excursia, am comentat, observând pe ecranul telefonului meu că era deja trecut de patru după-amiaza.

Penelope Douglas

Cât timp am fost la spital, în vizită la mama, la Jason şi la Quinn, aproape că s-a făcut ora la care trebuia să plecăm spre casă, pentru cursa lui Tate din seara asta.

Din fericire, cerul se înseninase, aşa că Jax se aştepta la un public foarte numeros.

— Nu-i nimic, a răspuns Tate, cuibărindu-se sub braţul meu şi încolăcindu-mi mijlocul cu braţul. Oricum, a fost o zi mai plăcută aşa.

Şi-a îndreptat privirea spre Jax, care era de cealaltă parte a ei, apoi din nou spre mine.

— Sora voastră e o fată foarte norocoasă. Ştiţi şi voi asta, nu?

Am avut un schimb de priviri cu Jax, râzând amândoi în sinea
noastră.

— Ce e? a întrebat Tate, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt.

Am clătinat din cap, ştiind la ce se referise, numai că...

— Păi, am început, primul meu gând a fost că ea are nevoie de alţi copii cu care să crească. O să se simtă singură.

— Da, s-a amestecat Jax, ducându-şi la gură sticla cu apă şi aprobându-mă.

— Ei bine, ne-a contrazis Tate, o să vă miraţi cât de multă grijă o să aveţi cu toţii ca ea să *nu* fie singură.

— Bine punctat, am zis.

Şi, probabil, chiar avea dreptate. Mama se exprimase cât se poate de precis în privinţa rolurilor pe care urma să le avem faţă de sora noastră.

De îndată ce i-am ţinut în braţe trupul fragil, neajutorat, am ştiut că aş fi capabil să mă arunc şi în foc pentru ea.

— Bună, a zis Jax, apropiindu-se de camera asistentelor. Iubitei mele i s-a făcut rău. A venit o soră şi a dus-o undeva, dar de atunci n-am mai văzut-o şi nici n-am auzit vreo veste despre ea.

—Juliet Carter? a zis imediat femeia. Da, e în rezerva numărul doi.

— Au dus-o într-o rezervă? a întrebat el, derutat, în timp ce Tate mi-a aruncat o privire îngrijorată.

Asistenta a încuviinţat şi a făcut un semn cu mâna spre stânga. M-am încruntat, un pic îngrijorat şi eu.

Chiar dacă ajunsesem să ţin destul de mult la Juliet, în mod normal, ea încă era în afara sferei mele de interes. Preocupările, pasiunile şi bunăstarea ei nu se situau pe un loc prea înalt în lista priorităţilor mele, aşa că nu-i acordasem niciodată prea multă atenţie. Cu toate astea, trebuia să recunosc faptul că era îndrăgostită până peste cap de fratele meu şi, în acelaşi timp, fidelă şi grijulie. Şi muncea din greu, fără să aştepte vreodată să i se pună ceva pe tavă.

îl merita, iar el o merita.

Jax s-a năpustit spre rezerva numărul doi, a deschis uşa, iar eu şi Tate l-am urmat în grabă.

— Dumnezeule! a exclamat Jax, imediat cum a intrat în încăpere. Se simte bine?

Am dat şi noi buzna înăuntru şi am văzut-o adormită pe pat, cu o înfăţişare liniştită şi îmbrăcată în hainele ei.

Jax s-a repezit lângă ea şi a examinat-o din cap până-n picioare.

— Ce naiba? a întrebat în şoaptă, întorcându-se spre asistenta care venise după noi.

Ea s-a oprit, cu o înfăţişare buimacă.

— Poftim, domnule?

— Ce-a păţit? am întrebat încet, având grijă să n-o trezesc pe Juliet.

Tate se dusese lângă Jax şi-şi privea prietena.

— Eu tocmai am intrat de gardă, ne-a explicat femeia. Din câte ştiu, totuşi, e bine. Au vrut doar s-o lase să se odihnească şi să fie hidratată, ne-a explicat, privindu-ne pe rând. O să poată pleca acasă peste puţin timp. Nicio grijă.

— Bine, dar e ceva în neregulă? E iubita mea, a insistat Jax, cu o privire îngrijorată, care se străduia să pună lucrurile cap la cap, exact ca şi noi doi, dar fără succes.

— Nicidecum, a răspuns asistenta pe un ton vesel. E cât se poate de normal să-ţi vină greu să ţii ceva în stomac pe timpul primului trimestru. O să fie bine. Aveţi doar grijă să bea cât mai multă apă.

Ochii lui Jax aproape că au ieşit, naibii, din orbite, iar eu aproape că m-am înecat.

— Trei... ce? m-am forţat să întreb.

— Jax, a rostit Tate, cu răsuflarea tăiată, plimbându-şi privirea de la unul la celălalt şi ascunzându-şi zâmbetul cu palma dusă la gură.

— Mă iertaţi, a zis Jax, clătinând din cap şi fixând-o cu privirea pe biata tânără asistentă. Ce naiba aţi spus adineauri?

Fetei i-a picat fisa. Şi-a îndreptat spinarea.

— Of! a exclamat, părând prinsă pe picior greşit. Iertaţi-mă. Am crezut că aţi vorbit cu un doctor.

S-a apropiat încet de pat, îmbujorându-se la faţă.

— E însărcinată? s-a grăbit Jax să întrebe.

Asistenta a încuviinţat, mutând carafa cu apă de pe

masă.

— Da, cam în cinci săptămâni. Din câte mi-a zis cealaltă asistentă, înainte să plece, se pare că nici iubita dumneavoastră nu ştia.

A dat să plece, dar s-a întors din nou spre Jax.

— Şi, încă o dată, vă rog să mă iertaţi. Am crezut că aţi fost informat.

Şi, cu asta, a ieşit din încăpere, iar Jax s-a aplecat spre pat, cu ochii la Juliet. Tate m-a strâns de mână şi, dintr-odată, am simţit nevoia să rămân singur cu ea. Fusese o zi nebună.

Jax a ridicat o mână, a început s-o mângâie pe obraji pe Juliet, după care a atins-o pe pântec, dând impresia că se străduia să asimileze vestea.

— Hai să mergem, i-am zis în şoaptă lui Tate.

Fratele meu avea nevoie să rămână singur cu iubita lui, în clipa aia.

Ţinând-o de mână, am scos-o pe Tate din încăpere şi am condus-o de-a lungul coridorului, până când am găsit o toaletă pentru o singură persoană. După tot haosul din ziua aia, ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că ea avea o cursă în acea seară, simţeam nevoia să fur câteva minute de intimitate cu ea.

Trăgând-o înăuntru după mine, am lipit-o cu spatele de uşă şi am apucat-o cu mâna de ceafa, strivindu-mi buzele de ale ei.

A scos un geamăt, surprinsă, strecurându-şi mâinile pe sub tricoul meu, ca să mă ţină de spinare. Gura îi era atât de caldă, încât m-am apucat să-i muşc buzele, al naibii de înfometat să ajung cu gura pe restul trupului ei.

— Aşadar, a încercat ea să vorbească, printre sărutări, uite un copil cu care să crească surioara voastră, Quinn. Exact cum ţi-ai dorit.

I-am descheiat blugii, i-am lăsat în jos şi i-am apucat

fesele goale în palme, asaltându-i în continuare buzele.

— Te iubesc, am şoptit. Vreau totul cu tine, Tate.

Pe urmă, am îngenuncheat, trăgându-i în jos blugii şi chiloţii, scoţându-i odată cu sandalele. Ea şi-a înfipt degetele în părul meu şi şi-a lăsat capul pe spate, icnind când i-am săltat piciorul pe umărul meu şi am început să-i dezmierd clitorisul cu limba.

— O să ai totul cu mine, a zis, înghiţind lacomă gură după gură de aer. Sunt a ta, Jared.

— Al naibii de clar că eşti, am mârâit, lingând pielea moale şi delicată, sorbind-o neîncetat.

— O, a gemut, privindu-mă de deasupra. Am văzut inelul din camera lui Jax, a mărturisit, cu vocea întretăiată. Ştiu ce s-a întâmplat atunci, când te-ai întors acasă. Mă simt îngrozitor şi nu ştiu dacă aşa ar trebui să mă simt, dar...

În timp ce vorbea, vârful limbii mele tatona intrarea, facând-o să se foiască la contactul cu buzele mele, şi să-şi dorească mai mult.

M-am retras, descriind cercuri cu degetul mare pe clitorisul ei, să-i păstrez excitaţia.

— Am fost zdrobit când a trebuit să plec, i-am explicat. M-am urât pe mine însumi, dar a trebuit s-o fac. Am fost nevoit. Exact la fel cum ai fost tu nevoită să încerci să mergi mai departe şi să trăieşti într-o lume pe care să n-o domin eu tot timpul.

Am apucat-o de fundul ei al naibii de sexy şi am tras-o din nou spre mine, înfulecând-o şi luând-o cu violenţă.

— Jared, a scâncit ea. Şi, deodată: De ce-ai vrut să te însori cu mine?

Ha?

Mi-am lăsat capul pe spate şi i-am văzut disperarea

din ochi, înflăcărați de dragoste, dar înceţoşaţi de dorinţă.

Ridicându-mă, am încolăcit-o cu braţele şi m-am lipit strâns de ea.

— Cum aş fi putut să nu vreau?

Cum era posibil să nu-şi dea seama că era făcută pentru mine?

— Doisprezece ani, am continuat, în care n-am încetat niciodată să te vreau,Tate. Nici măcar pentru o zi n-am fost eliberat de tine.

Mi-am lipit fruntea de a ei, nasul de al ei.

— Vreau totul. Vreau să-ţi termini şcoala. Vreau nunta, cu prietenii şi cu familiile noastre. Vreau casa şi vreau să avem copiii noştri, Tate.

Mi-am apăsat gura pe a ei până când mi-am simţit dinţii înfi- gându-se în buzele ei, pe dinăuntru.

— Şi, dacă tu nu vrei ceva din toate astea sau nimic din ele, am declarat, atunci o să mă plec în faţa hotărârii tale, pentru că, mai presus de orice altceva – am privit-o în ochi –, te vreau pe tine.

Frumoşii ei ochi albaştri s-au umplut de lacrimi, ca zilele ploioase care-i plăceau atâta, iar eu m-am retras puţin, descheindu-mi blugii, niciodată îndeajuns de sătul de ea.

Ridicând-o de coapse, am făcut-o să lunece pe penisul meu, sărutând-o ca să-i înăbuş ţipătul.

înfigându-mă în ea, am şoptit, cu buzele lipite de ale ei.

— Pentru totdeauna, am adăugat.

A închis ochii şi o roşeaţă i-a colorat obrajii.

— Pentru totdeauna, a încuviinţat. După ce rezolvăm o socoteală veche, bineînţeles.

Mi-am ridicat brusc privirea şi am văzut-o arcuindu-şi

buzele, ca şi cum i-ar fi venit o idee.

— O socoteală veche?

— Îhîm, a confirmat ea, rămânând cu ochii închişi. Noi doi avem anumite probleme nerezolvate, JaredTrent.

Fir-aş al naibii!

CAPITOLUL 17 TATE

— Nu înțeleg care-i rostul, a zis Jared, trăgându-și pe cap gluga hanoracului său negru.

Ploaia făcuse ca temperatura să scadă considerabil.

— Simplu, i-am explicat. Ne-am întrecut în două curse, iar eu încă n-am câștigat niciuna. Mai vreau o șansă, înainte de a o lua de la zero.

— Ce tot spui? a ripostat el, trecându-și degetele prin părul șaten și răvășindu-l într-un mod perfect. Ai câștigat-o pe prima dintre ele, acum patru ani.

— Oare?

S-a posomorât, arcuindu-și o sprânceană și părând iritat.

I-am adresat un zâmbet superior, vârând mâna pe geamul deschis din spate al mașinii mele și luându-mi, la rândul meu, hanoracul cu glugă.

— Tate, a zis, apropiindu-se și prinzându-mă cu mâinile de mijloc. Noi doi n-avem nevoie să ne întrecem.

— Ba da, am replicat, lăsându-mi jos piciorul. Asta e ultima mea cursă, Jared.

A tăcut, așa că m-am întors și am ridicat capul spre el, constatând că mă studia. Luându-l de mână, m-am aplecat înapoi în mașină și l-am tras mai aproape, dorindu-mi un pic de intimitate față de mulțimea adunată pe Loop, la câțiva pași mai încolo.

— Noi doi o să avem mereu în comun dragostea pentru mașini, am început, păstrând un ton egal. Și-o să ne distrăm de multe ori conducând și făcând micile noastre giumbușlucuri în anii care vor veni, dar...

Am inspirat adânc, încercând să găsesc cuvintele

potrivite ca să-l fac să înțeleagă.

— În copilărie, am crezut mereu c-o să împart asta cu tine, am mărturisit. De prima dată când mi-ai pomenit despre Loop, pe când aveam zece ani, m-am gândit c-o să fim eu și Jared la curse. Eu și Jared în mașina noastră. Eu și Jared, ca o echipă.

Am înghițit nodul din gât, odată cu visul care, în realitate, nu ajunsese niciodată să se împlinească. Mi-am dres glasul.

— Atunci când ai plecat, a fost ca faza aia, când povesteai despre cum erai pe pistă, pe motocicletă... despre faptul că era singurul moment când eram împreună. Îți amintești?

A rămas nemișcat, studiindu-mă cu prudență. Mi-am dat seama că-l îngrijora faptul c-o să renunț la un lucru pe care-l iubeam, dintr-un motiv greșit.

— Ei bine, am zis, dând din cap, asta a fost Loop pentru mine, de când ai plecat. O modalitate de a fi aproape de tine, în timp ce mă păcăleam singură gândindu-mă c-o să mă ajute să supraviețuiesc fără tine.

Am clătinat din cap, lăsând ochii în jos.

— Nu m-a ajutat, i-am mărturisit. N-am ce glorie să caut aici și n-am niciun interes de a continua în vreun stadiu mai avansat. Medicina e domeniul în care mi-am pus ambițiile și, cu toate că ador să conduc, singurul fel în care mai vreau să fiu pe pista asta, de acum încolo – aici l-am privit în ochi –, e dacă suntem în aceeași mașină.

îmi plăcea să conduc, dar pentru mine nu era o pasiune, așa cum era pentru Jared. Și nu mai voiam să mă bucur de așa ceva fără el.

Mi-am strâns mai tare brațele pe mijlocul lui.

— Știu că sufletul tău e pe pistă, dar eu n-am nevoie de ea și nu-mi trebuie decât dacă stau lângă tine.

E momentul să-mi îndrept energiile spre altceva.

Şi-a plimbat uşor degetele pe obrajii mei, trimiţându-mi fiori pe braţe.

— Dar adori să conduci, a declarat, privindu-mă cu îngrijorare.

— îmi *place,* l-am corectat. *Ador* dacă sunt cu tine.

M-a prins cu degetele de bărbie, ridicându-mi capul, săru- tându-mă şi, în mai puţin de o secundă, mi s-a înfierbântat tot corpul. Adoram gustul lui.

— Aşadar..., am zis, clipind ca să risipesc ceaţa creată de el. E ultima mea cursă şi ultima dată când noi doi o să fim adversari – sau inamici, la o adică – şi vreau să fie cu tine. Cu nimeni altcineva.

A zâmbit dintr-un colţ al gurii.

— Şi ce te face să crezi că n-o să te las să câştigi?

— Pentru că e şi un pariu la mijloc, am ripostat, cu vocea îngroşată de neastâmpăr. Dacă e să câştig, am dreptul să te cer de bărbat de faţă cu toată lumea ăsta.

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a îndepărtat de mine.

— Şi asta o să te facă să te simţi de-a dreptul efeminat în faţa unui public enorm şi a camerelor de filmare ale telefoanelor, am continuat să vorbesc spre spatele lui. Şi o să fie o poveste extrem de interesantă – dacă nu cumva un pic cam prea puţin bărbătească – pe care să le-o spui copiilor tăi, într-o zi. Iar tatăl meu probabil c-o să-şi piardă tot respectul pentru tine, numai că, atunci când o să mă las într-un genunchi, iubitule, o să te topeşti tot şi-o să leşini.

— Dumnezeule mare, s-a văicărit el, întorcându-se cu o mutră de parcă ar fi mâncat ceva stricat. Am impresia că mi-am pierdut un testicul ascultând toate astea. După care s-a întors la loc cu

spatele spre mine, ordonându-mi peste umăr: Nu mă ceri tu pe mine de bărbat.

— Dar, scumpule, am urlat, atrăgându-le atenţia celorlalţi, ţie îţi place când eu fac pe masculul alfa.

Spectatorii au râs, iar eu am zâmbit şi Jared s-a îndepărtat, clătinând din cap, probabil vrând să se salveze ducându-se să-i caute pe Jax şi pe Madoc.

Mi-am încuiat maşina şi mi-am pus hanoracul pe mine, apoi m-am dus spre Juliet, care stătea pe un scaun pliant, lângă maşina lui Jax.

— Cum te simţi? m-am interesat, văzând o pătură din lână şi două sticle cu apă care zăceau pe jos, lângă scaun.

— Cam slăbită, a recunoscut. Dar mă descurc. Jax a vrut să stăm acasă, dar când am auzit c-o să concuraţi şi tu şi Jared, am insistat să venim.

Am ridicat pătura şi am întocmit-o, aşezând-o pe maşina lui Jax.

— Cum a primit vestea? am întrebat, uitându-mă după el şi văzând că Madoc tocmai îi freca ridichea.

— Mult mai bine decât mine, a răspuns oftând. Are o navetă de sticle cu apă în portbagaj şi chiar a pus o pătură pe mine, de parcă n-ar fi vară. Deja a căutat pe YouTube cum se asistă o naştere în caz de urgenţă, motiv pentru care cred că a acceptat ideea destul de repede, a adăugat, râzând.

— Dar tu?

A ridicat din umeri, oftând adânc.

— Eu iau anticoncepţionale. Sau luam, a adăugat. N-am fost niciodată imprudenţi, nici măcar după doi ani de când eram împreună. Categoric nu eram pregătită pentru asta.

A rămas cu privirea fixată undeva şi, urmărind-o, am văzut că-şi studia iubitul. Un zâmbet abia schiţat i-a înfrumuseţat chipul.

— Numai că el mă tot pipăie pe burtă, ca şi cum ar putea deja să-l simtă cum se mişcă, a zis râzând. N-aş fi încercat în ruptul capului să fac un copil acum, dar numai când mă uit la el, dintr-o- dată, abia aştept. Şi chiar o să avem un copil împreună.

M-am aplecat şi am îmbrăţişat-o strâns. îmi făcea plăcere să ştiu că Jax avusese de gând s-o ceară de soţie dinainte să afle despre copil. Văzând că ea încă avea inelarul gol, am presupus c-o să facă o sărbătoare din asta.

Şi, mulţumită neaşteptatei veşti de azi, probabil c-avea să fie mai devreme decât plănuise.

— Toată lumea a venit aici pentru tine, ştii asta, da? i-am zis. Şi Fallon o să rămână însărcinată curând, aşa că n-o să fii singură.

M-a privit dezorientată.

— De unde ştii asta?

— Toate se întâmplă în număr de trei, i-am răspuns oftând. Katherine, tu, la mine nu e cazul, aşa că...

Am râs amândouă, ştiind bine că puteam să fiu eu, dar din moment ce Jax urma să aibă un copil, eram convinsă că Madoc avea să profite de ocazie şi s-o dea pe brazdă pe Fallon.

— Tatum Brandt! a răcnit cineva. Mişcă-ţi fundul încoace!

Am tresărit violent, căutând cu ochii mari prin mulţime. *Ce mama...*[1]*?*

Aruncând o privire spre Juliet, am observat că zâmbea, fiindcă şi ea îi recunoscuse vocea lui Jared.

Rămânând încremenită – pentru că nu răspundeam la numele ăsta, iar el o ştia al naibii de bine –, l-am văzut, în sfârşit, înăl- ţându-se deasupra mulţimii, căţărat pe... ceea ce puteam doar să presupun că era capota maşinii lui.

Şi-a lăsat capul într-o parte, iar spectatorii se uitau când la el, când la mine. Muzica s-a oprit, iar eu i-am urmărit degajatul şi îngâmfatul limbaj corporal, în timp ce vorbea.

— Vrei să te întreci cu mine sau nu? m-a provocat, cu aceeaşi atitudine ţanţoşă şi sfidătoare pe care o uram şi o iubeam pe vremea liceului.

Pulsul mi s-a accelerat şi mi-am încrucişat braţele la piept, începând să înaintez încet spre mulţime.

— Ştii bine că vreau, i-am replicat, cu obrăznicie. De ce te comporţi ca şi cum, dintr-odată, ai avea alte lucruri mai bune de făcut?

— Cu tine? a ripostat. Categoric avem alte lucruri mai bune de făcut.

Publicul a vibrat de hohote la auzul apropoului limpede lansat de Jared, însă eu doar am zâmbit, fără să mă jenez. învăţasem de multă vreme să ripostez pe măsură.

Mi-am rotit privirea prin mulţime.

— Cred că se teme c-o să câştig, nu vi se pare? am întrebat, retoric, şi am auzit cum publicul, amuzat, se întorcea spre el, aştep- tându-i reacţia.

A sărit de pe capotă şi ne-am îndreptat unul spre celălalt prin mulţimea care se dădea deoparte din calea noastră.

— Tu să câştigi? a strigat, batjocoritor. Am concurat aici de două ori mai mult decât tine. Cred că mă descurc să te văd în oglinda retrovizoare, Tatum, a glumit el.

îmi făcea inima să pompeze şi mai repede cu insultele lui sfidătoare, ceea ce-mi dădea o senzaţie de *déjà vu*. Ceea ce, presupuneam, era şi motivul pentru care mă persifla.

Ca să mă stârnească.

Mi-am dus o mână la inimă, cu o falsă compasiune.

— O, iubitule... Nu ţi-a spus nimeni? I-am întrebat, apropiin- du-mă de el, zâmbitoare. Asta e cursa laşului[1], l-am informat. Eu n-o să fiu în spatele tău. N-o să fiu nici lângă tine.

M-am aplecat spre el şi am continuat în şoaptă:

— Eu o să vin peste tine, puiule.

Rânjetul superior i s-a şters de pe faţă, încetul cu încetul, iar eu mi-am stăpânit cu greu imboldul de a izbucni în râs.

Nepreţuit. Fir-ar să fie, ce tare sunt!

Ochii înflăcăraţi ai lui Jared au devenit plini de ferocitate şi au început să-l caute prin preajmă pe fratele lui.

Am pufnit când l-am văzut pe Jax apărând şi dându-şi ochii peste cap.

— Mersi, Tate, a replicat sarcastic. încă nu-l anunţasem.

— Ce tot spune ea acolo? l-a luat la rost Jared, cu o voce dură şi încordată.

M-am străduit să nu zâmbesc. Nu se întâmpla prea des să-l pot lua prin surprindere.

— Ăăă, da, a încercat să se sustragă Jax, pe un ton de scuză. E o probă nouă pe-aici, frate. Porniţi amândoi de la linia de start, dar în direcţii opuse, i-a explicat, trăgând cu ochiul spre mine. Aveţi de parcurs

---

1 Tip de întrecere în care două maşini se îndreaptă una spre cealaltă, amenințând să se ciocnească. Pilotul care virează primul, evitând coliziunea, este numit *chicken (laş)* şi pierde întrecerea.

toată pista până când o să treceţi unul pe lângă celălalt, ceea ce o veţi face pe propriile culoare, a rostit Jax, scrâşnind printre dinţi, anume pentru mine, din moment ce nici eu nu mai făcusem aşa ceva, iar el voia să se asigure că înţeleg.

Am ridicat din sprâncene, cu ochii spre Jared.

— Numai că, la linia de sosire... am început.

— La linia de sosire, a continuat Jax, pe ultima turnantă, trebuie să treceţi printre bariere ca să se considere că aţi terminat cursa.

A arătat spre barierele din plastic, înalte până la mijloc, întrebuinţate uneori în construcţiile rutiere, care erau amplasate în spatele lui astfel încât să marcheze un singur culoar pe pistă.

— Asta înseamnă pe un culoar suficient de lat pentru o singură maşină, a precizat Jax.

— Exact, l-am aprobat, neputând să-mi mai stăpânesc picioarele.

— Cine ajunge primul... a zis Jax dând din cap. în fine, aţi prins ideea.

M-am răsucit pe călcâie, pornind spre maşina mea, iar Jax a suflat într-un fluier, cerând să se elibereze pista.

— Tate! a strigat Jared, vocea fiindu-i înecată în zgomotele mulţimii. Eu nu fac una ca asta!

— Dacă n-o faci tu, i-am strigat peste umăr, o s-o facă altcineva şi n-o să fiu la fel de în siguranţă cu el, aşa cum o să fiu cu tine, nu-i aşa?

Mi-am descuiat maşina şi m-am urcat în ea.

— Eşti ca un copil răzgâiat! l-am auzit mârâind din mijlocul mulţimii.

Am scos capul pe fereastră, aplecându-l într-o parte.

— Te iubesc, am replicat, tachinându-l.

Şi slavă Domnului că n-a mai vrut să continue duelul verbal. După ce a mai şovăit doar o clipă, a clătinat din

cap, cu o înfăţişare de om înfrânt, apoi s-a întors şi s-a dus spre maşina lui, care aştepta deja pe pistă.

Maşina lui Jared era o bijuterie, şi toată lumea fusese călare pe ea încă de când ajunseserăm aici.

Răsucind cheia în contact, am ambalat motorul şi mi-am ridicat mâinile, strângând volanul, străbătută de fluxul fierbinte al adrenalinéi din sânge.

Mulţimea se dispersase, fie îndepărtându-se pe margini, fie prin gradene. Am deblocat frâna de mână, îndreptându-mă spre pistă. Rotindu-mă o sută optzeci de grade, m-am oprit lângă Jared, în direcţia opusă.

— N-ai lăsat-o niciodată mai moale cu mine, i-am zis, pe un ton serios. Nu te abţine nici acum.

A rămas cu privirea fixată în faţă, spre parbriz, evident detestând ceea ce voiam de la el.

Întinzând mâna, am dat drumul la muzică, tare, după care mi-am strâns părul, legându-l în coadă.

Abia atunci şi-a întors ochii spre mine şi un zâmbet i s-a furişat pe faţă când, la rândul lui, a întins mâna şi a pornit muzica.

— Bun-venit tuturor! s-a auzit în difuzoare vocea lui Zack.

M-am uitat şi i-am văzut pe Madoc şi pe Falion stând în tribună, în timp ce Jax şi Juliét traversau pista prin faţa maşinii mele, ducându-se şi ei într-acolo.

Cei din public, o amestecătură de elevi de liceu şi de prieteni de demult, şi-au scos telefoanele şi au început să filmeze. Mulţi dintre ei erau informaţi de povestea dintre mine şi Jared, aşa că aveau un interes legitim să ne urmărească micul spectacol.

Jared a schiţat un zâmbet, iar eu nu-mi mai puteam stăpâni bâţâiala piciorului, în timp ce nerăbdarea îmi trimitea fiori în sus pe şira spinării.

Ştia că-mi plăcea felul în care mă privea şi încerca să

mă descumpănească. Mă rog, poate că n-o făcea intenționat, dar, oricum.

— Aceștia doi, a început Zack, făcând să bubuie difuzoarele, n-au nevoie de nicio prezentare. E cea mai mare confruntare între doi rivali din câte am avut vreodată aici, ei mereu au produs scântei pe Loop.

Publicul a început să ovaționeze, iar eu mi-am verificat schimbătorul, ca să mă asigur că eram în viteza întâi.

— Jared și Tate? a continuat Zack. Mult noroc!

Spectatorii au ovaționat din nou și am oftat din rărunchi când

Jared și-a ridicat geamul. Am făcut și eu același lucru, dând volumul mai încet, pentru moment.

— Pe locuri! a răcnit Zack.

Din poziția în care mă aflam, nu puteam să văd luminile de semnalizare.

— Fiți gata! am auzit, în timp ce înghițeam în sec, ca să-mi domolesc uscăciunea din gură.

Am apăsat amândoi pe accelerație, prea surescitați ca să ne mai putem stăpâni.

— Start!

Urletul mi-a sfredelit timpanele. Atât eu, cât și Jared am demarat, îndepărtându-ne cu toată viteza unul de celălalt, scrâșnetul cauciucurilor făcând ca publicul să aclame și mai zgomotos.

Am trecut într-a doua și apoi într-a treia, câștigând viteză repede și constant. Mă îndepărtam tot mai mult de Jared, dar, aruncând o privire în oglinda retrovizoare, m-am mirat constatând că nu vedeam să se mărească distanța dintre noi. Aproape că o simțeam pe piele.

Ca doi magneți.

Luminile de frână i s-au aprins și am strâns mai tare volanul între degete, văzându-l cum apare după

următoarea turnantă.

Fir-ar săfie.

Trântindu-mi piciorul pe accelerație, am trecut direct într-a cincea, sărind cu totul peste a patra și derapând la viraj. Porcăria la mașina mea era că avea cu vreo sută cincizeci de kilograme mai mult decât a lui, așa că el putea să manevreze mai repede și mai ușor.

Trecând la loc într-a treia, am apăsat pedala, m-am năpustit înainte și am dat iar într-a cincea, apoi într-a șasea. Puternicul bolid al lui Jared parcă era o rachetă care împroșca apa de ploaie de pe pistă, gonind spre următorul viraj.

Mi-am încordat mușchii coapselor, simțind un fior care mi se strecura prin măruntaie.

Al naibii de sexy putea săfie! N-aveam cum să-l văd prin geamurile lui fumurii, dar tot izbutea să mă excite.

Luând următorul viraj, m-am năpustit înainte, rămânând pe culoarul din dreapta, în timp ce Jared s-a repezit spre mine; am izbucnit în râs când a trecut pe alături.

Adoram să mă întrec cu el. Mereu simțeam valul de adrenalină și, cu oricine altcineva aș fi concurat, nu m-aș fi simțit atât de bine.

Un fior rece mi-a străbătut pielea, deși aveam hanoracul pe mine, dar n-am ezitat să țâșnesc pe următorul viraj, repezindu-mă mai departe.

Nu-mi doream să înving, nici nu simțeam nevoia, dar îmi doream întrecerea asta cu el.

Muzica mi s-a oprit și, pe ecranul tactil, am văzut că-mi suna telefonul.

— Da? am răspuns.

— Ce-o să se-ntâmple dacă învingă? a întrebat Jared, dezmier- dându-mi pielea cu vocea lui catifelată.

Am șovăit, neștiind sigur ce să-i răspund.

— Păi..., am zis, bâjbâind după cuvinte. Păi, probabil o să am încredere c-o să-mi dai mereu tot ce ai mai bun.

A tăcut preţ de câteva clipe şi am auzit urletele mulţimii.

— Şi dacă pierd? a întrebat, cu o voce neobişnuit de tristă. O să mai ai încredere c-o să-ţi dau mereu tot ce am mai bun?

Mi s-a pus un nod în gât şi am clipit ca să-mi opresc lacrimile apărute brusc.

— Jared, am zis, muşcându-mi buzele ca să nu izbucnesc în plâns.

Voia să ştie dacă aveam încredere în el.

— Nu pot să-ţi garantez c-o să mă trezesc în fiecare zi sută la sută funcţional, Tate, a mărturisit. Nimeni nu poate.

I-am auzit tonul schimbându-se în timp ce se străduia să ia ultimul viraj şi am trecut într-o treaptă inferioară de viteză, negociind şi eu virajul, cu volanul amenințând să intre în mine în timp ce derapam.

— În schimb, a continuat, răsuflând greoi din cauza efortului, pot să-ţi promit c-o să te pun mereu pe primul loc.

— Atunci dovedeşte-o, l-am îmboldit, pe un ton gânditor. Ridică-te la înălţimea provocării mele.

Am trecut într-a cincea şi apoi într-a şasea, văzându-i farurile în faţa mea.

Asta era. Unul din noi urma să treacă printre bariere, iar celălalt avea să fie forţat să aleagă culoarul exterior, iar el se juca în clipa aia cu mintea mea şi eu nu voiam decât să-şi vadă de concurs.

— Tate... a zis cu o voce ezitantă.

— Jared, taci şi dă-i bătaie, am insistat. Eşti tu. Eşti numai tu. Eşti singurul care mă provoacă, aşa că, provoacă-mă! Nu te reţine. Am încredere în tine.

Am strâns şi mai tare volanul, încruntându-mă şi apăsându-mă cu spinarea de spătar.

Hai, hai, hai...

Ţâşnind spre linia de sosire, am apăsat pedala până la podea, văzându-l cum se năpusteşte înainte, şarjând amândoi spre culoarul marcat de bariere.

— Tate! a răcnit.

— Hai! am urlat.

Jax trasase linii pe pistă, indicându-le piloţilor ultima şansă de ieşire, numai că, judecând după distanţă, ştiam că el o să intre.

Şi eu aveam să intru şi nu voiam ca Jared să încetinească. *Dă-mi totul!*

Ţineam strâns volanul, cu braţele ca două bare din oţel, inspiram precipitat, iar inima îmi bătea ca un ciocan pneumatic.

— Ce naiba! a înjurat Jared, năpustindu-se drept spre mine. Tate, opreşte-te!

Maşina lui, maşina mea, un singur culoar, drept unul spre celălalt, barierele peste trei secunde... două... una... şi...

Nu!

Am scos un ţipăt, smucind volanul spre dreapta, cu toţi muşchii cuprinşi de un coşmar al suferinţei, dându-mă deoparte din calea lui şi trecând pe după bariere, aproape scâncind de frică şi cris- pându-mă.

Doamne, Dumnezeule!

Am lăsat aerul să mi se reverse din plămâni, răsuflare după răsuflare, privind iute de mai multe ori în spate ca să văd că şi el o luase pe după bariere.

Renunţase. La fel ca mine.

Fir-ar săfie! Am lăsat capul în jos, îngrozită de ceea ce fusese cât pe ce să se-ntâmple, încetinind şi oprind maşina.

Clătinând din cap, înspăimântată şi uşurată în acelaşi

timp, mi-am dat seama de ironia situaţiei.

Mă pusese pe primul loc. Exact aşa cum promisese.

Publicul a început să coboare pe pistă; am coborât şi eu din maşină, cu picioarele tremurânde şi slabe.

— Eşti de-a dreptul nebună! l-am auzit urlând, în timp ce-şi croia drum prin mulţime. Aia de la Stanford ştiu cât eşti de nesăbuită?

Mi-am îndreptat spinarea, dar mi-am ferit privirea, simţind o umbră de remuşcare. Avea tot dreptul să fie nervos. Il zăpăcisem, cerându-i să-mi dea tot ce avea mai bun, ceea ce, în acelaşi timp, ne-a pus pe amândoi în primejdie. Ce m-aş fi putut aştepta să aleagă? Numai că, înainte să am măcar şansa de a-mi cere iertare, mi-a azvârlit o cutiuţă.

— Ia de-aici!

Mi-am întins mâinile ca s-o prind.

— Deschide-o, mi-a poruncit.

Am examinat din ochi cutiuţa cilindrică din piele şi am ştiut imediat despre ce era vorba.

El a rămas cu câţiva paşi mai în urmă, dar mulţimea ne-a înconjurat şi i-am văzut pe prietenii noştri făcându-şi loc spre primul rând al publicului.

Am făcut ce-mi ceruse şi am deschis-o, scoţând la iveală inelul din platină cu diamant cumpărat pentru mine. Din rândurile privitorilor au izbucnit exclamaţii şi chiar ţipete, probabil din partea elevelor de liceu cărora brutalitatea lui li se părea atrăgătoare.

Am zâmbit cu jumătate de gură, privindu-i sprâncenele încruntate.

— Prin urmare, aşa ştii tu să faci o cerere în căsătorie? l-am întrebat, pe un ton sever. Pentru că eu cam am o problemă cu inelele care mi se aruncă în faţă, precum şi cu faptul că nu îngenun- chezi, aşa cum ar aştepta tatăl meu din partea ta.

I-am privit în treacăt pe Jax şi pe Madoc, ultimul

râzând cu poftă, după care am continuat:

— Nu că m-aş fi aşteptat ca Jared să îngenuncheze – ştiu că nu e genul –, dar mă aşteptam naibii să facă un efort şi...

Am lăsat ochii în jos şi l-am văzut pe Jared, stând într-un genunchi în faţa mea.

— O! am exclamat în şoaptă, după care am tăcut.

Din mulţime s-au putut auzi câteva pufnete; l-am lăsat să-mi ia mâna într-a lui, în timp ce-mi zâmbea, privindu-mă de jos.

Inima îmi bătea cu putere, iar fluturii îmi roiau în stomac.

— Tate, a zis.

Vorbea lent, privindu-mă în ochi într-un fel încă atât de caracteristic băiatului cu care am copilărit, dar mult mai potrivit bărbatului pe care ajunsesem să-l iubesc.

— Eşti întipărită pe tot trupul meu, mi-a zis în şoaptă, astfel încât să auzim numai noi doi. Tatuajele nu pot fi şterse niciodată. Eşti stăpână pe inima mea şi nu poţi să fii vreodată înlocuită.

Am strâns din buze, străduindu-mă să-mi păstrez stăpânirea.

— Nu simt că trăiesc decât atunci când sunt cu tine, a continuat el, şi-ţi cer să-mi dai inima ta, iubirea şi viitorul, a adăugat, apoi a zâmbit. Vrei, te rog, să fii soţia mea?

Bărbia a început să-mi tremure, pieptul mi s-a zguduit şi nu m-am mai putut stăpâni. Mi-am ascuns zâmbetul cu palma şi am lăsat lacrimile să-mi cadă.

Lumea din jurul nostru a izbucnit în aclamaţii; i-am mângâiat obrazul în timp ce se ridica şi mă lua în braţe, desprinzându-mă de sol.

— Ei, uite, aşa mai zic şi eu cerere în

căsătorie, am încercat să glumesc, cu toate că încă tremuram.

— Atunci, ai de gând să-mi răspunzi?

— Da, am zis, râzând şi dând frenetic din cap. Da, vreau din toată inima să fiu soţia ta.

După ce-am plecat de pe Loop, am evadat.

Numai noi doi, la restaurantul Mario, pentru o cină târzie, după care, acasă. Nu mai reuşeam să-mi ţin în frâu vibraţiile din piept.

Cred că a fost cea mai fericită zi din viaţa mea.

Jared îmi strecurase inelul pe deget şi mă ţinuse în braţe, după care îl sunase pe tatăl meu, pe Skype, de pe telefonul lui.

Din câte se părea, el îi ceruse încuviinţarea tatălui meu de acum un an şi jumătate şi, după cum era de aşteptat, tata nu obişnuia să vorbească despre problemele altora sau să se amestece în situaţii în care ştia că era mai bine să stea deoparte. Am mai descoperit, cu ocazia asta, că tot de-aia nu acceptase nicio altă ofertă pentru casă. Ştiuse că Jared o să se întoarcă, până la urmă, acasă.

Mi-am ridicat privirea spre Jared, lăsându-mi capul pe braţul cu care-mi înconjurase gâtul.

— îmi pare rău pentru copac, i-am zis, simţind remuşcări în timp ce stăteam chiar pe mijlocul trunchiului, între picioarele lui şi rezemată de pieptul lui.

— Ştiu, mi-a răspuns cu blândeţe. O să se vindece. Toate se vindecă, odată cu timpul.

Privind în jos, am studiat inelul, fericită să-i simt greutatea pe deget. Mai erau foarte multe lucruri de pus la punct – găsirea unei locuinţe pentru perioada în care aveam să fiu la facultate, cariera lui –, dar astea erau

mărunţişuri, dacă ne gândeam la câte îndurarăm ca să fim împreună. Două lucruri ajunsesem să ştiu cu certitudine despre viaţă: că aproape nimic nu iese exact aşa cum îţi plănuieşti, dar şi că nu pot să fiu fericită decât dacă-l am pe el lângă mine. N-aveam de ales.

— Dacă nu-ţi place, putem să-l schimbăm, mi-a zis el.

— Nu, îmi place la nebunie, e perfect, l-am asigurat, după care am zâmbit. E noul meu „colac de salvare".

Jared a pufnit, amintindu-şi de „colacele mele de salvare" din perioada liceului. Lucrurile pe care aveam mereu grijă să le iau cu mine când ieşeam din casă, doar pentru eventualitatea în care aş fi avut nevoie să scap de el.

S-a aplecat şi m-a sărutat pe păr.

— De-abia aştept să mă căsătoresc cu tine, mi-a şoptit, iar eu m-am vârât cu nasul în pieptul lui, simţind că-l iubesc atât de mult.

Nici eu nu mai puteam să aştept.

CAPITOLUL 18 JARED

DUPĂ TREI LUNI

— Las-o odată, m-am răstit, smucindu-mă din mâinile lui Madoc, care-şi făceau de lucru cu cravata mea.

— Dar e strâmbă, a protestat, trăgând de ea. Şi arată ca naiba.

M-am dat bătut, rămânând nemişcat şi străduindu-mă să nu
mă simt speriat de faptul că un alt bărbat îmi potrivea cravata.

Costumul meu era în întregime negru, evident, dar îi adăuga- sem şi-o vestă, pentru mai mult efect.

Madoc s-a aplecat spre mine, ajungând cu gura la câţiva centimetri de a mea.

— Mmmm, ce bine miroşi, a murmurat.

M-am smucit înapoi, crispat.

— Dă-te de pe mine, am mormăit, împingându-l, iar el s-a îndoit de mijloc, înroşindu-se la faţă de cât de tare râdea.

Jax s-a repezit spre mine, zâmbind.

— A venit şi ea, m-a informat.

Un zâmbet mi-a apărut pe faţă, dar l-am ascuns imediat. Apu- cându-mă de ceafa cu o mână, am lăsat capul în jos şi am încercat să-mi readuc pulsul la normal. Ce naiba, să-mi readuc temperatura la cea normală, mai bine zis. Simţeam cum îmi curgea transpiraţia pe spinare, chiar dacă era sfârşit de septembrie şi vremea începuse deja să se răcorească.

Mi-am rotit privirea peste iaz – iazul nostru cu peşti – concentrând-o pe micuţa cascadă confecţionată manual,

cu micii ei torenţi revărsându-se peste pietre, şi mi-am amintit cum stătea ea aici, în copilărie.

Atunci fusese momentul în care am crezut că am pierdut-o, când aveam paisprezece ani, aşa că, vrând să ne asigurăm că nicio amintire nepotrivită nu va mai pune vreodată stăpânire pe noi, am convenit amândoi să fie tocmai acesta locul în care să ne căsătorim.

Era locul de pornire pentru noi amintiri şi pentru noi aventuri.

Jason şi Ciaran, tatăl lui Fallon, care-l angajase pe fratele meu pentru un timp şi devenise, într-un fel, parte din familie, stăteau deoparte, conversând degajaţi, ceea ce era surprinzător, dat fiind faptul că activau în tabere opuse sub aspectul legal. Mama – strălucind de bucurie şi de o nou-descoperită energie – stătea pe o bordură, cu Quinn în braţe, în timp ce Pasha se postase la marginea iazului, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, argintiu cu negru, care o făcea să bată la ochi ca un deget umflat.

Lucas, „frăţiorul mai mic" al lui Madoc, se juca pe telefon, iar mama lui Lucas şi domnişoara Penley – sau Lizzy, aşa cum aveam voie să-i spunem acum, ceea ce eu refuzam, fiindcă mi se părea ciudat – gângureau aplecate deasupra surioarei mele.

James, tatăl lui Tate, şi proaspăta lui logodnică, îşi cumpăraseră o casă undeva între Chicago şi Shelburne Falls, un loc potrivit pentru o navetă uşoară, care să nu perturbe serviciul niciunuia dintre ei. Îşi planificaseră ceremonia pentru vara anului viitor.

Juliet, Fallon şi James erau, toţi, cu Tate, presupuneam, în timp ce Madoc şi Jax mă însoţeau pe mine.

— Ştii, nu e nevoie să faci chestia asta, mi-a zis Madoc, po- trivindu-şi propria cravată. Jax e fratele tău. E normal să-ţi fie alături la nunta ta.

— Şi tu eşti fratele meu, i-am atras atenţia lui Madoc, în timp ce-l priveam pe preot apropiindu-se. Nu pot să aleg între voi doi, la fel cum nici Tate nu poate să aleagă între Fallon şi Juliet.

Când a trebuit să-i comunicăm preotului numele cavalerilor de onoare şi a domnişoarelor – sau doamnelor – de onoare, n-am stat niciunul pe gânduri. Fallon şi Juliet pentru ea, Jax şi Madoc pentru mine.

— Ştii că puteam să facem asta acasă la mine, îmi propusese. E loc destul în curte, şi nu mai aveaţi nevoie să vă restrângeţi lista invitaţilor.

— Am restrâns-o fiindcă aşa am preferat, îl corectasem eu, nu din necesitate. Eu şi Tate am vrut ceva restrâns şi intim, îi explicasem, ştiind că el avea înclinaţie spre amploare şi fast. Şi ne-am dorit să fie aici, adăugasem.

— Bine, zisese el, acceptându-mi raţionamentul şi lăsând baltă subiectul.

Cu toate că Madoc făcuse o nuntă improvizată, într-un bar, nu cred că regretase asta nici măcar pentru o clipă. O iubea pe Fallon şi amândoi nu-şi doriseră decât să se căsătorească. Restul nu mai conta.

Eu şi Tate aşteptaserăm un pic mai mult decât el şi Fallon, dar nu foarte.

Ne petrecuserăm ceea ce mai rămăsese din vară între Shel- bume Falls – relaxându-ne împreună cu prietenii şi bucurându-ne de familiile noastre – şi California, căutând un apartament aproape de Stanford şi lucrând în atelierul meu.

După începerea anului universitar, Tate se instalase în casă, iar eu făceam naveta până la ea ori de câte ori era posibil. Data şi detaliile nunţii fuseseră deja stabilite, aşa că nu mai aveam de făcut decât un zbor dus-întors.

De Crăciun, aveam planificat să ne petrecem aici o săptămână, cu familiile, apoi încă o săptămână închişi într-o căbănuţă din Colorado, ca o lună de miere întârziată. Tate îşi pusese în minte să schiem.

Da, vezi să nu.

Numai când mă gândeam la ea, umblând prin căsuţa confortabilă, îmbrăcată cu nimic altceva decât un pulover lung, care să-i lase la iveală picioarele frumoase, în lumina flăcărilor din cămin...

Poate c-o să şi schiez. Dac-o să se poarte foarte frumos.

După ceremonia de azi, avea să urmeze un mic dineu privat, apoi să ne ducem acasă la noi: deja ne distram, punând la cale ceea ce voiam să renovăm, pe viitor, când devenea posibil să ne stabilim aici.

— Sper că n-ai invitat o grămadă de oameni acasă la tine, diseară, pentru petrecere, nu-i aşa? l-am întrebat pe Madoc, săge- tându-l cu o privire încărcată de subînţelesuri.

Ştiam că adoră petrecerile şi abia aşteaptă un pretext ca să mai organizeze una. Cu toate astea, a făcut o mutră ofensată.

— Bineînţeles că nu, a răspuns, după care şi-a ridicat bărbia şi şi-a îndreptat spinarea. Hai, băiete!

Am întors capul şi, când am auzit că începea muzica, pulsul mi-a luat-o razna – zvâcnindu-mi pe sub piele ca o mitralieră – şi am încercat să-mi concentrez privirea pe cărarea de lângă stânci. De unde ştiam că urma să vină ea.

Patru violoncelişti se instalaseră deasupra noastră, pe un platou din piatră, şi interpretau acum varianta trupei Apocalyptica după „Nothing Else Matters", şi totul mă durea când priveam înjur. În sensul bun, cred. Pur şi simplu, îmi doream dureros de mult s-o văd.

Juliet şi-a făcut apariţia prima, îmbrăcată cu o rochie roz-des- chis, lungă până la genunchi, cu părul revărsat în jurul ei; l-am auzit pe fratele meu inspirând brusc. Mica protuberanţă a sarcinii era vizibilă pe sub rochia cu talie înaltă, dar arăta grozav, fiindcă scăpase de greţurile ei matinale.

Fallon a urmat-o îndeaproape, într-o rochie gri, croită la fel ca a lui Juliet, cu părul coafat în lungi cârlionţi; am surprins-o făcându-i cu ochiul lui Madoc înainte de a se opri alături de Juliet, de cealaltă parte a pastorului.

Privirea mi-a zburat din nou dincolo de stânci, rămânând lipită acolo. N-o mai văzusem pe Tate de mai bine de douăzeci şi patru de ore, deoarece prietenii noştri consideraseră că, ţinându-ne despărţiţi, ziua nunţii urma să devină mai specială. Doar că eu nu mai suportam să aştept.

Aşteptasem atâţia ani.

A apărut, în sfârşit, la braţ cu tatăl ei, şi am zâmbit, surprin- zându-i privirea.

— Ce frumoasă e! l-am auzit zicând pe Madoc.

Am răsuflat prelung, simţind că mă usturau ochii şi mă strângea ceva de gât.

Am clipit, ca să-mi stăpânesc lacrimile, şi am strâns din dinţi, făcând tot posibilul ca să-mi păstrez autocontrolul.

— Uită-te la ea şi-atât, bine? mi-a şoptit Jax. Priveşte-o în ochi şi o să fie bine.

Mi-am înghiţit nodurile din gât, pe care le simţeam ca pe nişte gheare, şi mi-am ridicat din nou privirea spre ea, zărindu-i bucuria şi seninătatea întipărite pe toată faţa.

Dar eu de ce mă simţeam atât de suferind?

Nu fusese niciodată mai frumoasă.

Rochia ei fără bretele avea un decolteu în formă de inimioară – nu mă întrebaţi acum de unde ştiu şi tâmpeniile astea –, cu pietre preţioase sclipitoare pe corsaj, scoţându-i în evidenţă strălucirea delicată a pielii gâtului şi braţelor. Partea de jos a străvechii rochii albe era din mai multe straturi de tul, până la glezne. Chiar dacă rochia era frumoasă, nu-mi păsa de toate micile ei detalii şi zorzoane. Tot ce ştiam era că-mi strivea inima, arătând ca un vis care era numai al meu.

Părul îi atârna pe umeri, perfect aranjat în bucle largi, iar machiajul discret îi sublinia absolut toate trăsăturile. Privind în jos, am zărit o pereche de Chucks albi ieşindu-se de sub rochie în timp ce mergea şi nu m-am putut abţine să nu râd în sinea mea.

S-a apropiat, fără să-şi ia ochii de la mine, iar tatăl ei, după ce a sărutat-o pe obraz, mi-a dat-o în primire.

Ştiam că nu se mai practica aşa ceva – un tată să-i predea unui bărbat responsabilitatea de a avea grijă de fiica lui –, dar, pentru mine, însemna ceva.

Şi nu mă îndoiam câtuşi de puţin că şi ea urma să aibă tot atâta grijă de mine ca şi eu de ea.

I-am prins mâna într-a mea şi l-am simţit pe James apucân- du-mă de braţ, cu un gest liniştitor, înainte de a se da deoparte.

Mi-am ridicat privirea spre pastor, făcându-i semn din cap să-i dea drumul.

— Aţi putea să vă grăbiţi? l-am îmboldit, făcându-i pe Madoc şi pe Jax să izbucnească în râs, de-o parte şi de cealaltă a mea.

Nu voiam să fiu nepoliticos, însă Tate era ca o mâncare pe care mă obligau s-o privesc, când eram lihnit de foame.

Pastorul mi-a zâmbit şi a deschis catastiful, ca să înceapă.

Mi-am lăsat ochii spre Tate, abia auzindu-i cuvintele.

— Te iubesc, am şoptit.

Şi eu te iubesc, a mimat ea din buze, zâmbind.

Lumea din jurul nostru asculta micul discurs al pastorului despre iubire şi comunicare, despre încredere şi îngăduinţă, însă eu nu-mi puteam dezlipi privirea de Tate nici măcar pentru o clipă.

Nu că n-am fi avut nevoie să ascultăm. Eram conştienţi de faptul că nu le ştiam pe toate şi că aveam să ne certăm. Învăţaserăm prea multe lecţii aspre, ca să mai repetăm greşelile.

Dar nu puteam să nu mă uit la ea. Era o zi de-a dreptul perfectă.

Preotul mi-a dat mâna ei, Jax i-a întins verighetele, iar el mi-a înmânat-o pe a lui Tate.

I-am strecurat-o pe deget, dar numai până la jumătate, începând să vorbesc numai pentru ea:

— Ca prietenă, mi-ai plăcut, am zis în şoaptă. Ca adversară, te-am râvnit. Ca luptătoare, te-am iubit, iar ca soţie a mea – atunci i-am împins verigheta până la capăt – te păstrez.

I-am strâns mâna într-a mea.

— Pentru toată viaţa, i-am promis.

Lacrimi tăcute i s-au scurs pe obraji şi a zâmbit, chiar dacă pieptul i se zguduia. Luând verigheta din mâna preotului, mi-a strecu- rat-o pe deget.

— Prima dată când ai plecat de lângă mine, am fost distrusă, mi-a zis, referindu-se la atunci când aveam paisprezece ani. Iar a doua oară când m-ai părăsit, am fost sfidătoare. Dar regret amândouă momentele, a mărturisit, păstrând un ton scăzut. Totdeauna m-am luptat cu tine, în loc să mă lupt pentru

tine, şi dacă îmi iau angajamentul să fac ceva altfel, pentru tot restul vieţilor noastre, Jared – a tras scurt aer în piept, întărindu-şi vocea –, atunci o să am grijă ca tu să ştii totdeauna c-o să mă lupt pentru tine.

A clipit des, ocazie cu care alte lacrimi i s-au scurs pe obraji.

— Pentru toată viaţa, a încheiat.

Ştiam asta, nu mai aveam nevoie să mi-o spună, dar tot m-am simţit bine auzind-o. Mi-a fost greu în copilărie. Să fiu copil şi să n-am pe nimeni pe care să mă bazez, asta mi-a schimbat viaţa. Şi pe-a ei. Ştia cât de multă nevoie aveam de ea.

L-am scutit de osteneală pe pastor şi am apucat mireasa cu o mână de ceafa, trăgând-o spre mine ca s-o sărut.

Incolăcindu-i mijlocul cu celălalt braţ, i-am strâns trupul într-al meu şi mi-am sărutat soţia mai mult timp decât era necesar, pier- zându-mă în gustul şi în mirosul ei, abia apoi retrăgându-mă puţin şi sprijinindu-mi fruntea de a ei.

Hohote de râs şi chicoteli au izbucnit în jurul nostru, dar nu mi-a păsat. Aşteptasem destul, după părerea mea.

După ceremonie, Madoc m-a bătut cu palma pe umăr în timp ce ne îndreptam cu toţii spre maşini.

— Merg eu primul, mi-a zis, fără să-mi dau seama ce avea de gând.

Aveam o grămadă de maşini pentru toată lumea, dar nu vedeam niciun motiv pentru care să facem un alai.

Dar în fine.

M-am urcat în limuzina neagră în urma lui Tate, am închis portiera şi i-am dat indicaţii şoferului să meargă după GTO. Pe urmă, el a ridicat geamul despărţitor, ca să ne ofere intimitate, iar eu n-am mai pierdut timpul şi mi-am săltat-o pe Tate pe genunchi.

I-am ridicat rochia ca să mă poată încăleca şi biata fată s-a pomenit învăluită de un nor de tul, ca un petic de nisip mişcător. Abia dacă i-am mai văzut faţa.

— Chiar îmi place mult rochia asta, i-am zis, strecurându-mi mâinile spre coapsele ei mătăsoase, dar e o adevărată pacoste.

Am prins-o de şolduri şi am tras-o spre mine ca s-o sărut, fără să mă sinchisesc de faptul că-mi răvăşea părul, pe care mama mă pusese să mi-l aranjez la perfecţie.

Limuzina a luat-o din loc, după GTO şi urmată de toate celelalte.

— Ceremonia asta m-a excitat, am mărturisit, strecurându-mi degetele pe sub chiloţii ei. O să mă laşi să trec chiar acum la fapte? am întrebat-o în glumă.

Şi-a frecat nasul de gâtul meu, sărutându-mă şi jucându-se cu mine şi – am închis ochii, gemând – *naiba să-l ia de dineu.* Noi aveam nevoie de o cameră.

Numai că de afară s-a auzit zgomot de claxoane, iar Tate s-a ridicat puţin şi a privit pe geam.

— Ce naiba mai e şi asta? a răsuflat, lunecând de pe genunchii mei.

Am tresărit, fiindcă penisul îmi crescuse dureros de mult în pantaloni.

Privind şi eu pe geam, l-am lăsat imediat în jos, când am văzut strada plină de toţi prietenii noştri. De toţi cei care nu fuseseră invitaţi la ceremonie, fiindcă fusese

rezervată numai familiei.

Ce-i asta?

Claxoanele urlau, oamenii fluierau, ba chiar le-am observat pe câteva dintre fostele colege de la atletism ale lui Tate aplaudând.

Cu toate că era o surpriză, mi s-a părut oarecum emoţionant să-i văd pe cei alături de care am crescut împărtăşind momentele astea cu noi.

— O, doar nu le-a..., a şuierat Tate, gândindu-se exact la acelaşi lucru ca mine.

Madoc.

Le spusese tuturor.

Şi, dacă tot vorbeam despre lup...

Am scos capul pe geam, observând că Madoc întorsese maşina şi acum trecea pe lângă noi, zâmbind cu gura până la urechi.

— Am minţit, a recunoscut, mult prea mândru de sine. E petrecerea naibii acasă la mine!

După care a plecat, râzând în hohote.

Tate a făcut ochii mari şi s-a întors spre mine, clătinând din cap, amuzată.

Toată lumea asta avea să fie prezentă, din câte se părea.

Am ridicat geamul la loc şi Tate s-a căţărat din nou pe genunchii mei, suspinând.

— Are multe camere, a glumit, cu buzele lipite de ale mele, căutând să vadă partea plină a paharului. Camere berechet, în care să ne pierdem.

Atunci m-am aplecat spre ea, luându-i în stăpânire buzele, în timp ce-mi smulgeam haina de pe mine.

— Cui îi mai trebuie cameră?

CAPITOLUL 19 TATE

DUPĂ UN AN

— Ar fi cazul să te potoleşti, m-a apostrofat Pasha, care stătea lângă mine. E ultima lui cursă, aşa că nu te mai foi atât.

Mi-am lungit gâtul, continuând să-mi mişc mâinile în timp ce-l vedeam pe Jared şerpuind pe toate meandrele pistei, şi chiar detestam să văd cum arăta motocicleta lui, de parcă ar fi fost cât pe ce să se răstoarne, atunci când se apleca pe viraje.

— Nu pot, am răspuns, cu vocea sugrumată, vârându-mi unghia degetului mare în gură. Nu pot să suport să-l văd acolo.

Stăteam toţi într-o parte, pe margine – Pasha, Madoc, Jax, Juliet, Fallon şi eu – din fericire, nefiind nevoiţi să stăm în tribună, cu gloata, dar, din nefericire, neavând o vedere prea grozavă. Mama şi tatăl vitreg al lui Jared erau acolo, iar Addie, menajera lui Madoc, era la hotel, cu Quinn şi cu Hawke, bebeluşul lui Juliet. Circuitul de viteză din Anaheim era înţesat de fani, dornici să asiste la ultima cursă din cariera lui Jared; chiar dacă el avea să ducă dorul curselor, ne hotărâserăm că era nevoie să-şi concentreze întreaga atenţie asupra afacerii lui,JT Racing.

Îşi crease legături foarte bune cât stătuse aici, aşa că, în timp ce eu îmi terminam facultatea – când aveam s-o termin –, era foarte încrezător în posibilitatea de a-şi transfera afacerea acasă, cu tot cu clientelă.

Penelope
Douglas

— Şi ar putea să fie de rău, dacă va trebui să se îngrijoreze că ai tu emoţii, a comentat Pasha. Lasă-l să se bucure de cursă.

Am încercat, dar cursele de motociclete îmi întindeau totdeauna nervii la maximum. Maşina, măcar, îi oferea un fel de protecţie. Ca o armură. Cu motocicleta nu era aşa, iar alergătorii se împărţeau în două categorii: cei care suferiseră accidente şi cei care aveau să sufere accidente.

Era doar o chestiune de timp. Iată de ce eram în culmea fericirii fiindcă Jared se hotărâse să se retragă.

— N-am nimic, i-am zis, minţind. Doar mi-e cam greaţă.

Fallon s-a apropiat şi mi-a cuprins umerii cu braţul, încercând
să mă liniştească.

— Bere, vă rog! a strigat Pasha către tribună; întorcând capul, am văzut-o îndreptându-se spre unul dintre tipii care vindeau prin gradene. Vrei şi tu? m-a întrebat, privindu-mă peste umăr.

— Apă, i-am strigat. Mersi.

S-a întors cu băuturile, iar motocicletele au trecut în goană pe lângă noi, vâjâitul lor strident făcând să-mi ţiuie urechile şi năvala lor să-mi fluture părul.

Nu puteam să mă uit.

— Şi ştii la fel de bine ca mine, am continuat discuţia cu Pasha, c-o să se mai încumete la câte o cursă, din când în când. E încă foarte tânăr. O să vrea să mai concureze.

— Voi doi veniţi acasă săptămâna viitoare, da? s-a interesat Jax, desprinzându-şi privirea de pistă şi îndreptând-o spre mine.

— Da, am încuviinţat eu. Venim cu maşina. Ar trebui să ajungem cam pe joi.

Era vacanţa de vară şi, chiar dacă aveam foarte mult

de lucru pentru cursuri, ne entuziasma perspectiva întoarcerii acasă şi a zilelor de relaxare împreună cu familia şi cu prietenii.

— Bine, a zis el, întorcându-şi iar ochii spre cursă, dar continuând să vorbească. L-am programat pe Jared pentru nişte chestii pe teren accidentat, organizate la Loop în weekendul viitor, aşa că să nu vă planificaţi prea multe, bine?

— Ştii că Jared nu poate să sufere cursele pe teren accidentat, i-am amintit. Dacă nu e viteză...

— Vreau numai să cunoască mai bine configuraţia terenului, m-a domolit el. Eu şi Juliet o să plecăm peste câteva luni în Costa Rica şi am încredere în el mai mult decât în oricine altcineva ca să se ocupe de treburi.

Aşa e. Aproape că uitasem.

Jax şi Juliet n-aveau de gând să se lase ţinuţi pe loc de un copil. Fiul lor avea să-i însoţească în aventurile plănuite. Juliet avea un contract de un an, ca profesoară – pe care-l amânase atunci când rămăsese însărcinată –, în timp ce Jax îşi aranjase acolo un post la Outward Bound[1], urmând să lucreze, în paralel, şi pe computer. Legal.

Aşa că, atunci când aveam să fim în oraş, Jared urma să stea cu ochii pe operaţiunile de la Loop.

— O să-l aduc pe Lucas, i-a zis Madoc lui Jax. Dac-o să vrea Jared, o să-l ia cu el pe traseu. Cu cât are copilul mai mulţi mentori, cu atât mai bine.

Am zâmbit, gândindu-mă la ce noroc avusese Lucas. Madoc şi Fallon îl tratau pe „fratele lor mai mic" ca şi

1 Reţea internaţională non-profit cu scop educaţional, bazată pe activităţi în aer liber. Outward Bound Costa Rica este una dintre cele 33 de filiale naţionale.

cum ar fi fost al lor şi nu mă îndoiam de faptul că puştiul avea în faţă un viitor promiţător, datorită sprijinului pe care şi-l câştigase. Avea o mamă bună şi prieteni grozavi.

— Hai, hai! a început să ţipe toată lumea, zărindu-l pe Jared în extrem de stridentul lui costum de curse alb cu roşu, pe care era forţat să-l poarte.

A zburat peste linia de sosire, dar eu m-am simţit de parcă ar fi trecut cu cauciucurile peste inima mea.

— Este! au răcnit Jax şi Madoc, ridicându-şi braţele şi apoi bătând palma cu amândouă mâinile.

Mi-am dus o mână la inimă şi pe cealaltă la burtă, încă simţind junghiuri de îngrijorare.

Mulţimea aclama la finalul cursei, iar eu am zâmbit, văzând că Jared îi ignora pe toţi cei care încercau să i se adreseze şi venea fuga spre mine, trântindu-şi casca de pământ.

— Ai văzut? mi-a zis, ridicându-mă în braţe. Mereu sunt nevătămat.

După care m-a lăsat jos şi mi-a strivit buzele cu ale lui, facân- du-mă să ameţesc. Aproape că m-am crispat, auzind cum porneau camerele de filmat în timp ce ne sărutam, dar am considerat că era un pas înainte faptul că, de data asta, vestimentaţia mea nu mai consta doar dintr-un prosop.

M-a lăsat jos şi m-a înfăşurat cu braţele.

— Ei, am minţit, ridicând din umeri, acum nu mi-am mai făcut griji cu privire la siguranţa ta.

— Nu? a întrebat el, ridicând din sprâncene.

— Nu, am repetat, scuturând din cap. Doar pentru victorie.

M-am aplecat spre el, înfigându-mi degetele în părul lui de la
ceafă şi inspirându-i mirosul gelului de duş.

— Şi am vrut să fii binedispus, i-am zis. N-am cum să-ţi dau veşti bune într-o zi proastă.

Şi-a înclinat capul într-o parte, privindu-mă nedumerit.

— Iar banii câştigaţi ca premiu ne vor prinde bine, am continuat, pe un ton glumeţ, din moment ce eşti singurul membru al familiei care munceşte, iar eu sunt pe cale să-ţi provoc cheltuieli foarte mari.

— Şi pentru ce, mă rog? m-a întrebat, cu un zâmbet infatuat.

Iar când m-am aplecat spre el ca să-i spun de ce aveam nevoie
de el teafăr, de ce niciun obstacol n-ar fi putut sta acum în calea fericirii mele, am simţit cum i se taie respiraţia.

Şi imediat mi-au ţâşnit lacrimile când a îngenuncheat de faţă cu toată lumea – în timp ce, peste tot în jurul nostru, se auzeau blitzurile şi strigătele prietenilor noştri – şi m-a sărutat pe burtă, salutându-şi copilul.

EPILOG TATE

DUPĂ ŞAPTE ANI

Făcându-mi vânt cu un exemplar din *Newsweek,* am mormăit nemulţumită în timp ce mă aplecam să iau pantofii lui Dylan de pe covor.

Canicula de iulie mă iritase în asemenea hal, încât eram tentată să-i lipesc şireturile de podea dacă-şi mai lăsa lucrurile împrăştiate peste tot.

Jared aproape că nu-mi era de niciun ajutor când venea vorba despre dezvoltarea simţului răspunderii la fiica noastră. E drept, avea doar şase ani, dar nu ne doream să fie o răsfăţată, nu-i aşa? Eram nevoită să-i amintesc în permanenţă soţului meu că, într-o zi, ea o să fie adolescentă, şi atunci lui o să-i pară rău.

Numai că Dylan Trent era fetiţa tatei, şi să-l ferească Dumnezeu când ea o să-nceapă să-şi dorească iubiţi şi seri în care să ajungă târziu acasă, în loc de dulciuri şi de jucării.

— De ce e atât de frig în casa asta? l-am auzit pe Madoc zbierând din hol.

Am clătinat din cap şi am azvârlit pantofii fetei mele pe coşul pentru rufe din baia noastră personală, stingând lumina când am ieşit.

— E cald ca naiba, am bombănit în barbă, ca să nu mă audă.

Am examinat încăperea, declarându-mă în cele din urmă satisfăcută de faptul că era curat şi că toate rufele murdare fuseseră îndepărtate. Ştiam că Madoc şi Fallon nu se sinchisesc de dezordine, numai că eu sunt atentă la capitolul ăsta când stau în casa altcuiva.

Mi-am tras de la piept cămaşa cu mâneci lungi şi dungulițe albe şi albastre a lui Jared şi am continuat să-mi fac vânt prin decolteul ei în timp ce mă aşezam pe marginea patului nostru. Mama lui îi cumpărase o grămadă de cămăşi elegante Brooks Brothers pentru călătoriile lui de afaceri, însă el le purta numai pe cele negre sau pe cele albe. Cele cu dungulițe albastre şi roz rămăseseră ale mele şi, împreună cu pantalonii scurți de pijama din bumbac, reprezentau uniforma mea în prezent.

Madoc şi-a făcut apariția în uşa camerei mele, privindu-mă încruntat, cu mâinile în şolduri.

— E frig aici, m-a apostrofat, privindu-mă ca pe o vinovată, din moment ce eu eram cea care avea călduri în ultima vreme şi-i mențineam temperatura din casă la un nivel foarte scăzut.

Am scos un suspin de prefăcută compătimire, continuând să-mi fac vânt.

— Nu da vina pe mine pentru problemele tale, omule, am replicat, sarcastică.

Tocmai se întorsese de la serviciul lui din Chicago şi era încă îmbrăcat în pantalonii de costum cu dungulițe şi în cămaşa albă, cu mânecile suflecate. Cravata argintie îi atârna desfăcută la gât, ceea ce-l făcea să arate, de fiecare dată când ajungea acasă, ca unul scăpat în ultima clipă de la spânzurătoare.

Madoc îşi adora serviciul, dar îi era şi greu. Contrar aştepărilor, se hotărâse să activeze ca procuror şi să-i vâre la închisoare pe infractorii pe care tatăl lui, ca avocat, se străduia să-i țină în libertate. Ai fi zis că asta putea să aibă efecte nefavorabile asupra relației dintre ei, dar, în realitate, ambii Caruthers savurau „jocul", aşa cum îl numeau ei. Cred că înfruntările dintre ei, din sala

de judecată sau din camerele de consiliu, nu făceau decât să-i apropie.

Şi-a dat ochii peste cap, apoi mi-a aruncat o privire şugubeaţă în timp ce mă cerceta din cap până-n picioare.

— Oare ţi-o fi spus Jared cât eşti de sexy, chiar şi când eşti supraponderală?

— Nu sunt supraponderală, am protestat, îndreptându-mi spinarea. Sunt gravidă.

— Bună încercare, a replicat, rânjind. Doar că n-ai decât un copil acolo.

Am aruncat cu revista după el, dar se ferise deja, sărind înapoi pe hol.

Răsfirându-mi degetele peste abdomen, am răsuflat indignată.

Ce măgar!

Ca doctoriţă, ştiam că, pe timpul sarcinii, era acceptabilă o oarecare creştere în greutate şi mă simţeam într-o formă fantastică.

Madoc şi-a vârât din nou capul pe după uşă.

— Apropo, Jared e pe videochat, a ciripit, după care a dispărut.

Am zâmbit, plăcându-mi cum suna. M-am proptit într-o mână

la spate ca să mă ridic de pe pat.

Fiind însărcinată în aproape nouă luni cu al doilea copil, am căzut de acord cu Jared să nu stau în casa noastră – casa în care am crescut – singură cu Dylan. Din moment ce Fallon îşi luase un an de pauză de la serviciul ei, de la o firmă de arhitectură din oraş, ca să lucreze la anumite proiecte independente pe care-şi dorea să le exploreze, era bona perfectă în cazul în care mă „hotărâm" să intru în travaliu înainte de termen. Jared fiind plecat pentru câteva zile, nu voia să rişte absolut deloc.

Penelope Douglas

Am coborât lipăind scara, greutatea din abdomen provocându-mi dureri de picioare şi de spate. Mi-am jurat, încă o dată, mie însămi, că asta o să fie ultima oară când o să mai rămân însărcinată.

îmi făcusem acelaşi legământ faţă de mine după ce-o născusem pe Dylan, însă ştiam şi eu şi Jared cât de singuratic se poate simţi un copil singur la părinţi, aşa că ne hotărâserăm să mai facem unul. Bineînţeles, el avusese parte de un frate, Jax, dar asta se întâmplase mai târziu.

Am auzit un mârâit de undeva din casă şi zgomot de paşi de deasupra, aşa că am ridicat capul, ştiind despre cine era vorba. Trebuia să urc până la etajul doi după convorbirea cu Jared şi să-i pun la punct pe copii. Gemenii lui Madoc, Hunter şi Kade, o cam scoteau din minţi pe Dylan, în ultima vreme. Fallon şi Addie plecaseră la cumpărături, aşa că, speram eu, Madoc era sus şi încerca să-i strunească pe copii.

Fiind şi Quinn aici, toată casa era azi un cuib de nebunii.

Trăgându-mi un scaun, m-am aşezat la masa din bucătărie, în faţa laptopului.

Jared mi-a zâmbit de pe ecran.

— Bună, iubito.

Am simţit imediat fluturi în stomac.

— Bună, am răspuns, zâmbind la rândul meu şi admirându-i cămaşa albă şifonată, părul răvăşit şi cravata desfăcută. Dumnezeule, ce bine arăţi! am glumit, dispusă să-l înfulec cu garnitură de cartofi prăjiţi.

Cineva din spate i-a dat o mapă ca să semneze, iar el m-a privit chiorâş în timp ce-o lua.

— Nu începe şi tu, m-a avertizat. Te doresc de înnebunesc. Sunt obosit, înfometat şi excitat şi abia

aştept să mă urc diseară în avionul ăla.

— Şşşt..., am zis, râzând şi privind în jur, ca nu cumva să fi apărut Madoc şi copiii. Casa e plină de lume. Poţi să-mi spui porcării mai târziu, i-am zis.

Jared era în California şi, după ceea ce vedeam în fundal, lăzi mari şi motostivuitoare, mi-am dat seama că se afla în depozit. Avea un birou acolo, de care se ocupa, în mod normal, Pasha, însă el era nevoit să se ducă în vizită o dată la fiecare câteva luni, pentru întâlniri şi controale de calitate la JT Racing; JT venea de la Jared şi Tate, după cum am descoperit ulterior.

Stătea la o masă, cu toată foiala din depozit în spatele lui, dar nu mă puteam sătura să-l privesc. Chiar şi la treizeci de ani, soţul meu era foarte ispititor.

Şi mai ispititor, la drept vorbind. Oare de ce îmbătrânesc atât de frumos bărbaţii?

— Şi ce mai face fiul meu? m-a întrebat Jared, dându-i înapoi mapa tipului de lângă el şi acordându-mi întreaga lui atenţie.

— Stă, sfidător, pe vezica mea, am glumit, bătându-mă uşor cu palma pe burtică. În afară de asta, e bine.

— Şi tu, te-ai aranjat? s-a interesat el. La spital sunt toate programările rezolvate?

— Da, am încuviinţat. întreaga mea atenţie e consacrată familiei pentru următoarele câteva luni.

Abia de curând intrasem în concediul de maternitate, fiindcă spitalul era în criză de personal. Dar, cum mă apropiam de soroc, m-am bucurat când am aflat că, în sfârşit, cei de acolo mai făcuseră angajări. Acum puteam să-mi iau liber fără griji.

Un ţipăt ascuţit mi-a perforat timpanele, făcându-mă să tresar şi să mă răsucesc pe scaun, ocazie cu care i-am

văzut pe Kade şi pe Hunter alergând-o pe Dylan cu – am fost nevoită să-mi mijesc ochii – aia era pompa de desfundat WC-ul?

Dylan a ocolit în fugă insula, cu părul ei şaten, moale, săltându-i peste umeri în timp ce se grăbea să scape de atacul lor.

S-a izbit de mine dintr-o parte, căutând evident adăpost, iar eu am cuprins-o cu un braţ.

Băieţii – amândoi în vârstă de şase ani – şi-au continuat fuga, dar s-au oprit când m-au văzut, privind-o furioşi.

— Lăsaţi-mă în pace! a strigat ea, lovind cu piciorul drept, ca să-i ţină la distanţă.

Kade a ridicat pompa, dar mi-am repezit mâna în faţă, în timp ce Dylan s-a apucat să ţipe.

— A, nici să nu te gândeşti. Las-o jos, i-am ordonat.

Tocmai atunci, a venit fuga Madoc, răsuflând greu şi cu o
înfăţişare enervată.

— Madoc! a răcnit Jared, împungând în faţă cu degetul arătător. Ţine-ţi copiii la distanţă de fata mea! Vorbesc serios!

Ochii lui Madoc s-au bulbucat brusc.

— Să-i ţin la *distanţă*? a repetat, surprins. Fir-ai tu..., a scrâşnit printre dinţi, dar s-a oprit.

Apropiindu-se ca să-i astupe urechile lui Dylan, s-a apucat să-i explice în şoaptă lui Jared.

— Eu o iubesc. Zău că da, numai că e o viperă, omule, a mârâit printre dinţi. Şi-a umplut pistolul cu apă din WC şi a tras în ei!

Jared a pufnit, iar eu m-am întors într-o parte ca să pot râde în voie.

Dându-mi ochii peste cap, m-am smucit spre Madoc şi i-am zis să-şi ducă nebunii de-acolo.

Asta era un exemplu clasic despre cum ştiau Jared şi Madoc să fie părinţi. Niciunul din ei n-ar fi recunoscut vreodată că propriul copil ar fi putut să greşească în vreun fel. Madoc era la fel de mândru de băieţii lui pe cât era Jared de Dylan.

Şi eu, care-l avertizasem pe Jared să nu mai râdă de poznele ei de faţă cu ea! Prin asta, nu făcea altceva decât să-i încurajeze comportamentul.

Indiferent cât ar fi fost de amuzant. Sau cât de mult ar fi meritat-o, probabil, gemenii.

Am ridicat-o pe Dylan în poală, micii ei Chucks galbeni fre- cându-se de gleznele mele.

— Bună, tati, a ciripit ea. Mi-e dor de tine.

Am surâs la auzul vocii ei micuţe şi dulci, adorându-i obrăjorii trandafirii şi zâmbetul imens.

— Bună, Ochi Albaştri, a salutat-o el. Am câteva surprize pentru tine.

— Jared, am gemut eu, în parte şi fiindcă începuseră să mă treacă junghiuri de durere în sus pe coloană, din cauza durităţii scaunului. Iubitule, camera ei e plină de surprizele tale. Ce-i mult strică, da?

Mi-a aruncat micul lui zâmbet şmecheresc, vrând parcă să spună că ar trebui să mă mai gândesc.

Mereu plătea taxe suplimentare din cauza depăşirii greutăţii permise pentru bagaje, atunci când se întorcea cu avionul. Totdeauna, din cauza cadourilor pentru ea. Tricouri, globuri cu zăpadă, animăluţe din pluş, fotografii cu autograful piloţilor cu care lucra... şi lista continua. începeau să nu-i mai încapă în cameră.

în fosta mea cameră.

— Madoc! am auzit un strigăt şi, întorcându-

mă, l-am văzut pe Lucas, venind dinspre piscină printre uşile glisante, cu o Gato- rade în mână şi cu Quinn, încolăcită de mijlocul lui.

Dylan şi tăticul ei sporovăiau mai departe, în timp ce eu îl urmăream cu privirea pe Madoc, care intra la loc în bucătărie. Numai că, până să poată spune ceva, Lucas i-a tăiat vorba.

— Omule, ia-ţi sora de pe mine, te rog!

Quinn şi-a strâns şi mai tare braţele în jurul lui Lucas, iar eu am zâmbit, gândindu-mă câtă bătaie de cap îi dădea în ultima vreme. La douăzeci de ani, Lucas nu avea răbdare pentru o fată de opt ani căreia îi căzuse cu tronc.

— Îl iubesc pe Lucas, a declarat ea, chicotind. O să mă mărit cu el.

— Ba, pe naiba! a protestat el, privind-o de sus, fără pic de îngăduinţă... şi, poate, cu un pic de teamă. Omule, pe bune, a insistat el spre Madoc. E ceva sinistru!

— Vino încoace, a zis Madoc, aplecându-se şi desprinzându-şi surioara de trupul lui Lucas. O să-l faci pe Lucas să fugă înapoi la facultate, a avertizat-o, după care a împins-o uşurel spre noi. Mami şi tati urmează să vină curând, i-a zis. Du-te să-i spui „bună" lui Jared.

Quinn – cu ochii de culoarea ciocolatei ai mamei ei şi cu părul blond al tatălui – s-a apropiat să-l salute pe Jared, după care a apucat-o de mână pe Dylan şi au fugit amândouă afară.

Relaţia ei cu Jared se limita doar la câteva cuvinte. Cred că ea se simţea mai apropiată de Madoc. Pe el îl vedea mai mult. Şi se distra de minune cu Jax.

Dar mai cred că era şi un pic emoţionată în prezenţa lui Jared. Căuta mereu să-i obţină aprobarea şi respectul, chiar dacă-şi făcea griji inutile.

Jared o venera.

Poate că n-o fi fost un frate la fel de comod ca Madoc, dar adora s-o învețe diverse lucruri și avea grijă să fim prezenți la absolut toate spectacolele și la petrecerile ei aniversare.

— Ți-a spus cumva Jax când se întorc el și Juliet, vara asta? l-am întrebat pe Jared, după ce am rămas, în sfârșit, singură cu el.

— Iubito, nici nu mai știu în ce țară sunt, le-am pierdut urma, a oftat el. Bhutan, sau Bangladesh, sau...

— Brazilia, l-am auzit pe Madoc zicând din frigider, unde-și vârâse capul cu totul.

Am pocnit din degete.

— Brazilia. Ai fost pe-aproape, l-am tachinat pe Jared. Era tot cu B.

— Aș prefera să rămână acasă, a replicat Jared, care părea iritat. Mi-ar plăcea să-mi cunosc nepotul mai bine, nu doar din fotografii.

— Curând, l-am liniștit, îndreptându-mi privirea spre peretele bucătăriei pe care se aflau fotografiile de familie.

Jax era în picioare, dinaintea unei cascade, cu fața spre camera foto, iar Juliet îl ținea înconjura cu brațele din spate, amândoi murdari și transpirați și zâmbitori.

Iar jos, ținându-se de Juliet, era fiul lor, Hawke, acum în vârstă de șapte ani.

— O să-l sun azi, i-am promis lui Jared. Casa trebuie să fie pregătită.

Jax şi Juliet se hotărâseră, în sfârşit, să se stabilească înapoi în Shelburne Falls, în vechea casă a lui Jared, vecină cu a noastră. Ultimii ani însemnaseră pentru ei călătorii şi muncă aproape non- stop pentru organizaţii non-profit, întemeind şcoli prin toată lumea. Nici Hawke nu-i ţinea pe loc. Când avea un an, îl cărau după ei în rucsac. Acum se repezea înaintea lor, trasându-le poteca.

Cu toate astea, dorul de casă îi apăsa din ce în ce mai tare, plus că se hotărâseră să ne creştem copiii împreună. Hawke o iubea pe Dylan, verişoara lui, şi-şi dorea să-i cunoască mai bine pe băieţii lui Madoc.

Prin urmare, se întorceau acasă, iar eu, Fallon şi Addie luase- răm asupra noastră sarcina de a le pregăti casa, în care nu se mai făcuse curat de-o veşnicie, plus că trebuia aprovizionată cu mâncare. Acum singura mea grijă era să stau cu ochii pe Dylan, ca nu cumva să încerce să se folosească de copac ca să meargă să-şi petreacă timpul cu verişorul ei.

Mi-am şters fruntea de transpiraţie şi am tras de cămaşă, încercând să las aerul să pătrundă înăuntru.

— Abia aştept să se nască odată, am gemut, referindu-mă la fiul nostru. Mor de nerăbdare să mă sui iar pe motocicleta ta. Mi-e dor de vânt.

Jared s-a aplecat, rezemându-se în coate şi zâmbindu-mi cu subînţeles din ochi.

— Şi mie, a mărturisit în şoaptă. Avem nevoie de o ieşire nocturnă. Şi cât mai curând.

Mi-am făcut vânt şi mai abitir, amintindu-mi ultima noastră ieşire nocturnă. Eu şi Jared săream unul pe celălalt cu fiecare ocazie, dar din când în când ne găseam timp să ieşim din casă numai noi doi, noaptea. De obicei, ieşirile astea se încheiau pe bancheta din spate a maşinii lui.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Uşa glisantă din sticlă din spatele meu s-a deschis din nou şi i-am auzit vocea lui Dylan.

— Kade, vrei să mergem să înotăm?

Am întors capul şi l-am văzut pe fiul lui Madoc îndepărtându-se de ea.

— Lasă-mă în pace, a mârâit el. Eu nu-mi pierd vremea cu fete.

Ea a lăsat ochii în jos şi am simţit că mi se frânge inima, aşa, un pic. Tocmai mă pregăteam să mă duc la ea, când Hunter – celălalt fiu al lui Madoc – şi-a făcut apariţia în spatele ei.

— Merg eu să înot cu tine, s-a oferit el.

Ea a ezitat puţin, după care a încuviinţat, cu un mic zâmbet, aruncând o ultimă privire spre coridorul pe care dispăruse Kade, înainte de a-l urma pe Hunter afară.

Ştiam că era şi Lucas acolo, ca să aibă grijă de ei, aşa că nu mi-am făcut probleme.

Am clătinat din cap spre Jared, iar el a pufnit în râs.

— Îţi dai seama că Hawke, Kade, Hunter, Dylan şi Quinn vor fi toţi la liceu în acelaşi timp, da? am zis, întrezărind viitorul extrem de tumultuos pe care-l aveam în faţa noastră. Timp de cel puţin doi ani din patru? am precizat.

Quinn era cea mai mare, având opt ani. Hawke venea cu un an după ea, iar Dylan, Kade şi Hunter erau cu numai un an mai mici decât el.

— Stai liniştită, a răspuns, înşfacându-şi haina şi îmbrăcându-se. Nu cred că poate cineva să intre în atâtea belele ca noi doi.

Privindu-l, m-am gândit la toţi anii cu suişuri şi coborâşuri şi la toate rahaturile prin care ne facuserăm reciproc să trecem.

Intraserăm în atâtea belele...

Perioada liceului ar fi fost mai distractivă pentru mine dacă aș fi răspuns mai devreme provocărilor lui Jared, dar, cine știe? Poate că, dacă s-ar fi întâmplat altfel, el n-ar mai fi fost acum aici. N-aș schimba nimic din tot ce-a fost, pentru că, indiferent de ce s-a întâmplat până acum sau de ce-o să urmeze, întotdeauna o să-l aleg pe el.

Jared însemna „acasă” pentru mine.

Am înghițit cu greu nodul din gât.

— O să te iubesc întotdeauna, Jared Trent, am șoptit, printre lacrimile care mi se adunau în ochi.

A întins mâna și și-a trecut un deget pe ecranul computerului, iar eu am știut că-mi trasa contururile feței.

— Și eu te-am iubit dintotdeauna, Tatum Trent.

SFÂRȘIT

APROAPE NICIODATĂ

Regăsire

Pentru Johanna și Debbie, care au zis că nu pot să stau cu ele la masa de prânz...

salutări

Melodii care m-au inspirat în conturarea personajelor si a unor scene.

„Breaking the Habit” de Linkin Park
„Comedown" de Bush
„If You Could Only See” de Tonic
„It’s Been Awhile” de Staind
„Like a Prayer” de Madonna
„Lips of an Angel” de Hinder
„Remedy” de Seether
„Sober” de P!nk
„Cradle of Love” de Billy Idol
„Stronger” de 'Through Fire

Aproape niciodată

CAPITOLUL 1

— Du-te, Quinn! îl aud pe Jax răcnind, bătând din palme. Hai odată!

Driblez două jucătoare adverse, rămânând cu mingea la picior şi simţind cum tricoul negru cu portocaliu mi se lipeşte de spinare.

Iubescfotbalul. Iubescfotbalul. Iubescfotbalul.

Ba nu, nu-i adevărat. Urăsc fotbalul. Sunt încântată de gândul că e sfârşitul ultimului meu an de liceu şi că asta e ultima partidă.

— Aici!

O zăresc cu coada ochiului pe Maya Velasquez, care mă strigă.

Cu piciorul drept, şutez mingea în direcţia ei, exact în clipa în care văd cum plonjează cineva spre mine.

— Ia o gură de pământ, Caruthers!

După care nu mai văd decât un tricou verde care se izbeşte de mine şi mă trânteşte la pământ.

— Au! gem eu, crispându-mă.

Fir-ar a naibii!

O durere ascuţită îmi săgetează noada şi spinarea în timp ce-mi ridic privirea, mijindu-mi ochii în bătaia soarelui. Simone Feld- man, din echipa celor din Weston, rânjeşte spre mine de sus, cu sclipiri de bucurie în ochii ei verzi.

Dar apoi, spre marea mea satisfacţie, cineva se izbeşte de ea, facând-o să-şi piardă echilibrul. Fata se clatină, dar nu cade, iar eu râd, văzând-o dărâmată de pe înaltul ei piedestal. *Mulţumesc, Dylan.*

Arunc o privire în stânga şi văd exact persoana pe care mă aşteptam s-o văd. Dylan, fiica fratelui meu

Jared, care e cu doar doi ani mai mică, dar joacă în aceeaşi echipă cu mine, aleargă cu spatele spre poartă, zâmbindu-mi larg.

Simone şi toate celelalte se pun în mişcare, lăsându-mă în urmă.

— Hai sus, Quinn!

Privesc pe sub gene şi scot un geamăt, recunoscând vocea din spatele meu. Ridicându-mă şi răsucindu-mă pe călcâie, îl văd pe Madoc, care-şi azvârle sacoul negru pe bancă şi-şi slăbeşte cravata bleu. Probabil c-a dat fuga încoace imediat ce-a terminat serviciul, ca să vadă meciul.

— Revino-ţi! îmi ordonă, bătând din palme la fel ca Jax. Hai odată!

îmi dau ochii peste cap şi mă întorc la joc, alergând din nou. Sunt milioane de alte lucruri pe care aş fi preferat să le fac – să scriu în jurnal, să gătesc, să înot... să-mi fac temele, să-mi spăl lucrurile, să-mi plombez o carie –, însă Madoc, Jax, ca şi tata, că tot veni vorba, adoră să-şi vadă copiii făcând sport. Pentru fraţii mei, asta înseamnă exerciţiu fizic şi o distracţie pe cinste. Pentru tata, înseamnă trofee pe un perete şi încă o activitate extracurricu- lară de trecut în dosarul meu pentru admiterea la facultate.

Nu că aş mai avea nevoie de fotbal, oricum. Admiterea mea la Notre Dame, toamna viitoare, e asigurată.

— Aşa, zice Madoc, apropiindu-se de mine după meciul câştigat de noi, încolăcindu-mi gâtul cu un braţ şi depunându-mi un sărut pe creştet. Mi-a venit o idee grozavă, că ai putea să intri ca stagiară în campania mea, pe timpul verii.

— Adică ţi-a venit o idee grozavă că ai putea să faci rost uşor de forţă de muncă gratuită.

Îl aud făcând *nţţ* că *nuuuuu la asta s-a gândit,* dar îl cunosc eu pe Madoc. E cel mai amuzant şi mai drăgăstos dintre fraţii mei, un tip cu care e uşor să stau de vorbă şi în prezenţa căruia mă simt totdeauna foarte în largul meu, dar în acelaşi timp e şi obişnuit să obţină absolut tot ce-şi doreşte.

Şi, deşi sunt convinsă că nu l-ar deranja să plătească pe cineva care să lucreze în campania lui, ştie că poate să mă sucească şi să mă învârtească mult mai uşor decât pe oricine altcineva abia cunoscut.

— Haide, îmi zice, străduindu-se deja să mă convingă. Eşti politicoasă, ştii să vorbeşti şi să urmezi instrucţiunile. Plus că eşti din familie. N-o să fiu acuzat că mă port ca un pervers cu o stagiară.

— Totuşi am alte planuri, îi răspund. Unele mult mai distractive decât să stau toată vara într-un birou şi să-i sun aiurea pe alegători, implorându-i să te voteze primar.

— Planuri? Cum ar fi?

Ridic din umeri şi-mi desfac elasticul cu care-mi prind părul în coadă.

— M-am gândit să călătoresc.

Nu-l privesc, dar tot îi trebuie câteva secunde până să reacţioneze.

— Şi eu de ce n-am aflat despre asta până acum? se interesează.

Pentru că nu mi-am făcut planuri clare. Pentru că n-am spus
nimănui. Pentru că n-am habar unde aş vrea să merg sau

ce aș vrea să văd.

Pentru că taică-meu nu m-ar lăsa în ruptul capului să plec.

— Ai discutat cu tati despre asta? mă întreabă.

îmi îndes la loc în rucsac prosopul și elasticele pentru păr, fără să-l iau în seamă.

— Quinn, oricât de mult mi-ar plăcea să te văd deschizându-ți aripile, el n-o să fie de acord în ruptul capului, îmi atrage atenția, întinzându-mi sticla cu apă. Știi că are nevoie de luni de zile ca să fie pregătit pentru o idee ca asta și, oricum, n-o să te lase să te duci singură.

După care adaugă, pe un ton care devine tăios:

— Și, dacă te-ar lăsa el, nu te-aș lăsa eu. Pe lângă asta, crezusem că ați hotărât amândoi c-o să-ți ocupi vara ca să faci în avans câteva cursuri la Clarke, până să te duci la Notre Dame, la toamnă.

Dumnezeule!

îmi păstrez o figură impasibilă, străduindu-mă să nu par iritată. Peste câteva luni, o să fiu plecată de-a binelea, și atunci o să-mi lipsească Madoc – și toți ceilalți – așa că încerc să nu mă port ca o răzgâiată.

îmi salt pe umăr breteaua rucsacului.

— Mda, știu. Uită ce-am spus. Era doar așa, o idee care-mi trecuse prin minte, îi zic și îmi dau ochii peste cap, transformând totul într-o glumă printr-un rânjet fals. Probabil o să încerc să aștept până după facultate ca să încep să-mi trăiesc viața, adaug.

— Așa te vreau, răspunde el, lovindu-mă ușor cu pumnul în braț și zâmbind. Pe lângă asta, știi că Jared are programate evenimente în șir toată vara, iar cu

Pasha ocupată să instaleze linia de producţie din Toronto, cine să se mai ocupe de programările lui? Pe urmă, Jax şi Juliet vor avea nevoie de retuşurile tale speciale la tabăra de vară, pentru planificarea focurilor de artificii de pe 4 Iulie, şi...

— Şi bla-bla-bla... Hai că ştiu! îl întrerup, scoţând un geamăt. Sunt de neînlocuit. Nimeni altcineva nu poate face ceea ce fac eu, nu-i aşa?

— Sigur că nu, Quinn-Har-Divin. Avem nevoie de tine.

Clatin din cap şi-mi fac loc pe lângă el, ducându-mă spre vestiar.

Dumnezeule, cât îl iubesc! îmi iubesc toată familia. Dar fiecare
dintre membrii ei ştie foarte bine cum să mă manipuleze.

Niciunul dintre ei nu mi-ar spune să plec. Niciunul n-ar spune: „Hai, fa-o!", nici nu m-ar întreba: „Tu cum ai vrea să-ţi petreci vara, Quinn?"

Jax şi Jared presupun că mi-e bine aşa. Madoc vrea să-şi aibă tot timpul în preajmă întreaga familie. Nepoţii şi nepoatele mele se preocupă prea mult de propriile vieţi ca să le mai pese de ceea ce fac eu, iar părinţii mei... în fine, ei vor să fiu fericită. Dar, în acelaşi timp, nu vor nici să fac greşeli. Ce naiba, prima mea ieşire cu un băiat a fost precedată de o discuţie de două zile despre sex.

Pentru că eu sunt copilul lor. A doua lor şansă.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu fraţii mei. S-a dovedit că s-au descurcat bine. Dar presupun că părinţii mei n-au prea avut vreo influenţă nici în privinţa asta.

Nimeni nu ştie ce vreau eu. Nimeni nu acordă suficient de multă atenţie.

Nimeni, cu excepţia lui Lucas.

După ce fac duş, mă îmbrac la repezeală cu o pereche

de pantaloni scurți din blugi tăiați și un tricou gri, cu decolteu în V, apoi îmi usuc părul. îmi desfac chinga rucsacului și scot șapca de base- ball pe care mi-a dăruit-o Lucas acum trei ani, înainte să plece din oraș. O port totdeauna cu mine.

Trei ani în cap de când nu l-am mai văzut și nici n-am mai vorbit cu el. După liceu, el s-a mutat la New York, ca să-și găsească o slujbă, însă firma lui de arhitectură i-a repartizat un proiect în Dubai. De când a plecat din Shelburne Falls, a trăit în Orientul Mijlociu, în cea mai mare parte a timpului. Nu par să fie șanse să se mai întoarcă vreodată.

Știu că, teoretic, el nu face parte din familia noastră, numai că Madoc i-a fost mentor încă de când avea opt ani, și a făcut parte din viața mea încă de când m-am născut.

După ce-a plecat, m-am așezat de câteva ori la masă ca să-i scriu – scrisori, e-mailuri, mesaje pe Facebook – numai că, de fiecare dată, a existat ceva care m-a împiedicat să i le trimit. Poate m-am temut că n-o să-mi răspundă.

Poate, doar poate, că el a tolerat-o pe micuța enervantă Quinn Caruthers, cu toate întrebările ei prosteşti, doar cât timp a fost nevoit să stea aici, dar acum nu mai are nicio obligație. De ce și-ar mai bate capul, nu? Eu nu mai am ce să caut în viața lui. Acum are douăzeci și nouă de ani. E important, ocupat, sofisticat...

Și nici el nu mi-a scris, așa că...

Trăgându-mi peste ochi șapca bleu-deschis cu emblema Cubs, ca să mă apăr de soare, pornesc spre rastelul pentru biciclete din fața școlii.

— Știi, tot nu-mi vine să cred că n-ai mașină! strigă cineva din spatele meu, în timp ce-mi descui

bicicleta. E ceva *tipic* pentru familia noastră, Quinn!

Râd în sinea mea, recunoscând vocea lui Dylan. Da, dragostea de maşini e, categoric, o trăsătură de familie. în asemenea măsură, încât unul dintre fraţii mei – tatăl ei – e proprietarul unei companii care proiectează şi întreţine componente auto pentru maşini şi motociclete de curse, în timp ce un alt frate administrează circuitul pentru curse din oraş.

Privind peste umăr, o văd apropiindu-se cu vechiul Mustang Boss 302 al tatălui ei, pe care i l-a dăruit când şi-a cumpărat nou-nou- ţul lui Shelby.

îmi zâmbeşte cu gura până la urechi prin geamul deschis al portierei.

— Poluarea atmosferică e unul dintre principalii zece factori ai mortalităţii de pe Pământ, îi zic, descuind lacătul şi desfacând lanţul de pe rastel. Mii de oameni din ţara asta mor anual din cauza poluării atmosferice, iar cea mai bună modalitate de reducere a acesteia e mersul pe jos sau cu bicicleta.

Zâmbesc, încercând să iau un aer de superioritate, în timp ce-mi vâr lacătul în rucsac.

— Eu nu fac decât să-mi îndeplinesc partea mea, adaug.

— N-ai putea s-o îndeplineşti şi pe-a mea?

Kade, nepotul meu, vine agale şi-şi aruncă geanta în spatele camionetei lui, chicotind în barbă.

— Şi pe-a mea, îl susţine fratele lui geamăn, Hunter, imitându-i mişcările.

Probabil că tocmai şi-au terminat amândoi exerciţiile din sala de forţă a liceului. Acumulează masă musculară pentru campionatul din toamnă al anului al treilea.

Penelope
Douglas

Strâmb din gură într-o parte, cu dispreţ pentru prelungitorul de penis sugător de benzină cumpărat de Madoc pentru băieţii lui, care nu reuşeşte să dea impresia că bărbăţia lor ar fi mai mare, în ciuda a ceea ce cred adolescenţii. El le-a cumpărat camioneta asta mare şi neagră sperând că vor învăţa s-o împartă între ei... şi că vor fi siliţi să meargă împreună în cât mai multe locuri, fiindcă obişnuiesc să se certe tot timpul.

Substanţele poluante emanate de măgăoaia asta sunt, probabil, îndeajuns de puternice încât să omoare gândaci... sub pământ... în Antarctica.

În realitate, nu sunt *chiar atât* de preocupată de poluare. Doar îmi place să merg pe bicicletă, pentru că e un capitol la care nu mă aliniez cu restul familiei şi care-mi oferă pretextul ca să fac mai mult timp până acasă. Un timp pentru mine şi aşa mai departe.

Dylan îmi zâmbeşte, cu un licăr de tandreţe în ochii ei albaştri.

— Ne vedem diseară, bine?

Îi fac semn din cap că da şi-mi salt rucsacul în spate. Scoţân- du-mi bicicleta din rastel, aud camioneta lui Kade şi a lui Hunter demarând în spatele meu, după care gemenii şi Dylan dispar în viteză din parcarea şcolii, mai mult goală acum, din moment ce cursurile s-au terminat de două ore.

Urcându-mă pe bicicletă, o iau din loc şi ies, la rândul meu, din parcare, inspirând mireasma proaspătă a liliacului, purtată de vânt peste tot în jurul şcolii.

Ador perioada asta a zilei, imediat înainte ca părinţii să iasă de la serviciu, dar după terminarea şcolii. Străzile sunt liniştite, iar soarele coboară spre apus. E cald, dar razele lui nu-mi dogoresc pe umeri şi pe ceafa, ca la

amiază. Suliţe de lumină aurie pătrund prin frunzişul de deasupra, în timp ce gonesc pe străzile mărginite de automobile, auzind zgomotele copiilor care joacă hochei, pe patinele lor cu rotile, pe o alee.

Fiind vineri seara, n-am grija că trebuie să mă grăbesc spre casă pentru teme sau învăţat. La urma urmei, suntem aproape de terminarea anului şcolar. Lucrările şi proiectele au fost deja predate, examenele de final de an s-au susţinut, iar practica pentru absolvire e în plină desfăşurare. Sunt pe ultima sută de metri.

În acelaşi timp, e şi seara cea mare pentru Dylan. Pe lângă faptul că tocmai şi-a primit permisul de conducere, odată cu fosta maşină a tatălui ei, acum câteva luni, diseară o să debuteze pe pistă. Iar eu trebuie să fiu acolo.

Dar, mai întâi... Cotesc şi continui să pedalez spre centrul oraşului. Ador să simt cum îmi flutură părul pe spate cum îmi trece vântul prin veşminte. Zâmbesc în sinea mea, gândindu-mă la cât se roagă băieţii de mine ca să-mi iau o maşină, dar nu cumva le-ar sări capacele dac-ar afla că aş putea fi interesată, mai degrabă, de o motocicletă?

Gonesc pe High Street, după care fac dreapta şi frânez, oprin- du-mă lângă bordură în faţa unui magazin din colţul străzii Sutton şi punând piedica bicicletei.

Stând să privesc prin vechile uşi cu glasvand şi cadru din lemn, cu vopseaua lor roşie ciobită, observ că totul arată la fel ca ieri, când am fost pe-aici. Pânzele de păianjen îmi împiedică vederea, dar tot reuşesc să disting tejgheaua spartă a fostei cafenele, taburetele cu tapiţeria lor crăpată din vinilin şi un scaun răsturnat pe podea, cu bucăţi de moloz împrăştiate în jurul lui.

Ducându-mă în stânga uşii, mă zgâiesc prin vitrina cu

rafturile acoperite, de asemenea, de un strat gros de praf.

O să scot rafturile astea. Potenţialii clienţi vor să vadă interiorul unui magazin înainte de a intra în el, aşa că, da... scoatem rafturile, ca să poată vedea ce gen de prăvălie e.

îmi rod buza de jos, entuziasmul trimiţându-mi un roi de fluturi în stomac.

O să mai vopsesc şi zidul exterior din cărămidă într-o nuanţă de crem, ca aluatul, după care o să vopsesc uşile turcoaz, culoarea mea preferată. Asta o să facă localul să pară viu, ca vara. îmbietor, fericit, nonconformist...

Perfect pentru o afacere estivală.

O să mai pun şi câteva mese cu umbrele, în faţă, iar meniul n-o să cuprindă numai produse de patiserie şi dulciuri, ci şi o varietate de răcoritoare şi, poate, ceva îngheţată.

Şi-o să las uşile deschise toată ziua, ca să miroasă în tot cartierul a bunătăţi scoase din cuptor şi a dulciuri.

— Hei! mă strigă cineva.

întorc capul şi zăresc un tip venind din spatele meu. E îmbrăcat în jeanşi şi un tricou alb cu o inscripţie şi e cam de vârsta mea, dar nu l-am văzut niciodată la şcoala la care învăţ.

— Cum te cheamă? se interesează el.

Observ un grup de băieţi mai încolo pe trotuar, de unde venise el, discutând şi râzând.

îi întorc spatele, privind din nou fosta brutărie. Pe afişul DE ÎNCHIRIAT din geam e un număr de telefon. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar n-o să obţină informaţii personale de la mine doar pentru faptul că se consideră drăguţ. Mai ales că nu-l cunosc.

— Eşti la liceul din Falls, nu?

încă o dată îl ignor şi mă întorc spre bicicleta mea, ca să plec.

Numai că mă pomenesc cu şapca smulsă de pe cap. Mă răsucesc iute şi văd c-o ţine sus, departe de mine, zâmbind cu gura până la urechi. O flutură de colo colo.

— Ce trebuie să fac ca să vorbeşti cu mine?

— Nemernicule, îi zic. Poftim. Am vorbit. Acum dă-mi şapca înapoi.

Tipul râde.

Mâna-mi ţâşneşte spre şapcă, încercând s-o smulg de la el.

— Dă-o încoace!

De şapca asta nu m-am despărţit niciodată în ultimii patru ani. Dacă n-o port pe cap, o car după mine în rucsac. Lucas o să se întoarcă într-o zi acasă şi o s-o vrea înapoi. încep să tremur la gândul că s-ar putea s-o pierd.

— E cam veche şi prăpădită, nu-i aşa? comentează tipul, al cărui nume nu mă interesează să-l aflu. Pot să te duc la un meci cu Cubs şi să-ţi iau alta nouă.

Mă reped din nou, încercând să ajung la şapcă, însă ratez, fiindcă el o trage mai departe de mine.

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă, îmi reproşează el, dar zâmbind ca şi cum micul lui joc i-ar face mare plăcere.

Mă uit urât la el, răsuflând greu. Făcând un pas înainte, îl izbesc cu palma în piept, împingându-l înapoi şi dezechilibrându-l. Profitând de ocazie, mă întind şi-i smulg şapca din mână.

El se zguduie de râs şi rânjeşte spre mine, văzându-mă cum strâng şapca în pumn.

Penelope Douglas

Deodată însă, îi pică fața și cască ochii la ceva de deasupra capului meu.

— Pot să te ajut cu ceva? întreabă, cu nervozitate.

O umbră se abate peste mine și simt prezența cuiva în spate, întorcând capul, îl văd pe Jared, fratele meu cel mai mare, planând asupra mea și aruncându-i Gherțoiului o privire care dă de înțeles că moare de nerăbdare ca puștiul să-i ofere un pretext.

— O, nu! aud exclamația cuiva.

Din spatele agresorului un alt băiat vine repede spre noi. își aruncă brațul pe după umărul tipului din fața noastră și-l trage înapoi.

— îmi pare rău, Jared, zice. E nou în oraș.

Continuă să-l tragă înapoi, după care ne întorc amândoi spatele și se îndepărtează, cel speriat bălmăjindu-i ceva la ureche.

Și apoi dispar.

Oftez și mă răsucesc pe călcâie, întorcându-mă cu fața spre Jared.

— Mă descurcam și singură, îi zic. Eşti tare stingheritor uneori.

își arcuiește o sprânceană.

— Stingheritor e faptul că sora șefului de la JT Racing merge pe bicicletă.

Mormăi ceva în barbă și-mi pun șapca la loc pe cap. *N-am chef de discuția asta.* Jared, Madoc și Jax se gândiseră că, de îndată ce împlineam șaisprezece ani, o să-mi iau permisul și o să-mi aleg o mașină. Abia așteptau să mestereasc la ea, să facă modificări, toate alea...

încă speră să mă răzgândesc.

— Vrei să te duc eu acasă? se oferă. Oricum

aveam drum încolo.

Arunc o privire spre camioneta lui, oprită la bordură, cu James,
fiul lui în vârstă de opt ani, şi cu A.J., fata lui Madoc, aşteptând pe bancheta din spate.

Îi întorc spatele.

— N-am nevoie. Trec mai întâi pe la barul motocidiştilor, îi răspund nonşalantă, urcându-mă pe bicicletă. Poate să iau ceva cocaină. Să fac sex neprotejat.

— Stai! mă strigă.

Se duce spre camioneta lui cu motorul încă pornit.

— Asta a fost trimis din greşeală pe adresa noastră, îmi zice, vârând mâna pe fereastra din dreptul scaunului pasagerului şi scoţând de acolo un pachet galben.

Apropiindu-se, îmi azvârle coletul înfăşurat în folie cu bule; îl prind şi, imediat, simt că e ceva solid înăuntru. Intorcându-l pe cealaltă parte, observ că mi-e adresat, însă colţul din stânga sus e gol.

— Lipseşte adresa expeditorului, remarc, ridicând capul şi în- tinzând pachetul spre el. Nu vrei mai întâi să-l cercetezi, să nu aibă antrax?

Îşi dă ochii peste cap şi ocoleşte maşina spre locul şoferului, din interiorul căreia urlă „Remedy", al trupei Seether. Sub încruntarea lui sesizez o umbră de zâmbet.

— Ne vedem diseară, îmi zice.

Apoi îşi întoarce capul spre grupul de băieţi care arde gazul pe trotuar.

— Hei, tu! strigă el, arătând spre nesimţitul care mă necăjise. Mai sunt doi ca mine în oraşul ăsta. Nu cumva să uiţi!

Tipul se crispează instantaneu şi priveşte în altă parte,

încercând să dea impresia că nu cu el a vorbit Jared. Râd în sinea mea şi îmi îndes pachetul în rucsac.

Uneori, detest să văd cum roiesc fraţii mei în jurul meu. Dar alteori îmi place la nebunie.

După ce ajung acasă şi-mi las bicicleta în garaj, mă duc direct la bucătărie.

Tata probabil încă e prin oraş, iar mama e pe drumuri zi şi noapte în ultima vreme. De când Madoc candidează pentru funcţia de primar, ea s-a oferit să-i fie coordonator de evenimente şi are permanent întâlniri cu proprietari de săli, firme de catering, muzicieni...

Asta e perioada mea preferată a zilei. Nu e nimeni acasă, nu mă presează nimic şi, pentru puţin timp, sunt relaxată.

Lăsându-mi rucsacul pe blatul din bucătărie, scot din frigider o sticlă de Fresca şi urc în fugă în camera mea. Vreau să ajung în piscină înainte să apară cineva care să mă deturneze.

îmi trag pe mine costumul de baie alb, din două piese, înşfac un prosop din baie, îmi iau rucsacul de pe blatul din bucătărie şi sticla cu suc, apoi ies cu toate astea pe uşa care dă spre curtea interioară din spate.

Vuietul cascadei revărsându-se peste pietre şi scurgându-se în bazin mă relaxează imediat, făcându-mi buzele să mi se arcuiască într-un zâmbet. Când părinţii mei s-au mutat înapoi din Chicago în Shelburne Falls şi s-au hotărât să construiască o piscină, cascada a fost unul dintre lucrurile aflate pe lista mea de dorinţe, îmi aducea aminte de excursia la Yosemite, împreună cu familia mea, de pe când aveam unsprezece ani. Aproape toată lumea preferase să rămână în tabără, să înoate sau să

pescuiască, însă eu, cu Jax şi Lucas, am pornit în drumeţie pe Traseul Ceţurilor, trecând pe lângă două cascade.

Parcă simt şi-acum boarea şocant de rece pe braţele şi picioarele mele în timp ce urcam treptele. încă aud tunetul apei şi-i simt forţa cu care năvălea pe lângă noi. Iar mirosul...

Cetină, apă şi pământ. Ca răsăritul soarelui într-o peşteră.

Ştiind cât de încântată am fost de această expediţie, tata a construit cascada, chiar dacă pomenisem despre asta doar o dată. Se străduieşte foarte mult să mă facă fericită. Şi chiar dacă încă păstrăm un apartament în Chicago, fiindcă părinţii mei sunt nevoiţi să se ducă acolo destul de frecvent şi le e mai uşor aşa decât să se care cu valiza prin camerele de hotel, eu rareori am mai trecut pe acolo de când ne-am mutat, înainte să intru la liceu. Nu sunt amatoare de oraşe mari.

Luând încă o gură din băutura carbogazoasă, îmi aşez lucrurile pe una dintre măsuţele din patio, simţindu-mi umerii încălziţi de soarele după-amiezii târzii. Scotocesc prin rucsac după iPad, dar mă opresc, nimerind peste pachetul pe care mi l-a dat Jared.

Aproape că uitasem de el. Scoţându-l, îi examinez din nou partea din faţă, remarcând că-mi fusese adresat mie, dar trimis acasă la Jared şiTate. Ce ciudat. Eu nu m-am folosit niciodată de adresa lor. Şi nu există nicio adresă a expeditorului; cu toate astea, pe ştampila poştei scrie Toronto. O privesc, mirată. Nu cunosc pe nimeni din Canada.

Imediat după ce sfâşii ambalajul şi arunc o privire

înăuntru, mă grăbesc să vâr mâna şi să scot cartea din interiorul pachetului.

O carte veche.

E legată, cu o supracopertă uzată, cu colţurile tocite şi îndoite. Cercetând din nou pachetul, constat că nu mai e nimic înăuntru. Nu tu bilet, nu tu carte de vizită. Nimic.

Las jos ambalajul, nedumerită, întrebându-se cine ar putea să-mi trimită mie o carte veche.

Vrând să descopăr indicii, o răsfoiesc, iar mirosul de hârtie veche îmi invadează nările. Cartea e într-o stare acceptabilă, însă marginile paginilor sunt puţin roase, iar cotorul e desprins.

Închizând cartea, citesc ce scrie pe copertă. *Aproape niciodată.* Fără numele autorului. Ce ciudat.

Întorc cartea şi citesc rezumatul.

Şi mă opresc imediat, dându-mi ochii peste cap. Arunc cartea pe masă.

Dragoste. Chiar dacă sunt curioasă să ştiu cine mi-a trimis o carte pe neaşteptate, n-am chef să-mi pierd timpul.

În schimb, mă duc până la marginea bazinului şi intru în apă, coborând încet până la pulpe, până la coapse, până la mijloc. Apoi îmi iau avânt, plonjez, cufundându-mă complet şi simţind mângâierea răcoroasă a apei pe trup şi pe cap. Ţâşnesc la suprafaţă, îmi dau părul pe spate şi mă întorc la marginea piscinei, unde întind mâna din nou spre pachet.

Toronto.

Pasha e în Toronto, bănuiesc. Dar nu sunt în relaţii apropiate cu ea şi nu mi se pare că romanele siropoase pentru fete ar fi genul ei. Iar pe altcineva de pe-acolo nu cunosc, aşa că...

De fapt, singura altă persoană cunoscută care

locuieşte dincolo de graniţele statului e Lucas. Mă îndoiesc foarte serios, totuşi, că el ar putea să-mi trimită un roman de dragoste. Mai ales că n-am mai ţinut legătura.

Aruncând pachetul, întind mâna după iPad, bătând cu degetul în bara de căutare şi urmărind cursorul cum începe să pâlpâie. Mâinile îmi tremură o clipă şi ezit, dar apoi tastez mai departe.

Lucas Evan Morrow.

Cercul albastru începe să se învârtească, inima îmi tresaltă şi în stomac simt cum începe să se formeze un gol. Nu vreau să văd rezultatele căutării, dar cealaltă parte din mine îşi doreşte ca ele să apară cât mai repede, ca să termin odată cu asta.

încă am timp. Pot să sting iPad-ul chiar acum, fiindcă singurul lucru mai bun decât să ştii e să te întrebi, nu-i aşa? Sunt o fată curioasă din fire, dar dacă n-o să-mi placă deloc ce-o să găsesc? Am stat atât timp fără să-l caut pe Google. îmi e mai bine aşa. Dacă s-o fi însurat? Sau o avea vreo relaţie cu cineva? Nu cumva s-o fi transformat într-un gherţoi, cu o chelie tipic masculină şi burdihan de bere? Acum are aproape treizeci de ani, aşa că, ce rost ar avea să mă obsedeze...

Deodată, însă... simt o fluturare în stomac, în timp ce imaginile încep să se încarce, una după alta, pe ecran.

O, Doamne.

îmi umezesc buzele şi toate întrebările mi se risipesc; dintr-o- dată, mă simt pierdută.

Iată-l.

Imagini peste imagini. El, la întâlniri, inaugurări festive, petreceri... unele au un caracter oficial – Lucas, strângându-şi mâinile cu alţi oameni de afaceri sau cu şeici străini – dar în altele pare să nu ştie că e fotografiat.

Penelope
Douglas

Cu capul în jos şi înfăţişarea aia de concentrare îndârjită a frunţii, pe care mi-o amintesc atât de bine.

E superb. Dintr-odată, un suspin îmi urcă în gât, dar reuşesc să mi-l stăpânesc la timp.

Mi-a lipsit. Nu mi-am dat seama până acum cât de mult, dar în clipa asta înţeleg de ce m-am abţinut să-l caut. E prea dureros.

Am crescut lângă el, am vorbit cu el şi l-am văzut cu regularitate, dar de atâta amar de vreme el nici n-a scris, nici n-a sunat, nici n-a venit acasă. Ne-a uitat pe toţi, exact aşa cum i-am prezis c-o să facă.

Nu. Nu vreau să văd viaţa asta a lui, din care eu nu fac parte.

Numai că, în clipa în care-i privesc ochii, albaştri ca Pacificul la zece minute după apus, îmi dau seama că mai simt şi altceva. Când inima îmi bubuie în piept, lacrimile pe care mi le stăpânesc îmi ustură ochii şi toţi muşchii din piept mi se încordează la vederea lui, îmi dau seama, privindu-i chipul superb, că mi-e dor de el.

Şi-a schimbat stilul de a se îmbrăca. Aproape totdeauna, în fiecare fotografie, apare în costum, mai înalt şi mai matur, cu nodul cravatei strâns şi maxilarul contractat, de parcă ar fi în permanenţă pregătit pentru o confruntare.

Unde e băiatul cu mâinile unsuroase, fiindcă îi ajuta pe fraţii mei în garaj, care mă învăţa pe mine cum să mă joc în ţărână?

— Salut.

Ridic capul, auzind vocea din spatele meu. Îl văd pe Hawke venind dinspre bucătărie, aşa că pun iPad-ul cu faţa în jos, ascunzând ecranul.

Azvârle un prosop pe un şezlong şi se apropie de

bazin, în timp ce-şi scoate tricoul peste cap.

— Intoarce-te, spune el.

Dau ochii peste cap, dar mă conformez, ştiind de ce. În spatele meu, aud foşnetul veşmintelor, când îşi scoate pantalonii scurţi şi rămâne gol, apoi îşi trage pe el şortul pentru baie, fără îndoială. Hawke mi-e nepot, dar între noi nu e o rudenie de sânge. Un fapt de care el se foloseşte ca să pună în discuţie genealogia familiei noastre. Noi doi nu ne-am cupla niciodată, însă lui îi place să-mi amintească mereu că *am putea*, dacă am vrea. Ştiţi cum... „de antrenament".

De îndată ce aud plescăitul, mă întorc şi-i zăresc silueta întunecată lunecând spre mine pe sub apă. Ţâşneşte la suprafaţă, dându-şi pe spate părul, mai lung în creştet şi ras în părţi, iar inelele din buză şi din sprânceană îi sclipesc în lumina soarelui.

— Bună, îi zic. N-ai fost azi la şcoală.

— Am avut nişte chestii de rezolvat.

Se apucă să facă pluta pe spate şi-mi dau seama că n-o să mai scot nicio altă informaţie de la el. Hawke chiuleşte rareori de la şcoală, numai că, în ultima vreme, o face mai frecvent.

Şi totuşi, chiar dacă sunt curioasă, nu sunt prea îngrijorată. Îşi păstrează notele bune şi pare să nu caute belelele. Hawke ştie să-şi poarte de grijă. Sper doar să nu-l prindă maică-sa. Ea insistă în privinţa şcolii. Foarte mult.

Pe măsură ce creşteam, nu ni se spunea „dacă o să mergeţi la facultate", ci „când o să ajungeţi la facultate".

— Ai program de off-road în seara asta?

Se ridică la loc pe verticală şi scutură din cap în timp ce se apropie de mine.

— Nu, dar dacă vrei să vii cu mine, te las să conduci, glumește el.

— Nu știu să conduc.

Se apropie și mai mult, cu o expresie jucăușă în ochi.

— E timpul să înveți, zice, proptindu-și palmele de marginea bazinului, de-o parte și de cealaltă a mea. Gata cu prosteala. Dacă nu exersezi cu mine, atunci cu cine să exersezi?

Aproape că-mi vine să râd.

— Adică, să exersez *pe* tine?

— Cum vrei, răspunde, ridicând din umeri și deodată înșfacă iPad-ul din spatele meu, întorcându-l cu fața în sus. La ce te uitai? se interesează.

— La nimic, mă răstesc, alarmată brusc, repezindu-mă să-l recuperez.

Sprâncenele îi țâșnesc în sus atunci când vede ceea ce, fără îndoială, rămăsese pe ecran. Mă fixează cu privirea și o picătură de apă i se scurge din păr pe obraz.

— încă? mă întreabă.

Umerii mi se încordează, ridicându-mi pavăza, și-i smulg iPad-ul din mână, stingându-l.

— Ei n-ar permite niciodată așa ceva, declară.

Cuvintele lui mă închid ca o cușcă și nu mai am nevoie de lămuriri. Știu la ce se referă.

Admirația mea de la opt ani pentru Lucas se transformase în dragoste când ajunsesem la paisprezece. Și acum, când am șaptesprezece, e încă prezentă această mică, dar statornică văpaie din adâncul inimii. În ciuda distanței, a pierderii legăturii, a faptului că el are douăzeci și nouă de ani și e un bărbat în toată legea...

O, Doamne. Hawke are dreptate.

Madoc *poate* că s-ar împăca, până la urmă, cu ideea asta, probabil şi Tate şi Juliet. În schimb, Jared, Jax şi tatăl meu?

Ei nu văd decât în alb şi negru.

îmi înghit anevoie nodul din gât şi las deoparte iPad-ul, întor- cându-mă spre Hawke.

— Şi..., îl întreb, încercând să schimb subiectul, „chestiile" pe care le faci... sunt cumva ilegale?

— Mă insulţi, răspunde, privindu-mă printre gene.

— Şi totuşi... sunt ilegale?

Mă stropeşte cu nişte apă din bazin.

— Las-o baltă. Nu-ţi spun nimic.

— De ce?

— Fiindcă e de-ajuns să se uite tata o dată la tine şi dai tot pe goarnă.

Izbucnesc în râs şi-l stropesc, la rândul meu. Probabil că are dreptate.

— Ce citeşti? se interesează, întinzând mâna pe lângă mine.

îl văd că ia cartea cartonată de pe masă.

— Ai grijă! îl avertizez, tresărind. Eşti ud pe mâini.

— „Ce-ar fi dacă ţi-ai întâlni prea târziu sufletul pereche?", începe el să citească de pe ultima copertă. „L-ai lăsa să plece sau i-ai răni pe cei pe care-i iubeşti şi ai risca totul ca să fiţi împreună?"

Se întrerupe, încruntându-se şi privindu-mă cu viclenie în ochi.

— Lucas are doar vreo treizeci de ani. Nu e prea târziu.

— Tacă-ţi fleanca, îl reped, încercând să-i

smulg cartea, numai că el o ridică, dându-mi peste mâini şi continuând să citească.

— „Într-o seară friguroasă de iarnă, Jase zăreşte o tânără într-o parcare pustie şi nu ştie ce să facă mai întâi: să-i afle numele, sau s-o ducă în patul lui".

Izbucneşte în hohote, zguduindu-se de râs şi întorcându-şi privirea spre mine.

— Ce naiba mai e şi porcăria asta?

— E doar...

Reuşesc să-i smulg cartea şi s-o arunc la loc pe masă.

— Nu mai fi nesimţit măcar pentru cinci secunde. Nu te priveşte pe tine.

— Femeile sunt, categoric, amatoare de pornografie. Ştiam eu.

Rânjetul lui triumfător mă scoate din sărite.

— Nu e pornografic, ripostez. Sau, în orice caz, nu cred că e. Mi-a trimis-o cineva prin poştă.

— Şi nu ştii cine?

— Nu, răspund, scuturând din cap şi rezemându-mi spinarea de marginea bazinului. Şi nu era niciun bilet înăuntru.

— Misterios, bombăne el, după care-şi ridică iar privirea spre mine, jucându-şi sprâncenele. Ai de gând s-o citeşti? Să afli dacă el o duce în patul lui?

Uite de-asta e persoana pe care o prefer cel mai puţin din toată familia. Tot timpul încearcă să mă seducă.

Dar, în acelaşi timp, îmi e şi persoana cea mai apropiată. Hawke este totdeauna generozitatea întruchipată, iar asta e ceea ce admir la el.

— Tu ştii ce se întâmplă când ajungi în patul unui bărbat, nu? mă întreabă.

— Ceva mai mult decât ce se-ntâmplă când

ajunge o fată în patul tău, din câte aud.

Chicotește.

Penelope
Douglas

— Nu mă pune la încercare, Quinn. Nu uita că, de fapt, nu suntem rude.

Îl măsor din nou cu privirea, remarcându-i zâmbetul infatuat şi mâinile care se tot foiesc pe sub apă.

— A, şi ce-o să faci? ripostez. O să te zgudui deasupra mea vreo cincisprezece secunde, după care o să adormi?

Se aruncă asupra mea, făcându-mă să ţip când mă încolăceşte cu braţele şi mă ridică de pe picioare.

— Nu! strig, dar stomacul îmi tresaltă şi, fără voia mea, încep să râd.

Mă aruncă prin aer vreun metru, după care mă pomenesc în cădere liberă.

Continui să râd şi sub apă.

Da, fără doar şi poate, e persoana pe care o prefer cel mai puţin din toată familia.

CAPITOLUL 2

Fiindcă-mi mai rămăseseră câteva ore până la cursa lui Dylan, după ce-am făcut duş şi m-am îmbrăcat, m-am gândit să-mi mai omor timpul încercând noua reţetă de tartă cu căpşuni, pe care am găsit-o ieri pe internet. Ai mei urmau să ajungă târziu acasă şi, probabil, aveau să fie înfometaţi.

— Băi frate, aud când deschid uşa, te-ai apucat să citeşti chestia asta?

Ridic capul şi-o văd pe Dylan, întinsă pe patul meu, cu cartea pe care-am primit-o azi prin poştă.

— Nu, îi răspund, râzând în sinea mea. Poveştile de dragoste nu sunt genul meu.

— Nu sunt genul tău? Cui nu-i plac poveştile de dragoste?

îmi arunc prosopul şi-mi cobor privirea spre ea. E foarte diferită de mine. Sarcastică, pusă pe glume, dispusă pentru orice...

— Dacă vrei s-o citeşti, n-ai decât.

Se lasă tăcerea cât timp stau în faţa oglinzii să-mi scotocesc prin borseta pentru machiaj, alegându-mi ce-mi trebuie.

— „Fericirea e o direcţie, nu un loc anume".

Ce?

Mă răsucesc pe călcâie.

— Ce-ai spus?

îşi ridică privirea spre mine.

— Ai zis că pot s-o citesc.

Da, dar nu cu voce tare. Numai că replica asta... replica asta mi-e cunoscută.

— E un citat din carte? o întreb, ducându-mă spre ea ca să văd.

Într-adevăr, e chiar prima propoziţie. Ciudat. Acelaşi citat care
e înscris pe busola de aur pe care mi-a dăruit-o mama când am împlinit doisprezece ani.

O busolă pe care i-am dat-o lui Lucas, ultima oară când l-am văzut, la schimb cu şapca lui. M-am gândit că, aşa, mă asigur c-o să se întoarcă şi să mi-o dea înapoi. Nu s-a întors.

Şi nu cred să fie doar o coincidenţă faptul că a ajuns la mine o carte misterioasă, de la un expeditor misterios, care cuprinde un citat atât de cunoscut mie.

— Vrei să-ţi mai citesc? se oferă Dylan.

Nu, nu prea. Dar acum nu-mi pot stăpâni o uşoară curiozitate.

Ridic din umeri şi mă îndrept din nou spre măsuţa

pentru toaletă.

— Sigur, doar un pic, îi răspund.

JASE...

Fericirea e o direcție, nu un loc anume. Sau, cel puțin, așa se zice.

Urăsc, naibii, zicala asta. De parcă n-aș putea să fiu mai fericit în altă parte decât aici și acum.

Mi-am trecut degetele prin părul meu scurt și blond, reparând răvășeala produsă de vânt, după care am ocolit o pereche așezată la o masă înaltă, rotundă, în drum spre separeul tatălui meu, din fundul sălii. Era întunecos, izolat și liniștit, dar îi oferea un loc de observație perfect. Iar tatălui meu îi plăcea să vadă totul.

— Singurul lucru pe care pot să mă bazez în privința ta – și a zâmbit de parcă ar fi înghițit ceva neplăcut – este că nu pot să mă bazez pe tine.

— în ceea ce te priveşte? i-am replicat alene, în timp ce-mi descheiam geaca şi mă strecuram în separeul de formă semicirculară, fără să-l privesc. Sigur că nu, am adăugat.

Mi-am aruncat cheile pe masă şi i-am făcut semn chelneriţei, când i-am întâlnit privirea. Ştia ce beau. Eram aici în fiecare seară de vineri, la şase fix, pentru sinteza săptămânală cu tatăl meu.

— Ai dreptate, Jase, m-a aprobat el. Se pare că am aşteptări prea mari de la tine.

Vocea lui seacă mustea de dezamăgire, dar mă durea undeva. La vârsta de douăzeci şi şase de ani, eram deja suficient de deziluzionat, încât îmi părea rău pentru propriul meu copilaş. în ce mai familie îl adusesem pe lume!

— Am fost la tribunal, în Chicago, i-am explicat. Ce-ai fi vrut să le spun? Că vrei să primeşti rapoarte săptămânale despre volumul meu de spermă, ca să poţi avea o căruţă de nepoţi, în speranţa că unul dintre ei va ajunge, într-o zi, la Casa Albă?

Sarcasmul era unul dintre lucrurile de care nu mă dezbărasem.

— Nu te mai văicări, m-a apostrofat tatăl meu, învârtindu-şi cuburile de gheaţă din paharul cu Jameson. Să le fi spus că ai o întâlnire importantă.

— Detest să mint. Ştii asta.

Mi-am vârât mâna în buzunarul de la piept şi am scos o tabacheră din argint, am luat o ţigară şi am aprins-o. Aruncându-mi bricheta pe masă, mi-am fixat privirea drept în faţă, ştiind că tata mă studiază printre rotocoalele de fum.

îşi cântărea cuvintele, încercând să-şi dea seama dacă merită efortul de a mă mustrului.

Penelope Douglas

Am suflat fumul afară, înghiţindu-mi zâmbetul care dădea să-mi arcuiască buzele. Ziua în care am absolvit facultatea de drept, primăvara trecută, a fost şi ziua începând cu care nu i-am mai permis să mă manipuleze. îmi obţinusem licenţa, aşa că eram în avantaj. El avea mai mare nevoie de mine decât aveam eu de el, aşa că, de îndată ce mi-am asigurat viitorul, am pus piciorul în prag.

Mă terorizase, obligându-mă să aleg dreptul, domeniu pentru care, chiar dacă mi se părea prea puţin distractiv, eram chiar priceput, iar căsnicia mea forţată cu Maddie ajunsese deja să atârne de un fir de păr. Ea era la fel de nefericită ca mine, fiul nostru fiind liantul dintre noi.

Oricât de mult aş fi iubit-o, era doar o chestiune de timp.

Chelneriţa mi-a adus băutura – GlenDronach, simplu – şi a dispărut.

— Ce face copilul? s-a interesat tata.

— Cum nu se poate mai bine, am răspuns. A ieşit din uter zâmbind şi nu cred c-a încetat să zâmbească de-atunci.

— E viguros, a apreciat tatăl meu, clătinând aprobator din cap şi măsurându-mă cu privirea. Are nevoie de fraţi.

— Are nevoie de un tată, am ripostat, suflând fumul şi detestând gustul din gură.

— Ştii că nu suport fumatul.

— Ştiu, am replicat. Mai vrei să mă întrebi şi altceva în seara asta? În afară de ce mai face fiul meu?

A oftat, iritat probabil de faptul că nu-i intram în joc.

— Şi Madeline? a întrebat, aplecându-se în faţă, cu costumul lui bleumarin închis contrastând violent

cu roşul separeului. Ea ce face?

— Bine, am răspuns, scuturând ţigara în scrumieră. Probabil e ocupată cu redecorarea. Deja a îmbrăcat copilul în hăinuţe cu „eu şi mama la înot" şi în Gymboree.

— E o femeie de ispravă, a apreciat el, lăsându-se pe spate şi privindu-mă cu înţeles.

Am strâns pumnul, rupând din greşeală ţigara în două.

— N-am nevoie să mi-o spui tu. îmi cunosc nevasta mai bine decât tine.

Maddie îmi era cea mai bună prietenă.

Sau, mai bine zis, îmi fusese.

Crescuserăm în aceleaşi cercuri, fuseserăm aruncaţi împreună în aceleaşi activităţi sociale în adolescenţă, ba chiar şi „încurajaţi" să urmăm cursurile aceleiaşi universităţi. Spre bucuria părinţilor noştri, ne potriveam şi ţineam permanent legătura când nu eram împreună. Ea fusese la o şcoală cu internat din sud, în timp ce eu urmasem şcoala militară, dar ne scriam şi vorbeam la telefon. Ea mă cunoştea, iar eu ţineam la ea.

Ghinionul nostru fusese că ştiam de planul părinţilor. Căsătoriile aranjate ar trebui să fie de domeniul trecutului, însă ele sunt încă prezente, bine mersi, iar asta a distrus relaţia apropiată pe care am avut-o odinioară cu Maddie.

Stresul de a fi forţat să fac dragoste cu o persoană pe care n-o vedeam în ipostaza asta mă omora. Ea încă se străduia, însă eu mă închisesem în mine.

Şi mă durea nespus faptul c-o făceam să sufere.

Am simţit privirea mustrătoare a tatălui meu, aşa că mi-am îndesat grăbit la loc ţigările şi bricheta în buzunarul gecii, pregă- tindu-mă să plec. N-aveam chef de jocul lui.

— Fiule, a început el, eu ţin la tine...

Am izbucnit într-un râs amar, tăindu-i vorba.

— Nici să nu te gândeşti. Spre deosebire de mine, minţi foarte prost.

— Şi chiar vreau să fii fericit, a continuat, neluându-mi în seamă insulta. Ştiu că tu şi Maddie aveţi probleme, a adăugat, coborând tonul. Sunteţi, practic, despărţiţi, dacă tu dormi în jumătate din zilele săptămânii pe canapeaua din biroul tău, sau în dormitoare separate din casa voastră.

De unde-o ştia şi pe-asta? *Fir-ar săfie!*

— Există modalităţi prin care un bărbat însurat poate să găsească satisfacţie şi în afara casei lui.

Am clătinat din cap, înainte de a da pe gât restul băuturii din pahar.

— Chiar eşti o podoabă, ştiai?

Pentru tatăl meu, fericirea însemna putere. Şi să iei tot ce-ţi doreşti însemna să fii puternic. El nu cunoştea limite, n-avea simţul binelui şi al răului.

Spre deosebire de mine.

Poate că nu eram îndrăgostit de soţia mea, dar chiar o iubeam. Poate că nu-mi doream să-i ridic fusta şi să i-o trag ca şi cum n-aş putea trăi fără ea, dar chiar ţineam la ea. Nu mai avuseserăm relaţii sexuale de luni de zile şi, deşi ştiam că totul avea să se termine între noi, îmi doream s-o protejez şi s-o respect.

Am lăsat aerul să-mi iasă din plămâni şi m-am strecurat afară din separeu, ridicându-mă şi înşfacându-mi telefonul şi cheile.

— Căsnicia asta nu se poate să eşueze!

Tatăl meu s-a aplecat, enunţându-şi ordinul.

— Vă îndepărtaţi din ce în ce mai mult, de la o zi la alta, şi trebuie să vă adunaţi. Ai să te miri aflând

cât de uşor poate o altă femeie să...

— O altă femeie, am mârâit printre dinţi, întrerupându-l, n-o să dreagă ceea ce lipseşte.

— Ştiu eu ce lipseşte, a ripostat, măsurându-mă din cap până-n picioare. Tu n-ai apetit pentru nimic. Fiecare zi e la fel. Deja te simţi de parcă ai avea şaizeci de ani, nu-i aşa?

Am încremenit, holbându-mă la el.

— Viaţa e atât de anostă – vorbea tărăgănat, ca şi cum mi-ar fi cunoscut şi cel mai tainic gând – încât până şi mâncarea pare plictisitoare, nu-i aşa?

Articulaţiile pumnilor mi-au trosnit, iar încăperea dădea impresia că se micşorează.

S-a lăsat pe spate, studiindu-mă, cu mutra aia afurisită a lui, satisfăcută de sine.

— Avem rezervat permanent un apartament la Waldorf, Jase. Tu n-o să obţii divorţul, aşa că îţi propun să te foloseşti de el oricând şi oricât de des ai nevoie.

Clătinând din cap, am făcut stânga-mprejur şi am ieşit din bar fără să mă opresc nici măcar ca să-mi iau haina.

Doamne, Dumnezeule. Ce nemernic afurisit.

Frigul serii de martie mi-a intrat în oase, dar însemna o binevenită uşurare pentru dispoziţia mea incandescentă.

Am înaintat vijelios pe trotuar, fixând cu privirea betonul, parcă nefiind capabil să mă stăpânesc. Nu puteam să fiu fericit şi să-mi păstrez familia întreagă. De ce nu reuşeam să găsesc un echilibru? Nu Maddie era problema. Eu eram. De ce n-o voiam?

Ea ştia că n-o iubeam pasional când ne-am căsătorit, acelaşi lucru fiind valabil şi pentru ea, dar crezuserăm că sentimentele noastre aveau să se transforme în ceva mai mult.

Penelope Douglas

O vedeam dimineaţă, stând în faţa frigiderului, îmbrăcată în tricourile mele albe, cu picioarele ei lungi şi frumoase egalându-i ca perfecţiune chipul îngeresc. Oricare bărbat ar fi dorit-o. Şi atunci, eu de ce n-o doream? De ce nu puteam să-mi strecor mâinile pe sub veşmintele ei şi să-i şoptesc la ureche cât e de frumoasă? Sau cât de mult simţeam nevoia să fiu înăuntrul ei, chiar în clipa aia? De ce nu eram capabil să-i ofer soţul pe care-l merita?

Tocmai dădeam colţul, îndreptându-mă spre parcarea din spate, pierdut în gândurile mele, când am auzit şoapte repezite. Mi-am ridicat privirea şi m-am oprit imediat.

Mi-am îngustat ochii la vederea celor doi băieţi care se învârteau în jurul maşinii mele, făcându-şi de lucru la clanţa BMW-ului.

Ce mama...?

— Hei! am izbucnit, năpustindu-mă înainte, în timp ce amândoi îşi ridicau brusc capetele. Plecaţi de lângă maşina mea!

— Şterge-o! a strigat unul dintre ei, ocolind în goană maşina şi rupând-o la fugă. Hai odată, Kat!

Am alergat într-acolo, văzând că unul dintre băieţi se apleca să-şi adune sculele de pe jos.

— Thomas! a strigat el după celălalt băiat, care fugise deja ca laşul şi-şi scăpase pielea.

Pentru ăsta însă era prea târziu.

Puştanii ăştia afurisiţi scăpaseră de sub control şi speram ca ăsta să aibă vârsta suficientă ca să simtă gustul unei nopţi de arest.

— Ia vino încoace, javră mică, am zis, aplecându-mă, apucân- du-l pe puştan de hanoracul lui negru şi smucindu-l în sus.

Deodată însă, mi-a căzut fața.

Nu era un băiat.

Nu era nicidecum un băiat.

Era o tânără.

Răsufla cu greutate, iar în ochii ei ciocolatii, în timp ce-o țineam de guler, dogoreau atât teama, cât și dorința de luptă. Am privit fix în cea mai caldă nuanță de căprui din câte am văzut vreodată, și luciul unei uşoare transpirații i-a acoperit obrajii îmbujorați.

Am simțit că mi se usucă gura.

Părul ei lung, șaten, era îndesat pe sub hanorac, dar vântul slab îi sufla câteva șuvițe peste față. Am strâns-o și mai tare.

— Dă-mi drumul, dobitocule! a strigat, zbătându-se și străduindu-se să se desprindă.

Am mijit ochii, cu un fior de amuzament în piept.

S-a răsucit, aruncându-și spre mine pumnișorii prăpădiți, și aproape că mi-a venit să râd.

Am smucit-o în sus.

— Câți ani ai? Nu te-au învățat părinții să nu pui mâna pe lucrurile altora?

— Uite ce e, îmi pare rău, da? a țipat, și ochii i s-au umplut de lacrimi, cu toată duritatea de care voia să pară capabilă. Promit că n-o să mai facem. Dar aveam nevoie de bani, atât.

— Asta să le-o spui polițiștilor, m-am răstit, chiar dacă n-aveam nici cea mai mică intenție de a chema poliția.

Privirea ei îngrijorată a săgetat în toate direcțiile și-mi dădeam seama că se stăpânea cu greu să nu plângă.

— Câți ani ai? am întrebat-o iar, pe un ton poruncitor.

Oare avea părinți care să răspundă pentru ea?

M-a fulgerat cu o privire furioasă, dar şi-a ţinut gura închisă. M-am apropiat la câţiva centimetri de faţa ei.

— Câţi ani ai? am răcnit.

Însă, în clipa imediat următoare, şi-a avântat pumnul, repezin- du-l în obrazul meu, iar eu m-am dat înapoi, slăbind strânsoarea.

Mama mă-sii!

Mi-am dus mâinile la faţă, străduindu-mă să-mi deschid iar ochiul care mă ustura, dar tot ce am reuşit să desluşesc au fost picioarele şi fundul îndepărtându-se în goană, prin noapte.

Am făcut ochii mici, frecându-mi obrazul îndurerat, şi am înghiţit sânge din locul în care-mi tăiasem obrazul cu dinţii pe dinăuntru, când mă lovise.

Mi-am recăpătat stăpânirea şi m-am dus spre maşină. Deodată însă, am zărit un obiect pe jos. M-am aplecat să-l iau.

Era un portofel.

Sigur era al ei. Imitaţie de piele roşie, cu un compartiment pentru monede. Deschizându-l, i-am căutat imediat permisul de conducere şi l-am cercetat.

— Kat, am rostit cu încetineală, revăzându-i în minte zâmbetul strălucitor şi ochii întunecaţi.

După care i-am căutat data naşterii, din moment ce refuzase să-mi spună vârsta.

Nouăsprezece ani.

Un zâmbet mi-a arcuit colţurile buzelor.

— Suficient ca să ştie ce face, am zis, pentru mine.

La adresă scria „Strada Truman nr. 14”. Am răsucit permisul între degete, gândindu-mă ce să fac.

Puteam cere să fie arestaţi. Sau puteam să mă scutesc de osteneală, fiindcă nu erau decât nişte

derbedei obişnuiţi, de stradă, şi să arunc permisul în primul tomberon. Aveam alte lucruri mai bune de făcut. În definitiv, cui îi păsa?

Dar brusc imaginea ochilor ei mi-a fulgerat prin minte şi, dintr-odată, am ştiut ce voiam să fac. Îmi stârnise interesul. Prin frica ei şi prin respiraţia întretăiată. Prin tremurul vulnerabil al buzei de sus. Prin furia ei şi prin felul în care mă pocnise, atunci când îşi regăsise curajul necesar pentru luptă.

Care să fi fost povestea ei?

Strecurându-mi permisul în buzunar, m-am suit în maşina mea şi am demarat în viteză din parcare. Strada Truman era în cealaltă parte a oraşului şi n-aveam habar dacă ea şi micul ei tovarăş dispuneau măcar de vreun mijloc de transport sau se bazaseră pe gândul că aveau să mi-l ia pe-al meu. Oricum, bănuiam că nici măcar n-avea să fie de găsit acasă. Asta, în cazul în care acolo era într-adevăr casa ei.

Am gonit mai departe pe stradă şi am virat la stânga pe Principală, tăind prin centru şi înaintând până când am lăsat în urmă toate magazinele şi pietonii. N-aveam cum să văd totul la fel de clar pe timp de noapte, dar puteam să-mi dau seama că peluzele îngrijit tunse, de un verde-smarald, pe aici erau maronii şi peticite, iar casele, mai mici şi mai vechi, odată ce trecusem în alt cartier. Vopseaua odinioară albă a unei rulote căpăta nuanţe gălbui în lumina unei verande şi nu mi-am putut stăpâni dezgustul la vederea gunoaielor care zăceau pe unele dintre peluze.

După câteva minute, am ajuns în sfârşit pe strada Truman şi am încetinit, zărind vizavi numărul paisprezece. Casa era întunecată, fără vreun bec care să

ilumineze exteriorul.

Mi-am rotit privirea, închipuindu-mi fiul în vreuna dintre rulotele sau casele astea dărăpănate. Nici pomeneală, naibii.

— Puteau să ne aresteze! am auzit strigătul unei femei.

Am căutat direcţia din care se auzea vocea şi am văzut o fată, peste drum de numărul paisprezece, ieşind dintr-o rulotă cu un copil mic în braţe. Fugea după un bărbat care se îndepărta de ea.

Ei erau.

Fata şi-a aşezat mai bine copilul pe şold, ţinându-l strâns pe bietul ţânc, care n-avea geacă pe el. Dădeau impresia că-l luau din casa altcuiva.

— Ce s-ar fi ales de copilul nostru? a strigat după individ, tatăl, am presupus.

El a traversat strada, îndreptându-se spre numărul paisprezece, iar ea l-a urmat, ducând copilul în braţe. Apoi, individul a deschis uşa şi a dispărut înăuntru, lăsând-o pe ea afară, singură.

Ce nemernic. Ea nu era decât un copil.

Iar copilul avea un copil. Nu puteam cere s-o aresteze.

Scoţând telefonul, am format un număr şi am dus aparatul la ureche, aşteptând să răspundă, aşa cum făcea totdeauna.

— Salut. Sunt Jase, l-am anunţat când a răspuns. Am nevoie de toate informaţiile pe care poţi să le găseşti despre locatarii de pe strada Truman, numărul paisprezece.

— Bine, a răspuns Brown, şi mi-am dat seama că îşi nota adresa.

Figura pe statul de plată al companiei, un detectiv de

care firma
tatălui meu se folosea frecvent.

— Îţi dau de veste în decurs de patruzeci şi opt de ore, a adăugat el.

— Douăsprezece.

Şi am închis.

Aici, Dylan s-a oprit din cititul cu voce tare, dar i-am văzut ochii mişcându-se mai departe pe pagină, continuând lectura în tăcere.

— Hei, protestez eu. *Ascultasem.*

Mă apropii şi mă arunc pe pat, trântindu-mă pe burtă lângă ea. Dylan întoarce capul spre mine, ridicând dintr-o sprânceană.

— Ea a încercat să-i fure maşina, îi explic, iar acum el ştie precis unde locuieşte. Nu se poate să te opreşti aici.

Ne strângem mai aproape, citind amândouă în gând.

JASE...

La o săptămână după aceea, am intrat în atelierul de reparaţii auto Denton, o cocioabă nenorocită, construită probabil prin anii treizeci, cu vopseaua albă scorojită şi o podea mucegăită din ciment în „lobby". Pereţii aveau pete galbene, probabil de la fumul stătut de ţigară, tejgheaua albastră era crăpată, iar cele două canapele din vinilin erau sfâşiate. Mi-am stăpânit dispreţul, încrezător în faptul că atelierul era în activitate de mult timp. Probabil că avea o reputaţie bună.

Altfel, în condiţii normale, n-aş fi pus în ruptul capului piciorul într-o latrină soioasă ca asta, ai cărei mecanici probabil că mi-ar scoate maşina la o plimbare după ce

m-ar duce de nas să le-o las acolo peste noapte. Totuşi aveam alte treburi aici.

Am închis uşa după mine, lăsând în urmă soarele la asfinţit şi apropierea serii; mi-am scos batista şi mi-am şters mâinile, absent, după care am îndesat-o la loc în buzunar.

Doi bărbaţi trândăveau prin lobby, iar când mi-am îndreptat privirea spre biroul de recepţie, am observat că nu era nimeni. Acolo trebuia să lucreze ea. Totuşi nu ştiam precis de ce se ocupa. Poate de curăţenie?

— Domnule Hutcherson! a strigat o femeie, făcându-mă să întorc capul la stânga.

O femeie tânără a venit agale în spatele biroului, apărând pe uşa care ducea spre zona atelierului şi, imediat, mi-am simţit pieptul inundat de căldură. Am urmărit-o din ochi cum capsa câteva hârtii, dăruindu-i un zâmbet tipului care se apropiase de biroul ei.

Dumnezeule.

Părul şaten-închis îi strălucea, legat într-o coadă răvăşită, dar am sesizat nuanţe roşietice prin şuviţele care-i încadrau faţa de formă ovală, ceea ce nu remarcasem săptămâna trecută. Ochii-i ciocolatii erau adânci şi calzi, şi m-am trezit că înghit în sec la vederea gurii ei cu buza de jos plină, cărnoasă.

Am strâns din pumni pe lângă corp, străduindu-mă să respir normal, ca şi cum nu mi-aş fi dorit să mă duc drept la ea şi...

Purta pantaloni scurţi din jeans, nu foarte strâmţi, dar îndeajuns de mici ca să etaleze o bună parte din coapse, în ei fiind vârât un tricou alb cu anchior în care părea să înoate. O fi fost al iubitului ei?

Am înaintat cu încetineală, ca şi cum aş fi fost pe pilot automat, aşezându-mă la rând după celălalt tip,

Hutcherson, presupun. Fata i-a zâmbit şi i-a întins cheile, în timp ce el plătea factura. Am sesizat că avea o pată de unsoare pe gât, plus câteva urme de negreală pe tricou şi altele pe mâini. Probabil că lucra şi ea la maşini.

În seara aia fusese întuneric şi nu reuşisem s-o văd prea bine, dar revăzând-o, mi-am dat seama... că nu fusese vorba doar despre adrenalina momentului sau despre sentimentul de frustrare care mă cuprinsese după cearta cu tatăl meu.

Nu voiam s-o pedepsesc. Nici s-o ajut. îmi dorisem s-o revăd, deşi n-ar fi trebuit să vin aici. Numai că familia mea era plecată din oraş, iar eu îmi spusesem că era doar o curiozitate. Atât şi nimic mai mult.

Ai să te miri aflând, cât de uşor poate o altăfemeie să... Să ce, tată? Să mă ispitească astfel? Să mă poată distrage de la tot ce urăsc în viaţa mea şi să mă facă să mă simt din nou viu? Pentru măcar câteva minute?

Era o pilulă a naibii de amară de înghiţit gândul că s-ar fi putut să aibă dreptate. Totul din viaţa mea începuse să fie trasat la milimetru şi, pentru prima dată după mult timp, liniile păreau mai şterse. Simţeam că pot să întind braţele fără să dau peste un zid limitator.

Şi, pentru prima oară în viaţă, am simţit că sunt o primejdie pentru cineva. Iar asta îmi făcea plăcere.

— Pot să vă ajut, domnule? s-a auzit o voce masculină din stânga mea.

Am întors capul. Era un tânăr cu părul roşu şi un halat albas- tru-închis de mecanic. Pe ecusonul lui scria Josh".

— Da. Aş vrea să-mi duci maşina în atelier, am zis, vârând mâna în buzunar şi scoţând cheile pe care i le-am întins. Aştept de-o grămadă de timp!

Folosisem un ton tăios, ştiind că aşa o să-l fâstâcesc şi o să-l expediez de-acolo. Aveam treabă cu fata, nu cu el.

— Ăăă..., a început să se bâlbâie, făcând ochii mari, numai că nu mă interesa o conversaţie cu el.

Am întors capul, dându-i de înţeles că am terminat discuţia.

— Sigur, nicio problemă, a răspuns, în cele din urmă.

Mi-a luat cheile şi s-a repezit afară, conştient probabil de faptul c-o să-i fie greu să-şi dea seama care dintre maşini era a mea. Nu oricine are o maşină germană e dobitoc, dar orice dobitoc are o maşină germană.

Hutcherson a plecat, aşa că m-am apropiat de birou, fixând-o cu privirea pe fata care capsa alte acte şi le îndesa într-o mapă din plastic, împreună cu o legătură de chei.

— Bună, am zis, păstrând un ton scăzut şi calm, chiar dacă inima îmi izbea pieptul ca un pickhammer.

— Bună, a răspuns, fără să mă privească. Un minut, vă rog.

După care s-a răsucit pe scaun, apăsând pe un buton şi vorbind
spre un interfon.

— Poate cineva să scoată Honda aia afară? A venit s-o ia.

Apoi a atârnat mapa din plastic într-un cuier de pe perete şi s-a
întors din nou, ridicând în sfârşit ochii spre mine.

— Vă rog să mă seu...

Şi a încremenit. A făcut ochii mari, iar eu mi-am stăpânit zâmbetul, simţind pulsul zvâcnindu-mi pe gât, aşteptând să văd ce avea să facă. Mă recunoscuse. Materialul subţire al tricoului se ridica şi cobora odată cu

respiraţia ei anevoioasă, iar eu doar priveam cum frumosul ei ten capătă o încântătoare nuanţă trandafirie.

în cele din urmă, a clipit şi şi-a recăpătat graiul.

— Bună, a zis cu răsuflarea tăiată, lăsând ochii în jos şi facân- du-şi de lucru pe birou. Ăăă, noi de fapt ne pregătim să închidem, domnule. îmi pare rău. Fiica unuia dintre băieţi are astă-seară o petrecere aniversară, iar ceilalţi mecanici pleacă odată cu el. Putem să vă programăm pentru mâine, dacă vreţi.

Am studiat-o, întrebându-mă cât o avea de gând să joace rolul ăsta. Ştiam amândoi de ce venisem acolo.

Ştiam că ar trebui să accept calea de ieşire propusă de ea. Că era cazul să plec şi să-mi aştept acasă soţia şi fiul.

Dar nu asta m-am pomenit că fac.

— Dar tu? am întrebat, împingându-mi bărbia spre ea. Eşti mecanic?

— Nu, a zis, clătinând din cap. îmi pare rău.

I-am adresat un zâmbet cu subînţeles şi mi-am îndreptat privirea spre mâinile ei cu unghiile înconjurate de o unsoare neagră.

Mi-a urmărit privirea şi a strâns degetele, ascunzându-le.

— Poate la un Buick sau la o Toyota, a răspuns, dar nu v-aţi dori să-mi vâr nasul în motorul dumneavoastră de cincizeci de mii de dolari. Credeţi-mă.

Am zâmbit în sinea mea, fiindcă, în mod inconştient, tocmai se dăduse de gol. De unde ar fi putut să ştie care maşină e a mea? Ce, mă văzuse când venisem?

Sau, mai degrabă, îşi amintise că încercase s-o fure cu două seri în urmă?

— Am nevoie doar de un schimb de ulei.

— Păi, cum v-am zis... închidem mai devreme.

— Plătesc, am insistat. Dacă dublez tariful?

— Vi-l face ea, s-a auzit atunci o voce din spatele ei.

Am văzut un bărbat între două vârste, rostogolind un cauciuc.

— Ce? a izbucnit ea, întorcând capul şi uitându-se chiorâş la el. Trebuie să ajung acasă!

— Fă-l, a ordonat el, continuându-şi drumul spre atelier, fără să mai aştepte şi alte proteste.

Şeful ei, probabil.

Fata a întors din nou capul spre mine, cu chipul ei drăgălaş întunecat acum de o încruntare. Şi, în sfârşit, am zărit aceeaşi stare de spirit de alaltăseară, când mă lovise. Mi-am scos portofelul din buzunarul interior al sacoului şi am pus trei bancnote de câte o sută de dolari pe tejghea, fără s-o slăbesc din ochi.

— Ajunge atât?

A fixat cu privirea banii – banii de care ştiam că are nevoie – cântărind, fără îndoială, riscurile implicate în ceea ce se întâmpla aici. Nu ştia ce vreau – nu ştiam nici eu – dar era conştientă de faptul că nu anunţasem încă poliţia, aşa că avea o şansă de scăpare din povestea asta. Mai ştia şi că, dacă mă trimitea la plimbare, pierdea controlul asupra situaţiei. Sau orice control pe care l-ar mai fi avut acum.

în sfârşit, a ridicat ochii spre mine şi am zărit o undă de şiretenie traversându-i frumosul chip tineresc.

S-a aplecat peste birou şi m-a întrebat, aproape în şoaptă:

— Cât de mult o vrei?

Mâna mi s-a strâns pe portofel şi curajul mi-a scăzut

puţin la auzul tonului ei tachinator.

Se juca oare cu mine?

Şi am privit uluit cum întinde mâna, culege dintr-o mişcare lină cele trei sutare de pe birou, apoi îmi mai ciupeşte un sutar din mână, ca să fie patru. îndeasă bancnotele în buzunarul de la spate şi pleacă spre atelier, lăsându-mă acolo.

Nici n-am mai încercat să-mi ascund zâmbetul. Avea parte de toată atenţia mea.

Doar pentru un timp. Doar pentru seara asta.

Stăteam în pragul atelierului, pe jumătate înăuntru, pe jumătate afară, trăgând dintr-o ţigară, în timp ce întunericul învăluia strada şi pădurea din jur, urmărind-o cu coada ochiului. îmi ridicase BMW-ul pe platforma hidraulică şi-şi îndesase vreo două scule în buzunarul de la spate, apoi se vârâse sub maşină, lăsându-şi capul pe spate şi deşurubând capacul de la baia de ulei de deasupra.

La radio se auzea o melodie, iar mie îmi venea greu să-mi iau ochii de pe fată. Mai ales că se tot unduia, aproape insesizabil, în ritmul muzicii, probabil fără să-şi dea seama.

Mă impresionase, totuşi. Mă cam aşteptasem c-o să ceară ajutor. în definitiv, acum eram singur cu ea. N-ar fi fost posibil ca ratatul cu care locuia să-şi trimită nişte amici care să mă gonească de-acolo cu vreo câteva ameninţări? Totuşi, nu... din câte puteam să-mi dau seama, ea nu sunase pe nimeni. Doar se apucase de lucru la maşina mea.

Isteaţă puştoaică.

Am făcut un semn cu capul spre avizier, pe care era prinsă cu piuneze fotografia portret, treisprezece pe optsprezece, a unui băieţel cu ochii căprui, cam de şase

luni.

— E băiatul tău?

Şi-a întors capul spre mine, de parcă abia acum mi-ar fi observat prezenţa. înfăţişarea i-a devenit prudentă, dar tot a aruncat o privire spre fotografie, până să-şi reia meşteritul sub maşină.

— E atât de evident?

Am studiat-o, gândindu-mă cât de greu trebuia să-i fie să crească un copil, la vârsta ei. Nu-mi închipuiam că tatăl, oricine ar fi fost, ar ajuta-o cât de cât. Mai ales dac-o fi netrebnicul ăla de alaltăseară.

— Are ochii tăi, i-am zis.

— Şi firea fostului meu, a declarat ea, pe un ton sec. Deja pot să-mi dau seama.

Fostul.

— Eşti cam tânără ca să ai „foşti", am remarcat, suflând un fuior de fum şi lăsând să cadă chiştocul, pe care l-am strivit cu talpa.

Ea însă nu mi-a luat în seamă observaţia.

Am pătruns în atelier, cu sacoul descheiat şi mâinile în buzunare.

— Eşti la facultate?

Mi-a aruncat o privire aspră.

— Clienţii n-au voie să intre în atelier.

N-am luat-o nici eu în seamă şi am continuat să vorbesc.

— Doar nu vrei să lucrezi aici pentru tot restul vieţii, nu?

—Trebuie să lucrez, Domnule cu Facultate, m-a repezit ea. Cu un copil de crescut, n-am timp şi pentru şcoală.

Mi-a venit să râd de arţagul ei, dar m-am abţinut.

A ieşit de sub maşină, a aruncat pe jos vreo câteva scule şi a apăsat pe butonul platformei hidraulice cu un aer nerăbdător, făcând să coboare vehiculul.

— Fiul meu e cam de aceeaşi vârstă, i-am zis.

— E acasă, cu soţia?

I-am susţinut privirea, pierindu-mi tot amuzamentul. Era inteligentă, trebuia s-o recunosc. Apropiindu-mă agale de ea, am scos mâna din buzunar, odată cu permisul ei de conducere, pe care l-am aruncat peste cutia cu unelte din faţa ei.

— Nu e o infracţiune dacă vorbesc cu o femeie care nu mi-e soţie, am zis, pe un ton ca de ameninţare. în schimb, încercarea de a fura ceea ce-mi aparţine este.

A rămas pe loc, privind permisul cu numele şi adresa ei pe el, cu pieptul ridicându-se şi coborând în respiraţii iuţi, superficiale. *Acum ţi-e frică, nu-i aşa?*

— Ce vrei? m-a întrebat.

— Tu ce crezi că vreau?

Răsuflarea i-a tremurat pentru o clipă, dar apoi şi-a întors faţa spre mine, strângând atât de tare din dinţi, încât puteam să-i văd încordarea maxilarului.

— Nişte scuze, nu? am continuat, ca şi cum ce altceva aş fi putut să vreau din partea ei?

— Mai bine pleci.

— Atunci, trebuie să termini treaba la maşina mea, am ripostat, lăsându-mi privirea să coboare la mica pată neagră de pe gâtul ei suplu.

în ochi i-a apărut un licăr furios şi a şovăit pentru o clipă. Totuşi a deschis capota şi a reluat lucrul. M-am întors şi m-am dus de cealaltă parte a maşinii, rezemându-mă de cutiile cu unelte şi încrucişându-mi braţele pe piept.

Ştiam că ar fi trebuit să plec. Era speriată şi o făcusem deja să treacă prin destule momente grele.

Urcă-te în maşină, du-te acasă şi lasă fata în pace.

— Ce ai de gând să faci? m-a întrebat, aplecându-se peste maşină, întorcând cu fundul în sus un bidon cu ulei şi golindu-l în motor. De ce-ai venit aici?

— De cât timp eşti măritată? am întrebat la rândul meu, neluându-i în seamă interogaţiile.

Am văzut-o înghiţind în sec, dar apoi mi-a răspuns, cu voce scăzută.

— De un an şi-un pic. Dar nu prea pot s-o mai numesc căsătorie. încerc să divorţez.

— încerci?

— Nu e treaba ta.

Nu, nu era. Numai că eu insistam să fie treaba mea.

— Şi ai crezut că e sănătos ceea ce faceai? am contraatacat. Să te laşi atrasă de el în activităţi infracţionale, doar ca să aibă cu ce să se drogheze?

M-a săgetat cu o privire încruntată, după care s-a

aplecat iar peste maşină şi a mai turnat un bidon.

— Că tu oi fi mai breaz! a replicat, pe un ton din ce în ce mai acid. Să nu crezi că nu-mi dau seama ce vrei. Ai fi chemat deja poliţia, dacă ai fi căutat dreptate.

S-a ridicat şi s-a şters pe mâini cu o cârpă.

— Nu, tu crezi că sunt vulnerabilă şi poţi să profiţi.

Nu. Nu asta era ceea ce voiam. Nu încercam s-o vânez.

Dar atunci, ce naiba mai căutam acolo?

— Nu asta era? a continuat tachinator, apropiindu-se lent de mine, cu un licăr anume în ochi. Nu te excită... fata murdară din parcul de rulote? Crezi c-o să fiu sălbatică, nu-i aşa?

S-a apropiat de mine, atingându-mi cu sânii braţele încrucişate.

— La asta te-ai gândit, nu? Duminica, la biserică, în timp ce-i depuneai curatei tale soţii un sărut cast pe obraz – aici a schiţat un mic zâmbet – te gândeai la fundul meu şi la cât de murdară o să mă simţi, cât de bună şi de obraznică...

Răsuflarea mi s-a accelerat şi i-am fixat cu privirea buza cărnoasă de jos, simţindu-mă de parcă aş fi ajuns deodată la ananghie.

Lingându-şi buzele, s-a aplecat şi mai mult spre mine, şop- tindu-mi:

— Vai de capul tău, băiat amărât cu facultate. Nici n-ai şti ce să faci cu fundul ăsta.

După care şi-a legănat bazinul, atingându-l uşor pe al meu, ca o mică tachinare, iar eu am gemut, cu răsuflarea întretăiată. Atingerea m-a dat peste cap şi, dintr-odată, am fost pe deplin excitat şi înfierbântat de dorinţă.

S-a retras lent, cu un zâmbet de superioritate pe chip,

CAPITOLUL 3

— Uau!

Dylan lasă cartea pe pat şi întoarce capul spre mine, cu ochii larg căscaţi.

— Ce tare a fost! Ce crezi c-o să se-ntâmple când o s-o revadă?

Chicoteşte şi dă pagina, însă îi smulg cartea din mână.

— Doar nu vorbeşti serios. E un nemernic.

— Ba nu, protestează ea, încercând să ia cartea înapoi. E grozav!

— Cum zici tu, răspund râzând, rostogolindu-mă pe spate şi ţinând cartea la distanţă de ea. Nu vezi că vrea s-o plătească, în schimbul unei partide de sex?

— Ba nu, nu-i aşa.

— Atâtea sutare? îi amintesc. Pentru ce altceva sunt banii?

Ridică din umeri şi se întinde peste mine, spre carte.

— Ştie că ea are nevoie de ei. Nu mă interesează. Vreau să ştiu ce se întâmplă mai departe!

Strâng cartea la piept, râzând când ea încearcă să mi-o smulgă.

— Hai, măăă!

Se bosumflă şi renunţă, întinzându-se pe spate lângă mine.

— Ia gândeşte-te, dacă el ar fi fost Lucas, iar tu... i-ai fi schimbat uleiul.

Dau ochii peste cap şi bâigui:

— Mai taci odată.

Dar bineînţeles că ea nu tace.

Proptindu-se într-un cot, îşi reazemă capul în palmă şi

privește în jos, spre mine, iar vocea îi devine înfocată și jucăușă.

— Singuri, în atelier, seara, comentează ea. Un bărbat mai matur, într-un costum șic, care știe ce face...

Stomacul îmi tresaltă și nu pot opri imaginea care-mi răsare în minte. Lucas... văzându-mă pentru prima oară după atâția ani... și totul s-a schimbat.

— Gândește-te că te-ar privi el așa. La fel cum a privit-o Jase pe Kat, continuă Dylan. Ca și cum tu ai fi o femeie, iar el ar vrea ceea ce vrea un bărbat de la o femeie, pentru că s-a aprins tot și simte nevoia să pună mâna pe tine.

Privirea lui Lucas îmi alunecă în jos pe trup ca și cum, dintr-o- dată, n-ar mai putea să se stăpânească, iar respirația mi se oprește, plămânii golindu-se de aer la gândul ochilor lui, deveniți întunecați și posesivi, la fel ca ai lui Jase când o privea pe Kat.

Un fior electric mă străbate pe sub piele, dar scutur din cap, alungându-l.

Jase și Kat. Părinții mei, Jason și Katherine, ar fi putut lesne să fie cunoscuți sub diminutivele astea, într-o altă viață.

Numai că foarte rar am auzit să-l strige cineva Jason pe tatăl meu, darămite într-un fel atât de neprotocolar ca Jase. Pentru mine și Madoc e „tata". Jason" e numai pentru mama. Iar pentru toți ceilalți, „domnul Caruthers".

— Mda, mă rog, zic, alungând fantezia cu Lucas. Eu nu sunt ca ea.

— Ca ea, cum?

— Ispititoare, răspund, oftând. Nu sunt sexy. Sunt doar dulce și bună și plictisitoare.

Penelope Douglas

Dylan se lasă să cadă la loc pe pat şi fixăm amândouă tavanul cu privirea.

— Mda, şi eu, şopteşte ea. Dacă mă îmbrac cu un maiou, tata mă trimite să mai pun ceva pe mine.

Râdem amândouă, fiindcă, având un tată ca Jared, duce o viaţă la fel de grea ca mine. Jared nu înţelege să-şi educe copiii pe baza a ceea ce e corect sau greşit. Cât se poate de simplu: dacă-l deranjează ceva, interzice şi cu asta basta.

Numai că Dylan e mai pricepută când e să se strecoare printre interdicţiile tatălui ei şi să obţină ceva mai mult. Eu nu sunt obişnuită să forţez limitele cu părinţii mei.

Cu toate că aş vrea. Mi-aş dori să fiu aşa cum spunea Jase. O *primejdie pentru cineva.*

Privesc drept înainte şi-mi strecor o mână sub cap, şoptind lent:

— „Vai de capul tău... băiat amărât... cu facultate."

După care vocea lui Dylan mi se alătură şi rostim amândouă, la unison:

— „Nici n-ai şti ce să faci cu fundul ăsta."

Fierbinţeala îmi inundă pântecul şi izbucnim amândouă în râs.

— Mă simt cumva mai sexy acum, mărturiseşte ea.

— Mda, şi eu.

— Bine, atunci, zice, luându-mi cartea din mâini, întorcându-se pe burtă şi deschizând-o. Hai să citim mai departe. Să mai învăţăm ceva cuvinte obscene.

Aproape niciodată
JASE...

N-ar fi trebuit să-i las cartea mea de vizită. Ce naiba o fi fost în capul meu?

De două ori am întâlnit-o pe fata asta şi, în acest răstimp, au existat deja cel puţin zece momente în care ar fi trebuit să mă comport altfel; ca, de exemplu, să plec.

Ştiam ce-ar trebui să fac. Ştiam ce n-ar trebui să fac. Cunoşteam diferenţa dintre ce e bine şi ce e rău, dar dacă, printr-o minune, aveam s-o revăd, nimic din ce ştiam n-ar mai fi contat în faţa a ceea ce-mi doream.

Iar aşa ceva nu trebuia să se întâmple.

Trecuse o săptămână de când îi lăsasem cartea mea de vizită, în atelier, şi, slavă Domnului, ea nu mă sunase. Eu nu intenţionam s-o caut, aşadar, atâta timp cât ea nu mă suna – şi n-avea s-o facă din moment ce, oricum, probabil că mă considera un rahat bolnav – totul urma să fie bine.

Aveam suficientă putere ca să stau la distanţă de ispită.

Şi apoi, banii ăia blestemaţi. Îi decartasem ca şi cum aş fi fost capabil să cumpăr orice-aş fi vrut. Nu voisem, de fapt, s-o cumpăr pe ea. Ci doar câteva minute împreună cu ea.

Intrând în casă, am auzit ceasul bătând ora nouă când am închis uşa după mine şi am traversat antreul întunecat. Maddie era încă la părinţii ei, împreună cu fiul nostru, aşa că în casă domnea o tăcere de moarte. Copilul avea numai câteva luni, însă deja adora muzica, motiv pentru care mă obişnuisem, când intram în casă, în oricare zi, să aud o gamă vastă de melodii redate la volum ridicat: clasică, oldies, rockul anilor optzeci...

Acum, nimic. îmi era dor de el, iar Madeline mă sunase, ceva mai devreme, ca să mă anunțe c-o să mai stea o săptămână acolo, peste cât lipsise deja.

Mă evita. Şi, oricât de dor mi-ar fi fost de copilul meu, mă bucuram oarecum de faptul că ea era plecată. în lipsa ei, nu eram nevoit să mă prefac când stăteam acasă.

Până la întoarcerea ei, în orice caz, eram forţat să mă împac cu impasul în care ne aflam. Oare ea dorea să păstreze casa? Voi fi nevoit să rămân permanent în centru, atât de departe de fiul meu, în fiecare zi? Firma familiei noastre se ocupa de toate problemele tatălui ei. Ce-avea să se întâmple acum cu conturile alea? Problema era că mariajul nostru nu ne implica numai pe noi doi. Mai erau destui oameni care urmau să fie afectaţi.

Am lăsat jos servieta şi mi-am descheiat haina, urcând la etaj ca să mă schimb. Mi-am aruncat pe mine o pereche de blugi şi un tricou, după care m-am întors jos, ca să scotocesc prin frigider.

Găsind un castron mare cu salată de pui, lăsat de Maggie, mi-am preparat un sandvici şi m-am dus cu el în birou, ca să mă pot apuca imediat de lucru. îmi doream să am propria firmă în următorii cinci ani, aşa că, dacă mă străduiam îndeajuns, îmi cream clientela şi reputaţia, puteam să devin propriul meu şef şi să-mi stabilesc ritmul propriu până ca fiul meu să ajungă la şcoală şi să înceapă să ţină minte ce fel de tată are. Cu Maddie dădusem greş, dar o să am grijă ca puştiul ăsta să nu cunoască niciodată tristeţea.

Mi-am petrecut următoarea oră cercetând vreo două cazuri, dar şi răspunzând la câteva e-mailuri şi terminându-mi observaţiile introductive pentru procesul GM. Procedurile urmau să debuteze în săptămâna

următoare, aşa că aveam să fiu acasă chiar şi mai puţin decât acum. Aproape că eram tentat să-mi iau un apartament în centru. Naveta începea să-mi consume prea mult timp.

M-am oprit din scotoci tul prin hârtiile de pe birou. Unde naiba o fi faxul ăla? îl luasem înainte să plec de la muncă.

— în servietă, am bombănit, ridicându-mă.

M-am dus înapoi în antreu şi mi-am deschis servieta, căutând printre dosare bucata de hârtie albă care-mi trebuia. Atunci însă am observat luminiţa roşie care pâlpâia prin întunericul din servietă. Mi-am luat telefonul mobil şi l-am deschis, constatând că pierdusem un apel în urmă cu douăzeci de minute. Putea să fi fost oricine: un client, Maddie, tatăl meu...

însă inima mi s-a oprit dintr-odată în loc. N-am recunoscut numărul şi nu m-am putut abţine. Am apăsat pe reapelare.

— Atelierul de reparaţii auto Denton, a răspuns o voce pe nerăsuflate.

Şi am închis ochii, luptându-mă cu fierbinţeala care-mi învăluia trupul. Fir-ar...

— Alo? a zis Kat, văzând că nu spun nimic.

Părea stresată. Mi-am dres glasul.

— M-ai sunat? m-am forţat să întreb, deşi ştiam că ar fi trebuit să închid.

A rămas tăcută câteva clipe, timp în care i-am ascultat răsuflarea precipitată. Imediat, am fost în gardă. Să se fi întâmplat ceva? Era trecut de zece. Atelierul trebuia să se fi închis de acum două ore. De ce mai era acolo?

— Uite ce e, îmi pare rău, a rostit, cu sufletul la gură. Nu trebuia să te sun. Las-o baltă.

Penelope
Douglas

— Ce s-a întâmplat? am strigat, înainte să poată închide.

— Nimic. O să fiu bine...

— Ce s-a întâmplat?!

Am auzit-o trăgând speriată aer în piept, aşa că mi-am luat imediat cheile şi am scos portofelul din servietă, fără să mai stau pe gânduri.

— Eşti prin apropiere? m-a întrebat, cu o voce şovăitoare. Sunt la atelier. Cine trebuia să mă ducă n-a mai venit, n-am pe cine altcineva să sun, iar afară e o maşină ciudată. Sunt...

— Pot să ajung în zece minute, i-am zis, ieşind deja pe uşă, fără să-mi pese măcar de motivul pentru care mă sunase tocmai pe mine, dintre atâtea persoane. Să nu ieşi!

— Mulţumesc, a zis, şi i-am simţit uşurarea din voce.

Am închis şi m-am grăbit spre maşină, fără nicio clipă de ezitare. Atelierul de reparaţii auto era pe un drum de ţară izolat. Exclus să se ducă pe jos acasă.

Am gonit tot drumul, mutând violent schimbătorul într-a patra şi apoi într-a cincea, cu farurile măturând asfaltul şoselei, fără să întâlnesc vreo altă maşină. M-am întrebat cine trebuia să vină s-o ia şi nu mai apăruse. Fostul, probabil. în clipa aia, nu m-ar fi deranjat să dau iarăşi peste el.

În cele din urmă, am zărit în faţă luminile atelierului de reparaţii auto şi am încetinit.

Am pătruns în parcare şi imediat am observat-o pe Kat, smulgându-şi braţul din strânsoarea unui tip care i-l prinsese, un altul stând lângă el. Am trântit piciorul pe frână şi am tras frâna de mână, sărind imediat din maşină.

— N-am banii pe care-i vreţi! a urlat Kat, dând să-i ocolească. De ce naiba ieşise?

— Atunci, poate c-o să te punem să munceşti pentru ei, a mârâit unul dintre tipi. Hm, drăguţă? Şi-acum, spune-ne unde e el, pentru că, într-un fel sau în altul, tot o să ne luăm plata!

— Du-te naibii! s-a răstit Kat.

Am fugit, postându-mă în faţa ei şi îmbrâncindu-l pe unul dintre atacatori.

— Ce vreţi? i-am luat la rost, încordându-mi umerii şi lăsând furia să mi se reverse prin absolut toţi porii din corp.

Amândoi indivizii erau îmbrăcaţi ca mardeiaşii de stradă, cu haine ponosite şi părul unsuros, unul dintre ei având un tatuaj imens pe ceafa.

— Taie-o, cumetre, a mârâit cel cu părul mai închis la culoare. Asta ne datorează bani. Cu ea avem treabă. Nu cu tine.

— Nu-ţi datorez niciun...

— Cât? l-am întrebat pe individ, vorbind peste Kat.

S-a holbat la mine, apoi a mijit ochii, dând impresia că stă să se gândească dacă să trateze cu mine sau nu.

— Patru sute, a răspuns până la urmă, pe un ton ceva mai calm. I-am susţinut privirea în timp ce-mi vâram mâna în buzunar şi scoteam portofelul.

— Ce? a ţipat Kat, din spatele meu. Nu!

Totuşi am scos patru bancnote şi i le-am întins derbedeului.

— Nu vă mai apropiaţi de ea. Aţi înţeles?

El însă doar a luat banii şi a zâmbit lejer, ca şi cum totul ar fi fost bine pe lume acum.

— Mersi, a răspuns, după care a privit pe lângă mine, spre Kat. O plăcere să fac afaceri cu tine, Kat.

Apoi ne-au întors amândoi spatele şi au pornit spre maşina lor. Eu am rămas în faţa ei, simţindu-i fierbinţeala furiei în ceafa.

Dar aveam şi eu furia mea, învolburată ca o tornadă pe sub piele. Ce mama naibii a fost în mintea ei? De ce-a ieşit din atelier, dacă tot a văzut o maşină care pândea pe-acolo? Şi ce naiba s-ar fi făcut dacă n-aş fi apărut eu?

Ce i-ar fi făcut ăia?

M-a ocolit şi s-a proţăpit în faţa mea, cu chipul schimonosit de mânie.

— N-am nevoie de ajutorul tău!

— Atunci de ce naiba m-ai sunat? m-am răstit.

— Am uitat! a urlat la rândul ei, răsucindu-se pe călcâie. Cară-te de-aici, Băiatule cu Facultate.

Am făcut ochii mari şi mi-am trecut degetele prin păr, strân- gându-le în pumn. Doamne, Dumnezeule! Cu ce-am greşit? Doar ea m-a sunat.

Am privit-o întorcându-se în atelier, cu blugii ei strâmţi rupţi, cu pete de unsoare pe antebraţe şi cu tricoul gri-închis căzându-i de pe un umăr, lăsând să i se vadă pielea, şi nu mai ştiam dacă sunt furios, excitat sau ambele. Absolut toţi muşchii mi-i simţeam înfierbântaţi şi tari ca piatra. Absolut. Toţi. Muşchii.

Repezindu-mă după ea, am apucat-o de braţ, am obligat-o să se întoarcă şi am azvârlit-o pe umărul meu, ascultându-i ţipetele în timp ce stăteam pe loc, cu braţele încolăcite pe partea din spate a coapselor ei.

— Ce tot faci? a ţipat, şi i-am văzut şapca neagră de baseball căzându-i de pe cap şi vârfurile

şuviţelor întunecate de păr legă- nându-se pe lângă mijlocul meu.

— Nu ştiu, dar mă distrează, i-am răspuns. Pot să te ţin aşa toată noaptea. Chiar îmi place, la drept vorbind.

— Lasă-mă jos!

— N-aş prea crede.

— Jase! a protestat din nou.

Am stat să mă gândesc dacă mă prezentasem – parcă nu. Dar apoi mi-am amintit că-mi trecusem şi numele de alint, împreună cu numărul de telefon mobil, pe spatele cărţilor de vizită.

Am rămas pe loc, de parcă aş fi aşteptat autobuzul, naibii, până când am văzut-o că se calmează şi încetează să se comporte ca un copil.

— La drept vorbind, începi să fii cam grea, am mormăit, tând-o pe umăr. Poate, dacă te-aş dezbrăca, ai fi un picuţ mai uşoară? Ce zici, Prinţeso din Parcul de rulote?

— Nu-mi mai spune aşa.

— Atunci, nu-mi mai spune nici tu Băiatule cu Facultate.

A încercat să se sucească, să scape din strânsoarea mea, deze- chilibrându-mă.

— Te rog! a strigat.

Văzând că nu mă clintesc, respiraţia i s-a mai încetinit şi, în fine, a coborât tonul.

— Jase? a zis, şi degetele mi s-au strâns pe ea, fiindcă adoram felul în care suna numele meu pe buzele ei. Te las să mă duci acasă, bine?

Bine. Dar tot n-am lăsat-o jos.

În loc de asta, am cărat-o până la maşină, auzindu-i

micile mârâieli furioase din spatele meu, deoarece ştia că n-am încredere că n-o să fugă. Mă târâse, naibii, până aici, vârându-mă în mijlocul dramelor ei. Aşa că aveam s-o duc până acasă în siguranţă.

Am pus-o cu picioarele pe sol şi i-am deschis portiera maşinii, lăsând-o să se urce. Mai degrabă s-a trântit pe scaun, bosumflată, dar am văzut-o în maşină, măcar. M-am dus spre partea cu volanul, m-am urcat, mi-am legat centura de siguranţă şi am pornit motorul.

— Cine erau ăia? am întrebat-o, aprinzând farurile şi pătrunzând pe şoseaua întunecată.

— N-are importanţă.

Mi-am arcuit o sprânceană şi am întors capul spre ea.

— Te-am întrebat ceva.

Plătisem patru sute de dolari ca s-o scot din belea – ce-o fi făcut cu celelalte patru sute pe care i le lăsasem săptămâna trecută, habar n-aveam – aşa că putea al naibii de clar să-mi dea nişte răspunsuri.

— Dealeri, a mărturisit, până la urmă. Fostul meu le datorează bani, aşa că m-au scuturat pe mine, încercând să dea de el.

— Tu ştii unde e?

— Niciodată nu e departe.

Am clătinat din cap, întorcându-mi privirea spre drum.

Dealeri. O spusese de parcă ar fi fost cât se poate de normal.

Oare ce i-ar fi făcut, dacă n-aş fi fost eu acolo? Dar dacă şi-ar fi făcut, naibii, apariţia acasă la ea, cu fiul ei acolo? Aşa voia ea să-l crească? Printre rataţi afurisiţi şi gunoaie umane şi drame...

Am strâns pumnii pe volan, auzind cum scrâşneşte pielea sub degetele mele.

— Eşti varză, am apostrofat-o, pe un ton

scăzut. Cum naiba e posibil să trăiești așa?

Am văzut-o cu coada ochiului întorcându-se spre mine.

— Tu nu mă cunoști. Nu uita asta.

După care am văzut-o punându-și la loc pe cap șapca de base- ball și încrucișându-și brațele pe piept.

Am rămas tăcuți. Priveam fix înainte, liniile albe de pe mijlocul drumului gonind pe lângă mașină, în timp ce mă gândeam la ce naiba îmi închipuiam că fac. Ea nimerise drept la țintă. N-aveam niciun drept s-o judec. Realitatea ei era cu mult diferită de a mea. Eu aveam bani, o educație, experiențe care-mi aminteau permanent cât de mare era lumea. Ea era o adolescentă care, probabil, avea să se lupte pentru orice, pentru tot restul vieții.

Și totuși... în ciuda vieților noastre extrem de diferite, eram amândoi aici, nu? Ea, venind spre mine, fiindcă, deși n-ar fi recunoscut-o niciodată, și gândindu-ne la cât de puține știa despre mine, știuse totuși că aveam să vin acolo pentru ea. Iar eu, gonind spre ea în toiul nopții, fiindcă toți banii din lume, toată educația și toată experiența nu puteau cumpăra ceea ce mă făcea ea să simt.

— Ba te cunosc, am mărturisit. Pentru că sunt exact la fel de varză ca tine.

I-am simțit privirea fixându-mă și m-am întrebat ce-o gândi despre mine. Oare sunt nemernicul bogat care încearcă s-o vâneze? Sau vreun idiot pe care-și închipuia că poate să-l înghesuie ca să-și hrănească pruncul?

Sau putea să mă simtă, la fel de bine pe cât o simțeam eu, pe fiecare centimetru al pielii mele? Oare am fost prezent câtuși de puțin în gândurile ei în săptămâna care trecuse? Fiindcă ea era permanent într-ale mele.

Am văzut-o luând ceva de pe bord şi am aruncat o privire, la timp ca s-o văd deschizându-mi portofelul.

— Ai dreptate, a zis, scoţând o fotografie cu fiul meu. E cam de aceeaşi vârstă cu al meu.

Apoi, a pus la loc fotografia şi mi-a aşezat portofelul pe bord.

— Într-o zi... ei vor fi bărbaţi în toată legea, cu propriile probleme, şi toate astea se vor termina.

Şi-a lăsat capul pe spate, meditând.

— Uneori, mă rog, pur şi simplu, ca timpul să treacă mai repede, ştii? Ca şi cum aş vrea să derulez cu viteză mărită până la patruzeci de ani, în speranţa că greul va fi trecut.

Am clătinat aprobator din cap.

— Ca şi cum toate astea n-ar fi decât un preambul de rahat pentru ceva mai bun.

— Mda, a zis, pe un ton blând şi delicat. O să le avem împreună, n-o să mai fim derutaţi, o să aşteptăm entuziaşti ziua de mâine...

Mi-am văzut de condus, lăsându-i cuvintele să plutească prin aer.

Ea ştia. Ea ştia exact ce simţeam eu, fiindcă nu eram chiar atât de diferiţi.

Am cotit spre oraş, îndreptându-mă spre casa ei, iar ea n-a părut să observe ciudăţenia faptului că ştiam unde locuieşte fără ca ea să-mi spună. Stropi de ploaie au început să izbească parbrizul, aşa că am pornit ştergătoarele şi am redus viteza.

— De ce te-ai măritat cu el? am întrebat-o.

Am auzit-o trăgând aer adânc în piept, dar n-a părut să se supere că am întrebat-o.

— Am crezut c-o să se schimbe, mi-a răspuns. În rarele lui momente de sinceritate, m-a convins că mă iubește. Dar, dac-aș fi ascultat mai atentă, mi-aș fi dat seama că nu voia decât să mă stoarcă. Gătit, spălat, salariul meu de la atelier, sex...

Vocea i s-a stins treptat, dar a continuat după câteva clipe.

— Abia dacă-și mai amintește că exist, în afară de atunci când are nevoie de bani. Nu s-a mai atins de mine de când eram însărcinată în cinci luni. Nu i-a mai plăcut cum arată corpul meu.

Nu m-am putut stăpâni. Am întors capul spre ea, privindu-i delicatețea și strălucirea pielii dezgolite, unde-i căzuse tricoul de pe umăr, ridicarea și coborârea sânilor în ritmul respirației. Avea un corp superb, iar ăla era un idiot afurisit.

— Tu de ce te-ai însurat cu ea? m-a întrebat, la rândul ei.

Mi-am întors din nou privirea la stradă, în timp ce-mi croiam
drum prin cartierul ei.

Pentru că nu te-am văzut pe tine mai întâi.

— Pentru că o iubesc, am zis, alegând să-i mărturisesc adevărul. Am crescut cu ea, provine dintr-o familie bună, tatăl meu s-a gândit c-ar fi...

— Mda, m-am prins, mi-a tăiat ea vorba.

Eu însă nu eram convins că se prinsese. O iubeam pe mama copilului meu, însă iubirea mea pentru Maddie era la fel ca toate celelalte lucruri din viața mea care nu se

schimbau niciodată. Era ceva constant şi rutinier. Nu-mi aducea nici provocări, nici nu mă rănea.

Şi nici nu mă excita.

Nu eram niciodată flămând, nici înnebunit după ea. Niciodată nu tânjeam s-o ating.

Era doar acolo. La fel cum erau casa mea, serviciul, maşina...

Am oprit în faţa casei ei, unde licărea o luminiţă la fereastra livingului, restul străzii însă fiind cufundat în întuneric. Ploaia curgea zdravăn acum, acoperindu-mi parbrizul cu valuri de apă.

Am rămas acolo, tăcuţi, pentru câteva clipe, după care m-am întors spre ea, dându-mi seama că ar avea ceva să-mi spună.

Privea afară, fără să facă vreun gest ca să coboare.

— Ce vrei de la mine? m-a întrebat, pe un ton scăzut.

Aproape că mi-a venit să râd. Nu fiindcă mi s-ar fi părut amuzantă întrebarea, ci pentru că mi s-a părut mult prea ispititoare. Ce voiam? Nimic. Totul.

— Când o să ştiu, o să ştii şi tu, i-am zis.

A zâmbit ca pentru ea şi a întors capul spre mine, susţinându-mi privirea.

— Ce e? am întrebat-o.

Ea însă a clătinat din cap.

— E ciudat. Pentru o singură clipă... n-am mai vrut să derulez înainte.

Şi mi-a tresăltat inima în timp ce-mi susţinea privirea, totul din ochii ei spunându-mi că simţea ceea ce simţeam şi eu.

Aş fi putut s-o ating. Aş fi putut să mă întind şi s-o iau, s-o aduc pe genunchii mei şi s-o mângâi, dacă voiam.

— Ai face mai bine să cobori din maşina asta,

am avertizat-o.

A încercat să-şi mascheze zâmbetul, dar tot l-am zărit. Şi am privit-o cum coboară, în sfârşit, din maşină, în ploaia torenţială.

Nici eu nu-mi doream să derulez înainte. De fapt, voiam ca timpul să încetinească pe cât mai mult posibil.

A ocolit prin faţa maşinii, părul devenindu-i negru pe măsură ce se uda, şi s-a oprit în dreptul portierei mele. Am privit cum i se îmbibă veşmintele de ploaie, cum i se mulează tricoul pe sâni, cum i se scurge apa pe pielea măslinie a pieptului. Mi-am încleştat din nou degetele pe volan.

Şi apoi, fără grabă, s-a aplecat şi şi-a lipit buzele de geamul meu, închizând ochii şi sărutându-l.

Am urmărit-o cum se îndepărtează cu spatele, continuând să-mi susţină privirea, după care s-a întors şi a fugit spre casa ei, dispărând în lumina caldă.

Acum ştiam.

Am băgat în viteza întâi şi am demarat, ştiind precis ce voiam de la ea.

CAPITOLUL 4

— Fir-ar să fie, exclamă Dylan, aruncându-mi o privire, şi îmi dau seama că ne gândim amândouă la acelaşi lucru.

— Nu-ţi face probleme, glumesc eu. O să te vrea cineva şi pe tine aşa, atât de rău, încât Jared o să înnebunească. Ai grijă la ceea ce-ţi doreşti.

Ea pufneşte şi întoarce pagina la următorul capitol. Dylan chiar n-are habar de nimic. Nu vede decât ceea ce are drept în faţa ochilor. Băieţii sunt atraşi de ea,

datorită spiritului şi a zâmbetelor. E o fiinţă fericită şi-i face pe oameni să se simtă bine atunci când sunt în preajma ei.

Eu nu sunt aşa. Eu sunt doar prezentă şi-atât. Ca un spaţiu gol.

Şi gândul mi se întoarce la întrebarea lui Dylan. Dacă ar fi fost Lucas în locul lui Jase? Oare m-ar fi privit cumva altfel decât pe sora mai mică a prietenilor lui? Ar fi simţit acel soi de atracţie fizică spre mine?

Mă îndoiesc.

Lucas mă ştie de când aveam nevoie să mă împingă cu leagănul şi tot ce-mi doream să văd la televizor era Disney Channel. Am fost sărutată, am fost mângâiată, dar niciodată nu m-am simţit ispitită să încerc mai mult de-atât.

Ce voia Jase de la Kat? Ce-şi dorea să facă împreună cu ea? Fata era doar cu un pic mai mare ca mine, atunci ce vedea el la ea, din ceea ce nu vedeau bărbaţii la mine?

Dar presupun că asta nu e adevărat. Fiindcă ştiu băieţi care au fost interesaţi de mine.

Totuşi, încă eram curioasă... cum e să simţi dorinţă faţă de cineva, atunci când o femeie putea să-i ofere ceea ce-i trebuia, dar nu şi alta?

JASE...

Intrând în casă pe uşa din faţă, am văzut-o imediat pe Maddie pătrunzând în antreu. Îl ţinea pe şold pe fiul nostru şi-şi săltase geanta cu scutece pe umărul celălalt.

Aproape niciodată

— Ai venit devreme, mi-a zis, schițând un mic zâmbet forțat, pe un ton degajat.

— Unde te duci? am întrebat-o, lăsându-mi jos servieta.

Am întins mâna și am mângâiat țeasta chelă a lui Madoc.

— Avem programare la doctor, mi-a zis, ștergându-i copilului un pic de salivă din colțul gurii. E doar pentru un control, după care o să mergem la bibliotecă și pe urmă o să-l las la mama, ca să mă pot întâlni cu furnizorii pentru nunta soră-mii.

— Păi, uite, atunci, am replicat, întinzând mâinile, pregătit să-l preiau. Lasă-l cu mine și-o să poți să faci tot ce ai nevoie.

Doar pentru că eram, practic, colocatari, în prezent, asta nu însemna că nu mai eram tatăl fiului meu.

— O, Jase, a râs ea, ca și cum aș fi făcut o glumă. I-ai schimbat vreodată scutecul? în zece minute o să cedezi nervos și-o să mă suni.

— Cred că pot să mă descurc, am zis, întinzând din nou mâinile spre copil. Doar am fost la Harvard!

Ea însă doar a clătinat din cap și și-a făcut loc pe lângă mine.

— N-am timp să-ți arăt unde e rețeta, cum s-o prepari, jucăriile cu care-i place să se joace... crede-mă, a zis, pe un ton de parcă ar fi vorbit cu un copil. Profită de liniște și pace ca să mai lucrezi. O să fiu acasă peste câteva ore. Mai târziu, mergem să mâncăm la părinții tăi, așa că ți-am pregătit un costum. Numai nu uita să faci un duș, m-a dădăcit ea. Miroși cam a colonia aia pe care ți-a dat-o mama ta, de Crăciunul trecut, cea

pe care am aruncat-o. Ce, ţi-a mai cumpărat o sticlă?

— Maddie? am încercat să protestez, văzând-o că deschide uşa. Vreau să-l...

— Doar o să mă stresezi, s-a împotrivit ea. Să mă faci să vin tocmai până aici când o să ai nevoie de ajutor...

După care a sărutat aerul dintre noi.

— Te iubesc. Pa.

Şi a închis uşa după ea.

Timp de câteva minute, am rămas pe loc, încercând să-mi dau seama de ce nu mă considera capabil să am grijă de fiul meu. De ce părea atât de grăbită să plece.

Era vina mea, fără îndoială. O ţinusem la distanţă atât de mult timp, şi-i lăsasem băiatul atât de mult în grijă, încât ea nici nu mai ştia cum să mă lase s-o ajut.

Sau poate că nu voia să fie în preajma mea mai mult decât voiam eu să stau cu ea.

Am auzit telefonul sunând în servietă, aşa că am deschis-o, ca să-l caut. Apăsând pe butonul verde pentru răspuns, l-am dus la ureche.

— Da?

— Suntem de la Rhodes BMW, domnule.

— Da?

— Domnule, maşina pe care aţi cerut s-o livrăm azi a fost trimisă înapoi.

Trimisă înapoi? Ce?

Am smuls telefonul de la ureche şi am pus capăt convorbirii. *Trimisă înapoi?*

Scotocind pe sub câteva dosare, mi-am scos portofelul, l-am vârât în buzunarul de la piept şi am pornit spre ieşire.

Comandasem o maşină pentru Kat, fără să aştept

ceva în schimb, îi înțelegeam pornirea de a nu accepta un cadou atât de costisitor, dar, ce naiba... Alaltăseară putea să fi fost victima unui atac. La drept vorbind, aproape că fusese atacată. Aș fi crezut ca o femeie tânără cu un copil de îngrijit ar fi ales raționea în detrimentul mândriei și ar fi acceptat un vehicul care i-ar fi crescut șansele de a se menține, pe ea și pe copilul ei, în siguranță.

Și, de altfel, nu era o mașină nouă. Dacă era să interpreteze cadoul ca pe intenția mea de a o păstra ca amantă, atunci aș fi putut naibii s-o urc într-un Bimmer[1] nou-nouț sau, și mai și, s-o las pe ea să-și aleagă marca și culoarea mașinii.

Suindu-mă în mașina mea, am băgat în viteză și am demarat în trombă. Razele soarelui se revărsau printre copaci și mă simțeam recunoscător pentru faptul că era, în sfârșit, cald. Mă îngrijora Kat. Detestam cartierul în care locuia, detestam mediul în care trăia zi de zi fiul ei, care, chiar dacă era acum prea mic ca să-l observe, într-o zi avea să-l cunoască. Seara târziu, când ajungeam acasă, mă tot gândeam la ea și la el. Or avea căldură? Or fi în siguranță? El

0 fi hrănit așa cum trebuie?

îmi doream ca ea să aibă de toate și să nu-și facă griji pentru nimic.

Traversând cartierele mai aglomerate, am trecut pe lângă liceu și m-am gândit că, probabil, Kat l-o fi absolvit abia anul trecut. Diferența dintre noi era de numai șapte ani, ca vârstă, dar de multe lumi, din punctul de vedere

---

1 Denumire argotică pentru vehiculele produse de BMW, atât pentru autoturisme, cât și pentru motociclete.

al educaţiei şi al experienţei.

Gândul ăsta ar fi trebuit să mă descurajeze. Numai că, dimpotrivă, mă stârnea. îmi plăcea faptul că era atât de diferită de celelalte femei pe care le cunoscusem.

Tânără, impulsivă, iute la mânie… şi total necizelată. Părea să-mi fie interzisă, dar o doream.

îmi plăcea şi că părea să aibă nevoie de mine, măcar un pic.

în cele din urmă, capitulând şi poposind în faţa casei ei, am oprit motorul, şovăind pentru câteva clipe. Nu ştiam sigur dacă nemernicul ăla o fi acasă, dar eram întru totul pregătit să fac ceea ce aveam de făcut.

Coborând din maşină, m-am asigurat că e încuiată, apoi m-am îndreptat spre casa ei, intrând pe poarta scârţâitoare a gardului de sârmă şi urcând treptele.

— E cineva? am strigat, bătând în uşa din lemn cu plasă.

— Da? a răspuns cineva şi am zărit prin plasă o umbră apropi- indu-se.

Uşa a scos un scâncet când a deschis-o şi în faţa mea a apărut o femeie, nu cu mult mai în vârstă decât Kat, cu părul blond tuns scurt şi un biberon în mână.

— Kat e acasă? am întrebat.

M-a măsurat din priviri din cap până-n picioare, şovăielnică, dându-mi imediat impresia că, în cartierul ăsta, apariţia unui bărbat în costum era de rău augur.

— Sunt un prieten, i-am explicat şi ea a mijit ochii.

— A, sunteţi domnul Slater? E bonă la dumneavoastră şi la soţie, nu?

Mai face şi pe bona ? în plus de munca la atelier ?

— Sigur, am răspuns, neştiind cine era femeia şi dorindu-mi s-o protejez pe Kat. Eu sunt.

Aproape niciodată

Putea să fie o prietenă a soţului ei. N-avea rost să-i spun adevărul, ca nu cumva tipul să-l folosească împotriva ei. N-aveam nicio informaţie cum că ar fi avut un comportament abuziv faţă de ea, dar ceva bănuieli îmi umblau prin minte. Era genul.

— Da, mi-a răspuns, făcând semn din cap. E în curtea din spate. Vă conduc.

A ieşit din casă şi m-am dat deoparte, făcându-i loc să coboare în fugă treptele verandei şi să dea ocol casei. M-am grăbit s-o urmez, dar de îndată ce ne-am apropiat de spatele casei, am început să încetinesc.

Kat stătea pe iarbă, întinsă pe burtă şi rezemată în coate, în timp ce un băieţel cu părul şaten ca al ei ţipa de plăcere prinzând apă de la aspersorul din grădină în păhăruţul lui verde.

Era îmbrăcată cu o rochie de vară, scurtă, albă cu flori albastre, cu bretele subţiri care-i coborau pe spate; tot ce puteam să fac era să mă holbez la pielea ei frumoasă, netedă.

Rochia îi era complet lipită de trup. O, Doamne.

Aspersorul, despre care am văzut că fusese improvizat, din moment ce consta doar într-o sticlă de doi litri, lipită cu bandă adezivă de un furtun şi împroşcând apă prin vreo douăzeci şi ceva de găurele, bătea şi asupra locului în care stătea ea întinsă pe iarbă, udându-i spatele, braţele, picioarele şi rochia.

Puteam să-i văd nuanţele măslinii ale pielii prin materialul ud.

— Kat? a strigat-o prietena... sau, poate, sora ei.

Kat a întors capul spre noi şi mi-a întâlnit privirea, iar zâmbetul i-a pierit de pe chip.

Mi-am dres glasul şi mi-am vârât mâna în buzunar.

— Ai uitat? am întrebat-o, cu un aer nonşalant. Diseară trebuie să stai cu copilul. Ţi-aduci aminte?

Sprâncenele i-au coborât brusc spre rădăcina nasului.

— Ha? a zis, începând să se ridice.

Prietena ei a izbucnit în râs şi a întors capul spre mine.

— Da, cred că a uitat.

— Ai pe cineva care să stea cu copilul tău? am întrebat-o, după care am privit-o pe prietena ei şi i-am explicat: Al meu a răcit. Şi n-am vrea ca Jared să se molipsească.

Kat s-a ridicat în şezut şi mi-am coborât privirea spre ea, studiind felul în care i se lipea pânza pe trup. Chiar dacă partea din faţă a rochiei era la fel de îmbibată precum cea din spate, tot era udă în anumite locuri, iar pieptul era leoarcă.

Respiram anevoie şi fierbinţeala mi se acumula în vintre.

în cele din urmă, prietena ei a oftat.

— Cred că pot să mă ocup eu.

Am zâmbit, cu venele din ce în ce mai încinse la perspectiva de a rămâne singur cu ea.

— Mulţumesc, i-am zis.

Prietena ei s-a dus şi l-a ridicat de jos pe Jared, al cărui prenume îl aflasem ca urmare a investigaţiilor detectivului, iar Kat a rămas ţintuită locului, părând un pic dezorientată.

— Eu sunt Deena, apropo, s-a prezentat prietena, în timp ce trecea pe lângă mine, cu Jared în braţe. Eu am grijă de toţi copiii din cartier.

—Jase, am răspuns, strângându-i mâna pe care mi-o întinsese.

Ea m-a salutat cu o înclinare a capului şi a trecut mai departe, probabil ducându-se în casă, unde avea să-l schimbe pe Jared de hainele ude.

— Ce naiba tot faci? am auzit-o pe Kat, întrebând pe un ton acuzator.

Am întors capul spre ea şi am văzut că se ridicase în picioare. Rochia i se lipise de corp şi coapsele îi sclipeau de apă.

— Ai refuzat maşina, i-am zis.

S-a apropiat de mine, privindu-mă sfidătoare, dar păstrând un ton scăzut.

— Nu poţi să mă cumperi. Nu ştiu ce vrei...

— Vreau să ai un mijloc de transport de nădejde, pentru siguranţa ta, am zis, tăindu-i vorba. îmi spui că n-ai ce face cu o maşină, când ai un copil mic? Dacă ar trebui să-l duci la urgenţă?

— Ba vrei să-ţi fiu datoare, m-a corectat. Eşti însurat, iar eu nu sunt curvă.

A trecut razant pe lângă mine şi a urcat în fugă treptele casei, desculţă. Mi-a trebuit doar o clipă până să mă răsucesc pe călcâie şi să mă reped după ea.

Deschizând uşa cu plasă, am intrat în bucătărie şi am prins-o de braţ, trăgând-o înapoi spre mine.

— Nu vreau să-mi fii datoare, am rostit cu voce scăzută, fixând-o cu privirea, în timp ce stăteam piept în piept. Doar că... mă gândesc la tine şi vreau să...

A rămas pe loc, cu pieptul ridicându-se şi coborând, ca şi cum ar fi fost prea înfricoşată ca să se mişte şi prea înfricoşată ca să fugă.

O fată ca ea era obişnuită cu dezamăgirile – obişnuită să fie folosită – dar eu n-aveam de gând să-i fac rău. N-aveam de gând să fur ceva de la ea sau s-o lovesc, nici n-aveam de gând s-o oblig să facă lucruri care ar pune-o

în primejdie.

Iar atunci când o priveam, nu vedeam doar o distracţie ocazională. Vedeam ceva de viitor.

Am făcut un pas spre ea, determinând-o să se retragă încet spre perete.

— Căsnicia mea e numai pe hârtie şi e pe sfârşite. Ştiu deja asta. Nu vreau s-o fac să sufere pe soţia mea, dar nu m-am gândit niciodată la ea aşa cum mă gândesc la tine. Văd cum te uiţi la mine. Nu e dorinţă numai din partea mea. Am dreptate? am insistat, provocând-o.

A rămas nemişcată, respirând tremurat, ca şi cum nu putea să se împotrivească, dar, în acelaşi timp, îi era prea teamă şi să cedeze. Nu voia să mi se împotrivească.

— Acum, putem s-o lăsăm cum a picat, dacă vrei. Pot să continui cu minciuna asta şi să te las să te ocupi de fiul meu, i-am propus. Preferi aşa?

Am continuat să înaintez spre ea, invadându-i spaţiul şi obli- gând-o să se retragă.

La aşa ceva mă pricepeam. La ameninţări şi intimidări. Ştiam că n-ar fi trebuit, dar îmi plăcea mult felul în care se retrăgea.

Niciodată nu mă mai simţisem puternic în afara serviciului meu, confruntat cu eşecurile de acasă, aşa că eram cu desăvârşire excitat.

— O să te plătesc bine, i-am zis. Iar la sfârşitul serii, când o să te aduc cu maşina acasă, o să mă străduiesc să nu trag pe marginea drumului.

M-am aplecat şi i-am mângâiat uşor interiorul coapsei, încă şiroind de apa aspersorului, facând-o să tresară.

— Şi-o să mă străduiesc să nu te întind pe bancheta din spate a maşinii.

Aproape niciodată

După care m-am aplecat şi mai mult, şoptind la câţiva centimetri de buzele ei.

— Pentru că sunt foarte stăpân pe mine... până când nu mai sunt.

S-a ciocnit cu spatele de perete şi a scos un scâncet, iar eu mi-am coborât privirea spre sânii ei, zărindu-le contururile perfect profilate prin pânza umedă. Am strâns din dinţi, simţindu-i deja gustul în gură.

Am prins-o cu un deget de bărbie şi i-am ridicat faţa spre mine, facând-o să mă privească.

— Asta-i ceea ce vrei? am întrebat-o. Să fii un obiect cu care să mă joc?

Şoldurile ni s-au atins şi ea şi-a muşcat buza, întorcând capul.

îi simţeam dogoarea coapselor atât de aproape şi nu mă mai puteam stăpâni. Aplecându-mă, am apucat-o cu o mână de partea din spate a coapsei, i-am cuprins obrazul cu cealaltă şi mi-am apăsat tot trupul de al ei, buzele fiindu-ne la numai doi sau trei centimetri depărtare.

— Eu nu vreau aşa ceva, Kat, am şoptit. Ştii ce vreau eu? Vreau ca tu să te gândeşti la mine. Te gândeşti la mine?

Era încremenită, cu ochii strâns închişi, însă trupul începuse să se mişte încet, frecându-se de al meu şi înfierbântându-mă.

— Da, am rostit, triumfător. Te gândeşti, nu-i aşa?

I-am vârât mâna pe sub rochie, i-am apucat chiloţii mustind de apă şi i-am smuls de pe ea, zgomotul materialului sfâşiat ţâşnin- du-mi prin vene ca o doză de heroină afurisită.

Penelope
Douglas

A scos un mic țipăt și mi-a cuprins gâtul cu brațele.

— Te gândești să-ți încolăcești picioarele astea în jurul meu și să-ți deschei rochia asta pentru mine, ca să te pot atinge, am recitat, în timp ce-o ridicam și-i călăuzeam coapsele în jurul taliei mele. Te gândești la o cameră întunecată, cu un pat mare, să te întinzi pe așternuturi de două mii patru sute de dolari, fără nimic altceva decât pe mine între picioarele tale.

— Da, a suspinat ea.

Mi-am apropiat și mai mult gura de a ei, atingându-i buzele, astfel încât acum doar inspiram și expiram amândoi, gustându-ne unul pe celălalt.

Mi-am lăsat mâna în jos și mi-am strecurat degetele sub pântecul ei, pe pielea delicată și fierbinte, simțind-o cât era de udă.

Ce mama naibii, nu mai puteam să aștept.

Ținând-o cu o mână, mi-am desfăcut cureaua, după care am bâjbâit după nasturele și fermoarul pantalonilor.

— Gata, le-am luat pe toate! a strigat o voce.

Dar abia dacă-mi mai păsa, naibii. Am pus stăpânire pe gura ei, apăsându-mi buzele și limba în ea și cerând-o. Gustul de apă mi-a țâșnit în gură și un val de căldură s-a revărsat peste mine în timp ce-i cuprindeam coapsa umedă cu mâna.

— Mă suni diseară, când termini!

Kat s-a desprins din sărut.

— Mersi, Deena! a strigat, cu răsuflarea tăiată. Vin eu să-l iau mai târziu.

După care buzele i s-au lipit din nou de ale mele, și-a strecurat limba în gura mea și mi-a mușcat buza de jos. Atât era de bine, încât parcă un șoc electric mi-a străbătut șira spinării.

— Fir-ar a naibii, am mormăit, izbind cu

palma peretele lângă tâmpla ei, pierzându-mi stăpânirea.

Dar m-am întors dorind mai mult, acoperindu-i buzele cu ale mele şi simţind cum îmi vibrează degetele în fiecare loc în care o atingeam şi o ţineam.

Nu ştiam unde o fi dormitorul, nici livingul, dar chiar dacă aş fi avut nevoie doar de câteva clipe ca să aflu, n-aveam atât de mult timp la dispoziţie. Aveam nevoie de ea.

— Ce mai aştepţi? m-a tachinat, şoptindu-mi la ureche. Sau Băiatul cu Facultate are nevoie de aşternuturile lui de două mii patru sute de dolari ca să mi-o tragă ca un bărbat?

Am scos un mormăit şi am răsucit-o pe loc, trântindu-mă cu ea pe podea. Ce obrăznicătură mică!

Lăsându-mă în genunchi, mi-am smuls sacoul, cravata şi nasturii cămăşii, aruncându-le deoparte.

Lăsându-mă din nou peste ea, am sărutat-o apăsat, în acelaşi timp trăgându-i în jos bretelele reci ale rochiei şi frecându-mă între picioarele ei.

M-am repezit să-i cuprind sânul cu palma, acoperindu-i sfârcul cu gura.

— Dumnezeule, eşti perfectă!

Gemea şi se foia în timp ce-o sărutam şi-o dezmierdam, trăgând cu dinţii de sfârc.

— Ai un prezervativ? am întrebat-o, ruşinat de faptul că eram nevoit s-o întreb, dar nu mai avusesem nevoie de ceva vreme şi nici nu-mi planificasem să se întâmple asta.

A făcut semn că da şi a întins mâna spre geanta ei de pe scaunul din bucătărie. Am urmărit-o cum scoate unul şi mi-l întinde.

I-am desfăcut ambalajul şi mi l-am pus.

— Ala nu mai are voie să se atingă de

tine absolut deloc.

Potrivindu-mă la intrarea în ea, am fixat-o cu privirea şi am
simţit-o crispându-se dintr-odată.

— Mi-e puţin cam frică, a mărturisit.

Totuşi nu-mi dădeam prea bine seama de ce spunea asta. Era clar că mai fusese cu cel puţin un bărbat înainte.

Deodată însă m-am luminat. Era şi motivul pentru care refuzase maşina. O îngrijora gândul că nu ştia la ce vor duce toate astea, iar eu nu aveam mai multe răspunsuri decât ea.

Nu puteam să-i răspund decât cu ce eram în măsură să-i promit.

— Am eu grijă, i-am zis.

A inspirat scurt şi m-a tras înapoi peste ea, devorându-mă şi înfigându-şi unghiile în spinarea mea, în timp ce pătrundeam înăuntrul ei.

— A! a exclamat, lăsându-şi capul pe spate.

— O, Doamne, am gemut, înfigându-mă şi mai adânc şi cutre- murându-mă la contactul cu fierbinţeala umedă.

Strâmtă mai era, la naiba!

M-am retras lent, apoi m-am înfipt la loc şi am simţit cum tot trupul îmi revine la viaţă. Perii de pe braţe mi s-au zbârlit, o vibraţie m-a străbătut pe sub piele... Niciodată nu mi-am dorit să sărut o femeie atât de tare încât s-o zdrobesc.

Putea să intre şi soţul ei pe uşă, că tot nu m-aş fi oprit.

—Jase, a scâncit, ridicând capul şi încordându-şi tot trupul. O, Doamne.

— Deja îţi dai drumul? am zis, sorbindu-i buzele, tachinând-o.

— Da, a răspuns, strecurându-şi mâinile în pantalonii mei şi apucându-mă de fese, ca să mă tragă şi mai adânc în ea, după care m-a muşcat de bărbie, şoptind cu buzele lipite de pielea mea: Mai vreau. Mai tare.

M-am ridicat într-o mână şi mi-am strecurat-o pe cealaltă sub fundul ei, urmărind-o fascinat cum îşi cabrează trupul sub mine şi cum i se încordează faţa de plăcere în timp ce o penetrez din ce în ce mai apăsat.

Transpiraţia mi se scurgea pe spinare şi sclipea pe buza ei de sus. I-am simţit trupul încleştându-se în jurul meu, după care a scos un ţipăt şi, gemând, mi-a luat tot ce aveam de dat.

S-a zguduit toată şi şi-a arcuit gâtul pe spate, oferindu-l buzelor mele.

— Eşti atât de frumoasă, am şoptit, cu buzele pe gâtul ei, printre muşcături. Eşti şi mai ispititoare când ţi-o tragi.

M-am mai înfipt în ea de vreo câteva ori, mai tare şi mai adânc, pompând de parcă n-aş mai fi putut să mă satur. Şi-a desfăcut şi mai larg picioarele, iar eu i-am supt din nou sfârcul, gemând la apropierea orgasmului, până când, în sfârşit, mi-am dat drumul, cufundându-mă cât puteam de adânc şi încercând să simt fiecare centimetru din ea.

Căldura ei m-a învăluit şi n-am mai fost în stare să mă mişc, savurând felul în care-i simţeam trupul sub al meu.

— Care-i povestea cu tatuajul ăsta?

Am ridicat capul şi i-am văzut privirea calmă şi amuzată, de parcă nu ne-am fi împerecheat ca animalele până adineauri, pe podeaua din bucătăria ei.

Am aruncat o privire la braţul meu stâng, acolo unde aveam tatuajul, imediat sub articulaţia umărului.

— Nu pari genul, a comentat ea.

— Nici nu sunt, am răspuns, râzând uşor. E dintr-un weekend petrecut aiurea în Hong Kong, pe când aveam douăzeci şi doi de ani, i-am explicat. Tocmai absolvisem liceul, mă pregăteam să merg la facultatea de drept, şi am făcut împreună cu amicii mei o grămadă de chestii pe care n-ar fi trebuit să le facem.

Am simţit-o cum se zguduie de râs.

— Dar de ce un cerc?

Am ridicat din umeri, neştiind prea bine cum să-l explic. La vremea aia, mi se păruse logic.

Tatuajul era un cerc menit să arate ca şi cum ar fi fost pictat cu o pensulă. Cu toate astea, avea o hibă. Pensula se oprise imediat înainte de a închide cercul.

— întruchipează cel mai bine ideea de echilibru, fiecare punct de pe circumferinţă fiind la aceeaşi distanţă faţă de centru. Egalitate. Perfecţiune.

Apoi mi-am lăsat fruntea să cadă peste a ei şi am închis ochii.

— Numai că al meu e incomplet.

Adoram acel unic defect. îmi plăcuse la nebunie măiestria şi îndemânarea de care fusese nevoie pentru trasarea, fără vreun şablon, a acestui cerc perfect, şi-mi plăcea enorm faptul că fusese lăsat deschis, neterminat.

Cu atâta exactitate şi totuşi incomplet. încă lipsindu-i ceva.

Am ieşit din ea şi m-am ridicat în picioare, scoţând prezervativul şi ştergându-mă. Mi-am tras pantalonii, mi-am încheiat fermoarul şi cureaua, după care m-am aplecat ca s-o ajut să se ridice şi ea.

Luând-o în braţe, am sărutat-o, cu pieptul ei încă dezgolit şi rochia udă atârnându-i pe lângă corp.

— Situaţia o să se schimbe, i-am zis. Vreau

să pleci de-aici şi să stai departe de el.

Ea însă doar şi-a aranjat rochia şi a clătinat din cap.

— Nu vreau bani de la tine.

— Dar lucruri pentru Jared vrei?

M-a săgetat cu privirea, încruntându-se uşor.

— încetează să te foloseşti de el împotriva mea!

Am scos un oftat, epuizat după partida de sex, şi am prins-o de bărbie, ridicându-i faţa astfel încât să mă privească în ochi.

— O casă într-un cartier mai bun... cu copaci şi o curte în faţă şi prieteni? am întrebat-o. O maşină, cu care să-l poţi duce la şcoală sau la doctor sau la cumpărături?

Numai că ea mi-a dat mâna deoparte şi mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— Nu, a ripostat. Mi-a plăcut cum a fost. Nu vreau să se schimbe. Nu vreau să fiu păsărică ta oricând la dispoziţie. Vreau să fiu surprinsă şi luată de val şi altădată. Fără altceva între noi. Doar atât, da?

Am sărutat-o pe frunte, lăsând-o în voia ei, fiindcă în clipa aia eram prea istovit ca să mă mai pot lupta. Mă simţeam fericit pentru că nu regreta şi încă mai fericit deoarece voia să se repete.

Cu toate astea, situaţia avea să se schimbe. Ştiam ce vreau şi totdeauna obţineam ceea ce voiam, într-un fel sau în altul.

Cartea îmi tremură în mână. Eu şi Dylan nu putem decât să rămânem cu privirile aţintite pe pagina aia.

— Jared? zice ea, nedumerită.

— Madoc? zic eu, urmându-i exemplul şi

amintindu-mi de numele pomenite în text.

Caruthers?

Şi deodată revelaţia pare să ne lovească pe amândouă simultan. Dylan se ridică, grăbită, în capul oaselor.

— Bunica?

— Mama? scâncesc eu.

O, Doamne!

O, Doamne!

îmi îngrop faţa în pernă şi ţip, cu toţi muşchii din corp crispaţi de şoc şi dezgust.

— Doamne, nu se poate!

Ea îmi smulge cartea din mână şi dă pagina, cu un mic rânjet diavolesc de surescitare pe chip.

— Dă-o încoace, perverso! strig, înşfacând cartea şi aruncând-o cât colo prin cameră, până se izbeşte de perete şi aterizează pe podea. Nu pot să cred că am citit aşa ceva!

Ea explodează în hohote de râs, aplecându-se într-atât, încât se prăbuşeşte cu fruntea pe plapumă.

— A fost epocal! ţipă, izbind cu pumnii în pat.

— Uff!

Gem şi mă cutremur în acelaşi timp, străduindu-mă să-mi frec pielea de găină de pe braţe.

— Gata, nu mai citim mai departe!

— De ce? se miră ea, ridicând capul şi privindu-mă ca un copil care mai vrea acadele.

— Pentru că sunt bunicii tăi, şi părinţii mei, şi e scârbos!

— Nu sunt bunicii mei, protestează ea, încercând să judece logic. Trebuie să fie doar o coincidenţă. Eu vreau să mai citesc.

Ochii încă îi sclipesc, ca ai unui copil care urmează să-l

vadă pe Moş Crăciun. Se dă jos din pat şi se azvârle nebuneşte după carte, dar mă năpustesc după ea. Cădem amândouă pe podea, străduindu-ne să smulgem cartea una de la cealaltă, dar până la urmă ajungem să izbucnim în râs.

— Nu e explicit, protestează ea. Ar trebui să vezi ce am pe Kindle. Asta nu-i nimic.

— Nu! răcnesc, smulgându-i cartea din mână.

Mă ridic în picioare şi duc cartea la spate, aruncând o privire spre ceasul de pe perete.

— A, ia uite cât s-a făcut! Trebuie să te pregăteşti pentru cursă.

Dylan se bosumflă, dar aruncă şi ea o privire în direcţia ceasului. E trecut de şase. Pe bune ar trebui să plecăm, ştie şi ea.

— Mă duc să-l iau pe James de acasă de la prietena lui şi să cumpăr ceva de mâncare, mă anunţă, îndreptându-se spre uşă. Şi mă întorc imediat după tine. Să fii gata. Şi să aduci şi cartea!

Deschide uşa, iese, dar se întoarce iute.

— Şi anunţă-mă dacă ajungi la partea cu aşternuturile de două mii patru sute de dolari, cu gura lui...

Ridic mâinile ca să-mi astup urechile, dar deja trântise uşa după ea.

CAPITOLUL 5

KAT...

Plimbându-mi mâna pe blatul din bucătărie, pipăi suprafaţa rece, curată, fără jupuituri sau crestături de cuţit în pofida anilor de întrebuinţare în chip de tocător. Mi-am scos sandalele ca să mă bucur pe deplin de netezimea podelei din lemn de esenţă tare şi de felul în care sclipeşte în bătaia soarelui ce pătrunde pe fereastra bucătăriei.

Casa e frumoasă.

O casă albă, cu etaj, cu obloane negre şi curţi în toată regula, atât în faţă, cât şi în spate, plus garaj. *Naiba să te ia, Jase Caruthers*.

Mi-a cumpărat o casă.

Iarba era într-o nuanţă de verde cum nu mai văzusem decât prin reviste, bogată şi luxuriantă, iar când m-am uitat pe fereastră, priveliştea a fost şi mai uluitoare. Doar alte case, cu alte dotări asemănătoare, însă pentru mine era o cu totul altă lume.

Alesese bine. Ştia ce şi-ar dori un părinte pentru copilul său.

Cu toate astea, nu puteam s-o accept. El putea să vină, să emită pretenţii oricând poftea, iar eu aş fi fost captiva lui, în acelaşi fel în care fusesem şi a lui Thomas.

Şi-atunci, ce să fac? Să rămân în porcăria aia de casă, din porcăria aia de cartier, cu Thomas? Până azi, nu i-a păsat nici de mine, nici de fiul lui, iar mâine nu va fi

câtuşi de puţin altfel.

Şi peste un an, tot nu se va schimba nimic. O să mă zbat să rămân la suprafaţă, în timp ce Jared o să crească, fără să aibă mai multe posibilităţi decât am avut eu, iar în cele din urmă o să mă trezesc cu copilul numărul trei, dintr-o altă relaţie eşuată, doar mâncând şi respirând ca să exist mai departe, fără vreun plan, fără vreun viitor, privind cum copiii mei repetă aceleaşi greşeli.

M-am uitat la Jared, care mergea de-a buşilea pe podea. încă mai era timp. încă mai era timp să-i fac o viaţă mai bună, până nu ajungea suficient de matur ca să ţină minte toate relele.

Mi-am plimbat palmele în sus şi în jos pe crăcii blugilor, amin- tindu-mi de teancul facturilor cu scadenţa expirată de pe bufetul de acasă, de frigiderul gol, de chiria restantă pe două luni, de cum şterpeleam pentru toate...

Toate astea puteau să se termine chiar acum. Iar cireaşa de pe tort a apărut când am văzut actul pe care mi-l trimisese azi prin poştă.

Eu eram proprietara, nu Jase. îmi dăruise casa asta fără niciun fel de condiţii. Puteam să-l azvârl afară şi să-l las acolo. Dacă voiam.

Nu trebuia să accept casa.

Iar la sosire, spre surprinderea mea, m-a aşteptat aceeaşi maşină pe care o refuzasem săptămâna trecută, parcată pe alee. Cheile şi un telefon mobil zăceau pe masa din bucătărie, fără niciun bilet alături şi cu un singur număr în memoria telefonului. Nu mai avusesem în viaţa mea telefon mobil, aşa că totul, dintr-odată, mi se părea un vis.

Am intrat în living, gândindu-mă deja la cum o să arate mobilat. Jase avusese grijă să aducă strictul

necesar. O canapea, o masă pentru bucătărie, câteva scaune, un pat şi un pătuţ pentru copil, un aparat de radio la care acum se auzea „Cradle of Love”, însă lăsase tot restul în seama mea.

— Ce vezi tu acolo? l-am întrebat pe Jared, zâmbind larg şi apropiindu-mă de fereastra în faţa căreia reuşise să se ridice singur.

încă nu putea să meargă, dar nu mai era mult. Am tras deoparte draperia, uitându-mă la casa vecină şi un arţar mare, plin de frunze verzi, tronând între cele două case.

— Cam frumos, hm? am zis, coborându-mi privirea şi văzând cu câtă curiozitate în ochi se uita la mine.

Nu era un copil prea vorbăreţ, dar ochii ăştia spuneau mereu totul.

Şi adoram expresia asta de uimire de pe faţa lui. îmi doream să-l văd căţărându-se în copacul ăla şi jucându-se cu un câine prin curte, şi-mi doream să-l văd plimbându-se cu bicicleta în sus şi-n jos pe strada asta.

Şi – oricât n-aş fi vrut să recunosc – îmi doream să-l văd pe Jase umblând prin casa asta. Nu în costumele lui plicticoase, scorţoase, ci în tricou şi în blugi, venind în spatele lui şi sărutân- du-mă pe gât, în timp ce pregăteam masa noastră de seară pe hiatul din bucătărie.

M-am apropiat de masă şi am luat telefonul pe care mi-l lăsase, fără să ştiu ce naiba să-i spun. Nu mă sunase de când cu seara aia din bucătărie, nici ca să vadă dacă primisem actul casei. Şi, judecând după telefonul mobil, lăsase mingea în terenul meu. Nu eram obligată să fac nimic.

Şi-atunci, de ce îmi doream să-i aud vocea?

Sunt la fel de varză ca şi tine. Cuvintele lui mi-au revenit în minte şi i-am văzut iar expresia de atunci. Cea care spunea că nu are prea multe motive de fericire. *Ca şi cum toate astea n-arfi decât o porcărie de preambul la ceva mai bun.*

Am format singurul număr din memoria telefonului, lăsându-l să sune de câteva ori, în timp ce inima începea să-mi bată ca nebuna.

Apoi i-am auzit vocea.

— Kat?

Un roi de fluturi mi-a stârnit stomacul la auzul vocii lui, liniştită şi blândă, şi, dintr-odată, n-am prea mai fost în stare să vorbesc. Am lăsat capul în jos şi am rostit, cu o voce scăzută:

— Bună.

El însă a aşteptat, fără să spună ceva. Tot ce auzeam era zgomotul respiraţiei, amintindu-mi de gustul buzelor lui, de când mă ţinuse în braţe, alaltăseară.

— N-ai de gând să spui nimic? am întrebat.

A izbucnit într-un râs nervos, iar eu am rămas încremenită, cu ochii pe Jared, dar cu mintea mistuită de gândul la Jase.

— Sunt un om care e plătit cu o grămadă de bani ca să poarte o conversaţie ca lumea, mi-a explicat. Dar tu eşti kryptonita mea. Mă simt ca un puşti de şaisprezece ani, incapabil să articuleze o nenorocită de propoziţie.

Am început să-mi rod buza de jos, încântată să ştiu că am vreo putere asupra lui.

— îmi place casa, am zis.

— îţi „place” numai?

Penelope
Douglas

Mi-am plimbat mâna pe balustradă în timp ce traversam holul, în drum spre bucătărie.

— Ador casa. Jared adoră curtea. Eu...

M-am întrerupt, neputând să-mi înghit nodul din gât. Ştiam ce vreau şi ştiam ce trebuia să fac, dar erau lucruri total opuse. Războiul din mintea mea era să hotărăsc dacă urmările aveau să merite.

El tăcea, la rândul lui, şi nu ştiam dacă încerca prin asta să nu mă preseze, sau dacă se răzgândea, sau dacă într-adevăr nu ştia ce să spună. Habar n-aveam dacă eram singura lui relaţie, dar înţelesesem că era un teritoriu nou pentru el. îmi cumpărase o casă şi o maşină. însemna că sigur eram importantă pentru el, nu?

Dar, pe de altă parte, nu-mi ceruse să divorţez de Thomas şi nici nu se oferise să divorţeze şi el.

Mi-am lăsat ochii în podea, atât de agitată, încât îmi simţeam stomacul strâns ghem.

— Ce vrei de la mine? l-am întrebat din nou.

— Orice vrei tu să-mi dai, mi-a răspuns. Vreau o femeie care să nu se mai satură de mine, Kat. Dacă nu poţi să-mi dai aşa ceva, atunci păstrează casa şi maşina şi nu mă mai suna niciodată.

Am închis ochii care se umpleau de lacrimi. Era prea mult.

Puteam să mă bucur de un bărbat şi să-mi separ sentimentele atunci când era vorba doar despre sex, numai că... Eram îndeajuns de matură ca să ştiu că, dacă tânjeşti destul de tare după cineva, sexul se transformă în altceva.

Iar acel „altceva" poate să devină extrem de complicat şi extrem de dureros.

— Jared se culcă la şapte, am rostit, aproape

în şoaptă, strângând telefonul în mână în timp ce nerăbdarea îmi răvăşea stomacul. Ai cheie?

— Nu, mi-a răspuns, cu o voce răguşită.

— Atunci, îţi las uşa descuiată, i-am zis. Te rog, grăbeşte-te.

Thomas avea să afle unde sunt. Nu-l mai văzusem de patru zile, dar avea să apară. Auzisem că se prostea cu alta, veste de adevărul căreia nu mă îndoiam. N-are decât s-o lase însărcinată şi sper că n-o să mai aud pe urmă de el.

Desigur, nu i-l doream niciunei femei, dar, indiferent cine era aceea, avea să-şi înveţe lecţia la fel de repede pe cât mi-o învăţasem şi eu, fără îndoială.

După ce i-am dat să mănânce lui Jared şi i-am făcut baie, l-am instalat în pătuţul lui nou, am luat aparatul de radio sus şi am lăsat să se audă muzica în surdină, mângâindu-l pe spate până când a adormit. Descoperisem destul de devreme că nu-i plăcea cum cânt, dar dacă lăsam muzica la radio, copilul adormea destul de repede. Îi plăcea zgomotul.

Alesesem pentru el camera cu vedere la copacul dintre casa noastră şi cea vecină, gândind că probabil o să-i facă plăcere când o să mai crească. Eram convinsă că, peste câţiva ani, o să încerce să se caţere în el, dar pentru asta aveam să-mi fac griji mai târziu. Să mă mut în propria mea casă însemna o adaptare suficient de dificilă pentru moment.

Am coborât agale la parter şi am terminat de despachetat tot ce reuşisem să salvez, în graba cu care îmi părăsisem fosta casă, după care am aranjat lămpile şi fotografiile pe poliţa şemineului.

Penelope
Douglas

Şemineul. Mi-am astupat gura cu palma, ascunzându-mi zâmbetul. Aveam un şemineu.

M-am dus până la uşă, m-am asigurat că e descuiată, apoi am aprins lumina de pe verandă. Probabil ar fi fost cazul să mă duc să mă spăl. El urma să ajungă curând.

Eram încă îmbrăcată cu hainele purtate toată ziua, blugii lăbărţaţi care-mi cădeau de pe şolduri şi un tricou vechi cu Shelburne Falls High Pirates[1], tăiat în partea de jos ca să-mi lase abdomenul la vedere. O amintire din zilele mele de majoretă.

Mi-am desfăcut coada, lăsând părul să mi se reverse pe spate, după care m-am dus în bucătărie, ca să beau un pahar de apă, înainte să merg la duş.

— Dac-aş fi ştiut că fundul tău valorează atât de mult, am auzit

0 voce adâncă şi tărăgănată din spatele meu, te-aş fi scos de mult la produs.

M-am întors ca pe arcuri, cu răsuflarea oprită în gât, iar apa din pahar mi s-a vărsat pe tricou şi pe burtă.

Nu.

Thomas stătea în pragul bucătăriei, umplând spaţiul şi blocând lumina, cu Jared în braţe. Părul blond îi era legat la spate în coadă şi simţeam mirosul de ţigară dinspre blugii şi geaca lui chiar şi de la distanţa la care mă aflam. Un ţipăt mi-a scăpat din piept şi m-am repezit spre ei.

— Thomas, dă-mi-1!

El însă a făcut câţiva paşi înapoi, clătinând din cap.

— Ce? Acum nu mai pot să-mi văd fiul?

Şi-a înfăşurat degetele pe braţul lui Jared şi a strâns până când copilul a început să plângă.

I Echipa de fotbal american a liceului din Shelburne Falls.

— Pun pariu că dacă spun la tribunal că eşti o curvă foarte preţuită, judecătorul o să mă considere un părinte mai potrivit pentru el.

— Dă-l încoace! am urlat, cu lacrimile şiroind şi aruncându-mă spre el. Il doare!

— Nu, nu cred, a zis.

M-a îmbrâncit cât colo, după care i-a dat drumul lui Jared, privindu-l şi vorbind pe un ton glumeţ, copilăresc.

— Cineva s-a trezit că n-o mai încap pantalonaşii şi crede că poate să fie şefa acum, Mami a fost rea.

Apoi şi-a ridicat privirea spre mine, legănându-l pe Jared la şold.

— Dar cunoşti procedura, nu? a zis. Dacă vrei să fiu fericit, ştii ce ai de făcut.

Am strâns pumnii, privindu-l cu ură. Năpustindu-mă la geanta mea de pe bufet, am înşfacat teancul de bancnote din portofel. Patruzeci şi doi de doţari.

M-am dus la el şi i-am îndesat banii în mână.

— Asta-i tot ce am. Acum, ieşi afară!

— Ba nu e tot, m-a contrazis, ţâţâind din buze în timp ce-şi vâra banii în buzunar. Cheile maşinii! a cerut, întinzând mâna din nou.

— Nu e maşina mea, am mârâit printre dinţi.

— Foarte bine, a zis, cu o expresie de falsă compătimire. Spune „Pa, mami”!

Şi mi-a întors spatele, luându-l pe Jared cu el.

— Thomas, stai! am strigat.

întorcându-mă iar la bufet, am scos cheile din geantă şi i le-am înmânat.

— Aşa te vreau, fata tatii!

După care m-a măsurat din ochi, de sus şi până jos.

— Şi acum, ştii ce mă mai face fericit, da? Haide. O ultimă dată, înainte să plec.

Am clătinat energic din cap, aruncând o privire spre cuţitul rămas pe bufet.

— Acum! s-a răstit, făcându-mă să tresar. Dacă nu, ţi-o trag chiar aici şi-l las pe el să privească.

Tremuram, cu lacrimile şiroind pe faţă. Dacă m-aş fi repezit la el, era posibil ca Jared să fie rănit. N-aş fi putut să-l dovedesc, iar el ar fi putut să fugă cu copilul meu.

Mi-am înghiţit suspinele din gât, privindu-l cu ochii înceţoşaţi, în timp ce-mi trăgeam tricoul peste cap, rămânând în sutien.

Dar apoi am clipit mărunt, zărind o siluetă întunecată în spatele lui, şi mi-am ţinut răsuflarea.

Era Jase.

Se strecura încet prin hol, dar probabil că Thomas l-o fi simţit, sau mi-o fi văzut privirea pe care o aruncasem spre el, fiindcă s-a întors.

Jase s-a năpustit la el şi i-a încolăcit gâtul cu braţul, urlând:

— Kat!

Am dat fuga şi l-am prins pe Jared exact când Thomas îl scăpa din mână.

— O, Doamne! am strigat, ţinându-mi băiatul în braţe.

Jase l-a îmbrâncit pe Thomas în perete, iar cheile maşinii i-au zburat nemernicului din mână când s-a izbit cu capul de colţ.

Gemând, a închis ochii, rămânând în picioare, dar fără să mai opună rezistenţă.

— Acum vreau să te uiţi la mine şi să-mi memorezi trăsăturile, a zis Jase, ţinându-l de guler şi obligându-l să-şi întoarcă faţa spre el. Pentru că, data

viitoare când o să mă mai vezi, ăla o să-ţi fie sfârşind. Şi ştii de ce? a mârâit printre dinţi, la doar câţiva centimetri de faţa lui Thomas. Pentru că sunt deştept, sunt bogat şi cunosc oameni care te pot face să-ţi doreşti să fi murit. Pot să fac orice naiba am chef şi nimeni nu poate să mă împiedice. Dacă vreodată – şi l-a mai trântit o dată de perete – aflu că te mai apropii de ea sau de copilul ei, o să am grijă ca toate jigodiile din puşcării să ştie că eşti un violator, şi ştii ce păţesc violatorii în puşcărie, da?

S-a aplecat până foarte aproape de urechea lui, dar tot am putut să-i aud şoapta.

— Nimeni n-o să te păzească. O să am grijă de asta, şi n-o să scapi până când n-o să plângi ca o fetiţă.

Thomas a început să horcăie, rămas fără aer din cauza strânso- rii aplicate de Jase asupra gâtului lui, iar eu l-am strâns mai tare în braţe pe Jared, întorcându-l cu spatele la scenă – ca să nu-i mai vadă pe cei doi – şi plângând.

— Ai înţeles? l-am auzit zicând pe Jase. Bine. Acum, pleacă şi du-te cât mai departe, până când nu-ţi fac eu vânt. O să te găsesc când o să fie vremea să semnezi actele de divorţ.

Am aşteptat, auzind în sfârşit paşi nesiguri pe podea, apoi uşa deschizându-se şi închizându-se. M-am întors şi l-am văzut pe Jase venind la mine.

Ţinându-l pe Jared cu un braţ, l-am încolăcit pe Jase cu celălalt, îngropându-mi faţa la pieptul lui.

— Eşti bine? m-a întrebat pe nerăsuflate, prinzându-mă cu o mână de mijloc şi cu cealaltă de ceafa.

Am încuviinţat, sărutându-mi băieţelul pe creştet.

— Acum, da.

Penelope
Douglas

Şi-a strecurat un deget sub bărbia mea, ridicându-mi capul şi sărutându-mă uşor pe buze.

— Ai fost minunat, am şoptit, cu gura lipită de a lui, simţindu-i arcuirea buzelor într-un mic zâmbet.

— A, ţi-a plăcut, hm?

Am râs slab, potrivindu-l mai bine pe Jared la şold.

— Şi eu, care te credeam un filfizon răsfăţat. Aşa eşti şi la tribunal?

— Oh, nu, a răspuns, sărutându-mă pe frunte. Acolo mă vede lumea. Dar nu ţi-ai dori să mă vezi la un prânz de afaceri. E o imagine destul de înfricoşătoare.

— Sunt convinsă.

S-a dus până la uşa din spate, a aprins lumina de pe verandă şi a verificat dacă e încuiată.

— Du-te sus, vin şi eu imediat, m-a îndemnat, conducându-mă afară din bucătărie. O să mutăm păturţul lui Jared în camera ta, până când o să pot instala un sistem de alarmă aici.

A încuiat uşa de la intrare şi s-a dus la etaj, unde s-a asigurat că toate ferestrele sunt închise şi zăvorâte, după care a mutat păturţul din camera lui Jared într-a mea. L-am legănat pe Jared în braţe până când s-a oprit din plâns şi a adormit la pieptul meu. L-am privit îndelung, observând cum îi flutură micile pleoape din când în când, ca şi cum ar fi avut un coşmar. Nu ştiam dacă au şi copilaşii aşa ceva, dar nu-mi doream decât ca ultimele două luni să se şteargă din viaţa lui, ca şi cum n-ar fi existat niciodată. Acum avea să fie fericit.

Mi-am plimbat degetele pe braţul lui, zărind urma înroşită din locul în care-l strânsese Thomas şi mi l-am lipit şi mai tare la piept. *N-o să se mai atingă niciodată*

de tine.

Jase a intrat în cameră şi şi-a scos haina, aşezând-o pe pat de parcă acolo ar fi fost locul ei dintotdeauna, după care s-a apropiat de mine, care continuam să-l privesc pe Jared, adormit în pătuţul lui.

— N-o să mai vină pe-aici.

— Ştiu, am răspuns, mângâindu-i uşor părul lui Jared. Ai fost o bătaie de cap, iar lui nu-i place să-şi bată capul. Trece mai departe, la ce-o mai fi. Eu nu merit osteneala.

Răsuflarea lui fierbinte mi-a atins urechea şi braţul lui mi-a lunecat pe abdomenul dezgolit.

— Ba da, meriţi, a şoptit, cu un soi de disperare.

M-am întors spre el, încolăcindu-i gâtul cu braţele şi, lipindu-mă strâns de el, l-am sărutat apăsat. Atât de strâns îl ţineam în braţe şi-i respiram mirosul, încât parfumul de santal al aftershave-ului folosit de el mi-a înfierbântat sângele şi mi-a provocat furnicături în tot corpul. îmi dădea atâta siguranţă!

Buzele lui se mişcau pe ale mele, căldura lor mi se răspândea în jos, pe gât, până în stomac. I-am căutat limba cu a mea, apucân- du-l de guler, în timp ce el îşi strecura o mână în blugii mei lăbărţaţi, cuprinzându-mi fesele cu palma. Limba şi buzele lui mi-au lăsat o dâră încinsă pe obraz şi pe gât, smulgându-mi un geamăt.

— Jase.

Nu mai fusesem decât cu Thomas. Niciodată nu fusesem sărutată aşa. Mă gusta şi mă excita şi, dacă închideam ochii, puteam să-mi închipui că e al meu.

Asta era casa noastră, dimineaţă aveam să mă trezesc lângă el şi toate grijile mele pentru ziua de mâine aveau să fie să-l scot pe Jared în parc şi ce să

gătesc pentru cina noastră.

Mi-a înşirat sărutări de-a lungul maxilarului, repezindu-se cu dinţii şi muşcându-mă din când în când. M-am împins şi mai mult în el, simţind că se întărise, iar clitorisul a început să-mi zvâcnească. Am gemut, simţindu-mă de parcă, dacă m-aş mai fi frecat doar un pic de el, mi-aş fi dat drumul.

— De ce zâmbeşti? s-a interesat el.

Am rămas cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate, oferindu-i acces deplin.

— îmi place cum săruţi.

Pentru câteva clipe a stat nemişcat, după care am simţit un sărut sub ureche.

— Aşa?

Am zâmbit şi mai larg şi mi-am bătut cu degetul colţul gurii.

— Aici.

M-a sărutat şi am simţit cum mi se răspândesc furnicăturile în jos pe picioare.

— Şi aici, am zis, indicându-i colţul ochiului.

Mi-a depus şi acolo un mic sărut, iar eu m-am înfiorat chiar mai tare decât când îşi folosise limba.

M-a luat cu degetele de bărbie şi am deschis ochii, văzând că mă priveşte atent.

— O să-mi întorci lumea cu fundul în sus, nu-i aşa, puştoaico?

L-am cuprins în braţe şi mi-am îngropat faţa în gâtul lui,
ascunzându-mi zâmbetul.

Aşa speram. Nu voiam să-l rănesc şi nu voiam ca el să mă rănească. Nu voiam să-i rănesc familia, nici pe a mea.

Dar, pur şi simplu, nu voiam să înceteze vreodată

senzaţia asta.

Nimic altceva nu mai exista. Nimeni nu mai exista între noi.

Asta era casa noastră, ăsta era patul nostru. Ale noastre.

Intrând în Lockes-on-the-BluffF, un restaurant de modă veche, în stil pub, de pe deal, am lăsat uşa să se închidă în urma mea şi imediat m-au asaltat miresmele de fripturi, lemn şi pământ. Barul de dedesubt era sub nivelul solului, iar mirosul apei – ca într-o peşteră – urca până în restaurant, dându-i un aer subteran, amplificat de lumina slabă a lumânărilor. Era un loc mai curat, mai apropiat şi, probabil, mai bine plătit decât cel din atelierul de reparaţii auto, motiv pentru care mă gândisem că merită să încerc.

— Bună, am zis, după ce mi-am lăsat geanta pe scaunul de bar. Aş vrea să ştiu dacă faceţi angajări. Am experienţă la servit la mese şi la bar.

La mese, da. Dar la bar nu servisem niciodată, de fapt. N-avea importanţă. Oricum, în astfel de localuri nu ţi se verifica niciodată biografia profesională.

Barmanul a înşurubat capacul sticlei din care tocmai turnase şi a venit spre mine.

— Păi, ai putea să completezi un formular, iar eu o să i-l las managerului de zi, mi-a propus. El se ocupă de obicei cu angajările.

— Mersi.

M-am aşezat şi am scos un pix din geantă, iar el mi-a înmânat formularul. Am auzit zgomot de pahare ciocnite în stânga mea şi râsete venind dinspre restaurant. Rotindu-mi privirea în jur, am examinat decorul, admirând uniformele chelnerilor. Pantaloni negri din

stofa, cămăşi albe şi cravate vişinii.

Unul dintre puţinele locuri în care o fată de nouăsprezece ani, fără cine ştie ce studii, putea face bani frumoşi de la clienţii bogaţi, fără să trebuiască să-şi scoată hainele de pe ea.

Dar pe urmă m-am întors, dându-mi ochii peste cap şi mus- trându-mă în sinea mea. Da, sigur. Jase nu mă plătea pentru sex, explicit, dar tot eram, categoric, o femeie întreţinută.

Şi aveam nevoie să-mi câştig în continuare propriii bani, ca să fiu sigură că nu accept din partea lui nimic mai mult decât am primit deja. Pentru casă şi maşină puteam să găsesc pretexte, jus- tificându-mă că am făcut ceea ce era necesar pentru copilul meu, dar nu mă puteam amăgi spunându-mi că e în regulă să-l las pe Jase să plătească facturile şi să cumpere mâncarea. Sarcina asta îmi revenea mie şi aşa trebuia să rămână.

întorcându-mi ochii la loc spre formular, m-am oprit, fiindcă zărisem un bărbat şi o femeie la o masă. Nu m-am putut împiedica să mă zgâiesc.

Jase stătea lângă o blondă într-o rochie albă, la masă cu un bărbat mai în vârstă. Era tânără, poate cu doar câţiva ani mai mare ca mine, şi rădea. Am simţit o apăsare în piept şi-am început să respir cu greutate, când l-am văzut pe Jase zâmbindu-i.

De ce-i zâmbea?

Era ea. Soţia lui. Ştiam că ea era.

Şi arăta atât de diferit de mine. Impecabilă, manichiurată, stilată... mâinile şi unghiile, când şi-a ridicat paharul cu şampanie, păreau perfecte, ca ale unei statui din marmură, iar cerceii cu diamante sclipeau îndeajuns încât să-i pot zări de la distanţa aia.

Până şi diamantul de pe degetul ei părea că-mi face cu ochiul când se abătea lumina asupra lui.

L-am privit din nou pe Jase şi am înlemnit. Se uita drept spre mine şi nu mai zâmbea.

Fir-ar să fie.

Am întors capul şi mi-am dres glasul, luând pixul şi încercând să mă concentrez.

Ştiam eu. El n-o să divorţeze. N-a zis niciodată c-o s-o facă, iar asta nu mă surprindea.

Nu eram surprinsă. Ştiam că aşa o să se-ntâmple.

Am clipit, încercând să mă concentrez şi să-mi pun mintea la lucru pentru ce trebuia să fac. Nume, adresă, recomandări, istoric profesional...

N-aveam cum să lucrez într-un restaurant în care-şi aducea el nevasta, nu-i aşa? Ar fi fost stânjenitor pentru amândoi. Trecuseră abia câteva săptămâni de când mă mutasem în noua casă şi, dacă divorţul meu înaintase binişor, despre mariajul lui nu discutaserăm deloc.

Era căsătorit. Nu avea să divorţeze. Bagă-ţi minţile în cap, Kat.

— Ce faci aici? a întrebat o voce poruncitoare de lângă mine.

Tonul era scăzut, dar cu o nuanţă iritată, ca şi cum aş fi fost un
copil care rămăsese treaz după ora de culcare.

M-am crispat şi am ridicat capul, văzându-l aşezat în faţa barului gol, la câţiva paşi de mine. Suficient cât să dea impresia că nu vorbeşte cu mine şi că nu ne cunoaştem.

— N-am voie să fiu aici? l-am provocat, începând să-mi completez datele pe formular.

— Ăla e un formular pentru angajare?

Numai că, până să-i pot răspunde, s-a apropiat

barmanul.

— Pot să vă servesc cu ceva, domnule?

— Un GlenDronach, a comandat el. Simplu.

Barmanul s-a îndepărtat, iar eu mi-am continuat treaba, aruncând o privire spre masă şi observând că soţia lui vorbea în continuare cu bărbatul mai vârstnic.

— Vrei să te angajezi? m-a întrebat Jase. Kat, dacă ai nevoie de mai mulţi bani...

— N-am nevoie de mai mulţi bani, am ripostat, cu voce scăzută. Dumnezeule!

— Iartă-mă. N-am vrut să sune aşa.

Am reuşit să mă calmez şi să-mi păstrez tonul scăzut.

— Aş vrea să mă duc la nişte cursuri în timpul zilei, aşa că-mi caut un serviciu de seară.

S-a mutat cu câţiva centimetri mai aproape.

— N-ar trebui să-ţi iei un serviciu de seară, mi-a zis. Dacă te duci la şcoală şi mai şi lucrezi, Jared n-o să te mai vadă niciodată. Iar dac-o să lucrezi seara, eu când aş mai putea să te mai văd?

Barmanul s-a apropiat iar şi Jase şi-a îndreptat spatele în timp ce-şi primea băutura comandată.

— Il pun pe nota dumneavoastră, domnule Caruthers, a zis omul, privindu-ne, când pe unul, când pe celălalt, în timp ce-mi lăsam capul în jos.

— Mulţumesc.

După ce s-a îndepărtat barmanul, am ridicat privirea şi am prins curaj.

— Ii spui ei că-ţi scoţi fiul în parc şi vii acasă la mine, am replicat, sarcastică. Băieţii noştri pot să se joace împreună, cât timp ne-o tragem noi la etaj.

Şi-a trântit paharul pe tejghea, făcându-mi pulsul s-o ia la goană.

— Termină.

— Intoarce-te la cina ta, m-am stropşit printre dinţi, după care mi-am ridicat privirea spre barman. Mă iertaţi, puteţi să-mi daţi un rom şi o cola, vă rog?

— Imediat.

Nu-mi plăcea ca Jase să emită pretenţii cu privire la cursul vieţii mele. Primea ceea ce voia. De ce-i mai păsa, atunci?

Şi, apropo, mie de ce-mi păsa?

— Nu vreau să bei singură. Eşti supărată.

— Nu sunt supărată.

Eram geloasă.

Am împins deoparte formularul şi pixul şi mi-am luat geanta.

— Mă întorc, i-am zis barmanului.

M-am grăbit spre cealaltă parte a restaurantului, apoi pe culoar, spre toalete. Dar, înainte să pot scăpa, Jase m-a prins de braţ şi m-a silit să mă întorc spre el, înghesuindu-mă într-un colţ întunecos.

— Iartă-mă.

Am chicotit răutăcios, îndesându-mi pixul în geantă.

— E prima dintre numeroasele scuze, sunt convinsă.

Prin urmare, aşa avea să-mi fie viaţa. Oare va merita? Până acum câteva săptămâni îmi detestam viaţa şi mă luptam, dar îmi plăcea cine eram. Acum, totul era complet pe dos.

Cum e posibil ca un singur bărbat să provoace aşa ceva?

— Aşa o să urmeze să fie? a ripostat el. O să mai nimerim unul peste celălalt în public, din când în când, Kat. Va trebui să poţi suporta situaţia asta, până

când rezolv eu totul. O să fiu corect cu tine. îţi promit.

Mi-am împins bărbia înainte, făcându-mi curaj.

— E frumoasă.

— încetează.

— Ar fi trebuit să ştiu că e frumoasă, am continuat, râzând de mine însămi. Maşina ta, costumele... îţi place să-ţi dai un lustru frumos pentru toată lumea, nu-i aşa? Ca să nu vadă cât de mult îţi place să te tăvăleşti în noroi!

Apoi l-am privit, înclinându-mi capul într-o parte.

— Faceţi sex?

S-a încordat, iar ochii i-au devenit două flăcări albastre.

— Atunci, pot să am şi eu relaţii sexuale cu altcineva? am întrebat, încercând să sune nevinovat. Cineva care să-mi ţină de urât când nu eşti tu prin preajmă?

I-am văzut maxilarul tresărind în timp ce mă privea.

— în locul tău, n-aş face-o.

L-am privit fix în ochi până când ai mei au început să mă usture şi n-am mai putut să mă uit la el. Ce tot faceam? Viaţa mea era pentru mine şi pentru fiul meu, iar acum, de la o zi la alta, era tot mai mult pentru el.

Jared trebuia să fie în pătuţ, pentru că urma să vină Jase. Nu puteam să mă întâlnesc cu bărbaţi şi să-i aduc în casa pentru care plătea un alt bărbat. Câteodată îl aşteptam ore întregi ca să apară, iar uneori nici nu venea. Nu puteam să-l sun la serviciu, nu puteam să-l sun seara. Nu puteam să-i las mesaje, iar el nu putea să mă scoată nicăieri în Shelburne Falls.

Şi-atunci, cum ar fi trebuit să fiu importantă pentru el, când nu evoluam spre altceva mai mult decât ceea ce aveam?

— Până acum ea nu era o prezenţă reală pentru mine, am zis pe un ton calm. Acum e reală. Tu poţi s-o scoţi în oraş, îţi poartă numele...

Am ridicat ochii, întâlnindu-i privirea.

— Eu nu vreau să fiu femeia asta. Fata proastă, din partea nepotrivită a lumii, care crede că bogatul ei iubit o s-o salveze din parcul de rulote. Eu nu te-am vrut, iar pe urmă, când te-am vrut, nu mi-am dorit să am obligaţii, iar tu m-ai îngenuncheat ori de câte ori am încercat să mă împotrivesc. Oamenii ca tine nu-şi lasă niciodată soţiile, iar eu sunt o nemernică dacă-mi doresc s-o faci.

Mii de ace mi s-au pus în gât şi am fost nevoită să mă întrerup, ca să nu plâng.

— Nu, am zis, clătinând din cap. Ne-o tragem, iar tu plăteşti facturile. Aşa arată aranjamentul nostru în realitate, nu?

— Nu e aşa, a răspuns, pe un ton implorator, cuprinzându-mi faţa între palme. Am s-o părăsesc.

— Dac-ar fi fost adevărat, ai fi făcut-o deja. Şi cât de a naibii de îngrozitoare pot să fiu, ca să vreau să-i faci ei una ca asta?

— S-ar fi întâmplat oricum, cu sau fără tine, a zis, susţinându-mi privirea. Eşecul căsniciei mele nu e vina ta.

Aş fi vrut să cred asta. Numai că era o pantă alunecoasă.

Există o graniţă subţire între o relaţie comodă şi una dezastruoasă. Când doi oameni îşi doresc partide de sex sau companie, un pic de variaţie propriu-zisă, şi amândoi au foarte multe de pierdut, atunci există o înţelegere tacită asupra aşteptărilor fiecăruia. Numai că... şi se-ntâmplă adesea ca totul s-o ia razna... inevitabil, cineva

se îndrăgostește.

Unicul bărbat, cu excepția fiului meu, în jurul căruia îmi gravita viața era Jase. Eu, pe de altă parte, nu eram singura femeie din viața lui.

— Dacă te-aș fi cunoscut pe tine mai întâi, mi-a zis Jase, asta n-ar mai fi fost o problemă. Tu ești cea pe care o vreau. Tatăl meu e patronul firmei de avocatură la care lucrez, Kat. Dacă divorțez de Maddie, îmi pierd slujba și tot ce-am realizat prin muncă. Pur și simplu, n-am nimerit momentul potrivit. Dar o să trecem noi de asta, m-a asigurat, descriindu-mi un cerc cu degetul pe obraz. Când o să ajung asociat, o să pot face tot ce vreau.

Am întors capul, conștientă de ceea ce ar fi trebuit să fac. Nu asta spun toți? „Trebuie doar să aștepți. O să fim împreună, îți promit. Mai e nevoie doar de puțin timp."

Măcar de-aș fi putut să mă bucur de prezența lui și să nu fi simțit ceea ce începeam să simt. Am închis ochii, oprind lacrimile.

— Când suntem numai noi doi, a șoptit, gâdilându-mi buzele cu răsuflarea lui, când suntem singuri și ne simțim bine, iar eu te țin în brațe, atunci sunt cel adevărat, Kat. Abia aștept să devin omul acela atunci când plec de la serviciu și mi se pare o veșnicie până ajung la tine.

M-a sărutat, ușor și delicat.

— Rămâi cu mine. Nu vreau să te pierd.

Am scuturat din cap, încercând să nu-i las cuvintele să-mi ajungă la suflet, dar tot am început să plâng. Mi-am sprijinit capul pe pieptul lui, îmbrățișându-l pe sub haină și detestând felul în care începeam iar să îngenunchez.

Dacă am încredere în el – dacă doar îi acord o șansă –

ce am de pierdut?

Cineva din apropiere şi-a dres glasul, aşa că m-am desprins, inspirând speriată.

— Pardon, a rostit o voce bărbătească.

Jase şi-a îndreptat spinarea, respirând nervos şi întorcându-se. Bărbatul care se oprise în spatele lui era cel care stătuse la masă cu Jase şi cu soţia sa. Era mai în vârstă, iar ochii lui albaştri se plimbau, cu nonşalanţă, de la Jase la mine.

— Fii discret, i-a recomandat lui Jase, după care s-a uitat la mine, înclinându-şi capul. Domnişoară.

Şi am prins din zbor şi umbra unui zâmbet până să dispară în toaleta bărbaţilor.

Trupul lui Jase a devenit rigid. S-a îndepărtat de mine, şi-a potrivit cravata şi sacoul, fără să mă privească.

Să fi fost tatăl lui?

— Du-te acasă, bine? mi-a zis, repezit. O să-ţi dau eu tot ce-ţi trebuie. N-o să lucrezi serile.

După care, fără să-mi mai aştepte reacţia, m-a lăsat acolo, întorcându-se în restaurant.

Dumnezeule. Totul era numai despre el.

Cerinţele lui, viaţa lui, programul lui, ritmul lui... Oare eram mai fericită decât înainte?

Mi-am dat deoparte părul căzut peste faţă şi mi-am netezit rochia, ştiind răspunsul fără să mă mai gândesc. Da, eram fericită. Când era el cu mine.

Numai că, atunci când nu era, căderile erau mai abrupte decât fuseseră cu Thomas, dintr-un simplu motiv... pe Thomas nu l-am iubit niciodată.

Doar avusesem impresia că-l iubesc, numai că, dacă era să mă iau după ceea ce începeam să simt pentru Jase, atunci era posibil ca el să mă facă să sufăr mult mai mult.

Penelope
Douglas

întorcându-mă, m-am oprit la bar ca să-mi plătesc consumaţia şi am dat repede paharul pe gât, închizând ochii când căldura alcoolului mi-a străbătut venele şi mi-a învăluit stomacul.

Jase a trecut prin spatele meu, conducându-şi soţia spre ieşirea din restaurant şi ajutând-o să-şi îmbrace pardesiul fără să mă învrednicească măcar cu o privire. În schimb, am observat că m-a privit ea, cu o fracţiune de secundă mai mult decât ar fi trebuit. Oare să mă fi văzut când am stat de vorbă cu Jase la bar? Să-i fi simţit şi ea încordarea, la fel ca mine?

Ei au plecat, iar eu m-am aşezat la loc, nesocotindu-i ordinul. Oare cât aveam să-l mai aştept? Un an? Doi? O veşnicie?

îmi doream să fiu cu el, dar începeam să mă tem că mă reţineam de teamă să nu ratez şansa pe care mi-o promisese. Dacă avea s-o părăsească? Trebuia să încerc, nu?

Dar răspunsuri nu existau. Numai tăcere. Alcoolul mai netezise asperităţile, iar crisparea muşchilor începuse să-mi scadă. Durerea de cap provocată de îngrijorare mi s-a risipit, iar furtuna de sentimente şi de întrebări care-mi clocotea în minte a început să arate ca o imagine văzută printr-un telescop. îndepărtată, foarte îndepărtată.

— îmi mai daţi unul, vă rog? i-am zis barmanului.

Dacă tot îl aşteptam pe Jase, puteam foarte bine să mă distrez. Speram, totuşi, să nu ratez şi altceva decât şansa pe care o aşteptam.

închid cartea şi-mi las capul să cadă pe tăblia patului. Spre bucuria mea n-au mai fost momente de sex, dar

fusesem mult prea curioasă ca să nu citesc mai departe. Atâtea lucruri pe care nu mi le spusese nimeni vreodată.

Mama n-ar fi trebuit să-l aştepte. Trebuia să-l fi părăsit, naibii, până când şi-ar fi rezolvat belelele. Ea avusese dreptate. Dacă el o dorea, atunci n-ar fi fost în stare s-o amâne, nu?

Pe urmă însă, îmi amintesc că e doar o carte. Acum sunt căsătoriţi, fericiţi, iar eu nu ştiu sigur dacă povestea asta e despre ei. N-ar putea să fie o coincidenţă de nume? Fall Away Lane, unde sunt casele lui Jared şi Jax? Lockes-on-the-Bluff, unde-o duce Madoc pe mama lui la cină ori de câte ori vine ea prin oraş?

Iar dacă e adevărată, atunci cine putea s-o fi scris? Cine să fi ştiut toate lucrurile astea despre părinţii mei?

Şi cine s-o fi trimis, considerând că trebuie să o am?

Speram, totuşi, să nu ratez şi altceva decât şansa pe care o aşteptam.

Nu mă pot împiedica să mă gândesc că asta e valabilă pentru foarte mulţi dintre noi.

— Quinn! o aud pe Dylan strigând de jos.

Drace, deja s-a întors. Nu mi-am dat seama când a trecut timpul.

— Vin acum! strig.

Vâr cartea în rucsac, mă uit în oglindă ca să văd cum îmi stă părul şi ies în fugă din camera mea.

Trecând pe lângă dormitorul părinţilor mei, mă opresc şi cad pe gânduri, amintindu-mi de cutia cu suveniruri din dressingul mamei. îmi amintesc că fusesem fascinată de jurnalul ei când eram mică, însă ea nu mă lăsase să-l citesc.

Dacă e adevărat ce am citit în carte, persoana care a scris-o trebuie să fi fost în relaţii apropiate cu cel puţin

unul dintre părinţii mei. Povestea trebuia să ajungă undeva.

Întredeschid uşa şi mă furişez înăuntru, ştiind că ei încă n-au ajuns acasă, deşi e posibil ca Addie să bântuie prin preajmă.

Închid uşa şi mă reped în dressingul mamei, trecând pe lângă cuierele cu haine şi rafturile cu pantofi, genţi şi bijuterii. îmi plăcea mult să mă joc aici când eram mică. Să-i probez lucrurile şi să-mi închipui că sunt sofisticată şi frumoasă. îmi cam face plăcere să descopăr că ea n-a fost totdeauna impecabilă. Că a fost departe de perfecţiune.

Dau jos cutia albă de pe raft şi scotocesc prin ea, până găsesc jurnalul cu coperţi negre, sub vechiul ei album din şcoală.

Când îl ţin în mâini, nervii de sub epidermă mi se strânesc atât de tare, încât aproape că mi se face rău. Nu vreau să citesc aşa ceva. E un jurnal intim, iar eu îmi iubesc părinţii. N-am nevoie să le cunosc toate secretele, fiindcă asta n-o să schimbe cât de mult înseamnă ei, atât unul pentru celălalt, cât şi pentru mine.

Şi totuşi cineva mi-a trimis cartea cu un motiv.

Frunzăresc absentă paginile, fiindcă nu mă simt pregătită să mă uit, însă caietul se deschide automat la mijloc, iar eu fac ochii mari, şocată.

— Doamne, Dumnezeule!

între file e un mic teanc de bancnote de câte o sută de dolari, împreună cu o carte de vizită. Una veche, jerpelită, îngălbenită de vreme, cu numele tatălui meu pe ea.

Număr banii. Patru sute. Exact suma pe care i-a dat-o Jase lui Kat, pentru că i-a schimbat uleiul la maşină.

CAPITOLUL 6

înaintăm pe autostradă, la radio urlă „Like a Prayer" a Madon- nei, iar pe mine mă pufneşte râsul când mă uit la Dylan.

Se tot izbeşte de spătarul scaunului, cântând cât o ţin plămânii.

— Melodia asta e o vechiturăă, ştii? strig, ca s-o tachinez.

Ea zâmbeşte şi mută schimbătorul de viteze într-a cincea. Apuc mânerul de siguranţă, fiindcă fata asta mă bagă în sperieţi când e la volan.

— E sexy, totuşi, glumeşte ea, dând volumul mai mic. Ştiai că e despre un sex oral?

— Ba nu e! exclam, întorcând repede capul spre ea.

— Ba da! râde ea dând din cap. Ascultă! începe să cânte împreună cu Madonna:

— „Stau în genunchi, vreau să te duc până la capăt". Vezi? întorc capul, răsucind ideea în minte şi simţind cum întreaga mea copilărie se năruie. De câte ori am dansat acasă pe melodia asta? De faţă cu părinţii mei?

închizând strâns ochii, îmi ascund faţa între palme şi, practic, urlu. Mama are dreptate. Tatăl meu mă cocoloşeşte, aşa că ajung acum să mă înveţe neamurile mele mai tinere tot felul de chestii. *Minunat.*

— Ştii ce... lasă-mă acasă la Jax, spun deodată, schimbând subiectul. Trebuie să vorbesc cujuliet.

Penelope
Douglas

— Eşti sigură?

îmi deschei centura în timp ce ea face un mic ocol, cotind pe Fall Away Lane.

— Da, o să vin cu ei. Nu-ţi face griji. O să fiu acolo.

— Bine, pe curând, atunci, zice ea, cu o nuanţă ameninţătoare în voce, ca şi cum aş face bine să fiu acolo, că altfel, văd eu.

Ştiu că are emoţii pentru prima ei cursă, în seara asta. Chiar dacă a mai fost pe pista asta, ca şi pe multe altele pe care a dus-o tatăl ei de când se ştie.

îndreptându-mă spre casa lui Jax şi Juliet, îmi încetinesc paşii, studiind casa albă cu două niveluri şi obloane negre, privind-o acum cu alţi ochi.

Tatăl meu a cumpărat casa asta. Oare fraţii mei ştiu? Nu mă mir că mama n-a vrut să-i ia lui Jax bani pe ea. N-ar fi fost corect. Tata i-o dăruise ei, iar ea o făcuse cadou mai departe.

Dacă tatăl meu n-ar mai fi cumpărat casa asta, Jax şi Juliet n-ar mai sta aici, acum. Jared poate că n-ar fi cunoscut-o niciodată pe Tate, cel puţin până în liceu, iar Hawke, Dylan şi James poate că nu s-ar mai fi născut, fără toate aceste evenimente care i-au adus împreună. E incredibil cum un lucru care pare atât de nesemnificativ poate să schimbe vieţile atâtor oameni. Ce început nesigur a avut familia noastră, iar acum, uite unde a ajuns. Suntem, practic, un clan.

Intru în casă fără să bat la uşă, obicei destul de generalizat în familia noastră. E atâta du-te-vino, încât toată lumea ştie că nu trebuie să umble în pielea goală.

îndreptându-mă spre bucătărie, mă opresc când aud vocea lui Jax, după care îl observ pe Hawke lângă mine.

Probabil o fi intrat în urma mea.

E transpirat, are pe el doar un şort negru şi un rucsac, fără tricou.

— Am ajuns! strigă, ocolind balustrada. Mă duc să fac un duş şi ne vedem la circuit, tată.

— Bine, grăbeşte-te, îi zice Jax. E seara lui Dylan.

Hawke se duce sus, iar eu îmi continui drumul spre bucătărie şi-l văd pe Jax venind spre mine.

— Hei. Care-i treaba? mă întâmpină, depunându-mi o sărutare pe frunte.

— Am ceva de vorbit cu Juliet. Plecaţi separat?

— Ca de obicei, zâmbeşte el. Ne vedem acolo.

După care trece pe lângă mine şi iese din casă.

Juliet e la chiuvetă şi stropeşte o plantă cu ajutorul furtunului, aşa că mă opresc şi o urmăresc pentru câteva clipe.

îmi admir toate cumnatele: pe Tate, pentru tăria ei de caracter şi pentru că ştie să se apere singură, iar pe Fallon, pentru că e infle- xibilă şi rămâne fidelă convingerilor ei. însă Juliet e un pic altfel.

Totdeauna am respectat-o, fiindcă mi-a plăcut cât era de feminină. Sau cât e. Se mândreşte cu feminitatea ei.

E frumoasă şi, în ciuda faptului că predă engleza şi literatura la liceu şi scrie, în particular, romane pentru tinerii adulţi, nu cedează niciodată la presiunile de a intra în tipare şi nici nu-şi ascunde personalitatea ca să se ridice la nivelul aşteptărilor cuiva.

Ador felul în care-şi afişează personalitatea. Pandantivele mari, într-o perfectă contradicţie cu pantalonii scurţi din jeans şi tricourile, pantofii cu toc pe

care-i poartă cu blugi strâmți, luciul de buze în nuanța vatei de zahăr... toate lucrurile astea au însemnat extrem de mult în ochii unei fete de opt ani care, privind-o pe femeia asta, vedea farmec.

Totuși, cumva, n-am încetat niciodată cu adevărat s-o idolatrizez. Nici măcar un pic. îmi place stilul ei și, pe măsură ce am crescut, am început să-mi doresc să semăn mai mult cu ea. Cu o femeie sexy care-l înnebunește pe bărbat. E lipsită de griji și pășește cu încredere.

Uneori trec pe-acolo doar ca să arunc o privire prin dressingul ei și să-i probez bluzele moi, vaporoase, sau pantofii Jimmy Choo.

— Bună, zic până la urmă, ducându-mă să mă așez la masa din bucătărie.

Ea întoarce capul, iar ochii verzi îi scânteiază într-un zâmbet.

— Ei, bună. Ce surpriză plăcută. Niciodată nu mă satur să te văd.

îmi scot rucsacul și-l așez pe masă.

— Mereu miroase a fursecuri pe-aici. Nu mă mir că te mai ține Jax.

Ea pufnește în timp ce traversează bucătăria cu planta în brațe, după care o plasează pe veranda din spate.

— Mda, el zice că mă mai ține pentru că sunt sexy.

Mă rog. Lui Jax îi place să glumească, dar arată perfect împreună, iar el o știe. Exact ca Jared și Tate, sau Madoc și Fallon.

— Și, care-i treaba? se interesează, ștergându-și mâinile pe pantalonii scurți din jeans.

— Niciuna. M-am gândit doar că poate mă

duci tu cu maşina, în seara asta.

— Sună bine, zice ea. Sunt gata în câteva minute.

Jax şi Jared pleacă de obicei mai devreme, ca să ajute la organizare şi la aranjarea publicului, iar Tate şi Juliet se duc separat, ca să aibă o maşină cu care să-şi aducă devreme acasă copiii şi să-i culce.

Juliet îl are numai pe Hawke, însă ea şi Jax au luat în plasament o mulţime de copii de-a lungul anilor. Acum, totuşi, nu stă niciu- nul la ei. Chestie care, cred eu, îl bucură pe Hawke. El e un copil singur la părinţi care foarte rar ajunge să se bucure de avantajele de a fi copil singur la părinţi.

— Şi..., încep, simţind cum mi se accelerează pulsul. Scrii ceva, în prezent?

Ştiu ce anume aş vrea s-o întreb, chiar mă simt ispitită să arunc întrebarea, dar pe de altă parte nu sunt convinsă că aş vrea cu adevărat să aflu răspunsul. Aşa că o iau cu binişorul.

Dacă persoana care a trimis cartea ar fi vrut să-i fie cunoscută identitatea, ar fi trecut o adresă pe pachet.

Şi totuşi trebuie să aflu cine a trimis-o.

Juliet termină de ambalat rămăşiţele de la cina lor şi le depozitează în frigider.

— Lucrez la ceva. încă un volum din aceeaşi serie, îmi explică. Totuşi e greu să-mi găsesc timp pentru scris, iar vara asta nici n-ar trebui să-mi permită mai mult timp.

Juliet scrie romane de ficţiune atunci când nu predă – o serie despre adolescenţi într-o societate postapocaliptică, în care conducerea a fost preluată de străvechi regimuri războinice.

Cu toate astea, ea şi Jax au reuşit, în sfârşit, să-şi

deschidă tabăra de vară de la Black Hawk Lake, ca atare aşa-numitul timp liber din vacanţă n-o să mai fie, în realitate, timp liber. Ea o să fie ocupată toată vara, ceea ce-i va lăsa prea puţin timp pentru scris.

Urmăresc cu degetul fibrele mesei din lemn şi întreb, cu o voce ezitantă:

— Ai încercat vreodată... – îmi ridic privirea spre ea – să scrii, să zic, romane de dragoste sau ceva asemănător?

Se opreşte din ceea ce face şi mă studiază. Dintr-odată, mă simt stânjenită.

Pe urmă însă clatină din cap.

— Nu, răspunde încet, abătându-şi din nou privirea. Niciodată nu m-a atras. De ce mă-ntrebi?

— Aşa, zic şi dau din umeri.

Dar mă simt împovărată de dezamăgire. Ea e singura scriitoare pe care o cunosc.

Trag aer în piept şi mă ridic. *La naiba!* E seara lui Dylan. O să termin de citit cartea, pentru că n-am cum altfel, dar se apropie timpul pentru ceva distracţie.

— Pot să mă uit prin dressingul tău?

Ea îmi aruncă o privire extrem de fericită. N-are nicio fată, deci ştiu că se bucură că poate să facă tot felul de chestii de-ale fetelor cu Dylan şi cu mine.

— îndrăzneşte, răspunde. Acum avem cam aceleaşi măsuri, aşa că nu te jena dacă vrei să împrumuţi ceva.

După care trece iute pe lângă mine şi-mi şopteşte:

— Ceva care să-i scoată din sărite pe fraţii tăi.

Izbucnesc în râs şi, luându-mi rucsacul, pornesc spre etaj. *Păi, desigur!*

JASE...

Am urcat treptele, auzind cum tuşea tatălui meu sparge liniştea acelui duplex, altfel tăcut. Zgârie-norii din Chicago se profilau dincolo de ferestrele din spatele meu, înceţoşate de ploaia care şiroia pe geamuri. Treceam pe lângă fotografiile înrămate de pe pereţi, înfăţişând toate marile noastre momente de familie regizate. Când aflaseră că tata era pe moarte părinţii mei se hotărâseră să locuiască aici, în apartamentul din oraş, mai aproape de medici.

Ca să vezi. Eu eram fumătorul, dar el făcuse cancer pulmonar.

Am împins uşa camerei lui şi am intrat. Infirmiera de îngrijire la domiciliu era aplecată deasupra patului, ţinându-i paharul din care el se chinuia să bea. La sfârşit, femeia a lăsat jos paharul şi l-a învelit.

Apoi a venit spre mine, în mână cu un şervet pătat de sânge, şoptindu-mi:

— Sfârşitul se apropie, mă tem.

Am aruncat o privire spre pat, văzându-i mâinile subţiri strângând aşternuturile, obrajii supţi şi buzele crăpate, trupul veştejit, atât de mărunt şi de slab. Pijamaua albă parcă era un giulgiu aruncat peste un schelet.

În ochii mei, tata fusese totdeauna impunător. Niciodată nu mă simţisem apropiat de el, dar, în

copilărie, tot un zeu mi se părea. *Şi acum, uită-te la el.*

A început din nou să tuşească, iar eu i-am făcut un semn infirmierei, trecând pe lângă ea spre marginea patului.

M-am aplecat şi mi-am petrecut un braţ pe după trupul lui zdruncinat de convulsii, încercând să-l sprijin în timp ce se chircea şi se opintea.

— Ia, dă-mi voie.

— Termină! s-a răstit, plesnindu-mă peste mâini. Nu te mai purta de parcă n-ai prefera să fii oriunde în altă parte.

Dumnezeule... l-am dat drumul şi m-am ridicat, trecându-mi o mână prin păr în timp ce-i priveam trupul tremurând şi lup- tându-se să respire. Şi-a luat prosopul de la gură şi pe el am văzut noi urme de sânge. Mi-am încleştat fălcile, descumpănit brusc. Ăsta nu era tatăl meu.

S-a prăbuşit la loc pe pernă, răsuflând anevoie, iar eu i-am întors spatele, scoţându-mi sacoul. L-am aruncat pe un scaun şi mi-am slăbit nodul cravatei, am tras aer adânc în piept şi apoi am încercat să mă uit la el.

Nu-l prea vizitasem de când rămăsese ţintuit la pat, acum câteva săptămâni. Boala îl lovise repede şi cu violenţă şi nu ştiu de ce-mi venea atât de greu să-l văd astfel. Nu eram convins nici măcar c-o să-i simt lipsa, la urma urmei.

Să-mi fi fost greu doar să găsesc compasiune? Nu prea ştiam. Ştiam doar că eram derutat.

— Mama ta e plecată la cumpărături, mi-a zis, privindu-mă şi dând impresia că n-are aer. într-o excursie în Italia, care speră s-o ajute să treacă peste moartea mea.

Penelope Douglas

A izbucnit în râs, cu o voce îngroşată de flegmă, şi i-am zărit cheagurile de sânge de pe interiorul buzelor.

Dorian Gray. De el îmi amintea. Toată viaţa, mi se păruse tânăr, trăind exuberant, însă acum... povara consecinţelor unei vieţi nechibzuite se abătuse dintr-odată asupra lui, adevăratul caracter ieşind la iveală. Decrepit, urât, slab...

Murea oribil. Şi singur. Mama număra zilele, dar nu puteam s-o învinuiesc pentru asta.

— Am vrut mai mult , Jason, a zis, ridicându-şi spre mine ochii, acum disperaţi. Am crezut c-o să fie mai mult. Prietenii, petrecerile, întrunirile, puterea şi banii... ai crede că înseamnă ceva, dar uită-te la mine, a continuat, cu o voce rugătoare, respirând întretăiat. Mor singur. Toate îşi vor urma cursul şi începi să-ţi dai seama că, deşi numele tău ar putea să rămână pentru o vreme în memorie, nu eşti de neînlocuit. Eu aproape c-am fost uitat deja.

— Nu e adevărat, am zis, aplecându-mă şi învelindu-l la loc.

El însă m-a prins de mână, oprindu-mă. Degetele lui reci s-au
strâns pe pumnul meu. M-am uitat cu atenţie la mâinile noastre. Aceeaşi mărime, aceleaşi unghii, aceleaşi articulaţii groase...

— Mă iubeşti? m-a întrebat încet.

Mi-am ridicat privirea şovăitoare, uitându-mă la imaginea mea de peste treizeci de ani. Oare o să-i pun şi eu aceeaşi întrebare lui Madoc? O să fiu nevoit?

Văzând că nu spun nimic, tata mi-a dat drumul şi şi-a abătut privirea în altă parte.

— Nu e nimeni aici. Iar când apare cineva, e numai prefăcătorie.

— Îţi pasă?

A întors repede ochii la mine, cu disperare evidentă.

— Nu vreau să mor singur, a mărturisit. Maică-ta n-o să-mi ducă dorul. Şi toate femeile, de-a lungul atâtor ani... nu mi-au dat nimic care să dureze. Mi-am distrus căsnicia. Mi-am distrus familia.

M-am aşezat, fiindcă o greutate de zece tone mi se pogorâse pe umeri. Ingropându-mi faţa în palme, i-am

simţit cuvintele şer- puindu-mi prin creier.

Eu nu eram ca el. Kat era singura femeie. Nu alergam după ele prin tot oraşul. Ea era specială. Madoc o să mă înţeleagă. N-o să fim în ipostaza asta peste treizeci de ani, cu Madoc care să mă urască fiindcă n-am fost niciodată prezent pentru el, alegând prostituatele în detrimentul familiei şi rănindu-i mama.

Nu mai puteam suporta.

Tatăl meu era pe moarte, iar după asta aveam să fiu, în sfârşit, liber să-mi trasez singur cursul vieţii. O viaţă împreună cu Kat şi cu copiii noştri, inclusiv cu Madoc.

— Tată, eu o iubesc pe Kat, i-am zis. Nu pot să renunţ la ea...

— Nu contează, m-a întrerupt. Şi cu ea o să fie un eşec.

L-am fixat cu privirea, vorbele lui de acum mulţi ani fiindu-mi
încă adânc întipărite în minte. Eşecul e o opţiune care devine lesne obişnuinţă, zicea el mereu.

Şi îndoiala a prins rădăcini. Dacă mă însuram cu Kat? Dacă avea să fie un eşec? Dacă motivul pentru care mă legasem atât de ea, în primul rând, ţinea, pur şi simplu, de propria-mi slăbiciune şi lăcomie? Exact ca el.

Unde o să stea Madoc, dacă o să divorţez de Maddie? Oare o să mă urască? Oare Maddie o să se recăsătorească şi-o să aducă în viaţa lui pe cineva cu multe clase peste mine?

— Tot ce contează e Madoc, a continuat. Să nu-l dezamăgeşti. Să nu-l răneşti.

Fiul meu. Un copil care începea să-şi remarce părinţii şi, nu numai cât de mult îl iubesc ei pe el, dar şi cât de mult se iubesc între ei. Deja îmi dădeam seama că pe ea o iubeşte mai mult. Şi de ce n-ar fi iubit-o?

— Fiul tău e adevărata dragoste a vieţii tale, Jason. Când o să fii tu cel care zace în locul meu, o să vrei să ştii că vei trăi prin el. Că, prin viaţa lui, vei continua. Că te va plânge.

Am clipit iute, întorcând capul, astfel încât tata să nu-mi vadă lacrimile din ochi.

— Nimic nu e mai important decât el, a şoptit, iar răsuflarea şuierată îi era din ce în ce mai trudnică. Mi-aş fi dorit să fi fost un tată mai bun. Mi-aş fi dorit să pot repara tot ce ţi-am făcut de te-am împins să mă urăşti.

A întins o mână peste marginea patului, luptându-se să respire. Am fixat-o cu privirea, ştiind că ar trebui s-o iau în mâna mea. Ştiind că el are nevoie de mine. În definitiv, nu mai era altcineva.

Dar nu era cazul nostru. Niciodată nu fusese cazul nostru. El îmi refuzase iubirea şi afecţiunea de când mă ştiam. Când avusesem eu nevoia, nu voise el. Acum, când el era cel care avea nevoie, descopeream că, pur şi simplu, nu voiam să mimez afecţiunea pentru el.

Văzând că refuz să i-o ating, şi-a lăsat mâna să cadă într-o parte, moale şi goală.

— Mi-aş fi dorit..., a icnit. Mi-aş fi dorit să mă iubeşti.

CAPITOLUL 7

KAT...

Deschizând uşa cu plasă, l-am văzut pe Jared, care tocmai zbura pe stradă cu bicicleta lui. Tate stătea în picioare, în spatele lui, ţinându-se de umerii lui. Pulsul

mi-o lua razna ori de câte ori îi vedeam aşa. Am aruncat o privire spre casa vecină şi l-am zărit pe James, tatăl ei, care tundea gazonul şi, în acelaşi timp, nu-i scăpa din ochi.

— Jared? am strigat, călcând greşit. Treci în casă!

Am auzit scrâşnetul frânelor bicicletei, apoi explozia de râs a lui Tate, când el a cârmit în ac de păr, încercând să se oprească.

Ea şi tatăl ei se mutaseră lângă noi abia de câteva luni, iar eu mă bucuram nespus că Jared avea chiar în casa de alături un copil cu care să se joace. Chiar dacă era o fată – şi el cam făcuse mutre din cauza asta, la început – acum erau, practic, nedespărţiţi.

— Nu vreau să vin în casă! a protestat el.

Eu însă am clătinat din cap, ştiind că asta avea să urmeze. El protesta tot timpul.

— Trebuie să plec.

— Atunci, pleacă.

Am închis ochii, gemând în sinea mea.

La cinci ani, fusese un copil dificil. La opt, un pic de coşmar. Iar acum, la zece? Era, practic, de nestăpânit.

M-am repezit jos pe trepte şi am traversat curtea, văzând-o pe Tate că sare de pe bicicletă, pentru că ea, măcar, încă-i respecta pe adulţi.

— Termină cu obrăznicia, m-am răstit. Am treabă, aşa c-o să te las la Deena. Ia-ţi rucsacul.

— Nu vreau să merg acasă la ea! a urlat. Tate nu e obligată să se ducă la o bonă!

— Pentru că tatăl lui Tate e acasă, am argumentat şi, deodată, mi-am dat seama că zgomotul maşinii de tuns iarba încetase.

Fiindcă era vară, copiii aveau vacanţă, însă Jared era

încă prea mic ca să rămână singur acasă.

— Hai odată, am scrâşnit.

— Nici măcar nu lucrezi azi!

— Poate să stea cu noi, Kat.

Intorcându-mă, l-am văzut pe tatăl lui Tate ieşind pe stradă şi ştergându-şi mâinile cu o cârpă.

Ei bine, aşa ar fi simplu, nu? Şi, în condiţii normale, nu m-ar fi deranjat deloc. El deja mânca la ei cel puţin o dată pe săptămână, ba chiar dormise în casa lor în vreo două nopţi.

Totuşi, nu, Jared trebuia să înveţe să asculte.

— Nu e nevoie. Mulţumesc, am zis pe un ton măsurat, încercând să mă calmez.

Numai că, atunci când am întors capul spre Jared, el şi Tate dispăruseră, gonind iar pe stradă.

— Jared! am strigat.

Mi-am privit ceasul. Fir-ar să fie. Trebuia să fi plecat de acum o jumătate de oră. Aş fi vrut să scap de aglomeraţie.

— Pe bune, Kat, a intervenit James, asta mă ajută şi pe mine. îşi ţin de urât unul altuia, iar eu pot să mai fac ceva treabă. Mai târziu, mă gândeam s-o scot pe Tate la o pizza. O să fie distractiv pentru amândoi, iar Jared poate să rămână peste noapte.

M-am uitat din nou după Jared, urmărindu-l din ochi şi dorin- du-mi să stea departe de colţul străzii, aşa cum îi spusesem. Dacă venea vreo maşină în viteză de-acolo?

Am închis ochii şi am oftat. Aveam nervii întinşi la maximum.

— Eşti sigur că nu te deranjează? am întrebat, capitulând, în sfârşit.

N-aveam şanse să-l strunesc pe fiul meu azi. Dacă era mai fericit aici, atunci să stea aici.

James mi-a răspuns doar printr-un zâmbet, încă o manifestare a firii lui senine.

— Ne vedem dimineaţă, a zis.

S-a îndepărtat, iar eu am lăsat pentru o clipă capul în jos, simţindu-mă înfrântă. De ce n-am putut să mă îndrăgostesc de un tip drăguţ ca el? Unul care să fie singur, un tată excelent, care lăsa totul deoparte pentru fiica lui şi părea să înţeleagă atât de multe, fără ca eu să spun ceva.

Eram destul de convinsă că-mi ştia povestea, chiar dacă nu prea stătuserăm de vorbă. Doar uneori îi zăream o anume expresie în ochi.

Era genul de om care nu s-ar fi amestecat şi nu mi-ar fi spus că-mi neglijez copilul. Nu mi-ar fi spus că, dacă n-aş fi ieşit în oraş aseară cu prietenele, azi n-aş mai fi fost obosită şi mahmură. Nu m-ar fi învăţat el cum să-mi cresc copilul.

Era, pur şi simplu, acolo, preluând toate treburile pe care le lăsam eu în aer.

Cu toate astea, chiar dac-aş fi fost interesată de el, nu mi se părea că ar fi fost mai disponibil decât Jason. Soţia lui James murise primăvara trecută şi aveam impresia că el avea să-şi poarte verigheta încă mult timp.

Am ajuns în oraş cam pe la patru, îmbrăcată cu o rochie neagră, scurtă, fără mâneci, cu jupă pe dedesubt. îmi lăsasem şi părul liber, cu cârlionţii naturali care-i plăceau lui Jase, pieptănat într-o parte, peste umărul meu stâng. Machiajul era minimal, dar avusesem grijă să aleg un ruj roşu şi parfumul lui preferat. Ne înţeleseserăm să mergem la un film în parc, astă-seară, iar el urma să se ocupe de pătură şi de coşul pentru picnic.

De-a lungul timpului, intraserăm într-o rutină. El ştia

ora de culcare a lui Jared şi mă suna înainte să ajungă, ca să se asigure că drumul e liber. Uneori, ne întâlneam în apartamentul lui, de la hotelul Waldorf din Chicago, însă acum avea şi un alt apartament în oraş, aşa că-l foloseam mai rar pe cel din hotel. Mă lăsase chiar să decorez celălalt apartament. Ca să-l fac să fie al nostru.

Puteam să-l sun la serviciu sau în anumite momente când ştiam c-o să-l găsesc singur; uneori, îl vedeam de câteva ori pe săptămână, iar alteori nu-l vedeam timp de o lună. Suna îngrozitor când încercam să exprim asta în cuvinte sau să mă explic faţă de Deena, dar ciudăţenia era că... devenise ceva normal. La un moment dat, pe parcurs, aşteptările mele se schimbaseră. Scăzuseră, iar speranţele se aşezaseră la un nivel mai realist.

După moartea tatălui său, acum câţiva ani, cariera îi luase avânt, iar acum era la apogeu. îmi găseam consolarea în conştiinţa faptului că „el are nevoie de mine". Mă iubea, nu? Aşa că furam cum puteam momentele de stat împreună, iar când eram numai noi doi, totul era perfect.

într-o bună zi, care speram să vină curând, Madoc avea să fie suficient de matur ca să înţeleagă ce înseamnă divorţul şi să accepte să-şi vadă tatăl cu altcineva.

îmi luasem licenţa în contabilitate, aveam un serviciu cumsecade şi multe lucruri pentru care să fiu recunoscătoare. Jase îmi dăruise foarte multe şi ştiam că n-ar trebui să am remuşcări dacă cer mai mult de la el, de-a lungul timpului, dar aveam. De ce mă simţeam ca şi cum i-aş fi fost datoare?

Deena mă întreba de ce mai rămâneam. De ce tot dădeam fuga la el şi mă împăcăm cu situaţia, în loc să-mi găsesc un bărbat care să mă vrea numai pe mine. De

ce mă lăsam folosită într-un fel care mă făcea atât de nefericită?

Iar eu, de fiecare dată, trebuia s-o corectez. Nu eram nefericită.

Eram delirant de fericită.

Pentru că eram irevocabil îndrăgostită de el. Preferam să fiu nefericită în nouăzeci la sută din timp, doar ca să simt ceea ce simțeam cu el în celelalte zece la sută.

Preferam să-mi las fiul cu bone, ca să fiu disponibilă pentru Jase în orice moment, doar ca să-mi beau minţile până la uitare după plecarea lui şi să-mi alung sentimentul de vinovăţie.

Preferam să fiu singură şi să mă simt ca un rahat în fiecare zi, doar ca toate astea să se spele odată cu sărutarea lui.

Asta era maladia. întreaga mea viaţă gravita în jurul lui, fiindcă eram o femeie îndrăgostită într-o situaţie oribilă. Era ca un drog de care nu puteam să mă las: totul depindea de obţinerea următoarei doze. Din nefericire, totuşi, simţeam nevoia ca dozele să vină mai repede, iar atunci când nu veneau, mă alinam cu alcool.

Doamne, cât mă schimbasem! Unde era fata care se jucase cu el în seara aia, în atelierul de reparaţii auto? Cea care-i trântise drept în faţă faptul că-i ghicise intenţiile?

Intrând în clădirea de birouri, am luat liftul până la etajul douăzeci şi şase şi i-am scris un mesaj lui James, spunându-i să-i transmită lui Jared c-o să ne vedem dimineaţă şi că-l iubesc.

Jared.

Am închis ochii, răsuflând adânc, fiindcă îmi venea să plâng când mă gândeam la el. Era foarte deştept. începuse să înţeleagă ce faceam. Oare cât avea să mai

dureze până când o să-l îndepărtez atât de des, încât să nu-l mai pot apropia la loc?

Ihomas ar fi fost un tată îngrozitor, dar, dac-aş fi rămas în cocina aia, supravieţuind şi luptând pentru că n-aş fi avut de ales, poate că Jared ar fi avut o mamă mai bună decât cea pe care o are acum.

Ieşind din cabina liftului, am pornit pe coridorul din marmură care ducea spre biroul lui Jase. Nu ştiam precis ce-i spusese secretarei pentru când veneam pe-acolo, dar ea nu-mi arunca priviri curioase, nici acuzatoare, aşa că, presupuneam, el era destul de priceput la minciuni, şi în sala de judecată şi în afara ei. Când să trec după colţ, m-am oprit repede şi am făcut un pas înapoi, adăpos- tindu-mă în spatele peretelui.

Fir-ar să fie. Ea ce căuta aici?

M-am apropiat din nou de colţ, centimetru cu centimetru, încercând să-mi dau seama ce-ar trebui să fac. Jase şi Madeline, nevastă-sa, stăteau în picioare în afara cabinetului lui, în faţa biroului secretarei, discutând şi zâmbind. Era şi un băiat cu ei, şi am ştiut că e Madoc, chiar dacă nu-l întâlnisem niciodată. Arăta exact ca tatăl lui.

Jase bloca drumul spre uşa cabinetului, fără să-i invite înăuntru, şi am dedus că ori se pregăteau să plece, ori el încerca să-i facă să plece. în definitiv, ştia c-o să vin.

— Mama mă cară după ea în magazine pentru gagici, tocmai se plângea Madoc. Ajutor!

însă mama lui doar a râs, lovindu-l uşor cu palma peste braţ.

— Nu te mai preface că nu-ţi place la cumpărături, puştiule. Plus că ai nevoie de haine pentru şcoală. Gata cu uniformele, de la anul.

Jase le-a zâmbit amândurora, cu mâinile în buzunare

şi părând un pic cam agitat. Da, te cred.

De-a lungul anilor, o văzusem pe nevastă-sa de mai multe ori, printr-un restaurant sau printr-un ziar, cu vreun proiect municipal la care contribuia. Alteori, pe stradă, sau în maşina ei.

Azi purta o rochie gri, fără mâneci, cu tivul până la genunchi şi mulată pe toate rotunjimile. Pantofii cu toc erau de un roz-închis, iar tenul bronzat arăta ireproşabil. Avea părul tuns la nivelul umerilor şi coafat cu bucle mari şi, ca de fiecare dată când o văzusem, era perfectă, până la geanta Gucci.

Cam cum crezusem c-o să fiu eu, dac-o să mă fac vreodată mare. Mi-am îndreptat umerii şi mi-am coborât privirea spre rochia mea, care părea atât de simplă, şi spre mocasinii copilăreşti.

Chiar mă întrebam ce-o vedea Jase la mine. Arătam destul de bine, dar nu mă purtam chiar aşa.

Bănuiam că ieşiseră în oraş la cumpărături, mai ales de când îmi povestise Jase că Madoc îi convinsese să nu mai frecventeze şcoala catolică şi să-i permită să meargă la şcoala de stat din anul următor. Probabil că avea nevoie de haine obişnuite.

— Vii cu noi la cină? l-a întrebat nevastă-sa.

Însă Jase a răspuns doar cu un oftat, arătându-se imediat stânjenit.

— Mi-ar fi plăcut să pot, scumpo, dar o să fiu îngropat în treburi până dimineaţă. Mai bine vă duceţi acasă iară mine după ce terminaţi cumpărăturile. Eu probabil o să rămân aici, în seara asta.

N-aveam cum să-i văd faţa ei, dar tăcea şi am observat că-şi lasă puţin capul în jos. Mi-am simţit stomacul învolburându-se.

— Bine, a răspuns, încet. Atunci, o să ne

vedem altădată.

Apoi şi-a pus o mână pe spatele lui Madoc, s-au întors amândoi şi au pornit în direcţia mea.

Am lăsat imediat capul în jos şi m-am apucat să scotocesc în geantă după telefon. Ea a trecut pe lângă mine când mă prefăceam că formez un număr, dar ştiu că a întors capul să mă privească.

Ducând telefonul la ureche, m-am comportat de parcă aş fi purtat o convorbire, în timp ce ea şi fiul ei aşteptau liftul. Inevitabil, însă, atracţia m-a biruit. Am aruncat o privire iute spre ea şi am descoperit că mă examina. Inima a început să-mi bată mai repede când i-am văzut ochii coborând repede pe trupul meu şi urcând la loc spre faţă, înainte de a-mi întoarce spatele.

Ştia.

Şi acum se uita drept înainte, cu bărbia tremurând, în timp ce-o priveam urcându-se împreună cu Madoc în cabina liftului.

Mă întrebasem ce-o fi văzut Jase la mine, mai bun decât la ea, iar ea probabil că tocmai se întrebase acelaşi lucru. Amândouă ne întrebam de ce nu eram îndeajuns de bune.

Am rămas pe coridor mult timp după ce numărul de pe afişajul liftului a ajuns la unu şi am fost sigură că ea plecase.

Aşa nu mergea. Nu mersese niciodată şi n-avea să se termine niciodată. Ea era nefericită, iar fiul ei nu era idiot. Ştia că era ceva în neregulă.

Eu eram nefericită, iar fiul meu nu era nici el idiot. Ştia că era ceva în neregulă.

Singura persoană fericită aici era Jase, pentru că el avea parte de tot ce era mai bun în ambele universuri. Iar eu eram fericită numai când îl vedeam.

Aproape niciodată

Adică aproape niciodată.

Şi atât de mult timp acceptasem situaţia. Fiindcă nu consideram că aş fi meritat ceva mai mult.

Thomas şi părinţii mei nu voiau sau nu puteau să-mi fie alături, prietenele aveau propriile lor probleme, iar eu încercam să cresc un copil de una singură. Nu mă gândisem niciodată c-o să am lucrurile pe care le aveam acum. Ar fi trebuit să mă arăt recunoscătoare, nu egoistă, corect?

Aşa că îl lăsasem să ne dirijeze, rareori emisesem pretenţii, crezând că preocuparea lui declarată, de a vrea să se asigure că Madoc e suficient de matur ca să înţeleagă ce înseamnă un divorţ, era legitimă.

Nu era. în adâncul sufletului, ştiam că era doar o modalitate de a mă duce cu vorba.

Vârându-mi telefonul la loc în geantă, m-am dus la cabinetul lui, iar secretara mi-a făcut semn să intru. Probabil ştia c-o să vin.

Cu o mână sigură, am deschis uşa fără grabă şi am intrat, închi- zând-o după mine.

Jase era de cealaltă parte a încăperii şi privea afară, pe fereastră, dar s-a întors când m-a auzit intrând. Imediat, umerii i s-au destins şi un zâmbet de uşurare i-a traversat faţa, ca şi cum i s-ar fi ridicat o mică povară. Şi-a slăbit nodul cravatei, atrăgându-mi atenţia asupra gâtului lui, şi dorinţa s-a aprins imediat în mine.

Era partea mea preferată din trupul lui. Delicat, dar tonifiat, iar când îl sărutam acolo, îl înnebuneam.

— Bună, m-a întâmpinat cu o voce blândă, pornind spre mine.

Nu m-a slăbit din ochi nici măcar o clipă, iar asta era partea

care mă făcea totdeauna să-mi pierd hotărârea: când

mă privea Jase, după atâta timp, de parcă aş fi fost încă adolescenta din atelierul auto. Fascinaţie, cu o tentă de poftă, ca şi cum aş fi fost unicul lucru existent în universul lui.

Era o minciună drăguţă. Mi-am ţinut sentimentele în frâu.

— Crezusem că nu-ţi vine şi la birou, am zis, rămânând lângă uşă.

Şi-a încetinit paşii până când s-a oprit de tot, privindu-mă bănuitor, iar după expresia lui mi-am dat seama că a înţeles. S-a prins că mă intersectasem cu ea pe culoar.

Oferindu-mi un zâmbet cu buzele strânse, pocăit, a venit spre mine, desfacându-şi braţele.

— Arăţi minunat.

S-a aplecat să mă sărute, dar am întors repede capul, aşa că buzele lui mi-au atins doar obrazul. S-a ridicat şi m-a privit atent.

— Ce s-a întâmplat?

Mi-am potrivit geanta atârnată de braţ, nefiind în stare să-l privesc. Dacă l-aş fi privit, aş fi început să plâng, după care el m-ar fi împăcat şi ne-am fi întors de unde plecaserăm.

— Am venit să-ţi spun că n-o să fiu diseară în apartament, am replicat. Mă duc unde mi-e locul, acasă.

A rămas nemişcat, cu mâinile încremenite pe braţele mele şi privindu-mă, probabil neavând nicio îndoială cu privire la ceea ce se petrecea.

Mai trecuserăm prin aşa ceva. De atâtea ori.

Câteodată, începea el. „Te iubesc, dar remuşcările sunt prea grele. ” „Vu pot să-ţi mai fac asta. ” „Băiatul meu o să mă urască aşa cum îmi urăsc eu tatăl." „Cum

facem să clădim o relaţie când am pornit de unde am pornit?"

Dar, în câteva zile, eram din nou unul în braţele celuilalt.

Alteori, începeam eu. „De ce eşti în halul ăsta de laş?"„Vreau să am o viaţă a mea." „O urăsc pefemeia care sunt când sunt cu tine. "

Şi, timp de o lună şi indiferent cu cine aş fi încercat să ies, nu puteam să mi-l scot din minte pe Jase. Niciodată n-am putut.

— Aşadar, ai bătut tot drumul până în Chicago ca să-mi spui asta? a contraatacat, pe un ton care devenea tăios. Că te duci acasă? În casa pe care ţi-am cumpărat-o eu, adică?

Am închis şi am înlemnit, gândindu-mă că aş fi mai în siguranţă dacă n-aş spune nimic. Pentru moment, măcar.

Şi-a aplecat capul şi mai mult, invadându-mi spaţiul personal şi încercând să-mi prindă privirea.

— Hmmm?

Mi s-a pus un nod în gât, fiindcă îmi era frică. Puteam să plec de-acolo, să merg acasă şi să mă trezesc a doua zi, probabil sim- ţindu-mă incomparabil mai uşurată după ce m-aş fi descotorosit de el. Dar apoi aveau să treacă zilele, să mă simt singură, el ar fi început să sune, sau să vină acasă, după încercarea de a-mi da răgazul necesar, iar sentimentele, dorul şi amintirile afurisite despre cât de bine ne fusese împreună, toate astea m-ar fi făcut să cedez şi să accept să fiu din nou a lui. Totdeauna ne întorceam unul la celălalt.

A izbucnit într-un râs răutăcios.

— Ia mai lasă-mă, a zis, refuzând să-mi accepte cacealmaua şi plecând de lângă mine. Vino încoace. Imediat.

Penelope Douglas

Am strâns pumnii şi am rămas neclintită. Dacă s-ar fi purtat mai drăguţ, poate că m-aş fi dus la el. Acum însă era o chestiune de mândrie şi, mă credeţi sau nu, încă îmi rămăsese un pic din asta.

Şi-a încordat maxilarul şi a aruncat văpăi din ochi când a văzut că nu mă mişc din loc.

— Nu mi-o mai trag cu soţia mea, a rostit printre dinţi, din cealaltă parte a biroului. Iar tu nu ştii nimic despre răspunderile şi obligaţiile mele. Habar n-ai despre ce se petrece în capul meu, Kat. Şi acum, vino încoace.

Penelope
Douglas

Am clătinat din cap, fără să plec, dar tot fără să mă clintesc.

— Imediat!

— Nu! am izbucnit, privindu-l furioasă. S-a terminat! M-am săturat de porcăriile tale!

— O, Kat e supărată iar, s-a maimuţărit el, aruncându-mi un zâmbet leneş. În regulă, asta cât o să coste?

Şi-a scos portofelul şi a început să arunce cu bani.

— Douăzeci, patruzeci, şaizeci, a numărat, după care s-a oprit. A, iartă-mă. Ţie îţi plac sutele, nu?

Şi a început să arunce alte bancnote, amintindu-mi de ziua aia, din atelierul de reparaţii auto, când îi scosesem o sută în plus din portofel.

— Nemernicul naibii! am strigat, repezindu-mă spre el şi lovin- du-l de câteva ori peste faţă.

M-a prins de mâini, strângându-mi încheieturile atât de tare, încât mă usturau.

— Nu s-a terminat, a rostit, pe un ton poruncitor, şuierându-mi în faţă şi silindu-mă să dau înapoi. Nu se termină până când nu zic eu.

Atunci am căzut pe canapea; trupul lui s-a prăvălit peste mine. Am scos un ţipăt, dar a ieşit înfundat, din cauza greutăţii lui care îmi apăsa pieptul.

— Tu n-ai nevoie de mine aici, a zis, atingându-mi fruntea şi făcându-şi loc cu forţa între picioarele mele. Iar aici nu mă simţi, a adăugat, atingându-mi pieptul în dreptul inimii şi suflându-mi pe buze. Aici mă vrei.

Şi-a strecurat mâna între picioarele mele, frecându-mă unde mă umezisem deja.

— O s-o am şi mâine, şi poimâine, în maşina mea, aici, în biroul meu, la Waldorf, în camera noastră, în

care bărbaţii din familia noastră şi-o trag cu drăguţele lor amante, iar tu n-o să mă ţii la distanţă, Kat, pentru că tu eşti a mea.

M-am cutremurat şi am ţipat când m-a sărutat, plimbându-şi lent gura pe obrazul meu şi muşcându-mi buzele.

— Gura asta deşteaptă, a şoptit, şi pielea asta delicată care are gustul tău.

Mi-a apucat chiloţii cu o mână şi am icnit când mi i-a smuls de pe mine.

Am închis ochii strâns. *Încetează. Nu vreau.*

Dar vorbele nu mi-au mai ieşit de pe buze. N-au mai ieşit, fiindcă îl iubesc. Mereu l-am dorit.

Şi-a desfăcut cureaua şi pantalonii şi a intrat în mine, găsin- du-mă la fel de udă ca totdeauna. Am scos un ţipăt, simţindu-l cum mă umple.

— Poţi să spui ce vrei – s-a înfipt mai tare, lărgindu-mă şi umplându-mă şi făcându-mi genunchii să se îndoaie, ridicându-i ca să poată pătrunde mai adânc – dar nu poţi să renunţi la mine, la fel cum nu pot eu să renunţ la tine. N-o să se termine niciodată.

Şi-a întrepătruns buzele cu ale mele, a mea cea de jos fiind între ale lui, la fel ca totdeauna, amândoi răsuflând greu şi gâfâind, făcând singurul lucru pe care ştiam să-l facem. Singurul lucru pe care-l voia el de la mine.

Am încetat să ţip şi totul a amorţit în timp ce se înfigea în mine, gâfâind, iar eu gemeam, dându-ne drumul amândoi.

Aşa stătea treaba. Doar atât aveam să fim vreodată. Niciodată între noi n-avea să fie mai mult de-atât.

Zăcea întins peste mine, cu pieptul ridicându-se şi coborând peste al meu, iar eu nu mai auzeam nimic.

Totul în jur era ca un zumzet şi, oricât aş fi ciulit urechea, nu puteam să aud sau să văd ce avea să urmeze. Nu puteam să văd ziua de mâine. Nu puteam să-l văd pe Jared, nici pe mine. Nu exista nimic.

Am strâns cu putere din pleoape, suspinele din piept acumu- lându-se şi crescând, până când am simţit că-mi vine să urlu.

Lăsasem mingea să cadă. îi dădusem prea multă putere asupra mea.

Abia dacă mai existam.

Capul îmi atârna într-o parte; am ieşit de sub trupul lui. M-am prelins pe podea, lângă chiloţii mei rupţi.

— Te iubesc, am şoptit, privind în gol în faţa mea. Dar, te rog, nu te mai apropia de mine. Te rog.

— Nu pot, a răspuns, cu o voce joasă şi gâtuită.

Mi-am lăsat capul să cadă, cu pieptul zguduindu-se şi lacrimile curgând. înşfăcându-mi geanta din locul în care căzuse, m-am repezit spre uşă. Numai că, înainte s-o pot deschide, el era deja în picioare, cu trupul în spatele meu, cuprinzându-mă în braţe ca într-o cuşcă şi împiedicându-mă să plec.

Am ţipat, întorcându-mă spre el, fără să mai simt altceva decât disperare.

— Uită-te la mine, i-am zis, deznădăjduită. Uite ce mi-ai făcut.

Ochii i s-au înroşit şi am văzut lacrimile inundându-i. A înghiţit în sec şi, în sfârşit, a părut că n-are habar ce să-mi zică.

— Niciodată n-am vrut să-ţi fac rău.

L-am privit fix în ochi. Oare vedea cum arătam? îi păsa de faptul că sufăr?

— Atunci, lasă-mă să plec, i-am zis. Te rog,

Penelope
Douglas

lasă-mă să plec. Dacă mă iubeşti, cât de cât...

M-am întors să ies, dar şi-a repezit mâna în uşă, răsuflarea zgu- duindu-i pieptul.

— Kat, te rog, a şoptit. Te rog, nu face asta.

Totuşi am deschis uşa, refuzând să mă întorc ca să-l privesc. Dar am înclinat capul, doar cât să mă poată auzi.

— Ai zis c-o să-mi dai totul, şi n-ai făcut-o. Nici nu poţi, l-am acuzat. De Thomas aş fi scăpat până la urmă, dar de tine?

Lacrimile au reînceput să-mi curgă, iar suferinţa mi-a năpădit pieptul şi măruntaiele.

— Ai făcut din mine o ruină!

CAPITOLUL 8

KAT...

Mergeam grăbită prin şcoală, înfigându-mi în podele tocurile al căror ţăcănit reverbera de-a lungul coridorului, în timp ce mă îndreptam spre cabinetul directorului. Era a patra oară pe anul ăsta când fusesem chemată la şcoala lui Jared, fie să-l iau acasă, fie să discut cu directorul despre comportamentul lui.

Totul fusese perfect până vara trecută. Sau, oarecum perfect. În ruptul capului n-ar fi trebuit să-i permit lui Thomas să-l ia. De atunci, Jared o luase razna, şi ştiam de ce, dar refuza să mă lase să-l ajut, iar eu nu ştiam ce să mă mai fac. Slavă Domnului că nemernicul ăla era acum la închisoare.

Dar, chiar şi-aşa, răul fusese făcut, iar fiul meu era altul. Acum, semăna mai mult ca oricând cu tatăl lui.

Am dat buzna pe uşa grea din lemn şi am intrat în cabinet, oprindu-mă şi căutându-l imediat cu privirea pe Jared.

Când l-am văzut stând lângă un alt băiat, pe scaunele de lângă perete, nu m-am putut stăpâni şi am explodat.

— Iar bătaie? m-am răstit. Sunt total dezgustată. Ce-a fost în capul tău?

Jared privea fix înainte, cu o mutră plictisită, ignorându-mă.

— N-a fost nicio bătaie, a mormăit cineva şi mi-am îndreptat privirea spre băiatul care stătea la două

scaune distanţă de el. Josh Rutgers e un smiorcăit.

Nu-l mai văzusem pe băiat până acum, dar am dedus că el şi Jared erau amândoi implicaţi.

— Tu cine eşti? l-am luat la rost.

Mi-a zâmbit, întinzându-mi mâna.

— Madoc Caruthers. Sunteţi mama fratelui meu, nu?

Mama fratelui. Caruthers.

— Ce?

I-am cercetat părul blond, ochii albaştri poruncitori, pantofii scumpi şi geaca maro din piele, croiala elegantă a blugilor... O, *Dumnezeule!*

— Dar câţi ani aveţi? m-a întrebat, măsurându-mă de sus până jos cu o privire lungă, total nepotrivită. Aveaţi zece ani când l-aţi născut pe Jared?

— Caruthers, am repetat, neluându-i în seamă complimentul şi apropiindu-mă de băieţi. Tatăl tău e Jase Caruthers?

— Da. îl cunoaşteţi?

— Nu, m-am răstit şi m-am întors spre Jared. Ridică-te!

Jared şi-a dat ochii peste cap şi s-a ridicat, urmându-mă spre
biroul secretarei.

Fir-ar să fie. Erau prieteni. Cum de n-am ştiut?

Doamna Bauer, secretara directorului, ne-a văzut şi s-a oprit din ceea ce făcea.

— Domnul director a trebuit să plece la o întâlnire, m-a informat. Dar Jared e suspendat pentru trei zile. Trebuie să-şi facă temele în tot acest timp. Am nevoie să-mi semnaţi aici.

A scos la iveală o foaie de hârtie şi mi-a împins-o în

față, împreună cu un pix.

Am luat pixul și am început să citesc documentul.

— Ce s-a întâmplat, mai precis?

— Un tip s-a dat laTatum Brandt, mi-a răspuns Madoc, apro- piindu-se de birou și oprindu-se lângă noi. Așa că eu și Jared i-am făcut vânt.

— Băiatul doar a vrut s-o invite la carnavalul școlii, m-a lămurit doamna Bauer. Iar ei doi s-au apucat să-i fure hainele când era la duș, după care le-au agățat în vestiar, de dulapul domnișoarei Brandt, cu un mesaj foarte vulgar scris pe chiloți.

Ultima parte a rostit-o într-o șoaptă oripilată și l-am auzit pe Madoc pufnind lângă noi, apoi îndoindu-se de râs, iar pe Jared l-am simțit rânjind lângă mine.

M-am întors spre el.

— De ce i-ai făcut una ca asta lui Tate?

— Pentru c-o place, s-a amestecat Madoc.

— Taci, naibii, a mârâit Jared.

Furia mi-a umplut pieptul, dar mi-am înăbușit-o, fiindcă știam că exact asta urmărea Jared. Care era problema lui? În ultimul timp, era pornit să mă înfrunte, iar certurile dintre noi erau la ordinea zilei. Nu mai știam cum să procedez cu el.

Sticla de rom pe care o aveam acasă mi-a apărut fulgerător în minte și am înghițit în sec, simțindu-mi gura uscată de parcă aș fi avut nisip în ea. Am semnat repede hârtia, fără s-o mai citesc.

Nu-mi mai păsa. Nu mai voiam decât să plec de-acolo.

— Madoc, a rostit o voce profundă, bărbătească.

Am înghețat. Nu, nu se poate...

Madoc s-a întors, lângă mine.

— Salut, a răspuns, pe un ton nepăsător. Jur că n-am făcut-o eu.

A început să-mi tremure pixul în mână şi i-am simţit dogoarea
privirii în ceafa.

Nu-l mai văzusem de mult timp.

— A, sigur că nu, a replicat bărbatul. Niciodată nu eşti tu de vină.

Vocea i se auzea tot mai aproape, aşa că am închis ochii pentru o clipă, nevrând să întorc capul; totuşi, ştiam că n-am cum să ies de-acolo fără ca el să mă vadă.

în cinci ani de când puseserăm punct relaţiei, foarte multe se schimbaseră.

Dar nu destule. Furia încă mai ardea mocnit în mine, timpul nu vindecase nimic.

— Nu, niciodată, a replicat Madoc. Oricine ar vrea să aibă un copil ca mine.

După care i-a întors spatele, făcându-i cu ochiul secretarei între două vârste, aflate de cealaltă parte a biroului.

Femeia s-a încruntat, a ţâţâit din buze spre el, după care a împins o altă coală de hârtie, ca s-o semneze Jase, presupun. Deci fusese suspendat şi Madoc.

— Acum luaţi-i acasă, ne-a instruit ea. Şi să se întoarcă vineri.

Am zărit cu coada ochiului costumul negru al lui Jase în timp
ce se apropia de birou, Madoc fiind între noi. A tras mai aproape documentul, ca şi cum ar fi vrut să-l citească, dar i-am simţit privirea poposind asupra mea.

Fir-ar să fie. Am strâns din dinţi şi mi-am asprit privirea, ca să nu-şi dea seama cât sunt de emoţionată

când mă uit la el.

A mijit ochii şi a părut că i se opreşte respiraţia, dar şi-a plecat repede capul şi a luat pixul ca să semneze hârtia.

Da, nici eu nu mă aşteptasem la asta, Băiatule cu Facultate.

În ultimii câţiva ani ne descurcaserăm de minune să ne evităm reciproc. Ştiam în ce cârciumi să nu calc, iar el ştia că trebuia să ocolească High Street, din moment ce acolo lucram eu.

Chiar dacă nu mai eram săracă lipită şi nu mă mai luptam pentru existenţă, aveam grijă să nu frecventez restaurantele la modă sau clubul privat, unde puteam să dau cu ochii de el. Şi, din moment ce Jase ducea o viaţă atât de binecuvântată, încât nu era nevoit să pună vreodată piciorul într-o băcănie, într-o farmacie sau în McDonald's, drumurile noastre nu se intersectaseră.

Cu o singură excepţie, odată, pe stradă, când urmăream parada de 4 Iulie, iar asta fusese acum doi ani.

A semnat documentul şi i l-a înmânat doamnei Bauer, după care l-am văzut uitându-se din nou în direcţia noastră.

— Jared? a întrebat, zgâindu-se pe lângă mine, surprins.

Fiul meu a întors capul spre tatăl lui Madoc, iar eu mi-am plimbat privirea de la unul la celălalt. Jared nu-şi amintea de el, nu-i aşa? Fuseserăm precauţi.

Numai dacă n-o fi dat Jared peste el, acasă la Madoc, din moment ce erau prieteni.

Jase, totuşi, îl privea ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima oară în viaţă.

— Da? a zis Jared, pe un ton sâcâit.

Numai că Jase a întors capul, pur şi simplu.

— Sunteţi amândoi suspendaţi, i s-a adresat el lui Madoc, în timp ce-i restituia pixul doamnei Bauer. Cum se face că nu l-am cunoscut până acum pe prietenul tău?

— Probabil pentru că el e acasă la noi mai des decât eşti tu, a ripostat fiul lui.

Am zâmbit, contraatacul lui provocându-mi mult prea multă plăcere. Chiar dacă Madoc nu i-o fi scos peri albi lui Jase aşa cum îmi făcea Jared mie, tot era ceva. Mă simţeam satisfăcută să ştiu că o persoană din viaţa lui îl trăgea la răspundere.

S-a auzit soneria unui telefon mobil, iar Jase şi l-a scos pe-al lui din buzunarul de la piept, examinând ecranul. După ce a apăsat pe un buton, l-a strecurat la loc în buzunar.

— Aş putea, vă rog, s-o iau şi pe fiica mea vitregă, Fallon Pierce? a întrebat-o pe doamna Bauer. Dacă tot sunt aici, s-o iau şi pe ea şi s-o scutesc pe Addie de un drum.

Secretara l-a privit pieziş, strâmbându-şi gura.

— Sigur, a mormăit, în cele din urmă.

M-a luat cu călduri, fără să ştiu precis dacă din cauza lui Jase, sau a faptului că pomenise despre o fiică vitregă. Ştiam că se recăsătorise repede după divorţul de mama lui Madoc, de acum câţiva ani.

Foarte repede, la drept vorbind.

Da, bărbaţii ca el nu ştiu cum să trăiască fără o soţie care să se ocupe de gospodărie şi de copii şi de programarea afurisiţilor de grădinari şi de furnizori. Numai ca ei să poată avea de toate şi să nu sacrifice

nimic.

Doar că nu eram eu aia. El îşi consumase plăcerea vinovată cu fata din parcul de rulote. Nu putea să se însoare cu ea.

Am scrâşnit din dinţi şi mi-am pus geanta pe umăr.

— Eu mă duc să aştept în maşină, l-am auzit pe Madoc, care tocmai înşfacase cheile tatălui său de pe birou.

— Da, şi eu, l-a imitat Jared, subtilizându-mi cheile din geantă.

Numai că eu mi-am repezit mâna şi i le-am smuls înapoi.

— Nici vorbă, m-am răstit. Nu-ţi mişti niciun muşchi fără încuviinţarea mea. Ai înţeles? Şi-o să-i ceri iertare lui Tate, imediat cum se întoarce acasă de la şcoală.

— Ba, pe naiba, a ripostat el, întorcându-mi spatele. Mă găseşti în parcare.

— Jared!

Dar tot ce-am mai putut face a fost să văd cum băieţii ies din cabinet, lăsându-mă pe mine singură cu Jase.

— Uimitoare genetica asta, nu-i aşa? a comentat Jase, de lângă mine. Jared nu l-a mai văzut pe taică-său de când era bebeluş, dar uite cât de mult seamănă cu el.

L-am săgetat cu privirea, probabil fremătând din nări.

— Tu nu-l cunoşti pe Jared şi nu ştii prin ce-a trecut, aşa că nu-ţi da aere că ai şti.

Şi, făcând stânga-mprejur, am ieşit din cabinet, vrând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de el.

Numai că el a venit imediat după mine.

— Ei bine, mă întreb dacă măcar tu îl cunoşti.

Mi-am strâns pumnul pe breteaua genţii, ca să-mi stăpânesc tremurul mâinii.

— Şi ce vrei să spui cu „prin ce-a trecut”? m-a întrebat. Nu l-a văzut pe taică-său, nu?

M-am repezit mai departe pe coridor, fiindcă familiarul lui parfum de santal, angelică şi încă un miros pe care nu-l puteam identifica, se revărsa peste mine ca un martini rece cu gheaţă. Mi-am trecut limba peste buzele uscate.

— Kat? a insistat el, văzând că nu-i răspund. Te rog, spune-mi că n-ai fost atât de proastă, încât să-l laşi pe ăla să se apropie de el.

Am refuzat să-i răspund. Jase nu mai făcea parte din viaţa mea şi nu-mi dădeam seama prea bine de ce simţea nevoia să se dea preocupat. N-o fi fost un infractor, ca Thomas, dar amândoi erau taţi iresponsabili. N-avea niciun drept să mă judece.

O tânără, cam de vârsta lui Jared şi a lui Madoc, a apărut coborând pe scară şi prinzându-ne din urmă chiar înainte să ieşim pe uşă.

— Hei, care-i treaba? a zis, ţinându-se de bretelele rucsacului din spate şi plimbându-şi privirea de la Jase la mine şi înapoi.

— A trebuit să vin după Madoc, aşa că m-am gândit să te iau şi pe tine, a răspuns el.

A, fiica vitregă.

în ochii ei verzi a apărut o expresie iritată, în spatele ochelarilor.

— Minunat, s-a stropşit ea. Idiotul o dă în bară şi sunt obligată să plec şi eu acasă.

Jase a oftat şi i-a deschis uşa.

— Du-te la maşină.

Fata a ieşit, iar el şi-a întors privirea spre mine,

invitându-mă cu un gest. Am ieşit pe uşă şi m-am oprit în capul scării, privindu-i pe copiii din parcare. Jared era cu nasul în telefon, în timp ce Madoc se strâmba ca un ţânc de cinci ani la sora lui vitregă.

— Par să se înţeleagă de minune, am cugetat, fără să-mi pese de faptul că replica mea suna sarcastic. Am auzit că te-ai recăsătorit acum vreo doi ani. Felicitări!

A suspinat din rărunchi şi a început să coboare treptele odată cu mine.

— Viaţa ar trebui să meargă înainte. Dar tu? Te vezi cu cineva?

L-am fixat cu privirea, zărindu-i chipul împietrit şi auzindu-i
vocea aproape plictisită, ca şi cum m-ar fi întrebat dacă am încercat noul restaurant de pe High Street.

Părea aproape calm.

Dar apoi am remarcat că, din nou, nu respira.

Mi-am arcuit un colţ al gurii, într-un zâmbet.

— După cum ai spus, viaţa merge înainte.

Stăteam cu pixul în mână, ghemuită pe fotoliul din livingul întunecat. Muzica răsuna din combina stereo şi o ascultam, cu picioarele acoperite cu o pătură, privind cuvintele de pe hârtie, în timp ce minunata uitare dăruită de rom îmi încălzea venele şi-mi înceţoşa creierul.

El n-a fost niciodată al meu. Măcar atât ştiusem cu ani în urmă, aşa că, de ce naiba îl mai lăsasem în viaţa mea? Pieptul mă durea de hohotele de plâns pe care nu voiam să le las afară, ochii mă usturau din cauza lacrimilor. Mi-am înghiţit nodul din gât şi mi-am luat paharul, dându-l pe gât.

Nu învăţasem niciodată să fiu cineva. Cine eram eu

fără el?

Viaţa lui mersese înainte de când ne despărţiserăm. Jase conducea acum una dintre cele mai de succes firme de avocatură din ţară. În multe dimineţi mă trezeam cu chipul lui în faţă, în ziar, şi, ca de fiecare dată, câştiga orice caz pe care-l aborda. Nimic nu-l distrăsese vreodată, cu atât mai puţin pierderea mea.

Eu, pe de altă parte, rămăsesem încremenită în loc. Rareori ieşeam cu cineva şi nu mai avansasem de multă vreme. Inima îmi era încă zdrobită.

Iar dovada o avusesem după ce-l văzusem în după-amiaza asta şi mă năruisem complet de cum ajunsesem acasă. Jared se repezise în camera lui, trântind uşa, iar eu mă dusesem la frigider, scoţând *o* sticlă – alcoolul se afla în permanenţă acolo –, dând fuga la promisiunea salvării. Puteam să-l uit în fiecare seară.

Sau să mi-l amintesc. Dacă beam suficient.

Am strâns mai tare jurnalul în mână, rezemându-l de genunchi, şi mi-am înfipt pixul în hârtie.

— îmi doresc să nu-l fi întâlnit niciodată.

— Pe cine? a întrebat o voce. Pe tatăl meu?

Am ridicat brusc capul şi l-am văzut pe Jared, sprijinit de tocul uşii dintre living şi antreu, privindu-mă cu mâinile cufundate în buzunare.

— Da, ai fi avut o viaţă mai bună dacă nu l-ai fi întâlnit niciodată şi dacă nu m-aş fi născut eu, nu-i aşa?

Mi-am coborât privirea spre cuvintele pe care le scrisesem. Oare le-am rostit cu voce tare?

Ridicând iar privirea, am clătinat din cap.

— Nu la asta mă refeream, am zis, închizând jurnalul, dar lăsând pixul înăuntru, apoi aşezându-l pe măsuţa din faţa mea.

El continua să mă privească. Am auzit ploaia începând să bată în fereastră şi ceasul dăngănind pe poliţa căminului. Ce oră să fi fost?

Aruncând o privire rapidă spre ceas, am observat că era trecut de opt. Nu pregătisem cina, iar el nu mâncase nimic, fiindcă stătuse numai în camera lui încă de la unu după-amiaza.

Mi-am trecut o mână prin păr şi mi s-au răsucit măruntaiele când m-am gândit ce fiinţă dezgustătoare şi jalnică eram.

— Iartă-mă, puiule, i-am zis cu o voce stinsă.

— Nu-mi mai spune aşa.

S-a apropiat agale de mine şi a aruncat o privire pe fereastră, prin perdeaua pâlpâitoare de ploaie. Umbrele frunzelor de afară îi jucau pe faţă şi părea mult mai matur decât cei cincisprezece ani ai lui.

Jared nu avusese viaţa grea pe care o duseserăm eu sau tatăl lui. El n-avusese niciodată pretenţii prea mari şi avusese mereu mâncare în frigider şi veşminte decente pe el. Şi existaseră momente în care fusesem o mamă bună. El nu fusese totdeauna singur.

Cu toate astea, din nefericire, Jared aflase de la o vârstă foarte fragedă că, deşi putea să fi fost mai rău, putea să fi fost şi mult mai bine. În definitiv, şi tatăl lui Tate îşi creştea singur fiica. El cum putea să fie mereu prezent alături de copilul lui, iar eu, nu?

Tatăl lui îl părăsise şi-l maltratase, iar mama lui era prea ocupată ca să se revanşeze pentru tinereţea ei irosită, motiv pentru care-l neglija.

În timp ce privea pe fereastră, ochii i s-au înnegurat şi fruntea i s-a încruntat. Tot ce puteam să simt era distanţa dintre noi. Nici nu-mi mai aminteam când mă

lăsase ultima oară să-l strâng în braţe.

— Ar trebui să te duci, i-am zis cu voce joasă.

— Unde?

— La Tate.

Asta era ceea ce vedea, atunci când privea pe fereastră. Casa ei era lângă a noastră, iar ea era singura care putea să-l facă vreodată fericit.

— Da, ţi-ar plăcea, nu? s-a răstit. Să plec de pe capul tău?

— Ce? am zis, ridicându-mă, lăsându-mi picioarele pe podea şi fixându-l cu privirea. Jared, nu…

— Tate poate să se ducă naibii, din partea mea, a mârâit el, întrerupându-mă. O urăsc.

Am sărit de pe fotoliu, dar mişcarea a fost prea rapidă. Capul mi s-a înceţoşat şi mi-am pierdut brusc echilibrul. M-am prins de spătar ca să mi-l recapăt.

— Jared, ce-ai păţit? Ce s-a întâmplat? am insistat. Doar ai nevoie de prietenii tăi.

El însă a continuat să privească, încrâncenat, drept înainte.

— Nu şi de ea. E la fel ca toate celelalte. Nu-i pasă câtuşi de puţin de nimeni, în afara ei, vacă proastă.

După care s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din încăpere.

— Jared! am urlat, repezindu-mă după el, numai că mi s-au înmuiat genunchii şi am simţit că sunt pe cale să cad. Dacă asta e influenţa prietenului tău Madoc, am continuat, cu vocea sugrumată, străduindu-mă să-mi înghit arsura care mi se urca pe gât, nu vreau să-l mai văd prin preajma ta!

— Da, cum să nu, a replicat el, râzând şi deschizând uşa de la intrare. Ce-ar fi să te mai trezeşti şi tu, naibii, din când în când? Nu el e influenţa rea. Eu sunt.

A ieşit pe verandă, dar l-am apucat de braţ, trăgându-l înapoi.

— Ia mâna de pe mine! a răcnit, cu privirea întunecată şi respiraţia greoaie.

Şi-a smucit braţul, iar eu am rămas pe loc, cu pătura căzând de pe mine şi cu hainele de lucru şifonate.

O senzaţie de frică m-a izbit cu putere şi am încremenit. Eram incapabilă să vorbesc.

Şi-a împreunat sprâncenele, arătând de parcă se pregătea să dea cu pumnul în ceva. Sau în cineva. Pentru o clipă, a fost cât pe ce să scot un ţipăt. Era de parcă l-aş fi văzut din nou pe 'Ibomas.

Tremuram până-n măduva oaselor şi-mi venea să mă fac ghem. Mi-era frică de el. Mi-era frică de copilul meu.

Şi asta din vina mea.

Numeroasele ocazii în care fusese expediat la bunicii sau la prietenii lui, permanenta mea absenţă, neglijarea, faptul că niciodată nu-l puneam pe primul plan... Niciodată nu fusesem o mamă pentru el, fiindcă niciodată nu-mi propusesem să fiu. Crescusem împreună cu el, nu pentru el.

Abia dacă mai puteam să vorbesc, cu gâtul umflat de atâta durere.

— Mi-aş fi dorit..., am şoptit, lăsându-mi ochii în jos. Mi-aş fi dorit să fi fost o mamă mai bună, Jared.

A rămas tăcut pentru câteva clipe, după care a vorbit, cu o voce joasă şi calmă.

— Iar eu îmi doresc să dispari, pur şi simplu.

Am închis ochii, simţind cum se revarsă lacrimile în timp ce-i auzeam zgomotul paşilor coborând treptele verandei şi îndepăr- tându-se. Când i-am deschis la loc, dispăruse, nu-l mai vedeam prin ploaie şi prin întuneric.

Am lăsat pătura să cadă de tot de pe mine şi m-am

întors, intrând cu paşi nesiguri în casă.

Ce naiba am făcut? De ce i-am dat lui Jase atât de multă putere asupra fericirii mele? Dacă Jared avea să fugă de-acasă şi să mă părăsească, fiindcă exact asta era ceea ce meritam?

Un ţârâit a străpuns liniştea şi mi-am întors capul la stânga şi la dreapta, încercând să-mi dau seama de unde venea sunetul.

Era telefonul meu.

Jared.

M-am dus fuga la geanta mea, care rămăsese pe masa de lângă scară, şi mi-am scos telefonul. Dar înainte să apăs pe Răspunde am zărit numărul de telefon de pe ecran şi mi s-a oprit inima în loc.

Ce?

El nu mai sunase de când...

El nu sunase niciodată.

Doar la câteva săptămâni după ce se sfârşise relaţia noastră, numai că eu nu-i răspunsesem. Nici prima dată când sunase, nici a zecea oară. După un timp, înţelesese mesajul. Mă lăsase în pace.

O scânteie de dorinţă mi s-a aprins în vene. Atât de mult timp...

Apăsând cu o mişcare lentă pe Răspunde, m-am rezemat cu spatele de perete şi m-am prelins pe podea, ducând telefonul la ureche.

A urmat o tăcere, dar asta probabil din cauză că trebuia să spun eu ceva şi încă n-o făcusem.

Şi nici n-aveam s-o fac.

Am auzit o răsuflare la celălalt capăt şi un fior rece mi-a străbătut şira spinării.

— Eu încă mă gândesc la tine, a zis cu voce scăzută şi îndurerată. În fiecare zi. De atâtea ori, zi de zi.

Apoi a oftat prelung.

— Mi-a fost mai greu decât am lăsat să se observe să te văd azi şi ştiu că n-ar fi trebuit să te sun, dar aveam nevoie să-ţi mai aud vocea. N-am încetat niciodată să-ţi simt lipsa.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi şi totul s-a înceţoşat.

— Asta nu te-a împiedicat să te recăsătoreşti.

A rămas tăcut pentru câteva clipe şi tot ce simţeam venind dinspre el era disperarea. Nu ştiu dacă din vina lui, sau a mea, sau a amândurora, dar povestea asta devenise prea sucită ca s-o mai putem îndrepta. Măcar atâta lucru ştiam amândoi.

— Te-am rănit atât de mult, a recunoscut. M-am folosit de tine şi te-am zdrobit şi te-am făcut nefericită şi... Am crezut c-o să-ţi fie mai bine dacă stau la distanţă. Am crezut că, dac-o să mă însor cu altcineva, o să uit de tine şi de tot ce ţi-am făcut, ca şi lui Maddie şi fiului meu, şi că inima asta blestemată n-o să mă mai doară atât de rău. Trebuia să vin după tine, dar tu de ce să mă mai fi vrut? Sigur mă urăşti, nu-i aşa? Abia dacă mai suport să mă văd eu însumi.

Am strâns din dinţi, ca să nu mă audă că plâng.

— Asta-i regretul meu cel mai mare, a continuat, cu vocea frângându-se de tristeţe. Regret că mi-am înşelat nevasta. Regret că n-am fost niciodată alături de Madoc când ar fi trebuit să fiu, dar cu tine...

Vocea i s-a stins.

— Aş vrea să mă pot întoarce la ziua aia, din atelier, să te văd iar, cu coada ta răvăşită şi cu ochii tăi calzi, frumoşi, cu pata aia de unsoare de pe gât pe care-mi tot doream s-o ating... şi-mi doresc să fi plecat, atunci când mi-ai cerut să plec.

Penelope Douglas

M-am înfăşurat cu braţele, apăsându-mi telefonul de ureche şi lăsând lacrimile să curgă în timp ce-l ascultam.

— îmi doresc să te fi lăsat atunci şi să nu-ţi mai fi răpit viaţa, să nu te mai fi rănit niciodată. Să fi plecat şi-atât, pentru că aş fi fost fericit ştiind că ţi-ar fi fost mai bine aşa. Că focul ăla din ochii tăi n-ar mai fi murit niciodată.

Bărbia îmi tremura, pieptul mi se zguduia. Un hohot mi-a scăpat din gât şi mi-am dus mâna la gură, ca să înăbuş sunetul.

— Aş fi vrut să fi putut face asta, a continuat. Dar aici e porcăria, ştii? Dacă m-aş întoarce în ziua aia, dacă te-aş vedea în tricoul ăla alb, subţire, respirând atât de agitată, fiindcă ţi-era frică de mine, dar tot aveai curaj să ripostezi... Oricât de mult mi-aş dori, n-aş putea să fac nimic altfel.

Vocea i-a devenit mai puternică.

— Nimic. N-aş putea să mă stăpânesc. M-aş arunca imediat cu capul înainte, chiar ştiind cât de rău o să se termine totul, pentru că tu eşti singura viaţă pe care am avut-o vreodată, şi mi-ar fi fost cu neputinţă să nu te am.

Vocea a început să-i tremure, îngroşată de lacrimile pe care nu voia să le lase afară.

— M-aş face fărâme şi aş arde în foc de o mie de ori, numai ca să te am pe tine.

Am închis ochii strâns şi am capitulat, terminând apelul şi lăsând, în sfârşit, să năvălească totul afară.

Îl iubeam încă şi-mi era foarte greu să-mi dau seama de ce, dacă putea să ne fie atât de bine împreună, de ce ne era atât de rău împreună, în acelaşi timp? Cum era posibil să fie ceva atât de potrivit şi de toxic, totodată?

Dar, cum stăteam aşa, în întunericul casei mele, cu

alcoolul care-mi zbârnâia prin vene şi-mi îngreuna membrele, mi-a trecut prin minte că poate eu îmi eram cel mai înverşunat duşman. Şi poate că Jase îşi era lui însăşi, la fel. Nu eram toxici împreună, deoarece, chiar şi despărţiţi, tot nefericiţi eram.

Şi noi doi nu eram o greşeală. Poate că tot ce ne despărţea era o greşeală.

Jase Caruthers nu putea să mă schimbe, iar eu nu puteam să-l schimb pe el. Simplu şi la obiect.

Pur şi simplu, nu eram încă potriviţi unul pentru celălalt.

Poate, într-o altă viaţă...

— Hei, pot să vorbesc cu tine o clipă?

— Nu poate să aştepte până când ajungem la circuit? răspunde Jared, părând stresat.

Apoi ridică ochii de pe încălţările lui James, după ce s-a asigurat că sunt înnodate de două ori.

— Mergi cu maşina mea? mă întreabă.

— Nu, e cu mine, intervine Madoc, zâmbind. O pun să conducă.

El şi Kade iau lada frigorifică şi-o trântesc pe verandă, intrând înapoi în casă după camerele GoPro şi geanta pentru ele.

— Dylan! zbiară Jared după ea, aflată undeva prin casă. Trebuie să pleci! Jax vrea să mai faci câteva ture de antrenament până-ţi vine rândul!

— Uflf, răspunde ea, gemând, în timp ce apare dinspre sufragerie. Tot fac ture de antrenament de la doisprezece ani. Cred că le ştiu acum.

Madoc îi aruncă ceva lui Kade, cât pe ce să mă nimerească în faţă, iarTate, Fallon şi Juliet coboară în goană pe scară, una dintre ele sărutându-mă pe frunte din mers.

închid ochii şi strâng pumnii.

Penelope Douglas

— N-aţi putea să vă opriţi doar pentru un minut? răcnesc.Trebuie să vă arăt ceva.

— Păi, atunci, hai mai repede! se răsteşte Jared, terminând cu încălţările lui James.

— Am găsit cartea asta, îi zic. Sau, mai bine zis, mi-a fost trimisă. Sunt foarte convinsă că e despre mama şi tata. E, cum să zic, povestea lor de dragoste sau cam aşa ceva.

— Ce? întreabă Tate, boţindu-şi faţa, nedumerită, în timp ce-şi pune ochelarii de soare, iar Fallon le pulverizează loţiune de protecţie solară pe ceafa lui Madoc şi lui Kade, când trec pe lângă ea.

— Uite, Kat şi Jase! zic eu, scoţând cartea, pe care i-o înmânez lui Jared, deschisă la pagina la care lăsasem semn, ca să-i pot arăta prenumele bizar de asemănătoare cu ale părinţilor noştri.

Tate vine să vadă, însă Jared nici că putea să se arate mai puţin interesat. îmi întinde cartea înapoi şi începe să-şi pipăie blugii, probabil după chei şi portofel.

— Iar ei au copii, pe Jared şi pe Madoc, le atrag atenţia. Locuiesc într-un oraş mic din Illinois, ea are un copil cu nu ştiu ce nemernic, el e căsătorit, băieţii lor sunt prieteni, iar Jared e îndrăgostit de fata din casa vecină, pe care o conduce în fiecare zi la şcoală.

îmi ridic privirea spre Tate, apoi o întorc spre Jared.

— Chiar aşa ai făcut?

Jared doar râde ca pentru sine, scoţându-şi telefonul din încărcătorul aflat în livingul din apropiere şi vârându-l în buzunarul de la spate.

— Cine să scrie o carte despre părinţii noştri? Asta nu înseamnă nimic.

Toată lumea îşi termină se strâns lucrurile, se încalţă şi se îndreaptă spre ieşire.

— Hai să mergem! strigă Jared.

Scot un geamăt încet şi scrâşnesc din dinţi. *Fir-ar săfie!*

Mă văd nevoită să fac stânga-mprejur şi să mă duc pe verandă, unde strig după el, în timp ce restul lumii traversează peluza.

— Tai spus tu mamei că femeile sunt nişte căţele foarte pretenţioase care trebuie plimbate cel puţin o dată pe zi?

Toţi se opresc brusc, iar Jared încremeneşte. Aud câteva exclamaţii scurte şi ceea ce pare să fie ca un fornăit din partea lui Kade.

Penelope
Douglas

Văd cum i se încordează mușchii spinării lui Jared prin tricou, toată lumea tace mâlc, iar mie-mi vine să zâmbesc.

Daaaaaaaaa. Acum v-am captat atenția, nu-i așa?

Am mai citit câteva capitole de când am ajuns acasă la Jax și am aflat că relația dintre Jared și mama noastră n-a făcut decât să se înrăutățească pe parcursul anului care a urmat. El a zis și câteva lucruri de-a dreptul interesante, pe măsură ce s-au accentuat certurile.

Toți se întorc cu fața spre mine, cu încetineală, Jared se uită la mine năucit, în timp ce Tate îl privește oripilată.

— Jared, n-ai spus tu asta, zice ea.

El însă nu poate face altceva decât să se apere în grabă.

— Păi, aveam, cât să zic, șaisprezece ani! izbucnește, răsuflând greu. Doamne, Dumnezeule, probabil eram beat!

Se repede și-mi ia cartea din mână, deschizând-o la întâmplare și cercetând pagina. întind mâna spre el.

— Dă-mi-o înapoi!

— Pe naiba! răcnește el.

— Pot să-i spun lui Tate ce-ai zis despre ea pe la spate, când aveați cincisprezece ani, îl amenință cu voce tare. Așa că, dă-mi-o înapoi.

El aruncă o privire îngrijorată spre Tate, care doar își lasă capul într-o parte și-și proptește mâinile în șolduri, părând un pic cam enervată. Apoi, Jared o privește pe Dylan, care dă impresia că e pe jumătate amuzată, pe jumătate stânjenită. Știind ce fel de om e el acum, îți vine greu să crezi că a dat vreodată dovadă de cruzime – sau că a ajuns s-o cucerească pe Tate, după ce pe vremea aia a tratat-o ca pe un rahat –, însă Dylan știe să

se împace cu situaţiile mai bine decât oricine. E oarecum distractiv să-ţi dai seama că părinţii tăi nu sunt perfecţi. Şi, ia staţi, e chiar mai bine să se sublinieze asta de faţă cu toată lumea.

Se încruntă şi-mi dă cartea înapoi.

— Quinn, începe el să-mi explice, eram un mare nemernic pe vremea liceului, da?

— Mda, nicio mirare.

Deodată, Jared întoarce capul într-o parte şi priveşte chiorâş pe Juliet.

— Tu ai făcut chestia asta?

Ea pufneşte şi-mi dau seama că Jared a gândit la fel ca mine.

— O, da, răspunde Juliet, bătându-şi joc de el. Categoric, eu am scris-o. Ştiai că asta te aşteaptă, nu? După toţi anii în care voi, bărbaţii, aţi preferat să nu respectaţi femeile – aici îl fulgeră cu privirea pe Madoc – fără să visaţi măcar că, într-o zi, o să aveţi o fiică, o soră şi o nepoată, pe care o să le adoraţi. Categoric, eu am fost. Răsplata vine târziu, dar sigur. Muahahahaha!

Tate şi Fallon râd alături de ea, iar Jared se întoarce din nou spre mine.

— Quinn...

Eu însă îmi dau ochii peste cap şi trec pe lângă el.

— Las-o baltă. Nu-i nimic, îi spun.

Nu s-a schimbat nimic din felul în care-mi iubesc fraţii şi ştiu că el a trecut prin multe în copilărie şi în adolescenţă, dar, fir-ar a naibii de treabă... ce mic nemernic!

CAPITOLUL 9

Circuitul din Shelburne Falls ocupă mai multe pogoane de teren din mijlocul extravilanului, e administrat de Jax, cu investiţii substanţiale din partea lui Jared, a lui Madoc şi a lui Tate. Toţi au concurat acolo cu ani în urmă, iar pe măsură ce familiile Trent şi Caruthers au preluat asupra lor, încetul cu încetul, conducerea şi extinderea, circuitul s-a dezvoltat cu mult peste stadiul iniţial, de unică pistă de pământ dând roată unui mic heleşteu nesemnificativ.

Pe vremea aia, se numea Loop şi tot ce-ţi trebuia ca să participi era o maşină. Cursele erau neoficiale şi, de obicei, însemnau o adunătură de adolescenţi dornici de puţină distracţie.

Acum, în locul pistei iniţiale, sunt două. Cea nouă nu e un simplu pătrat, precum cea veche. Are şicane şi bucle, fiind şi mult mai lungă decât cea originală. Pistele sunt pavate, există contracte şi regulamente, au fost instalaţi manageri care să aibă grijă ca totul să meargă strună. Chiar dacă unii sunt reticenţi la numeroasele schimbări cunoscute de Loop, Jax ştie ce face. Dacă vrei să menţii interesul oamenilor, trebuie să introduci în permanenţă ceva nou. Şi din moment ce participarea a crescut de aproape douăzeci de ori faţă de cea de la început, au trebuit stabilite proceduri astfel încât toată lumea să fie în siguranţă.

Şi totuşi dreptul de a participa la curse e gratuit, aşa cum a fost mereu. Circuitul îşi scoate banii de la sponsori, din concesionare şi din comercializarea produselor.

Urmându-i pe ceilalţi din familie, mi-am scos peste cap

cureaua genţii şi am aruncat-o pe bancheta din spate a maşinii lui Fallon. Foarte probabil, cu ea aveam să mă întorc acasă. Ea şi Madoc stau cel mai aproape de mine.

În timp ce parcurg zona acoperită cu iarbă, observ că vreo doi băieţi cu care am fost colegă la şcoală îşi întorc capetele spre mine şi-mi fac semne de salut.

îmi ridic bărbia, stăpânindu-mi imboldul de a-mi mușca buzele. Pantalonii mulaţi din piele ai lui Juliet îmi vin mănuşă, iar tricoul fără umeri împrumutat tot de la ea îmi ajunge mai jos de posterior, dar îmi lasă la vedere umerii goi. Juliet îmi dăduse şi cu puţin ruj roşu şi-mi tapase părul. Din fericire, Jared şi Madoc păruseră să fie prea grăbiţi ca să observe, cel puţin deocamdată.

— Vreau să conduc Boss-ul! o aud spunând pe Dylan, în timp ce mă îndrept spre locul de lângă pistă în care s-a oprit.

Jared coboară din maşina de lângă ea şi-i întinde cheile, după ce, probabil, i-a adus-o în poziţia pentru start.

— Gata, se răsteşte el. Nu mai schimbăm planul jocului atât de târziu!

— De luni de zile îţi tot cer. Mă descurc mai bine cu maşina aia! protestează ea.

Jared închide ochii şi se ciupeşte de rădăcina nasului, cu o mutră exasperată.

— Bun, hai să încercăm o metodă nouă.

Deschide ochii, dar se uită la mine, nu la Dylan.

— Quinn, zice. Dylan nu poate să conducă Boss-ul, pentru că vrea să concureze pe Bucla Mare. Bucla Mare are şicane şi viraje strânse, aşa că are nevoie de o maşină mai uşoară, dacă vrea să aibă vreo şansă de a se descurca pe pista aia.

Tonul îi e sarcastic şi o simt pe Quinn crispându-se

lângă mine, în timp ce eu mă lupt să-mi stăpânesc râsul.

— Nu numai c-o să piardă dacă o să concureze cu Boss, continuă el, dar probabil c-o să scoată de pe pistă şi toate celelalte maşini, încercând să ia virajele. Şi-acum, ai putea, te rog, să-i explici toate astea fiicei mele într-un fel în care să înţeleagă? Fiindcă eu, ori de câte ori încerc, e ca şi cum aş vorbi la pereţi?

Apoi îi aruncă lui Dylan o privire tăioasă, după care îi întoarce spatele şi pleacă.

Dylan rămâne pe loc, tăcută, până când o privesc cu coada ochiului.

— Aşadar, ai înţeles, da?

— Ia mai taci.

Râd, iar ea îşi încrucişează braţele pe piept, îmbufnată.

— Ai emoţii şi vrei să ai o maşină care ţi-e cunoscută, atât, încerc s-o consolez, întorcându-mă spre ea. O să fie bine.

— Da, e mai bine să-l asculţi pe tati, ca o fetiţă cuminte, o tachinează Kade, ocolindu-ne şi oprindu-se în faţa ei, împreună cu fratele lui.

— Las-o în pace, Kade, îi zice Hunter.

Însă Kade îi aruncă lui Hunter un rânjet infatuat, şi îşi întoarce din nou privirea spre Dylan, coborând tonul.

— E obişnuită ea cu mine.

Hunter clatină din cap, iar Dylan îl fixează pe Kade cu o privire sfidătoare. El mereu a stârnit-o şi a tachinat-o, iar ea mereu s-a ridicat la înălţimea provocărilor aruncate de el. Ca şi cum el ar stabili ritmul, iar ea ar trebui să ţină pasul.

Nu-mi place felul în care o tot instigă şi o face în permanenţă să simtă că trebuie să-şi demonstreze capacităţile.

Mă îndoiesc că fratelui său geamăn îi place, de asemenea. Ei doi se ceartă adesea şi, de obicei, Dylan nu e departe de rădăcina problemei.

Kade se răsuceşte pe călcâie, cu un mic zâmbet triumfător pe chip, şi porneşte spre tribune, unde s-au aşezat prietenii lui. O fată sare jos din tribună şi-şi încolăceşte braţele de gâtul lui, iar el o prinde de şolduri, sărutând-o prelung şi fără grabă, dând un frumos spectacol pentru toată lumea.

Tresar şi întorc capul în altă parte. Am absorbit suficiente informaţii de alcov despre familie într-o singură zi, mulţumesc.

Dar apoi remarc că Dylan priveşte fix spre el, cu suferinţă în ochi.

Hunter observă şi el; clatină din cap şi dă să plece.

— Hunter? îl strigă ea, făcându-l să se oprească.

El se întoarce spre ea, părând agitat.

— Da, ce e?

Ea îşi frământă puţin mâinile şi îşi strânge un pic umerii.

— Am emoţii, mărturiseşte.

El scoate un hohot de râs, vrând parcă să spună că o înţelege pe deplin.

Ducându-se la ea, îşi scoate iPod-ul din buzunarul blugilor şi smulge firul căştilor care-i atârnă de gât, după care i le întinde.

— Playlistul de război, o instruieşte. Piesa numărul cinci.

— Mersi, zice ea, suspinând uşurată şi zâmbind.

Hunter dă din cap şi-şi lasă privirea să mai zăbovească asupra ei un moment. Apoi, întinzând mâna, o prinde de

bărbie şi-o face să ridice capul.

— Tu eşti Dylan Trent. Lor le e frică de tine. Să nu uiţi asta.

Ea îi răspunde cu un zâmbet şovăitor şi trage aer adânc în
piept, dar îşi îndreaptă umerii.

— Am înţeles, zice.

El se întoarce şi se duce spre tribune, aşezându-se lângă Hawke, în partea opusă de Kade şi prietenii lui. Hunter e coleg în echipa de fotbal american cu fratele lui şi cu Hawke, dar stă mereu separat, departe de oricine altcineva.

— Şi cum merge cu cartea? se interesează Dylan.

Îi arunc o privire, amintindu-mi că ea plecase după scena de pe podeaua bucătăriei.

Pierduse foarte mult, mi-am zis, întorcându-mă cu gândul la tot ce citisem în după-amiaza asta.

Mă derutează relaţia dintre mama şi tatăl meu. Mă tot străduiesc să mi-i amintesc aşa cum sunt acum, un cuplu trainic şi fericit.

E greu să-mi imaginez cam ce viaţă avuseseră toţi – părinţii mei, Jared, Madoc, Jax – înainte de naşterea mea.

Mama şi tata au reuşit, până la urmă, să-şi pună vieţile în ordine, încă n-am terminat cartea, aşa că nu ştiu precis cum anume. Dar urăsc să aflu ce alegeri prosteşti au făcut şi să reajustez tot ce crezusem că ştiu despre ei. De asemenea, încă n-am idee cine mi-o fi trimis cartea... sau de ce e important pentru persoana respectivă ca eu să cunosc istoria căsătoriei părinţilor mei. Oare e cineva care încearcă să dezgroape trecutul?

În plus, detest felul în care am resimţit toate sentimentele lui Kat. Nesiguranţa, frica, dorinţa de a

rămâne cu ceea ce-ţi este familiar, chiar dacă eşti nefericită... lipsa puterii.

Pot să mă recunosc în toate acestea.

— Ea e o fire foarte slabă, recunosc în cele din urmă, remarcând nuanţa de autodispreţ din vocea mea. Şi-a organizat întreaga viaţă în jurul lui. Abia dacă a mai existat fără el, sau a mai avut vreo preocupare sau vreo pasiune în afara lui. I-a ţinut în mâinile lui întreaga ei fericire.

Dylan se sprijină de Silvia, maşina cu care tatăl ei o obligă să concureze astă-seară, privind fix înainte.

— Nu e foarte neobişnuit, nu-i aşa? răspunde, gânditoare. Cât de mult investim când ne dorim dragostea cuiva? Când îi vrem aproape şi ne dorim să se gândească la noi?

Observ că priveşte spre grupul lui Kade şi mă gândesc că, poate, nu sunt singura care se regăseşte în carte.

— Nu, nu e neobişnuit, o aprob. Cred că există prea mulţi oameni care le dau altora prea multă putere asupra lor. Dar, dacă nu-ţi simt lipsa, dacă nu se gândesc la tine, dacă nu-şi doresc să-ţi fie în preajmă, atunci e momentul să înţelegi că meriţi pe altcineva capabil de toate astea.

Am stat amândouă acolo, percepând haosul mulţimii şi muzica din jurul nostru ca pe un zumzet îndepărtat, iar discuţia rămăsese atârnată în aer.

Era clar că Lucas uitase de existenţa noastră, a tuturor, iar Kade se folosea de Dylan ca de un căţel de companie, momind-o să înveţe tot felul de trucuri pentru amuzamentul lui.

Dylan se cutremură şi oftează.

— Ei bine, asta a fost adâncă, glumeşte ea, apoi se întoarce cu faţa. În regulă, eşti cu mine, da? mă

întreabă.

— Nu, răspund, râzând. Interes zero.

Nu-mi place cum conduce nici măcar în afara competiţiilor, aşa că poate să se descurce şi fără să-i stau eu pe scaunul din dreapta.

— Nu te împotrivi, protestează ea. N-o să-i spună nimeni tatălui tău. Îţi promit.

Ochii îmi fug spre cele două drone care plutesc pe deasupra noastră. Dylan îmi urmăreşte privirea.

— O, da, mormăie. Am uitat de astea.

Jax s-a gândit că dronele ar fi un ajutor grozav pentru instantanee şi filmări de sus, ca şi o cale mai uşoară de a capta ceea ce se petrece pe traseele off-road. Dacă de camerele GoPro de pe maşini puteam să mă feresc, dronele aveau să obţină imagini cu cine se afla înăuntrul maşinilor, iar tata, până la urmă, tot ar fi aflat despre asta.

— Eliberaţi pista! a bubuit în difuzoare vocea lui Zack Hager, unul dintre managerii circuitului.

Puhoiul de oameni se risipeşte, eliberând terenul, îndreptându-se fiecare spre punctul de observaţie preferat: tribunele, maşinile proprii sau după gard. Muzica explodează prin aer şi imensul ceas digital numără invers începând de la treizeci, anunţându-i pe concurenţi că trebuie să fie în maşinile lor când va ajunge la zero.

— Ei bine, încep, zice Dylan, răsuflând din rărunchi şi zâmbind surescitată.

Îi ating în treacăt bărbia cu pumnul, prefacându-mă c-o lovesc.

— Sunt cu ochii pe tine, puştoaico.

Ea îşi ciocneşte şoldul de al meu.

— Să rămâi de aur, Ponyboy.

Aproape niciodată

Mereu mă face să râd obişnuitul nostru ritual de rămas-bun, cu citate din *Casablanca*[I] şi din *Proscrişii*[II].

Se suie în maşina ei de concurs – un Nissan Silvia modificat pentru curse care a făcut parte din colecţia tatălui ei –, iar eu ies de pe pistă şi mă postez dincolo de gardul din plasă.

De regulă Jared preferă puterea maşinilor americane, dar a fost forţat să-şi lărgească orizontul când a ajuns o persoană atât de importantă.

Madoc stă lângă mine, încadrat de Fallon şi de fiica lor, A.J.

Sunt trei maşini aliniate la start, iar pe ceilalţi doi piloţi nu-i recunosc, însă par tineri, aşa c-ar trebui ca Dylan să aibă şanse destul de mari. E foarte probabil ca ei să nu aibă mai multă experienţă ca ea.

Încep să ambaleze motoarele şi simt sub tălpi vibraţiile stridente ale huruitului lor.

— Te incită ceva din toate astea?

Întorc capul spre Madoc, cu veşnic optimista lui scânteie în ochi.

— Adică, dacă mă excită?

— Nu! explodează el, cu un aer dezgustat. Adică, te face să-ţi doreşti, în sfârşit, să ai maşina ta, ca să nu mai atârni după ceilalţi din familie ca să te ducă? Uită-te la ele, zice, fluturându-şi mâna spre pistă, cât sunt de frumoase. Nu vrei aşa ceva?

— Nu-l lua în seamă, zice Fallon, scoţând capul pe după el. E în pragul orgasmului!

Râd, ţinându-mă cu ambele mâini de gardul înalt până

I Unul dintre marile filme clasice ale cinematografiei mondiale, dramă romantică americană din 1942, în regia lui Michael Curtiz.
II Dramă regizată de Francis Ford Coppola, din 1983.

la mijloc. Gazele de eşapament se revarsă din maşini, lumina roşie a stopului străluceşte viu prin căldura amurgului, iar stomacul începe să-mi tresalte un pic. Dylan probabil că e foarte emoţionată.

— Du-te să participi la cursă cu Dylan, îmi propune Madoc. Simte maşina.

— Sunt drone peste tot. Ştii că tata o să afle.

— Tata s-a împăcat cu faptul că am concurat în curse, argumentează el. Poate să se împace şi cu ideea că eşti copilot.

— Dar pe ea o interesează, Madoc, îl ceartă Fallon. Las-o în pace.

Mulţumesc.

— Ea nu ştie cum e, se răsteşte Madoc şi zâmbetul îmi piere când îi aud asprimea tonului. A fost ţinută în palmă toată viaţa, încă din ziua în care s-a născut. Ea nu poate să ia o hotărâre fără să se ducă fuga la tati, ca să-i dea pornirea.

în ochi mi se aprind flăcări.

— Madoc! îl apostrofează Fallon, într-o şoaptă apăsată.

Mă întorc spre el, privindu-l furioasă.

— Ce-ai zis?

Ridică din umeri, cu o nuanţă provocatoare în ochii lui zâmbitori.

— Am zis că eşti o papă-lapte.

Pân-aici!

Mă năpustesc înapoi pe pistă şi mă duc direct spre maşina lui Dylan. Deschid portiera din dreapta şi mă uit ostentativ la Madoc, arătându-i degetul mijlociu, pentru că e un rahat cu ochi băgăcios, înfigăreţ, care ar fi cazul să înveţe să tacă naibii.

Toată lumea din preajmă izbucneşte în râs, inclusiv

Madoc, iar eu plonjez în maşină, cu furia furnicându-mi pe sub piele.

Dylan mă priveşte cu sprâncenele ridicate întrebător.

Răsuflu greoi şi-mi trag centura de siguranţă peste cap, benzile de la umeri coborând în V în faţa mea când o închei.

— Am locuri în care vreau să călătoresc şi reţete pe care nu le-am încercat. Rămâi pe drum şi nu mă omorî în chestia asta, o avertizez.

Dar ea doar se încruntă la mine.

— Drumuri? Acolo unde mergem noi n-avem nevoie de drumuri.

Da, ce să-ţi spun! îmi dau ochii peste cap la citatul ei din *înapoi în viitor}*

Chicoteşte şi conectează iPod-ul.

— Playlistul de război, comentează ca pentru sine, navigând pe ecranul tactil al aparatului ei de radio. Piesa cu numărul cinci.

Pe ecran scrie Through Fire cu „Stronger", dar de îndată ce începe cântecul, portiera din dreptul lui Dylan se deschide.

Jared se apleacă înăuntru, privindu-şi fiica şi ţinând în mâna întinsă un soi de pandantiv. E un fel de amuletă sau ceva asemănător, pe o panglică.

Ea zâmbeşte şi întinde mâna încet, ca şi cum ar fi şocată.

— Mersi, îi zice, cu o voce timidă.

El înclină aprobator din cap şi-i dăruieşte o jumătate de zâmbet, după care întinde mâinile şi trage de centura ei şi de-a mea, asigurându-se că sunt bine prinse. Apoi o sărută repede pe frunte şi închide portiera.

— Ce-i asta? o întreb, văzând-o cum îşi atârnă amuleta la gât, privindu-se în oglinda

retrovizoare.

— E amprenta degetului mare al mamei, îmi răspunde. O chestie pe care a confecţionat-o când era mică. Tata a avut-o la el la toate cursele, ca să-i poarte noroc.

Amuleta arată ca o bucată ovală din lut, nu mai mare ca o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi, iar pe mijloc are o mică amprentă imprimată prin apăsare, ca o fosilă. E atârnată de o panglică zdrenţuită, verde-deschis, veche parcă de secole.

Vocea crainicului răsună în difuzoarele de afară şi mă crispez când aud urletele mulţimii care începe să se dezlănţuie.

A sosit timpul.

Dylan strânge volanul între degete, răsucind învelitoarea de piele în pumnul ei încordat şi concentrându-şi privirea spre drumul dinainte, în timp ce muzica începe să se deruleze.

Afară, motoarele sunt ambalate încă o dată şi încă o dată, iar Dylan începe să se legene în ritmul cântecului oferit de Hunter, îngustându-şi ochii şi fixând drumul dinainte.

înghit în sec, simţind cum ambalează motorul sub mine, iar când arunc câte o privire spre maşinile din stânga şi din dreapta mea, constat că au geamurile atât de fumurii, încât nu pot să văd nimic. *Fir-ar să fie.* O bandă din oţel mi se înfăşoară în jurul stomacului şi inima mi se ridică până în gât.

Afurisita de Madoc.

Lumina roşie a semaforului se schimbă în galben, motoarele urlă şi ţipetele îmi izbesc timpanele, după care...

Dylan ţâşneşte, iar eu sunt trântită cu spinarea de

scaun.

— O, Doamne, exclam, gata să mă sufoc.

Gonim de-a lungul pistei, Dylan trecând într-a treia şi apoi într-a cincea, sărind complet peste a doua şi a patra, iar eu respir cu greutate, cercetând din ochi pista după ceilalţi piloţi.

Maşina din stânga noastră e doar la un fir de păr în urmă, iar cu cea din dreapta suntem umăr la umăr. Dylan smuceşte volanul la stânga, luând primul viraj, după care se năpusteşte înainte, cotind la stânga şi apoi la dreapta în câteva curbe de dificultate minoră, trecând într-a cincea. Maşina din dreapta rămâne în urmă, însă Honda albă din stânga apare în linie cu a noastră.

Luminile pistei ţâşnesc pe lângă noi ca stelele, cu viteză cosmică şi mă apuc cu o mână de mânerul de siguranţă şi cu cealaltă de centură.

În faţă avem un viraj strâns la dreapta, aşa că arunc o privire spre Dylan şi-i remarc muşchii braţului încordaţi şi fălcile strânse.

Oare o să încetinească? O să ne răstumăm, la viteza asta!

— Dylan.

Honda se avântă şi mai tare, fără să se lase, dând impresia că vrea să ia virajul odată cu noi.

— Dylan, rostesc din nou, pe un ton de avertizare.

Trebuie să reducă viteza.

Numai că, în loc de asta, ea trece într-a şasea, mârâind printre dinţi un „Ce mama naibii!" Şi-şi trânteşte talpa pe acceleraţie, crescând viteza, în timp ce muzica ţipă la noi şi umple toată maşina asta blestemată.

— Da! zbiară ea. Îţi mulţumesc, Hunter! Haaa!

Penelope
Douglas

— Doamne, Dumnezeule! ţip eu şi-mi acopăr ochii cu palmele, fiindcă nu pot să mă uit.

Trupul îmi e aruncat spre stânga când ea virează la dreapta, cuplul atrăgându-ne în curbă, iar eu ţip, cu ochii închişi în spatele palmelor.

Simt cum maşina se înclină, capul îmi atârnă într-o parte şi o armată de fluturi îmi roieşte prin stomac.

— Fir-aş a naibii! izbucnesc.

Maşina îşi îndreaptă poziţia şi simt cauciucurile din partea mea luând din nou contact cu solul. întorc capul ca să privesc în spate. Celelalte două maşini sunt acum în urma noastră, cea albastră fiind chiar mult în urmă.

Adrenalina îmi inundă corpul şi simt cum absolut toate firele de păr de pe braţe mi se zbârlesc.

Râd, valul de emoţie fiind prea greu de zăgăzuit.

— Dă-i, dă-i, dă-i! o îmboldesc.

Ea îmi zâmbeşte, iar eu dau muzica la volumul maxim, cât poate să ducă.

Dylan ia virajele repede şi sigur, cotind prima la stânga, apoi la dreapta, şi intrând pe ultimul sfert al pistei.

Honda albă se strecoară din nou spre noi şi deodată ceva izbeşte geamul din dreptul lui Dylan. Tresărim şi ea trage de volan, repezindu-ne amândouă privirile spre geam. Se luptă cu volanul, străduindu-se să-şi recapete controlul asupra maşinii.

— Ce dracu'? mârâie ea.

Un ghem alb de ceea ce pare să fie hârtie udă e lipit de geamul ei, căzând încetul cu încetul, în mici bucăţele.

—Jigodia, urlă ea şi apasă butonul, lăsând geamul în jos.

— Dylan, nu face asta.

Dar ea o face oricum.

Tipul din maşina de lângă noi, tânăr, cu părul negru şi un rânjet încrezut, îşi dezgoleşte dantura spre ea.

— Weston îţi trimite salutări, Căţea-Pirat!

Scap un geamăt. *Pe bune?*

Dylan îşi întoarce din nou privirea spre drum şi bagă iar într-a şasea, accelerând.

— Dylan! Redu viteza! urlu, când se apropie de ultimul viraj.

— Nu! mormăie ea ca pentru sine. Jigodia naibii. Asta e o pistă din Falls. Nu ne face el figuri aici.

Weston se numără printre rivalele liceului din Shelburne Falls, iar ăştia au venit încoace numai ca să caute motiv de harţă. Ei şi cei de la St. Matthew's, o şcoală particulară de lângă Chicago. Uneori, cele două şcoli chiar se aliază ca să le facă zile fripte Piraţilor, echipa noastră de fotbal american, ca şi tuturor celor de la liceul Shelburne, de fapt.

— Aşa, dă-i înainte şi încearcă să fii tăticul tău, puicuţo, o zădărăşte tipul mai departe. Puţin ţi-a lipsit!

— N-ai auzit? strigă ea pe geam spre el. Sunt fetiţa mamei!

Şi accelerează încă şi mai mult.

— Dylan! urlu, ţinându-mă strâns de mânerul de siguranţă.

Ea ajunge la cotitură, încearcă să vireze, însă Honda e pe interior, fără să dea înapoi. Honda virează mai larg, iar Dylan se repede în tufişuri, forţată să iasă în decor. Zăresc şi maşina rivală zburând la rându-i pe iarbă, şi ne hurducăm pe scaunele noastre înaintând pe terenul accidentat. Maşina se opreşte cu derapaj, amândouă pomenindu-ne aruncate în faţă, peste centurile de siguranţă.

Penelope Douglas

Mă ustură umărul în locul în care m-a frecat banda şi respir cu dificultate.

— O, Doamne. Eşti bine?

întorc capul spre Dylan, însă ea deja îşi smulge centura şi se năpusteşte afară din maşină.

îmi strâng degetele de mai multe ori, examinându-mă ca să fiu sigură că n-am păţit nimic, înainte de a-mi desface şi eu centura.

Coborând din maşină după ea, îi văd pe toţi, o mulţime de oameni, alergând pe pistă spre noi.

în dreapta noastră, jigodia de la Weston se târăşte afară din Honda eşuată, frecându-şi ţeasta.

Jared apare primul şi-i cuprinde faţa lui Dylan între palme, examinându-i capul şi corpul.

— Ai păţit ceva?

Ea respiră greu, e încă zdruncinată, dar îi face semn că nu. Jared se apropie de mine.

— Tu?

— Sunt bine.

Madoc,Jax,Tate, Fallon şi Juliet îl urmează, răspândindu-se în evantai în jurul nostru, verificându-ne membrele după orice eventuală vânătaie sau zgârietură, mulţimea de oameni înconjurându-ne atât de strâns, încât de-abia mai pot să respir.

Jared se apropie de puştiul de la Weston, vorbindu-i cu faţa la câţiva centimetri de a lui.

— Dacă n-aş fi fost eu adultul, tu ai fi fost la pământ acum, îi zice, ameninţător. Pleacă naibii de pe pista asta şi nu te mai întoarce. Ai interdicţie.

Puştiul întoarce capul, încruntându-se, în timp ce Jared se uită chiorâş la el.

— Dylan, e totul în regulă? întreabă Hunter, croindu-şi drum prin mulţime.

Dar apoi aud vocea liniştită a lui Kade, dintr-o parte.

— Ei bine, zice, zâmbind cu gura până la urechi în timp ce se apropie de tipul de la Weston. Spre norocul meu, eu nu sunt adult.

Şi-i repede pumnul drept în faţă, făcându-l pe puşti să se împleticească înapoi şi să se ciocnească de Dylan. Amândoi se rostogolesc la pământ, Dylan ţipând când aterizează pe pietrişul de lângă pistă.

— Au, fir-ar să fie! strigă ea.

— Kade! urlă Hunter la fratele lui şi se repede prin mulţime ca să ajungă la Dylan şi să-l tragă pe băiatul străin de pe ea.

După ce o ajută să se ridice, Hunter începe să-i verifice braţul şi zgârieturile.

Kade însă nici măcar nu-l bagă în seamă.

— Când mai vii în Falls, îl avertizează pe tip, aplecându-se ca să-l apuce de guler, adu-ţi şi întăriri, idiotul naibii!

— Ajunge! intervine Madoc, luându-şi fiul de pe intrus.

Kade îl lasă pe puştan să cadă, după care el şi prietenii lui îl
privesc de sus, rânjind batjocoritor.

— Toată lumea afară de pe pistă! zbiară Jax, încercând să-i împingă pe toţi înapoi. Imediat! Avem nevoie de spaţiu!

Jared îl fixează cu o privire aspră pe puştiul de la Weston, rămas trântit în fund.

— Ia-ţi maşina şi cară-te de-aici, dacă nu vrei să pun să ţi-o remorcheze.

Lumea începe să se risipească, iar eu îi cercetez braţul lui Dylan, să văd ce-a păţit. Zgârieturile sunt înroşite şi urâte, dar nu sângerează.

Penelope
Douglas

De îndată ce vede că a plecat aproape toată lumea, Hunter se repede la Kade.

— Ce naiba e în capul tău?

Dar fratele lui îi adresează doar un rânjet superior.

— Ei, ce-ar fi să te mai maturizezi oleacă, hm?

Prietenii lui Kade chicotesc şi râd, dar deodată privirea lui Kade se opreşte pe mâinile lui Hunter de pe braţele lui Dylan; îi dă peste ele, îndepărtându-le.

— Dă-i drumul. N-are nimic.

— încetează, intervin şi eu, în sfârşit.

— Hunter, n-am nimic, îl asigură Dylan. E în regulă.

— Vezi? zice Kade, zâmbind spre fratele lui. Se descurcă singură.

Hunter clatină din cap, cu furia zugrăvită pe toată faţa.

— Şi seara abia începe, comentează Kade, rotindu-şi privirea spre grupul lui de prieteni. Are cineva chef de un drum până la Weston?

Băieţii zâmbesc, cu sclipiri răutăcioase în ochi, iar eu îmi trec palmele peste faţă.

Hawke îi încolăceşte gâtul lui Kade cu braţul şi amândoi o fixează cu privirea pe Dylan.

— „Sub steagul negru navigăm", îi aminteşte el, recitând deviza Piraţilor.

— O, da! întăreşte un alt băiat.

Dylan îl priveşte pe Kade, înţelegându-i limpede provocarea. Cei de la Weston meritau o ripostă; era dispusă şi ea să participe?

Hunter întoarce capul spre ea, îngustându-şi ochii.

— Dylan, nu!

Ea îi aruncă o privire înainte de a se întoarce la loc spre Kade, şi îi zăresc în ochi dilema. Ştie ce e bine, dar

își dorește ce nu e bine.

— Pot să-mi port singură de grijă, Hunter, îi răspunde.

După care pornește spre Kade, Hawke și prietenii lor.

CAPITOLUL 10

— Hei, mergeţi acasă şi voi?

Fallon îşi iţeşte capul din portbagaj şi încuviinţează.

— Da, mai facem câte ceva şi-i lăsăm pe copii să prindă licurici. încercăm să uităm ce s-a întâmplat astă-seară. S-ar putea să fie nevoie şi de ceva vin, adaugă, râzând. Vrei să vii cu noi? Te duce Madoc după aceea acasă.

— Sigur.

Le trimisesem deja un SMS părinţilor, dându-le de ştire că sunt cu Madoc şi cu restul găştii şi că s-ar putea să dorm acasă la el, în noaptea asta.

O ajut pe Fallon să urce în portbagaj o ladă frigorifică, mai uşoară acum, după ce a vărsat gheaţa topită. Deschizând portiera din spate, îmi iau geanta şi scot şapca lui Lucas de pe curea, răsucind-o în mâini înainte s-o pun pe cap.

Adevărul e că pot să-l învinuiesc pe tata pentru că mă ţinuse pe loc atât, dar mai sunt şi alte chestiuni care mă ţin în impas. Care-mi sporesc încordarea c-o să plec la facultate la toamnă şi o să ratez ceva de pe-aici. Care mă fac să fiu în continuare slabă şi să investesc în lucruri care, probabil, nu merită să le acord atenţie.

îmi dreg glasul.

— Şi ce mai face Lucas? întreb, încercând să adopt un ton nepăsător. Aţi mai vorbit ceva cu el?

— Numai în probleme de serviciu, răspunde ea, împingându-şi în sus ochelarii cu ramă neagră. Când ni se intersectează interesele firmelor şi aşa mai departe.

El doar...

Se întrerupe, stând să se gândească.

— Şi-a întemeiat o viaţă a lui acolo, presupun. Totuşi Madoc mai vorbeşte cu el. Refuză să renunţe la relaţia cu Lucas.

Sunt convinsă. Lui Madoc îi place să-şi vadă familia crescând, nu micşorându-se.

— Mă întreb ce l-o ţine acolo, am încercat o întrebare ştiind precis unde bat. Bănuiesc că-i place. Ţie nu ţi-e dor de el?

— Ba, sigur că mi-e, s-a grăbit ea să răspundă. Doar că...

— Doar că?

Se asigură că i-a încheiat bine centura lui A.J., închide portiera şi ridică din umeri.

— Ştiu c-o să vină acasă, afirmă ea. Toată lumea se întoarce acasă. El a plecat cu un motiv pe care noi poate că nu avem cum să-l înţelegem în totalitate, dar e clar că vrea să stea la distanţă, iar eu îi respect dorinţa. Ştie că ne găseşte aici, când o să fie pregătit.

— Păi, n-ar trebui să presupună c-o să-l aştepte chiar toată lumea.

Fallon se încruntă, studiindu-mă.

— Cine aşteaptă?

îmi încetinesc mişcarea mâinilor, practic văzând cum i se învârtesc rotiţele în timp ce se întreabă ce naiba tot vreau să spun. *Mda. Cine aşteaptă, Quinn?* Nimeni nu-şi mai pune viaţa pe pauză pentru Lucas Morrow.

Termin de pus în portbagaj pernele pentru şezut şi înşfac la repezeală pătura pentru picnic de pe jos.

— Pe-asta i-o duc lui Tate, anunţ şi mă îndepărtez cât pot de iute de privirea ei cercetătoare.

Tate e lângă maşina ei, tocmai reuşind să-şi instaleze

băieţelul adormit pe scăunelul lui. Îi întind pătura pe care o recunoscusem ca fiind a ei.

— Mersi, îmi zice, aruncând-o pe bancheta din spate.

— Mergeţi şi voi la Madoc şi la Fallon sau vă duceţi acasă?

— Acasă, răspunde. James are mâine două meciuri şi i-am promis fratelui tău o porţie de giugiuleală pentru diseară, dac-o să fie forţat să asiste mâine la două partide de baseball.

Descrisese ghilimele prin aer la „giugiuleală", ceea ce m-a făcut să râd în sinea mea, ştiind ce înseamnă.

— Să-i spui lui Jared că şi cursele de maşini sunt tot un sport, am corectat-o.

Pentru el, sporturile ca baseballul, baschetul sau fotbalul erau plictisitoare şi, chiar dacă nu putea fi considerat în realitate un atlet, există îndemânare şi sudoare în cursele auto-moto. El era amator de sporturi, doar că nu şi de cele în care era nevoie să alergi. Sau să stai în picioare. Sau să te lupţi cu alţii pentru o minge.

În schimb, făcea toate eforturile ca să fie prezent pentru copiii lui. Cred că, pentru asta, îl respectam şi mai mult. Îşi găsea timp să asiste la întreceri anoste pentru el, fiindcă îşi iubea cu adevărat copiii şi voia să facă tot ce putea ca să-i sprijine.

— Nu-i e greu să facă lucruri care nu-i plac, dacă e pentru fericirea copiilor lui, nu-i aşa? o întreb. Probabil din cauză că a avut atâtea de îndurat cu mama. A ştiut ce gen de părinte ar vrea să fie. Şi cum n-ar vrea să fie.

Ea stă să se gândească preţ de câteva clipe.

— Sunt convinsă că are o legătură şi cu asta,

zice apoi.

Mi se pare ciudat că el n-o vede pe mama noastră aşa cum o văd eu. Acum înţeleg chestia asta puţin mai bine, dar totdeauna am ştiut că exista o dezbinare între ei. Se poartă bine cu ea, stau de vorbă, dar tot el e primul care se desprinde atunci când ea îl îmbrăţişează.

— Oare o iubeşte?

El m-ar minţi şi ar spune că da. însăTate ar trebui să ştie adevărul.

— Sinceră să fiu, la asta nu pot să răspund, zice ea. Sunt multe lucruri despre care Jared nu vorbeşte. El şi Katherine au crescut, oarecum, împreună, iar el, fără doar şi poate, ar fi putut avea o copilărie mai bună. Mult mai bună. Numai că...

Se întrerupe, căutându-şi cuvintele.

— în acelaşi timp, cred eu, îşi dă seama că toţi facem lucruri pe care le regretăm şi, chiar dacă ea n-o să poată şterge niciodată greşelile pe care le-a făcut cu el, acum nu le mai repetă. Pentru tine a fost o mamă grozavă, e o bunică minunată şi e mereu prezentă pentru Jared atunci când el ajunge la concluzia că are nevoie de ea.

Da. Presupun că toate astea sunt adevărate. Faţă de mine, ea nu seamănă nicidecum cu cea care era faţă de el, în carte.

— De ce mă-ntrebi despre asta? se interesează Tate, dându-mi părul după ureche.

Clatin din cap, vâr mâna în geantă şi scot *Aproape niciodată*.

— Cartea asta m-a zăpăcit de tot, îi zic, întinzându-i-o, lăsând-o s-o vadă.

Penelope
Douglas

Tate studiază coperta din față și pe cea din spate, apoi o deschide la o pagină la întâmplare.

— Ce ciudat.

— Mda, nu pot să-mi dau seama cine a scris-o. Am întrebat-o pe Juliet, din moment ce e singura scriitoare pe care o cunosc și fiind sigură că ea nu m-ar minți...

Tate continuă să citească și expresia îi devine gânditoare.

— Hmmm...

— Ce e?

Trage aer adânc în piept și închide cartea, întinzându-mi-o înapoi.

— E ceva foarte personal, nu-i așa? Adică, oricine ar fi scris-o, chiar a trăit-o.

Ce?

— Ce vrei să spui?

Se desprinde de mașină și-și îndreaptă spatele, privindu-mă.

— Briciul lui Occam[1], răspunde, referindu-se la teoria științifică. Explicația cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.

Explicația cea mai simplă. îmi las pleoapele să se închidă în timp ce mă luminez.

Sigur că da.

---

1 Numit și principiul parcimoniei, Briciul lui Occam este un principiu filosofic potrivit căruia este de preferat cea mai simplă explicație pentru un fenomen.

— Jared! am strigat de la picioarele scării. Gata masa!

Am ocolit balustrada, ciocnindu-mă de măsuța de lângă perete.

— Au! am strigat în șoaptă.

M-am repezit înapoi în bucătărie și am scos laptele din frigider, dar am avut un moment de ezitare. Oare el bea lapte? Probabil că nu.

Ei bine, ar trebui să bea, în orice caz. L-am trântit pe masă, clipind ca să-mi alung ceața de pe ochi.

Cronometrul cuptorului electric a piuit în fine, așa că am luat mănușa și l-am deschis, scoțând lasagna. Am așezat-o deasupra cuptorului, dărâmând o tigaie. Am sărit speriată când a căzut pe podea, la picioarele mele.

— Bună.

M-am răsucit pe călcâie și l-am văzut pe Madoc Caruthers oprit la intrarea în bucătărie. încă mă simțeam descumpănită să-l văd prin casa mea. Nu din cauză că-l cunoșteam pe taică-său mult mai bine decât știa el, ci fiindcă m-ar fi urât, de dragul mamei lui, dac-ar fi aflat vreodată despre trecutul meu.

Și Jared m-ar fi urât.

— Bună, m-am forțat să-i răspund întorcându-mă la cuptor. N-am știut că ești aici.

—Jared se schimbă, mi-a explicat el. Mi-a zis să ies din camera
lui.

Buuun.

Mi-am aruncat cârpa pe umăr și am luat o gură de vin. Eram încă în hainele de la lucru – o rochie vișinie – și

umblasem desculţă cât timp mă zorisem să pregătesc cina. Ieşisem cu câteva prietene după serviciu – băusem câteva pahare – dar îmi scurtasem escapada, încercând să fac efortul de a ajunge acasă.

— Bine, rămâi şi tu la cină? l-am întrebat.

— Ăăă...

A aruncat o privire spre scară şi l-am auzit pe Jared tropăind pe trepte. Madoc s-a întors din nou la mine.

— Sincer să fiu, arată grozav, dar cred c-o să ieşim.

— Ce?

Jared a intrat în bucătărie şi a deschis frigiderul.

— Noi am mâncat deja, m-a informat el.

— Jared? am zis, trântind cârpa pe masă, în timp ce furia mi se urca la cap. Eu mi-am contramandat planurile ca să vin acasă!

— Ar trebui să-i mulţumesc stelei mele norocoase, a replicat el, dând pe gât conţinutul cutiei cu suc de portocale.

— Ajunge, m-am răţoit eu. Madoc e binevenit să rămână, iar tu o să te aşezi la masă şi-o să mănânci. Nu pleci nicăieri.

Jared a aruncat cutia înapoi în frigider şi s-a şters la gură cu mâneca bluzei de trening.

— A sunat Jax, are nevoie de mine. Mă întorc târziu.

Şi, făcând stânga-mprejur, fără să arunce măcar o privire în direcţia mea, a ieşit din bucătărie, urmat îndeaproape de Madoc.

— Ştii, ai putea să faci şi tu un efort, am zis, fără să-mi pese că aude şi prietenul lui. Lumea mea nu gravitează în jurul tău.

Jared a izbucnit în râs.

— Ce, a gravitat vreodată?

Şi, deschizând uşa, a ieşit, iar Madoc a închis-o după ei.

Am rămas pe loc, fixând cu privirea uşa şi ascultând cum începe să-i huruie motorul maşinii, apoi cum se îndepărtează în viteză pe stradă.

A plecat şi gata. Ca şi cum orice-aş fi avut de zis n-ar fi contat.

Dumnezeule, mă urăşte. Nici măcar nu se mai ceartă cu mine. Pur şi simplu nu-i pasă!

M-am repezit la frigider şi am scos sticla de vodcă. Alcoolul limpede gâlgâia în recipientul răcit ca un ulei dens. Am deşurubat capacul şi l-am aruncat, fără să văd unde aterizează.

Am luat o gură din sticlă, lacrimile umezindu-mi genele, şi am închis ochii. Ba nu mă urăşte.

Am mai sorbit o dată şi am gemut, savurând căldura cu care alcoolul îmi căptuşea stomacul. Mâine va fi bine.

Şi am început să hohotesc de plâns, luând înghiţitură după înghiţitură din sticlă, fiindcă ştiam că mă mint pe mine însămi.

Nu exista cale de întoarcere din asta.

Mi-am târşâit picioarele până în living, cu sticla aproape golită în mână, apoi m-am prăbuşit pe canapea. Dulcea uitare îmi înceţoşa mintea într-atât, încât mi s-a părut că-l văd pe Jase, aplecat deasupra mea şi zâmbindu-mi. M-a sărutat pe colţul gurii, sub ureche, la coada ochiului, şoptindu-mi la ureche.

— Katherine?

Lumea s-a cutremurat şi am tresărit, simţind că mă prăbuşesc.

— Katherine, trezeşte-te, a rostit o voce

bărbătească şi am simţit un pumn strângându-mi stomacul, în timp ce greaţa mă stră- bătea ca un talaz.

Am împins mâinile alea întinse spre mine, zguduită de convulsii.

— Nu mă simt bine. Lasă-mă în pace.

Am auzit zgomot de paşi îndepărtându-se, apoi întorcându-se, după care mâinile m-au apucat şi m-au întors. Mi-au îndesat ceva în gură, apoi am simţit degetele apăsându-mi ceafa. Am icnit,

simţind presiunea a tot ce mi se urca din stomac, tuşind şi opin- tindu-mă.

— Nu, am gemut, dar era prea târziu.

Tot ce băusem a ţâşnit afară şi am înhăţat micul recipient pentru gunoi din faţa mea,golindu-mi stomacul, tuşind şi împroşcând, în timp ce măruntaiele mi se zvârcoleau. Voma îmi ardea gâtul şi m-am opintit iar, simţindu-mă de parcă mi-ar fi răsucit cineva un cuţit în stomac.

— Doamne, Dumnezeule, am icnit, ştergându-mă la gură cu mâneca. Ce tot faci?

Am tuşit, scuipând tot ce-mi mai rămăsese în gură. Clipind printre lacrimi, l-am zărit, în sfârşit, pe James, tatăl lui Tate, stând în picioare lângă mine.

—Jared a fost arestat, mi-a zis.

Mi s-a oprit respiraţia.

— Ce? am strigat şi m-am repezit să-mi iau telefonul de pe măsuţă, glisând cu degetul pe ecran ca să verific mesajele.

Nu era nimic. Nici măcar un apel ratat.

— Te-a sunat pe tine? l-am întrebat, şocată.

Fiul meu nu mă sunase pe mine?

James doar mi-a întins un prosop ca să mă şterg şi a trecut pe lângă mine, spre ieşire.

— L-am sunat pe un judecător pe care-l cunosc. l-a stabilit lui Jared o cauţiune, în loc să aştepte până dimineaţă, ca să fie judecat. Hai mai repede. Te duc eu.

După zece minute, intram în secţia de poliţie, cu părul încâlcit legat în coadă şi îndesat sub o şapcă de baseball, după ce-mi schimbasem hainele pătate de vomă cu o pereche de blugi şi un tricou.

Era trecut de miezul nopţii, iar James nu ştiuse să-mi

spună de cât timp era Jared acolo. Plecase de acasă cam pe la şase, parcă. Sau să fi fost mai devreme? Am scuturat din cap, încercând să-mi alung ameţeala şi ceaţa serii. Alcoolul şi vomatul îmi distruseseră echilibrul şi nu puteam să scap de furnicăturile din buricele degetelor.

în secţie era linişte şi aproape pustiu, dar tot l-am zărit pe Madoc stând pe un scaun. Imediat cum m-a văzut, s-a ridicat, dar eu mi-am îndreptat rapid mâna spre el, oprindu-l.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Stai jos.

I-a căzut un pic faţa, dar s-a aşezat la loc şi şi-a ţinut gura. Sinceră să fiu, ştiam că Jared se vârâse singur în situaţia asta, dar ultima persoană de pe lumea asta pe care aş fi vrut s-o văd în clipa aia, cu excepţia lui Jase Caruthers, era fiul lui.

Ducându-mă spre ghişeul ofiţerului de serviciu, m-am adresat femeii care stătea la birou.

—Jared Trent e fiul meu. Unde e?

— E bine unde e, mi-a răspuns ea, apropiindu-se cu un aer de parcă pentru ea n-ar fi reprezentat nicidecum o urgenţă. E în spate. Cauţiunea e de o mie cinci sute. Destul de ieftin pentru aşa ceva, la drept vorbind.

Părea destul de nemulţumită. Probabil că judecătorul, prietenul lui James, ne făcuse un serviciu.

— Puteţi să plătiţi la casă, m-a îndrumat femeia, indicându-mi din cap un alt ghişeu, mai încolo pe coridor.

— Ce s-a întâmplat?

— A atacat un bărbat pe nume Vincent Donovan – am înţeles că ar fi tatăl adoptiv al fratelui său, aşa e?

Am lăsat ochii în jos, gândindu-mă.

— Âăă, aşa cred. Nu ştiu.

Jared avea un frate vitreg pe nume Jax, pe care l-a cunoscut în vara când avea paisprezece ani şi-l lăsasem să-şi viziteze tatăl. Cu toate astea, nu ştiam precis cui îi fusese dat în plasament. Nu mă gândisem niciodată să mă interesez.

Băiatul era numai cu un an mai mic, sau cam aşa ceva, iar bănuielile mele fuseseră confirmate. Thomas îşi făcuse de cap şi când fuseserăm împreună. Într-adevăr, băieţii erau foarte apropiaţi ca vârstă, aşa că Thomas probabil c-o lăsase pe-aia gravidă nu la mult timp după ce se născuse Jared.

Mama lui Jax crăpase de tânără şi, pentru că Thomas era la închisoare Jax fusese dat în plasament. îmi trecuse prin minte să-l iau eu, dar din moment ce, evident, nu eram capabilă să fiu o mamă bună pentru singurul copil pe care-l aveam, varianta asta ieşise din discuţie. Cel puţin, pentru moment.

— Ei bine, mi-a explicat poliţista, el a pretins că respectivul i-ar fi maltratat fratele, aşa că a ripostat. Victima are trei coaste rupte şi acum e în operaţie, cu hemoragie internă. Ar trebui să scape cu bine. Din fericire.

— Victima, am repetat, sarcastică, în timp ce încercam să-mi risipesc ceaţa de pe ochi.

Cine sărise să-l apere pe Jax când îl maltratase nemernicul ăla? Jared, iată cine.

Şi cine sărise să-l apere pe Jared, acum doi ani, când îl rupsese taică-său în bătaie?

Nimeni.

Mişcându-mi mâna, mi-am scăpat, din greşeală,

geanta pe podea. James s-a aplecat s-o ridice.

Poliţista m-a ţintuit cu o privire stăruitoare.

— Sunteţi în stare de ebrietate?

Mi-am îndreptat spinarea şi m-am uitat urât la ea, în timp ce-mi luam geanta de la tatăl lui Tate.

— Fiul meu e un băiat bun, i-am zis, neluându-i în seamă întrebarea.

A dat din cap în semn de încuviinţare, dar cu o expresie sarcastică.

— Sunt convinsă că aţi făcut tot ce-aţi putut, a zis.

Apoi mi-a întors spatele şi a plecat, iar eu am rămas încremenită, fără cuvinte. Ce-aş fi putut să-i spun? *N-aveţi dreptate? N-am de ce să vă dau eu explicaţii?*

Pentru că, ştii, Kat, fiul tău e într-o celulă, iar tu habar n-ai avut unde era sau cefăcea. El e mai tot timpul plecat de-acasă; ar putea să conducă beat sau s-o lase însărcinată pe vreuna, şi dacă face tot ce vrea e dintr-un singur motiv.

Pentru că poate. Abia dacă mai are un părinte, iar asta e o problemă pentru care tu trebuie să răspunzi.

Am mers pe coridor până la casierie. Madoc rămăsese tăcut, dar îmi dădeam seama că mă urmărea cu privirea. Am plătit cauţiunea, izbutind cu greu să semnez actele de cât de rău îmi tremura mâna.

— Mai durează puţin formalităţile, m-a informat funcţionarul. Puteţi să aşteptaţi pe scaun.

— Şi ce-o să urmeze? m-am interesat.

— Păi, fiului dumneavoastră i se va stabili o dată la care va apărea în faţa instanţei. Veţi avea nevoie de un avocat.

Am închis ochii şi am scăpat o exclamaţie gâtuită, în

timp ce mă întorceam.

— Un avocat, am repetat în şoaptă, ca pentru mine. Nu-mi vine să cred ce se întâmplă.

— Pot să-l sun pe tata, a propus Madoc, apropiindu-se. Acum e în oraş, dar poate să ajungă aici, dimineaţă. O să-l poată scoate pe Jared din asta.

— Nu, l-am repezit. Mersi, dar mă descurc eu.

Băiatul a rămas pe loc pentru moment, dând impresia că ar fi vrut să insiste, dar s-a răzgândit.

Ne-am dus toţi în sala de aşteptare şi ne-am aşezat, Madoc lăsându-mi spaţiu şi instalându-se la câteva scaune mai încolo.

James s-a aplecat şi s-a rezemat cu coatele pe genunchi.

— Nu ştiu cărui judecător o să-i fie repartizat dosarul, dar pot să vorbesc cu cel pe care-l cunosc şi să văd dacă pot să rezolv ceva, mi-a propus. E prima lui infracţiune şi ştiu că e băiat bun.

Am încuviinţat, dar gândurile îmi goneau deja spre viitor. Oare cum o să arate viaţa noastră peste cinci ani?

Primisem casa aia, acum atâţia ani, pentru Jared. Pentru ca el să aibă o viaţă mai bună. Dar, din câte se părea, toate temerile mi se adevereau.

Ce-o să se-ntâmple cu noi în următorii câţiva ani? Oare Jared o să fie la facultate? Oare eu o să mă mărit cu un bărbat care să mă iubească şi-o să se ghemuiască alături de mine pe canapea, în fiecare seară, ca să ne uităm la televizor? Oare Jared o să mă lase să-l iau în braţe?

Oare totul va fi complet schimbat şi, dintr-odată, vom avea o viaţă şi o familie perfectă?

Nu. Totul va fi exact la fel, poate chiar mai rău. Jared va ajunge la închisoare, la fel ca tatăl lui, din cauză că eu l-am abandonat şi l-am neglijat. Din vina mea era Jared aici.

Mi-am scos telefonul din geantă şi am ezitat cu degetele deasupra numărului, fiindcă nu voiam să mă întorc în trecut, dar dacă asta era singura mea şansă de a-mi ajuta băiatul...

— Ar trebui să-l sun pe Jase, am bălmăjit, capitulând.

— Pe Jase Caruthers? a întrebat James. Tatăl băiatului de colo, nu?

Am aruncat o privire spre Madoc, care stătea cu nasul în telefon, după care am încuviinţat.

James mi-a smuls telefonul din mână şi l-a ţinut la distanţă.

— N-ai nevoie de el, a afirmat. Lasă-mă să încerc eu s-o rezolv.

— De ce? De ce vrei să mă ajuţi?

A părut că-şi caută cuvintele.

— Pentru că ţin la Jared, a recunoscut. E o mică puşlama, dar îmi pasă de soarta lui.

Mi-a întins telefonul înapoi.

— N-ai nevoie de Jase Caruthers. Ai prieteni. O rezolvăm noi.

Am strâns telefonul între degete, căutându-i privirea. Oare
ştia? încetasem să mă văd cu Jase la câteva luni după ce se mutaseră James şi Tate în casa vecină. Oare l-o fi văzut pe Jase venind seara, târziu, acasă la mine?

Dumnezeule. Ce-o crede despre mine?

— Jared e în derivă de mult timp, a început să-mi spună James, cu o voce înceată, având grijă să nu-l

audă Madoc. Am tăcut din respect, considerând că nu e treaba mea, dar oricare copil are nevoie de măcar o persoană convinsă că lumea răsare şi apune odată cu el, şi nu cred că...

Mi-am înghiţit nodul din gât şi amândoi am terminat fraza în gând.

— Tate a fost persoana asta pentru el, a continuat James, dar acum nu-şi mai vorbesc, iar Jared e şi mai debusolat acum. El are nevoie de ajutor.

Am încuviinţat, cu privirea în linoleumul podelei. Şi eu, ce-i spusesem în seara asta?

Lumea mea nu gravitează în jurul tău?

Ce, a gravitat vreodată?

Cuvintele lui s-au revărsat peste mine şi am rămas ca paralizată. în toţi anii aceştia am ştiut ce fac. Ce-mi fac mie şi ce-i fac lui. Nu era cine ştie ce revelaţie nenorocită, dar pentru prima oară îmi dădeam seama de faptul că eram mai vinovată decât tatăl lui pentru felul în care vedea el lumea şi pentru cum se comporta. Era furios încă dinainte să-l las pe Thomas să-l vadă. Mă ura dinaintea verii ăleia. Se tot ţinea la distanţă de mine de când se ştia.

Nimeni n-ar fi trebuit să fie mai presus de el, şi nu că lui nu i-ar fi păsat de faptul că totdeauna mă pusesem pe mine pe primul plan... Nu, el nici măcar nu se mai întreba de ce o făcusem. Asta însemna viaţa lui. Eu eram realitatea lui oribilă, nu taică-său.

Mi-am muşcat buza de jos, clătinând din cap.

— Am fost a lui atât de mult timp, încât n-am mai ştiut cine sunt fără el.

Evident că mă refeream la Jase, sperând că James înţelege.

— De ce-am fost atât de slabă?

— „Fiindcă toţi ne hrănim cu minciuni când sufletele ne sunt flămânde”, a citat el.

Am închis ochii şi am dat voie lacrimilor să curgă în tăcere. Da. Jase n-a luat nimic din ceea ce n-am dat de bunăvoie. Şi, dacă n-ar fi fost el sau Ihomas, ar fi fost altul.

— Trebuie să mă vindec, am zis, într-un târziu.

— Uşor de zis, nu? a ripostat el. Adevărul e că ai două posibilităţi acum. Jared poate să stea la mine cât timp ai fi la dezalcoolizare. Sau Jared poate să rămână la mine pentru totdeauna.

Mi-am ridicat repede privirea spre el.

— Şi poţi să-l laşi, pentru binele lui, în timp ce te duci să bei pentru cine ştie cât ţi-o mai permite organismul să rămâi în viaţă în ritmul ăsta, a încheiat el.

Mi-am acoperit ochii cu palmele, izbucnind încă o dată în plâns, zguduindu-mă de hohote, cufundându-mă pe fundul gropii şi simţindu-mă goală, rece, inutilă şi pustiită.

O, Doamne.

Nu voisem aşa ceva. Sigur că nu voisem! Niciodată nu voisem să încetez să-i fiu mamă.

Totuşi James avea dreptate. Lui Jared i-ar fi fost infinit mai bine cu el decât îi era cu mine.

Cât timp am plâns, şi-am plâns, şi iar am plâns, James a rămas tăcut, lăsându-mă să mă împac cu gândul a ceea ce trebuia făcut.

— îmi iubesc fiul, i-am zis, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

— Atunci, dovedeşte-i-o.

CAPITOLUL 11

KAT...

Stăteam în garajul vecinului, aplecându-mă să aplic firele noilor stopuri, să le fixez unde trebuia, apoi punând la loc noul capac. Habar n-aveam ce se-ntâmplase cu maşina asta, dar când plecasem eu la dezalcoolizare, James avusese în garajul lui o Chevy Nova în perfectă stare. Acum, maşina era aproape făcută praf, iar Jared lucra nonstop la ea.

Când am întrebat, James m-a asigurat doar că nu Jared fusese răspunzător pentru stricăciuni.

Eram nevoită să-i recunosc meritul lui James. În luna în care lipsisem, îl redresase pe Jared şi-l pusese pe făgaşul normal. Avea temele făcute, calificativele de la şcoală se îmbunătăţeau încetul cu încetul, iar cu mine făcea eforturi să se poarte civilizat, chiar dacă încă vorbeam destul de rar.

Făcusem tot ce putusem ca să întind o punte peste prăpastie. Nimic nu putea să repare toate greşelile pe care le comisesem, dar aveam de gând să încerc în continuare. Într-o zi, când Jared s-a dus la vecin, în timpul lui liber, ca să lucreze la repararea maşinii, mi-am croit şi eu drum, şovăielnică, până acolo, şi l-am întrebat pe James dacă pot să dau o mână de ajutor. Iar acum, după câteva săptămâni, chiar dacă relaţia dintre mine şi Jared nu era încă prietenoasă, măcar îmi accepta prezenţa şi reuşeam să fiu aproape de el, aşa că mă mulţumeam cu ceea ce puteam să obţin.

5
2
5

Penelope
Douglas

Mă temeam, totuşi, că în curând maşina avea să fie gata, iar el o să-şi găsească alte belele în care să intre. Mai ales că Tate urma să se întoarcă, vara viitoare, după anul petrecut în străinătate. Nu ştiam precis ce se petrecuse între ei când aveau paisprezece ani şi încetaseră brusc să mai fie prieteni, dar poate că depărtarea asta avea să se dovedească benefică pentru el.

Speram doar să nu sară iar scântei când avea să se întoarcă Tate, în sfârşit, acasă.

— Hopa-şa, s-a făcut! am anunţat, îndreptându-mi spinarea şi ştergându-mi mâinile pe blugi.

— Ia, ţine ăsta, mi-a cerut Jared, pe un ton sec.

Am ocolit botul maşinii şi am luat furtunul pe care mi-l întindea, unsoarea neagră, zgrunţuroasă, pătându-mi degetele.

El manevra o cheie, strângând o piuliţă.

— N-o strânge prea tare, l-am prevenit.

— Ştiu ce fac.

Şi eu ştiu. O strângi prea tare.

Dar n-aveam de gând să i-o spun.

Tocmai atunci, cum ştiam că urma să se întâmple, piesa a pocnit şi am auzit cum cad în motor bucăţele de metal.

— La naiba, a bombănit cu o voce scăzută, după care s-a ridicat şi mi-a smuls furtunul din mână, de parcă eu aş fi fost de vină.

Am tăcut, ca şi cum n-aş fi observat.

— Bine, am zis, dându-mi seama că era rândul meu să spun ceva. O să dau o fugă să iau nişte burgeri pentru toată lumea şi o să trec şi pe la Miller,

după becurile pentru panoul de bord. Vin repede.

El m-a ignorat, ca de obicei, aşa că am luat cârpa şi, după ce m-am şters pe mâini, am vârât-o în buzunarul de la spate şi am ieşit din garaj. Vremea începuse să devină răcoroasă, dar încă puteam să umblăm în tricou, fără geacă.

Nu voiam s-o recunosc faţă de Jared, fiindcă ar fi crezut că încerc să-i intru pe sub piele, dar mă simţeam foarte bine vârându-mă din nou sub capota unei maşini. Mă simţeam ca pe vremuri; nici nu-mi dădusem seama cât mă străduisem să fiu alta, atât de mult timp. Nu mai beam, aveam un serviciu bun, care mă aşteptase să mă fac bine, iar fiul meu era sănătos şi în siguranţă.

Poate că resimţeam încă singurătatea şi poate că încă mă gândeam la Jase în fiecare zi, de mai multe ori pe zi, dar trebuia să fiu recunoscătoare pentru tot ce era bine şi să merg mai departe. Eram încă tânără, în definitiv. încă îmi doream să fac o mulţime de lucruri.

Suindu-mă în maşina mea, abia clipind la vederea petelor de unsoare de pe blugi şi de pe tricoul gri mulat, mi-am potrivit cocul răvăşit şi mi-am pus ochelarii de soare, hotărându-mă să trec mai întâi pe la Miller.

De obicei, Jared era cel care se ocupa de toate reparaţiile pentru maşina mea, aşa că venea foarte des pe-aici. Eu nu-i mai trecusem pragul de când era el mic.

— Kat! s-a bucurat Deena, întinzând braţele când m-a văzut intrând în magazin. Fir-ar să fie! Unde-ai fost?

Am zâmbit, întinzându-mă peste tejghea ca s-o îmbrăţişez. Lucra aici de când începuse şcoala fiul ei cel mic şi ştiam că băieţii erau bucuroşi de asta. îi tot cerşeau reduceri. Ştiam că Jared alerga în cursele de la

Loop, dar nu ştiam sigur dacă se întâlnise vreodată cu Nate, fiul ei. Erau de aceeaşi vârstă.

— Prin zonă, i-am răspuns.

N-am îndrăznit să-i pomenesc despre stagiul meu de la dezal- coolizare, dar probabil că ştia. Cam pierduserăm legătura în ultimii doi ani, dar nu era un oraş mare şi veştile circulau repede.

—Jared îi repară Chevy Nova lui James Brandt, i-am explicat. Ai becuri pentru tabloul de bord?

— Un model '71, este? m-a întrebat ea, probabil amintindu-şi, după toate expediţiile făcute deja de James şi de Jared în toamna asta. Poţi să te uiţi pe-aici, m-a îndemnat. Dacă n-avem, putem să le comandăm.

— Mersi.

Plimbându-mă printre rafturile cu piese, le-am cercetat şi, până la urmă, am găsit becurile de care credeam că aveau nevoie. Dacă mă înşelam, erau ieftine, aşa că nu era mare pagubă. Văzând şi becurile pentru plafon, am luat şi unul din ăla, pentru orice eventualitate.

— Nu pot s-o fac să arate ca nouă, am auzit o voce bărbătească plângându-se. Nu aşa cum o fac la atelier.

Am zâmbit, recunoscând deja destul de bine vocea lui Madoc.

Era frecvent prin casa noastră şi, chiar dacă mă gândisem că mi-ar fi greu să stau în preajma lui, constatasem că era foarte diferit de tatăl lui. Atât de vesel şi de fericit, mereu pus pe glume. Plus că era singurul prieten adevărat al lui Jared şi nu puteam să-i răpesc fiului meu aşa ceva.

Trecând după colţ, l-am văzut stând în faţa unei varietăţi de spray-uri cu vopsea, amortizoare şi tot felul

de scule. Jase era lângă el, amândoi îmbrăcaţi neprotocolar, din moment ce era sâmbătă. Pulsul mi s-a accelerat, dar am tras adânc aer în piept şi m-am forţat să mă destind.

— N-am de gând să-ţi plătesc reparaţiile de fiecare dată când îţi buşeşti maşina pe Loop, s-a răstit Jase. Poţi să înveţi cum să-ţi repari singur tabla îndoită, ce naiba! Dac-aş fi ştiut că ai de gând să participi la curse, ţi-aş fi cumpărat un rahat de Honda.

— Uff, a replicat Madoc, încruntându-se. Te iubesc mult mai mult când îmi dai cârdul tău de credit.

— Mda, a bombănit Jase. De parcă n-aş fi auzit asta de la ambele mele neveste.

Madoc a pufnit, apoi a izbucnit în hohote, iar Jase a zâmbit la rândul lui, savurând gluma alături de el.

— Iartă-mă, s-a grăbit să adauge. O iubesc pe maică-ta. Doar ştii asta.

Madoc a clătinat din cap.

— Mă duc să mă uit la cauciucuri.

— De-abia ţi-ai luat cauciucuri noi.

— Doar mă uit, l-a asigurat Madoc, dispărând după colţ.

Am fixat cu privirea spinarea lui Jase, care se uita după Madoc,
cu inima încă bătând cu putere, dar cu respiraţia
rămânând liniştită.

Ştiam că ar fi trebuit să mă întorc şi să plec, dar o parte mai mare din mine ştia că pot să fac asta. Trebuia să fac asta. Să fug, să mă ascund, să evit orice greutăţi... asta ţinea de trecutul meu. Jase era periculos numai atât cât îl lăsam eu să fie.

îmi respectase cerinţa de acum atâţia ani. în afară de apelul telefonic din seara de după ce-i luaserăm pe Jared

şi pe Madoc de la şcoală, în anul întâi, mă lăsase în pace. Nu era un pericol, iar eu nu voiam să-l transform în aşa ceva. Băieţii noştri erau prieteni şi n-aveam de gând să amestec trecutul nostru în asta. Era şi timpul ca Jared să nu mai plătească pentru greşelile mele.

Puteam să ne comportăm civilizat şi să trecem peste asta.

— Bună, am zis cu voce tare.

Şi-a întors capul spre mine, rămânând nemişcat când m-a văzut apropiindu-mă cu două pachete în mână.

— Bună, a răspuns.

Şi-a coborât privirea pe hainele mele şi mi-am amintit dintr-o- dată că eram în ultimul hal de murdară. Minunat. E fantezia oricărei femei să-şi întâlnească fostul iubit cu şuviţe desprinse din coc, pete de unsoare pe mâini şi pe haine şi, probabil, întinse şi pe faţă.

— Da, ştiu, am zis, râzând de mine însămi. Sunt vraişte.

A înghiţit anevoie şi a scuturat din cap.

— Nu asta am vrut să zic.

Am observat cutia cu vopsea şi alte vreo două flacoane pe care le ţinea sub braţ, aşa că am gesticulat spre ele.

— Se pare că băiatul tău te costă la fel de mult pe cât mă costă al meu pe mine.

— Da, a încuviinţat el, absent, cu un aer de parcă nici nu m-a auzit. Am... am aflat că Jared îi repară maşina lui James.

— Şi-a făcut şi el de lucru, i-am explicat, ştiind că, probabil, Jase aflase de la Madoc că Jared fusese arestat. Acum se fereşte de probleme. Nu sunt sigură că e perfect, dar e mai bine.

Apoi am plecat capul, simţindu-mă din nou vinovată.

— Am făcut multe greşeli cu el.

— Mda, mă rog, a zis, cu un aer sumbru. Nici Madoc n-a fost uşă de biserică. Ascunde multe şi se poartă bine doar de faţadă.

Mda, asta n-aveam de unde s-o ştiu. Ştiam totdeauna când era Jared pe cale să izbucnească. Dar puteam să-mi imaginez că era la fel de frustrant să încerci să comunici cu un copil care te minte în legătură cu ceea ce simte.

— Cum te descurci? m-a întrebat, apropiindu-se.

Parfumul lui a plutit spre mine şi mi-am ţinut respiraţia, te-
mându-mă de atracţia de moment.

— Păi, am răspuns, mă descurc grozav. Acum sunt director şi asociat la firma de contabilitate şi... – am râs de mine însămi, oarecum jenată – mi-a intrat în cap c-o să încerc să alerg un semimaraton la primăvară, aşa că încerc să ajung în formă.

La drept vorbind, orice ca să am o ocupaţie. Orice care să mă împiedice să mă plictisesc şi să gândesc prea mult.

Jase mi-a susţinut privirea şi a tras adânc aer în piept.

— Şi tu? l-am întrebat. Ce-ai mai făcut?

El însă n-a dat impresia că m-ar fi auzit. Şi-a apropiat uşor mâna de mine şi m-a atins pe gât, iar eu am rămas înţepenită când a început să-mi frece cu degetul mare un punct de acolo.

Pieptul i se ridica şi-i cobora într-o respiraţie împovărată; părea hipnotizat. Retrăgându-şi mâna, şi-a frecat degetul mare cu celelalte, privindu-l fix.

— Unsoare, a explicat.

Un roi de fluturi mi-a învolburat stomacul, dar mi-am adunat puterile.

N-o să se termine niciodată. I-am auzit cuvintele în minte. Am clipit prelung şi apăsat.

Nu.

Deschizând ochii, m-am forţat să zâmbesc şi i-am întors serviciul, examinându-l din cap până-n picioare şi studiindu-i pantalonii albaştri, scurţi şi bufanţi, şi tricoul polo alb.

— Cu ce te-ai îmbrăcat? l-am întrebat.

Şi-a împreunat sprâncenele, nedumerit, după care şi-a privit hainele.

— Cu nimic. E doar... un echipament de golf, cred.

— Tu nu joci golf.

— Lucrurile se mai schimbă, a replicat, glumind. De ce? Nu-ţi place? Mi s-a spus că e la modă.

— Nu e.

M-am întors şi am început să cercetez rafturile cu haine, dând deoparte combinezoanele şi şorţurile şi oprindu-mă la tricouri. Ştiam că Jase avea tricouri destule, dar erau din cele de şaizeci şi cinci de dolari, de la Ralph Lauren.

Alegând unul gri, care costa probabil doar zece dolari, i l-am azvârlit.

— Umerii sunt printre cele mai bine reprezentate trăsături ale tale, i-am zis. Mergi pe simplitate. Femeile nu vor bărbaţi care să arate ca şi cum ar vrea să le-o tragă pe aşternuturi de două mii patru sute de dolari, Jase, am continuat. Ele vor un bărbat care să arate ca unul care le-ar pune capră pe masa din bucătărie.

Sprâncenele i-au ţâşnit în sus şi, dintr-odată, n-a mai părut agitat.

— Adu-ţi aminte, l-am tachinat. Cu avocatul,

se mărită. De tras, şi-o trag cu instalatorul.

A râs, dar imediat în ochi i-au apărut văpăi şi a făcut un pas înainte, arătând ca unul care tocmai a primit o provocare, iar acum o acceptă.

— Aşa să fie? a replicat. Pentru că îmi amintesc ce spunea cineva despre cât de bine s-a simţit în aşternuturile alea, în ziua în care a împlinit douăzeci şi unu de ani.

Apoi a ridicat din umeri.

— Dar presupun că e doar rodul imaginaţiei mele.

I-am oferit un zâmbet nervos şi am început să bat în retragere, fiindcă el se apropia, puţin câte puţin, de spaţiul meu personal. Da, n-ar fi trebuit să glumesc cu el despre asta. Poate că ar fi trebuit să ne comportăm civilizat, de dragul băieţilor noştri, dar trecerea la băşcălie făcuse ca lucrurile să escaladeze prea repede. Fusese grozav în aşternuturile alea, dar nu eram pregătită să-mi amintesc asta în clipa de faţă.

Stăteam piept în piept, toate amintirile atât de vechi revăr- sându-se peste mine şi înghiţindu-mă. Ochii lui, plimbându-se pe mine, mirosul lui, căldura trupului...

— Foarte uşor revine, nu-i aşa? am întrebat, pe un ton gânditor.

— Nici n-a plecat vreodată, a răspuns, fixându-mă cu privirea.

Intinzând mâna, mi-a cuprins obrazul în palmă.

— Ţi-am format numărul de mii de ori, a şoptit. Şi de fiecare dată m-am forţat să închid, de-mi venea să sparg, naibii, totul din jurul meu.

S-a aplecat spre mine, iar răsuflarea lui tremurată, fierbinte, mi-a atins buzele.

Şi totuşi am întors capul.

— Nu pot.

— Ştiu, a răspuns, cu gura foarte aproape de a mea.

După care şi-a lăsat ochii în jos, cu o undă de tristeţe în ei.

— O să te iubesc întotdeauna, Kat.

Am încuviinţat, simţind cum izvorăsc lacrimile trecutului.

— Ştiu, am zis, retrăgându-mă şi forţându-mă să schiţez un zâmbet. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te stârnesc. Vechile năravuri pier greu, presupun.

Dar nu chiar atât de greu.

Mi-am plătit produsele şi am ieşit din magazin, încă simţin- du-mi inima frântă, dar liniştită la gândul că eram, în sfârşit, suficient de puternică încât să mă desprind de el.

JASE...

Ploaia izbea cu putere parbrizul în timp ce stăteam în maşină, în faţa casei ei. Madoc se dusese acasă, vrând să lucreze la maşina lui, iar eu mă plimbasem prin preajmă, circulând pe toate străzile în afară de Fall Away Lane. Nu suportam să fiu acasă. N-aveam chef să-mi văd biroul, patul sau toate fotografiile de pe perete, înfăţişând o viaţă fictivă, pe care o inventasem de la A la Z. Toate fotografiile cu mine zâmbind printre minciunile în care trăisem patruzeci şi doi de ani.

Am coborât din maşină şi am pornit prin ploaia torenţială, fără să-mi pese că mă uda leoarcă până să urc treptele verandei.

Asta ar fi trebuit să fie casa mea. Casa în care aveam să trăiesc după ce mă căsătoream cu ea şi, dacă aş fi

avut curaj să fac ceea ce mi-am dorit să fac din momentul în care ea avea nouăsprezece ani şi mă pocnise peste faţă, spunând că sunt un nemernic, am fi fost aici, într-o casă plină de copii, iar eu nu m-aş fi detestat atât de mult.

Să faci sacrificii şi să iei hotărâri nu e greu, dacă eşti un om bun. Pentru cei egoişti, ca mine, e greu, până când ajungi să nu mai ai cum să le faci.

Oamenii ca mine nu-şi dau seama cu adevărat de ceea ce vor, până când nu li se înlătură posibilitatea alegerii. Abia atunci află.

Am bătut în uşă şi mi s-a pus un nod în gât în timp ce aşteptam să răspundă. Când s-a deschis uşa, totuşi, m-am pomenit în faţa lui Jared. îmbrăcat cu un hanorac negru şi învârtindu-şi cheile pe degete, cu un mic Boston terier la picioare, m-a privit cu interes.

— Salut, a zis. Madoc nu e aici.

— Da, ştiu. Nu pe Madoc îl caut.

Şi-a mijit ochii spre mine şi imediat am simţit că-mi vine să mă fac mic. Nu ştiu cum a reuşit, dar aproape că mă aşteptam să mă dea afară pe uşă şi să mă trimită la plimbare.

Totuşi n-a insistat.

— Mamă? a strigat peste umăr. Eu mă duc până la Jax.

— Bine, am auzit-o răspunzând. Ai grijă cum conduci.

Jared m-a salutat împingându-şi bărbia spre mine şi a lăsat uşa
deschisă, trecând pe lângă mine, căţeluşul alergând în urma lui, după care s-au urcat amândoi într-un Mustang negru. Am intrat în casă şi, până să închid uşa după mine, l-am auzit ambalând motorul. Era clar că lui

trebuia să-i mulţumesc pentru că l-a atras pe Madoc spre maşini şi curse.

Sau să-l învinuiesc.

În casă era o lumină slabă, doar câteva veioze licăreau în living şi în salon. Mi-am continuat drumul pe hol, spre bucătărie, fiindcă o auzisem pe Kat umblând pe acolo. Pe pereţi erau fotografii noi şi am mai observat că zugrăvise livingul şi adăugase câteva etajere cu diverse cărţi.

Oprindu-mă la intrarea în bucătărie, am văzut-o în dreptul chiuvetei, unde curăţa cartofi, din câte se părea.

Mi-am strecurat mâinile în buzunare şi am studiat-o, amin- tindu-mi toate momentele din trecut când doar stăteam s-o urmăresc cu privirea. îmi plăcea la nebunie s-o văd umblând prin casă, făcând clătite sau dând deoparte rufele ori pregătind cina. îmi imaginam că era a mea şi că puteam să stau aşa la infinit şi că asta era viaţa noastră.

Şi-a dus piciorul în spatele celuilalt, scărpinându-l cu degetul mare, şi subita dorinţă de a o atinge aproape că a fost prea greu de îndurat. Se schimbase într-o pereche curată de blugi şi un tricou alb, iar părul şi-l lăsase liber.

A închis apa, a luat un prosop, s-a şters pe mâini, apoi s-a întors.

Văzându-mă, a scos un mic strigăt.

—Jase!

I-am susţinut privirea, neavând habar, naibii, despre ceea ce aveam să fac sau ce voiam să-i spun.

Am inspirat prelung şi am lăsat ochii în jos, pentru că aveam nevoie să-mi găsesc cuvintele şi nu puteam dacă mă uitam la ea.

Penelope
Douglas

— Când aveam patru ani, i-am zis, am intrat în cameră peste tatăl meu, care era cu o altă femeie.

Am ridicat, în sfârşit, ochii, văzând-o că rămăsese încremenită cu prosopul în mână, pe care îşi ştergea mâinile.

— Nu-mi amintesc mare lucru, dar încă am imaginea în minte şi, pentru un timp îndelungat, am crezut că poate mi-am închipuit sau că a fost un vis care mi-a rămas întipărit.

M-am rezemat de tocul uşii şi am continuat:

— Iar pe urmă, când aveam şaisprezece ani, l-am văzut pipă- ind-o pe cea mai bună prietenă a mamei, la o petrecere, când credea că nu-l vede nimeni. Mama ştia. Ştia totul. Şi totuşi afişa în permanenţă o mască optimistă, încercând să se poarte ca şi cum totul ar fi fost perfect şi alcătuiam familia ideală.

Am văzut că-i tot fugea privirea dintr-o parte în cealaltă; speram că absorbea informaţiile pe care nu le mai împărtăşisem nimănui.

— Mi-am promis mie însumi că n-o să-i fac niciodată aşa ceva familiei mele, i-am explicat. Că n-o să ajung niciodată ca tata. Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi am ştiut. Tu erai fata pe care aveam s-o iubesc.

Am simţit că mi se strânge pieptul şi a trebuit să mă forţez ca să articulez cuvintele.

— Aşa că m-am amăgit singur. Mi-am zis că nu sunt ca el. Că am motive temeinice ca să fac ceea ce făceam. Mi-am menţinut familia unită pentru băiatul meu, am făcut ceea ce era mai bine pentru el. Aveam nevoie de tine. îmi tot spuneam asta. Mă năru- iam, iar ceea ce aveam noi era ceva special. Tu erai singura, în definitiv. Doar nu eram un adulter în serie. Nu eram ca el.

în ochii ei frumoşi, căprui, au apărut lacrimi, iar eu m-

am simțit pierdut, naibii. Dumnezeule, m-am simțit slab.

Mi-am umezit buzele și am continuat:

— După care, într-o zi, acum niște ani, Madoc a răspuns la telefonul meu și erai tu. M-am supărat foarte rău, am urlat la el. M-am văzut pe mine, pe cel de la patru ani, încă o dată. El n-avea cum să afle, mi-am zis. El nu trebuia să mă privească așa cum l-am privit eu pe tatăl meu. Nu se putea să fiu un fiasco pentru el. El trebuia să mă iubească! am scrâșnit printre dinți, măcinat de suferință, pentru că puteam încă să simt tot ce ne sfâșia, pe mine și pe ea.

Strângea prosopul în mâini, ascultând.

— Adevărul e, am zis, simțind că ochii mi se umpleau de lacrimi, că știam ce ar fi trebuit să fac, ce aș fi vrut să fac, dar mi-era frică să nu fiu un fiasco, fără să-mi dau seama că ajunsesem oricum unul.

M-am repezit și i-am cuprins capul între palme, descriindu-i cercuțe pe obraji cu degetele mari.

— Trebuia s-o fi lăsat pe Maddie să plece și să rămân cu tine și numai cu tine, am mărturisit. Trebuia să te fi luat în casa mea, să te fi făcut soția mea, să te fi avut în patul meu în fiecare zi.

M-am aplecat până când ni s-au atins nasurile și i-am simțit respirația tremurând de lacrimi ascunse.

— Trebuia să mă fi însurat cu tine de mulți ani, iar Madoc și Jared să fi crescut cu doi părinți iubitori.

I-am cuprins buzele cu ale mele, suferința veche de șaisprezece ani lăsând locul foamei care era mereu prezentă între noi. Totdeauna aveam să am nevoie de ea, fiindcă mă făcea să mă simt viu și aștepta de la mine mai multe decât oricine altcineva din viața mea, cu excepția fiului meu. Îmi trezea dorința de a fi mai bun și, chiar dacă o dezamăgisem mereu și nu mă luptasem

niciodată ca s-o păstrez, asta avea să se sfârşească azi. Nu voiam să mă mai trezesc în nicio altă dimineaţă fără ea.

— Sunt nefericit, i-am zis. Faptul că te-am văzut azi m-a izbit ca un camion. în fiecare zi petrecută fără tine, sunt nefericit. Şi poate că asta e ceea ce merit, dar îmi pare atât de rău pentru că nu ţi-am dat niciodată ceea ce aveai nevoie. îmi pare rău că m-am purtat atât de urât cu tine, atât de mult timp.

Am înfăşurat-o în braţele mele şi am tras-o spre mine, îngropân- du-mi faţa în gâtul ei, în mirosul ei, ţinând-o lipită de trupul meu.

— Căsătoreşte-te cu mine, i-am şoptit.

— Eşti deja căsătorit, mi-a atras atenţia.

— Am părăsit-o, i-am mărturisit. De câteva luni. S-a mutat de-acasă şi acum mă ocup de divorţ. Te iubesc şi nu mai vreau să pierd nici măcar o zi.

S-a tras înapoi, ţinându-mă cu mâinile de gât şi privindu-mă.

— De ce acum? După atâta timp?

— Pentru că, văzându-te azi, mi-am dat seama că nu mai pot să te rănesc, am recunoscut. Eşti mai puternică şi poate... doar poate... n-o să fiu o alegere rea pentru tine. Poate că n-o să mai trebuiască să mă simt atât de ruşinat pentru ceea ce ţi-am făcut şi să mă forţez să stau la distanţă de tine.

Ochii îi luceau.

— Nu sunt pregătită.

— Mă mai iubeşti? am întrebat-o, aproape în şoaptă. Pentru că asta era tot ce aveam nevoie să aud.

— Da.

Am sărutat-o din nou, îndelung, dar delicat, savurându-i gustul buzelor şi prezenţa în braţele mele.

Penelope Douglas

— Când o să mă întorc la tine, o să fie pentru totdeauna, i-am zis, dându-i drumul și retrăgându-mă.

Trebuia să plec imediat, ca să n-o grăbesc prea tare și să nu comit încă o greșeală.

— Spune-mi că nu s-a terminat, am rugat-o.

S-a sprijinit de chiuveta din spatele ei, cu bărbia tremurând, dar în cele din urmă mi-a dăruit un mic zâmbet.

— Cred că rămâne de văzut, mi-a zis.

M-am întors și am ieșit pe ușă, cu senzația atingerii ei încă furnicându-mă pe sub piele.

M-am hotărât să accept provocarea.

CAPITOLUL 12

Mă reped spre secţia de poliţie şi-i deschid uşa lui Fallon, care o îndeamnă pe A J. s-o ia înaintea ei, după care ne grăbim să intrăm.

Nu sunt răniţi. Dac-ar fi fost răniţi, ar fi fost la spital, nu la secţia de poliţie.

După ce trecem de o a doua pereche de uşi – unele grele, din lemn –, îl zăresc pe Jared în faţa ghişeului ofiţerului de serviciu, împreună cuTate, în timp ce fiul lor, James, stă pe un scaun negru, tapiţat, jucându-se pe telefonul unuia dintre părinţii lui.

— Ce s-a întâmplat? izbucnesc, sperând c-o să înceapă cu un simplu „ei sunt bine".

Jared se întoarce, vorbind cu mine, dar privindu-i chiorâş pe poliţiştii aflaţi de cealaltă parte a ghişeului.

— Nu vor să ne spună, mârâie printre dinţi, după care i se adresează direct unei poliţiste care tocmai îşi ocolea biroul. îmi vreau copilul!

—Jared, calmează-te, îl mustră ea, punând un dosar într-o tavă de pe birou. Ea n-a păţit absolut nimic. De îndată ce ajung Madoc şi Jax, o să le dăm drumul.

Jared loveşte cu mâna o foaie de hârtie de pe tejghea, facând-o să plutească până pe podea, după care se încruntă la ea şi-i întoarce spatele.

— Nu mă face să-ţi aduc aminte cum arată celulele pe dinăuntru, băiete! se răsteşte la Jared un poliţist mătăhălos, cu bărbie dublă şi păr alb, aflat în spatele femeii.

Jared se încruntă şi mai tare şi-şi încrucişează braţele la piept, dar tace. Dacă n-aş fi fost atât de îngrijorată, aş fi râs. După tot ce am citit şi am aflat astă-seară, îmi dau

seama că, probabil, aş putea să umplu un stadion cu ceea ce nu ştiu despre fraţii mei.

Tocmai atunci, Madoc şi Jax dau buzna înăuntru, cu Juliet urmându-i îndeaproape, şi toţi se îndreaptă direct spre ghişeu.

— Barry! îl strigă Madoc pe bătrânul poliţist care-l certase pe Jared.

Bătrânul termină de vorbit cu un alt poliţist şi se apropie de noi. A.J. şi James stau pe scaune, jucându-se cu telefoanele. Toţi ceilalţi ne îngrămădim la ghişeu.

— Copiii sunt bine. Nimeni nu e rănit şi puteţi să-i luaţi acasă în seara asta.

— Ce s-a întâmplat? ia cuvântul Jax.

— Kade, asta s-a întâmplat, îi răspunde Barry, poliţistul, arcuin- du-şi o sprânceană. Dylan a avut cumva vreo încăierare la cursa ei de astă-seară?

Jax îi face un semn afirmativ din cap.

— Mda, un puşti a împins-o în decor. N-o să mai ajungă niciodată cu maşina pe-aici.

— Nu, m-aş îndoi să mai ajungă, se grăbeşte să-l aprobe poliţistul, pe un ton sarcastic. Copiii voştri – şi îmi închipui că au mai avut ajutoare – au săpat o groapă mare, dar nu foarte adâncă, pe terenul de fotbal de la Weston. I-au furat maşina puştiului, au împins-o în groapă şi au înmormântat-o. Ba chiar i-au pus şi o piatră funerară mică şi drăguţă.

Mai multe pufnete izbucnesc în grupul nostru, iar eu îmi înăbuş hohotele, în timp ce Tate îşi ascunde amuzamentul cu palma. Jared, Madoc şi Jax se străduiesc să nu zâmbească.

Evident că sunt mândri. Evident.

— Nu e deloc amuzant, se stropşeşte poliţistul.

— Ba e un pic amuzant, mormăie Madoc, ferindu-şi privirea de cea a poliţistului, ca un copil obraznic.

— Ei bine, continuă Barry, adresându-i lui Madoc un zâmbet sinistru, hai să vedem atunci cum o să primiţi şi vestea asta. Când a aflat băiatul, i-a alergat până în oraş, împreună cu prietenii lui, iar copiii voştri le-au oferit o revanşă, chiar aici, pe străzile oraşului nostru. Cel puţin, Kade, Hawke şi Dylan, precizează el.

Îmi imaginez că Hunter a fost cu ei doar ca să se asigure că fratele lui, Kade, nu face vreo poznă din care Dylan s-o păţească.

— Conflictul a escaladat, continuă el, trei maşini au fost răsturnate, iar bătrânul tău Boss – aici l-a privit pe Jared – staţionează în prezent în gelateria lui Ducane, după ce fiica ta a intrat cu el drept prin imensa vitrină.

— O, Doamne! izbucneşte Tate, cu o înfăţişare speriată, dar poliţistul ridică mâna.

— E teafără, o asigură el. Din fericire, şi localul era gol la ora aia, aşa că n-a fost rănit nimeni.

Apoi îl fixează cu privirea pe Madoc.

— În schimb, m-au sunat o grămadă de părinţi furioşi, Madoc. Erau oameni pe străzile alea, astă-seară.

Madoc îşi lasă ochii în jos şi tot amuzamentul îi dispare. El, Jared şi Jax îşi iau înfăţişări spăsite, deoarece îşi dau seama că poliţistul are dreptate. Jocul e distractiv doar până când se răneşte cineva.

Viaţa cuiva ar fi putut să se schimbe pentru totdeauna în seara asta, din cauză că deşteptul de Kade – şi nu mă îndoiesc absolut deloc de faptul că a lui a fost ideea – se crede de neatins.

Penelope Douglas

— Acum, tatăl băiatului e Kurt Rhomberg, continuă polițistul Barry, cu ochii spre Madoc, așa că n-o să depună plângere din respect pentru tine, dar se așteaptă să te ocupi de pagubele aduse mașinii fiului său. Ca și de celelalte pagube, estimate la patruzeci de miare, provocate de copiii voștri în seara asta.

La ultima parte s-a adresat tuturor părinților implicați. Madoc se freacă la ochi cu degetul mare și cu cel mijlociu, iar Jared își trece degetele prin păr.

Penelope
Douglas

— Dumnezeule, aud că mormăie cineva în barbă.

Patruzeci de mii de dolari. *Mama mă-sii.* Poliţistul Barry tocmai
ne-a servit o porţie mare, cu vârf, de realitate, aşa că toată lumea rămâne tăcută acum.

— Şi, tot din respect pentru voi toţi, zice el, n-o să le iau permisele. Dar dac-o să mai fie şi o dată viitoare, o să-i fac să meargă cu autobuzul pentru tot restul vieţii.

Madoc încuviinţează, cu o mutră pocăită.

— Sigur că da, zice. Acum putem să-i vedem?

— I-am dus într-o cameră. Mă duc să-i aduc.

— Nu, îl opreşte Madoc. Lasă-i acolo. Mai întâi trebuie să stăm de vorbă cu ei.

— Chiar acum? îl întreabă Fallon.

El însă nu-i acordă atenţie. Pornim toţi şapte în urma lui Barry spre partea din spate a secţiei, iar A.J. şi James rămân cu un agent de poliţie. Dar atunci când se opreşte şi deschide uşa uneia dintre camerele pentru interogatorii, ne izbeşte un val de strigăte şi de mobilier scrâşnind pe podea. Nu mai văd decât că poliţistul şi Madoc dau buzna în încăpere şi-l trag pe Hunter de pe Kade, care era cu spatele la perete, cu sânge curgându-i din gură.

— Doamne, Dumnezeule! suspină Juliet.

îşi face loc grăbită pe lângă mine, intră în cameră şi se repede la Hawke, care stă aplecat, cu mâinile pe genunchi, răsuflând anevoie, ca şi cum s-ar fi luptat din răsputeri să-i despartă.

Ne grăbim toţi să intrăm şi eu închid uşa în urma noastră, iar Tate şi Jared se reped la Dylan, care stă în

picioare în spatele lui Hawke şi pare gata să izbucnească în plâns, în timp ce Jax se apucă să ridice scaunele răsturnate.

Hunter gâfâie şi-l priveşte furios pe Kade, încercând să se smucească din strânsoarea tatălui său.

— Putea să moară din cauza ta! Rahat cu ochi ce eşti!

— Hai încoace, panaramă! îl stârneşte Kade, întinzând braţele, vrând să continue bătaia.

— Ajunge! zbiară Madoc, trăgând mai tare de Hunter. Ce naiba aveţi amândoi?

Kade se apropie de fratele lui, ameninţător, nevrând să dea înapoi, însă deodată se proţăpeşte Jared în faţa lui, fixându-l cu privirea, păşind spre el şi silindu-l să bată din nou în retragere. Kade strânge din dinţi privindu-şi unchiul, dar până la urmă încetează cu privirile furioase şi se opreşte.

Toţi suntem al naibii de aproape de hiperventilaţie, însă, încetul cu încetul, atmosfera începe să se destindă. Hunter încetează să se mai zbată în strânsoarea tatălui său, iar Hawke se sprijină de perete, părând istovit.

După ce-i dă drumul lui Hunter, Madoc se interpune între cei doi fii ai lui, mutându-şi privirea de la unul la celălalt.

— Ce naiba? Vă daţi seama amândoi că „primar" înseamnă o funcţie obţinută prin alegeri, corect?

Poliţistul chicoteşte, iar eu îmi dau seama că nici măcar nu mă gândisem la asta. Tot ce s-a petrecut astă-seară ar putea să dăuneze campaniei lui Madoc; nu că el ar pune pe primul plan cariera, dar n-o să dea deloc bine faptul că Madoc nu-şi poate ţine în frâu nici măcar

propriii copii.

— Cred c-ar fi cazul să-i luăm acasă pe toţi, propune Tate, în timp ce Dylan îşi ascunde faţa pe umărul ei. E târziu.

— Da, hai să rezolvăm problemele astea mâine, adaugă Fallon, dar Madoc scuturădin cap.

— Nu. Toată lumea, aici! ordonă, arătând spre spaţiul din faţa mesei. Imediat!

Tresar, observând că-i zvâcneşte o venă la tâmplă şi că s-a înroşit la faţă. Rareori l-am auzit pe Madoc înfuriindu-se. L-am mai văzut având accese de frustrare în atelier sau urlând la Jared ori la Jax, dar niciodată să se enerveze în halul ăsta.

Hawke, Kade şi Dylan vin în jurul mesei, stând în faţa ei, în timp ce Hunter se ascunde în spatele lor. Tac cu toţii.

În spatele meu, poliţistul iese din cameră, închizând încet uşa după el.

Madoc îi priveşte pe copii, clătinând din cap.

— Ştiţi ceva? Aţi avut totul de-a gata, le zice. Aţi avut parte de absolut tot ce am putut noi să vă dăm. Dragoste, sprijin, cămine biparentale, vacanţe în familie, telefoane, iPad-uri, haine, maşini... Aţi fost răsfăţaţi!

Arunc o privire spre ceilalţi, fraţii mei şi soţiile lor, remarcând că ascultă toţi. Nu sunt deranjaţi de faptul că Madoc urlă la copiii lor.

— Şi am ştiut, continuă Madoc. Am ştiut că asta o să se-ntâm- ple, dar, dintr-un motiv sau altul, n-am putut să nu vă dăm toate astea. Cum am fi putut să ne abţinem de la orice ştiam că v-ar face fericiţi? Dar noi am crezut că măcar o să învăţaţi ce înseamnă modestia, naibii. Am crezut c-o să învăţaţi să fiţi recunoscători

pentru tot ce aveţi.

Dylan şi Hawke îşi feresc privirile, spăsiţi, dar Kade e încă încruntat, iar Hunter ţine pumnii strânşi, ambii gemeni părând furioşi.

Totuşi tac.

— Nici noi n-am fost mai breji la vârsta voastră, continuă Madoc. Dar am ştiut că unele lucruri nu pot fi înlocuite. Că nu totul e de unică folosinţă.

Şi îşi întoarce privirea spre Fallon, coborând tonul.

— Tu ai învăţat lecţia asta doar pierzând, iar ăsta e un lucru pe care voi, copii, nu l-aţi aflat niciodată. Niciunul dintre voi.

Inspiră adânc şi-şi încrucişează braţele pe piept.

— Cred că a venit vremea să începeţi, toţi, să învăţaţi lecţia asta. Aveţi de ales între două variante, a continuat, pe un ton tăios. Sunteţi prea distructivi împreună. Hawke termină liceul la anul, aşa că pe el şi pe Dylan o să-i lăsăm deoparte, dar băieţii mei pot să se transfere la alte şcoli...

— Ce?! izbucneşte Hawke.

— Nu... îl secondează Dylan, îndreptându-şi spinarea şi părând brusc îngrijorată.

— Asta-i o nebunie! o aud pe Tate exclamând.

— Sau..., intervine Madoc, fiindcă nu terminase. Puteţi să vă primiţi cu toţii pedepsele şi să vă formaţi, naibii, un pic caracterul, dacă vreţi să rămâneţi împreună.

— Da, se grăbeşte să răspundă Dylan. Nu-i trimite de-aici.

Madoc n-are cum să le spună lui Jared şi lui Jax ce au de făcut

cu copiii lor, dar Dylan şi Hawke oricum nu sunt toxici împreună. Nu e nevoie să fie despărţiţi.

Cu toate astea, chiar dacă Hunter şi Kade sunt distructivi împreună, sunt convinsă că nici pe ei n-ar vrea să-i despartă. Sunt fraţi, la urma urmei. Şi poate, doar poate, el îşi închipuie că, sco- ţându-i afară din Shelburne Falls şi îndepărtându-i de anumite „distracţii", le-ar rezolva problemele.

Totuşi, la modul ideal, asta ar fi în ultimă instanţă. Aici e acasă pentru toată lumea, aici e locul nostru, al tuturor.

— O să plătim, ia cuvântul Dylan.

— A, o să plătiţi, o îngână Jared, pe un ton comic. Cu Visa sau cu MasterCard?

— O să plătim din fondurile noastre pentru facultate, după care o să muncim ca să punem banii înapoi, clarifică ea.

Madoc încuviinţează.

— Altceva?

— Stingerea la zece? propune Kade.

Madoc însă râde, văd cum i se zguduie pieptul când se întoarce spre Jared.

— Ce drăguţ, îi zice. Ei chiar îşi închipuie că au voie să iasă din casă, în afară de muncă şi de şcoală!

Apoi se întoarce spre Kade.

— închişi în casă. Toată vara!

Umerii lui Kade se pleoştesc vizibil, dar Hunter rămâne tăcut.

— Altceva? se alătură Juliét discuţiei.

— Munci suplimentare? propune fiul ei.

— Continuaţi, o aud pe Tate zicând, cu ochii spre Dylan.

— O să lucrăm ca voluntari la spital, câteva ore pe săptămână, adaugă fiica ei.

— Și? întreabă Jax, încrucișându-și brațele pe piept.

— Și-o să lucrăm pe gratis la tabăra de vară, imediat după ce luăm vacanță, mormăie Kade, disperat că urmările sunt din ce în ce mai apăsătoare.

— Și? insistă Madoc, privindu-l pe Hunter.

Numai că Dylan e cea care vorbește în continuare.

— O să le scriem celor cărora le-am provocat pagube și municipalității, să ne cerem iertare.

— Și? mai zice Tate.

— Și-o să vă recâștigăm încrederea, adaugă Dylan. Ne pare foarte rău.

Madoc se apropie de Kade, privindu-și furios fiul, care nu pare să regrete absolut deloc. Pare doar enervat pentru faptul că a fost prins.

— Tu ce zici? îl ia la rost, pe un ton sever. Îți pare rău? Pentru că, dacă nu ți se pare corect, luni pot să te înscriu la Weston.

Kade face o mutră de parcă tocmai ar fi mușcat dintr-o lămâie, dar până la urmă încuviințează.

— E corect, bâiguie. O să facem ce s-a stabilit.

— Eu nu, se aude o altă voce, iar Madoc își îndreaptă privirea spre Hunter.

Mă încrunt, derutată și șocată. *Ce?*

— O să plătesc pagubele și-o să muncesc ca să pun la loc banii luați din fondul pentru facultate, declară fiul lui, dar o să aleg varianta A.

— Ce? strigă Fallon, făcând un pas înainte.

— Hunter, nu! o aud pe Dylan implorându-l, înfricoșată.

Madoc se încordează din tot corpul, dar nu spune nimic, doar

își privește atent băiatul.

Hunter vrea să plece. Vrea să se transfere la altă școală. Chiar vrea să plece?

— O să vorbim acasă despre asta, zice Madoc, întorcându-se.

— N-avem despre ce să vorbim, insistă Hunter. Ai zis că avem de ales.

Kade, care tăcuse până acum, își întoarce în sfârșit capul spre fratele lui, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— Tu vrei să pleci?

în ciuda tuturor certurilor și încăierărilor dintre ei, Kade nu pare deloc bucuros.

Hunter îi caută privirea tatălui său, cu o atitudine bizar de liniștită.

— Eu mă gândeam la St. Matthew's.

— Sunt cei mai aprigi rivali ai noștri, explodează Hawke. Faci mișto de mine?

— Hei! protestează Jax, auzind limbajul fiului său.

Hawke își lasă capul în jos și tace.

— Aș putea să stau la bunicul, de luni până vineri, îi zice Hunter lui Madoc. E la numai o oră distanță de-aici. Iar în weekenduri o să vin acasă.

Madoc însă scutură din cap.

— Nu se poate să stai... cu el.

— Așadar, ai jucat la cacealma? ripostează Hunter.

O, Doamne!

Da, Hunter ar putea să se transfere la Weston și să locuiască mai departe acasă, dar dacă vrea să se ducă la St. Matt's, n-are cum să facă naveta în fiecare zi. Ar fi nevoit să stea la Ciaran, tatăl lui Fallon, în Chicago.

Şi, în pofida faptului că Madoc şi Ciaran se înţeleg aproape bine, Madoc tot n-ar vrea ca fiul lui să locuiască în casa unui fost gangster.

Hunter se desprinde de lângă masă şi se duce spre tatăl lui, coborând tonul.

— Am nevoie să plec de-aici, îi zice, cu o voce aproape şoptită. Vreau ceva pe cont propriu. Te rog.

Mi-e foarte milă de el, fiindcă ştiu ce simte. Kade e stăpânul şcolii. El e mereu cel pe care-l remarcă toată lumea, el e sufletul petrecerilor. Se hrăneşte cu faptul că e în centrul atenţiei, iar Hunter n-a părut niciodată capabil să-şi croiască propria nişă. Se simte nelalocul lui şi invizibil.

Nu pot să-i văd faţa lui Madoc, dar îmi dau seama că-şi priveşte fiul, fără să spună nimic, probabil din cauză că n-ar vrea să plece, în acelaşi timp însă, nu ştie cum să repare tot ce-l face pe Hunter să fie nefericit.

— E perfect, din partea mea, zice Kade, rupând în sfârşit tăcerea, şi urma de durere pe care i-o sesizasem mai devreme în voce a dispărut. Poate că aşa n-o să se mai atingă de lucrurile mele.

Închid ochii pentru o fracţiune de secundă. Dumnezeule! Se referă la Dylan. Ştiu că aşa e. Ea e cuiul dintre ei.

Ochii lui Hunter se întunecă şi un rânjet încordat, cum n-am mai văzut niciodată la el, îi arcuieşte buzele. Se întoarce şi, pentru o clipă, mă tem c-o să-l lovească iar pe Kade, însă el se duce pur şi simplu spre fratele lui, calm şi stăpân pe sine.

— Ne vedem pe teren, la toamnă, îi zice, ca şi cum ar arunca o ameninţare.

Kade îşi îndreaptă spinarea şi cei doi fraţi se privesc reciproc cu furie, de la aceeaşi înălţime de un metru

optzeci.

— Poţi să fii al naibii de sigur de asta.

Madoc şi Fallon nu spun nimic, dar îi văd că respiră anevoie, de parcă le-ar lipsi aerul.

O cunosc pe Fallon şi ştiu ce gândeşte.

O să-i ia acasă pe băieţi. O să stea de vorbă cu ei. Totul o să se liniştească şi toate astea or să treacă. Lui Hunter o să-i vină mintea la cap.

Pe de altă parte, Madoc are mereu câte un plan pentru orice eventualitate, dar dacă tace, înseamnă că asta e o întorsătură pe care n-o luase în calcul. Jucase la cacealma cu transferul la alte şcoli, iar Hunter îi dejucase planul. Acum nu ştie precis ce să facă, nici cum s-o dreagă. Nu încă.

În timp ce părăsim secţia de poliţie, înţeleg în sfârşit cât de greu e să fii părinte. Să-ţi vezi copiii cum greşesc.

Ei n-au cum să se înveţe minte până când nu greşesc şi ştiu că în Madoc se duce o luptă. Dar poate că uneori partea cea mai grea nu constă în ce şi când să spui, ci, mai degrabă, în când să nu spui absolut nimic.

Şi cum să-ţi dai seama când e momentul acela.

Caut cu mâna în mcsac, pipăind cartea şi jurnalul aflate înăuntru.

Să vorbeşti nu este întotdeauna cea mai bună metodă.

Există multe alte moduri în care poţi să le dai anumite lecţii copiilor tăi, la urma urmei.

Umblu prin casă, îndreptându-mă spre bucătărie, când aud ceasul anunţând miezul nopţii; mă ustură ochii de epuizare. Meciul de fotbal de azi pare că a fost foarte demult.

Trecând pe lângă fotografiile de pe coridor, le văd pe

cele de la nunta părinților mei – o ceremonie fermecătoare, micuță, la lumina lumânărilor, într-un hambar rustic, mai la nord de aici; pozele de la nunta lui Jared și Tate, care mi se pare chiar mai specială acum, când știu mai multe despre trecutul lor; poza cu Fallon și Madoc, care nu e de la nunta lor, căci nu au niciuna, dar este, în schimb, un instantaneu nemaipomenit cu ea pe umerii lui, în vârful muntelui Fuji, în luna lor de miere, cu brațele larg desfăcute și fețele zâmbitoare, cu norii dedesubtul lor...

Și Jax cu Juliet, care i-au oferit, în sfârșit, mamei mele, marea nuntă de familie pe care și-o dorea pentru măcar unul dintre copiii ei.

Aud voci venind dinspre bucătărie, așa că mă îndrept într-acolo, știind c-o s-o găsesc pe mama.

— Cât zici că am cheltuit în New York? întreabă tata, cu o intonaţie şocată. Dumnezeule, doar n-am fost la Paris! Ce naiba?

Pufnesc, văzându-l aplecat deasupra mamei, care stă la micul ei pupitru de lângă perete, studiind amândoi ecranul laptopului. Fără îndoială, ea ţine contabilitatea familiei, iar pe tata îl aud în fiecare lună făcând astfel de crize.

— Nu te uita la mine, zice mama. Mi-am cumpărat o singură pereche de pantofi. Tu cheltuieşti mai mulţi bani decât mine pe Fifth Avenue[1], frumuşelule!

— Frumuşelule? izbucneşte el, după care întinde mâna, o ciupeşte de obraji, se apleacă şi o sărută.

Ea râde, încercând să se ferească de el.

— Termină!

Rămân cam timp de un minut rezemată cu umărul de tocul uşii, privindu-i.

Şi văd totul. Îi văd pe Jase şi pe Kat, cu pofta de joacă şi cochetăria lor, liniştea şi confortul pe care şi-l găsesc unul în celălalt. Pe tatăl meu, şi cât de mult o iubeşte. Pe mama mea, şi cât de mult seamănă cu fata de odinioară, din atelierul auto, când meşterea la maşina lui. Felul în care se complimentează reciproc şi cel în care ştiu să cedeze. Toate lucrurile astea pe care nu le observasem niciodată până acum.

Tata îi dă drumul şi reîncepe să studieze foaia de calcul.

— Ei bine, putem să deducem ceva din

1 Importantă arteră comercială din New York, aflată în cartierul Manhattan şi considerată una dintre cele cu magazinele, boutique-urile, studiourile şi restaurantele cele mai elegante şi mai scumpe din lume.

astea? Am discutat despre serviciu cât timp am fost acolo, este? Putem să pretindem că în excursia asta am făcut cheltuieli de serviciu.

— Nu! protestează ea, dându-i peste mâna care se îndrepta spre mouse. Pleacă de-aici. Eu nu-mi vâr nasul în dosarele tale. Tu nu te apropia de cifrele mele. Toate sunt organizate.

El zâmbeşte şi-şi îndreaptă spinarea.

— Salut, îi zic, când dă cu ochii de mine. Cum merge?

— Foarte bine, răspunde, oftând. Mama ta e o femeie de ispravă, adaugă, pe un ton meditativ, îndreptându-se spre frigider. Mă fereşte de închisoare, convingându-mă să nu fac evaziune fiscală.

— Foarte adevărat, încuviinţează mama. Câştigi destul. Ai din ce să-ţi plăteşti impozitele, zgârie-brânză.

îi privesc, zâmbind şi întrebându-mă ce s-ar fi întâmplat dacă mama n-ar fi avut parte de ajutor. Dacă tata n-ar mai fi divorţat de Madeline sau de Patricia. Dacă n-ar fi încetat să se ţină în loc unul pe celălalt.

Acum înţeleg toate astea.

Nimeni altcineva nu poate să te facă fericit, iar dacă-ţi pui aşteptările în cealaltă persoană, semnezi condamnarea amândurora. Nu te uiţi la cineva şi zici *„tu* poţi să-mi faci *mie* viaţa mai bună”. Te uiţi la persoana aceea şi zici *„eu* pot să-ţi fac *ţie* viaţa mai bună”. Să fii o binecuvântare, nu o povară.

îmi dreg glasul.

— Pot să vorbesc câteva minute cu mama?

Tata se opreşte din băut şi mă priveşte atent.

— Hm, sigur că da, încuviinţează, mutându-şi repede privirea spre mama. îmi povesteşti mai târziu

tot ce-o să-ţi spună, da?

— Ha-ha, îl persiflează ea. Fata ştie să-mi păstreze secretele. Şi eu o să le păstrez pe-ale ei.

— Ar fi bine să nu, remarcă el, încruntându-se, dar pot să-i zăresc zâmbetul în timp ce iese din încăpere. Sunt în biroul meu, ne anunţă.

Mama scrie ceva la repezeală pe computer, izbind ultima tastă cu ceva forţă în plus, după care se întoarce spre mine, aşteptând.

Inspirând adânc, vâr mâna în geantă şi scot cartea, aşezând-o pe pupitru, drept în faţa ei.

Privirea îi cade pe copertă şi rămâne acolo, iară ca pe faţa ei să se înregistreze vreo urmă de surprindere.

— Tu ai pus-o pe Pasha să-mi trimită cartea?

Şovăie, dar până la urmă face semn că da, cu o uşoară înclinare a capului.

— Ştiam eu c-o să-ţi dai seama.

Pasha e în Toronto, unde pune la punct linia de producţie a lui Jared, iar mama nu a vrut ca eu să văd pe pachet ştampila poştei din Shelburne Falls. Probabil a vrut s-o citesc înainte să încep cercetările în privinţa expeditorului, nu?

Briciul lui Occam.

Vârând din nou mâna în geantă, scot şi jurnalul sustras din garderoba ei şi-l trântesc deasupra romanului.

— Ei bine, cine a scris cartea sigur a avut acces la ăsta. Tu, nu-i aşa?

Nu puteam să cred că ar fi fost capabilă să-i încredinţeze altcuiva toate detaliile alea intime.

— Da, recunoaşte mama, întorcându-şi scaunul rotitor ca să fie cu faţa spre mine de-a binelea. M-a ajutat Juliet. Ea n-a vrut să te mintă, dar am rugat-o

să-ţi ascundă adevărul, dac-o să te duci la ea până când nu termini cartea. Am vrut s-o citeşti mai întâi.

Privirea aceea ciudată a lui Juliet căpăta o noimă acum. Practic, nu ea o scrisese, dar ştia de existenţa ei.

— Puteai să-mi fi spus tu toate astea, am mustrat-o. Credeai c-o să te urăsc? Sau c-o să-l urăsc pe tata?

— Nu, se grăbeşte ea să răspundă, aplecându-se să mă ia de mână când mă aşez pe scaunul de la masă. Când am aflat c-o să am o fată, Quinn, sinceră să fiu, nu m-am bucurat. Mi-am făcut griji. Mi-era teamă c-o să am o altă versiune a mea, care să facă aceleaşi greşeli, să plângă după acelaşi gen de bărbaţi şi să ia hotărâri greşite una după alta, numai ca să-l facă fericit pe altul. Pe unul care n-o merită.

Nu-mi dau seama precis dacă se referă la tatăl lui Jared sau la al meu, dar tac şi ascult în continuare, oricum.

— Asta-i partea cea mai grea în a fi părinte, îmi explică. Să supravieţuieşti sfâşierilor inimii, să-ţi înduri luptele, să-ţi înveţi lecţiile pe calea cea mai grea şi să suporţi ani întregi în care te tot caţări pe un zid şi cazi la loc şi trebuie s-o iei mereu de la capăt...

Mă priveşte în ochi, iar vocea îi e împovărată de tristeţe.

— Lacrimile, aşteptarea, să n-ai habar despre cine naiba eşti, după care, într-o zi...

Vocea îi devine mai veselă şi înfăţişarea, fericită.

— Te trezeşti şi, în sfârşit, eşti exact cea care ţi-ai dorit totdeauna să fii. Puternică, hotărâtă, categorică, amabilă, curajoasă... Dar apoi te mai şi uiţi în oglindă şi vezi că ai cincizeci şi opt de ani.

Un junghi îmi străbate pieptul când reuşesc să-mi

imaginez o mică parte din ceea ce-mi spune ea. Toţi acei ani, tot acel timp irosit... Până la urmă, s-a maturizat, dar cu un preţ imens.

— Iar când ai un copil, continuă ea, e ca şi cum te-ai vedea pe tine însăţi... luând totul de la capăt. îţi doreşti pentru copilul tău să culeagă tot ce e mai bun din fiecare moment şi să fie acel gen de persoană care ai ajuns să fii, în sfârşit, dar asta e farsa crudă a tinereţii.

în ochi îi apare un zâmbet întristat.

— Indiferent ce ţi-aş spune, sau ce ţi-aş împărtăşi, sau aş încerca să te învăţ din tot ce-am învăţat eu, tot n-o să ajungă la ţintă până când nu ajungi să le trăieşti. N-o să înţelegi cu adevărat ceea ce-ţi spun până când nu faci şi tu greşelile alea şi nu înveţi din ele pe pielea ta.

Oftează din rărunchi.

— Şi, din nefericire, asta poate să dureze ani mulţi.

îmi iau rucsacul de pe umăr şi-l las să cadă pe podea, cu un gest absent. Poate că mama o fi fericită cu viaţa ei de-acum şi mândră că a supravieţuit atâtor greutăţi, dar nu sunt numai regretele ei în balanţă.

îşi face griji şi pentru mine.

— Nu eram sigură dac-o să te las vreodată s-o citeşti, îmi spune, părând ruşinată. Mi-era clar că o să te simţi stingherită să citeşti unele dintre scenele pe care le-am descris.

Hm, da. O să încerc să nu mă gândesc la episodul din biroul tatălui meu, data viitoare când o să mai trec pe-acolo.

— Dar am scris-o când erai mică şi am inclus versiunea tatălui tău asupra poveştii, folosindu-mă de gândurile destăinuite în vechile lui scrisori, pe care le-am păstrat peste ani, considerând că şi versiunea lui e importantă. Am fost îngrijorată mult timp pentru tine. În cele din urmă, m-am hotărât că, dacă pot să-ţi arăt anumite lucruri într-un fel ca să te facă să le simţi tu însăţi, atunci ai putea să înveţi ceva de la el şi de la mine şi din toate greutăţile prin care am trecut amândoi, la urma urmei. Cartea asta a fost o modalitate pentru ca tu să trăieşti prin altcineva... să parcurgi nişte experienţe de viaţă iară să plăteşti preţul şi să suporţi consecinţele.

— De ce eşti îngrijorată pentru mine?

Se lasă pe spătarul scaunului, clătinând din cap.

— Poate că tatăl tău are dreptate. Jared a fost un copil foarte dificil, şi asta din vina mea, evident, dar să te cresc pe tine a însemnat o experienţă atât de uşoară, încât poate că nici nu ştiu cum s-o iau.

În ochi îi apare un licăr, semn că e practic cufundată în gânduri, şi ştiu că se gândeşte la fratele meu.

— Jared a fost ca o carte deschisă, zice, pe un ton meditativ. Dacă nu-i plăcea ceva, ştiai. Dacă-şi dorea ceva, lua. Dacă nu era fericit, nu se prefăcea că ar fi.

Deodată, mijeşte ochii, ca să mă poată studia.

— Tu ce-ţi doreşti, Quinn? Ce te face să fii fericită?

Se apleacă, apucându-mă de mână.

— Orice ar fi, nu aştepta să ţi-o ofere altcineva. Nu aştepta să se-ntâmple de la sine. Du-te şi ia-o.

Mă încrunt, simţindu-mă ca şi cum aş sta pe o faleză,

privind în jos spre o cascadă, după ce toţi ceilalţi au sărit, râzând şi stri- gându-mă să-i urmez, dar mi-e frică de cădere.

— E oarecum înfricoşător, îi răspund, cu vocea sugrumată. Dacă vă iubesc prea mult şi mi-e frică să nu vă dezamăgesc?

— Ştiu că ne iubeşti, mă asigură. Ştim cu toţii şi te iubim şi noi. Asta n-o să se schimbe niciodată.

Se apleacă spre mine, încercând să-mi întâlnească privirea.

— Dar ce anume te face să te simţi bine? Să-ţi sacrifici propria fericire ca să-i mulţumeşti pe alţii? Scumpa mea, dacă dragostea noastră ar fi într-atât de fragilă, atunci ar însemna că nu te meritäm. Un om puternic îşi dă seama că singura dragoste adevărată de care are nevoie în viaţa asta e dragostea de propria persoană. Dacă ai aşa ceva, e ca o armură. Nimeni nu te poate opri. Nimeni altcineva nu contează.

— Aşadar, de-asta te-ai hotărât să mă laşi s-o citesc, îi zic, ridi- cându-mi ochii spre ea.

Încuviinţează.

— Dar, până la urmă, pentru ce ai scris-o?

— Ca să învăţ ceva despre mine. Ca să încerc să găsesc sensul tuturor lucrurilor prin care am trecut eu şi Jason. Tuturor lucrurilor prin care i-am făcut să treacă pe Madoc şi pe Jared.

Se opreşte puţin, apoi continuă:

— Am putea să spunem că eram tineri şi nechibzuiţi, dar scuza asta ţine doar până când ne dăm seama că am fost egoişti şi veritabili nemernici.

Râd în sinea mea, lăsându-mă pe spate şi încrucişându-mi braţele pe piept.

Penelope
Douglas

— Ai mai învăţat şi altceva?

Un zâmbet îi traversează chipul; întinde mâna în spate şi umblă prin sertarul pupitrului. Scoate de acolo o broşurică gri-verzui, mi-o întinde, iar eu o deschid.

Văd acolo înscrise mai multe tranzacţii şi-mi dau seama că e un carnet de economii. Fac ochii mari când descopăr soldul de pe pagina însemnată.

— Doamne, Dumnezeule! exclam.

— Am învăţat că e în regulă să iubeşti şi să te simţi vulnerabil şi să faci greşeli, îmi zice, dar că nu e în regulă să duci o viaţă captivă. Să nu laşi niciodată controlul în mâinile altcuiva.

— De unde sunt toţi banii ăştia?

— După ce am terminat de scris cartea, mi-am dat seama că o femeie trebuie totdeauna să se protejeze pe sine. Aşa că i-am dat lui Jax o parte din banii economisiţi, iar el, fiind un investitor priceput, i-a înmulţit. De multe ori, adaugă, râzând.

O, Doamne!

îmi ridic din nou privirea spre ea.

— Asta era asigurarea ta? Pentru eventualitatea în care tu şi tata v-aţi fi despărţit?

— Nu, îmi răspunde. E a ta. Eu chiar nu mai aveam nevoie de economiile alea când m-am măritat cu tatăl tău, aşa că l-am lăsat pe Jax să deschidă un cont, care adună dobânzi încă de-atunci.

— Sunt ai mei?

Nu pot să-i primesc. Dacă o avea nevoie de ei, într-o zi?

— Atât timp cât poţi să ţii minte asta, Quinn: când te îndrăgosteşti, să ai grijă de el, dar să ai grijă şi de tine. Să te faci fericită. Cheltuieşte-i. Economiseşte-i. Dăruieşte-i. E alegerea ta. E viaţa ta.

CAPITOLUL 13

îmi strecor carnetul în buzunarul de la spate şi mă îndrept, pe coridor, spre biroul tatălui meu.

Mama tocmai îmi dăduse afurisita de grămadă de bani, pe care n-ar fi trebuit să-i primesc, dar îmi zisese că reprezintă un cadou şi că pot să fac orice vreau cu ei. Să-i economisesc, să-i donez... să-i cheltuiesc pe ceva.

Inima a început să-mi bubuie în piept şi parcă sunt pe pilot automat, dar îmi văd de drum mai departe. Nu ştiu precis ce urmează să se întâmple sau ce-o să-i spun tatei, dar probabil c-o să fie ceva care n-o să-i placă, fiindcă, altfel, de ce-aş mai fi atât de emoţionată?

Partea cea mai grea e saltul. Nu pot să dau înapoi şi nu pot să încerc în continuare să fac pe plac lumii întregi.

Mă urăsc. N-am de ales.

împingând mai mult uşa întredeschisă, păşesc înăuntru şi-l văd stând în faţa barului de lângă perete şi turnându-şi preferatul lui GlenDronach, pe care să-l dea pe gât înainte de a se duce la culcare.

— Hei, încep, cu o voce surprinzător de veselă.

El întoarce capul şi pune la loc dopul sticlei, zâmbindu-mi.

— Hei. Mi-a fost dor de tine în seara asta. Ai fost pe circuit?

— Un pic, încuviinţez, intrând în încăpere. Dylan a avut prima ei cursă, aşa că am mers cu ea în maşină.

Sprâncenele i-au ţâşnit în sus, stârnindu-mi imediat râsul. Poate la fel de bine s-o afle acum, înainte să-i apară pe Facebook.

— Madoc numai că nu m-a forţat, da? Sunt încă întreagă.

Îşi strâmbă gura într-o parte, încruntându-se.

— Băiatul ăsta, jur că...

Mda, *băiatul* ăsta. Aproape că-mi vine să râd.

Tata încă-l priveşte pe Madoc ca pe un adolescent impertinent, dar cred că înţelege pe deplin. Toţi suntem neputincioşi atunci când hotărăşte Madoc că vrea ceva.

Ducându-se spre fotoliile mari din piele maro de lângă etajerele cu cărţi, se instalează şi ia o gură de whisky. îi urmez exemplul şi mă aşez pe fotoliul identic de lângă el, cu o măsuţă rotundă între noi.

— Iartă-mă pentru că n-am putut să ajung azi la meciul tău, îmi zice. Am auzit că „le-ai spart la bot".

Pufnesc, ştiind că asta nu e exprimarea tatălui meu.

— Madoc minte.

Dylan şi restul fetelor din echipă mă duc în cârcă. Eu sunt acolo doar ca să ne asigurăm că suntem unsprezece jucătoare pe teren.

Totuşi tatăl meu mă corectează.

— Avocaţii nu mint. Noi doar inventăm adevăruri. Asta e o artă.

Mda, sunt convinsă. Din fericire, are clienţi dispuşi să plătească
sume enorme de bani pentru „arta" asta.

Mă las pe spate, dându-mi părul pe după ureche şi studiindu-l pe tata pentru câteva clipe. Părul lui cărunt are încă destule fire blonde, dar chiar dacă are riduri în jurul ochilor, iar cutele de pe frunte s-au adâncit cu timpul, ochii albaştri tot mai străpung spaţiul ca fulgerele pe furtună, iar mâinile îi sunt încă foarte puternice. îmi amintesc cum îmi simţeam degetele micuţe în mâna lui,

când mă ajuta să traversez străzile marelui oraş, în copilărie.

După toate greutăţile prin care trecuseră el şi mama, şi pe care şi le creaseră unul celuilalt, înţeleg de ce are atât de multe speranţe pentru mine. Am fost mult timp în proiect.

— Tu chiar o iubeşti pe mama, nu-i aşa? am zis, privindu-l în ochi.

— Normal, răspunde, după care lasă capul în jos, părând că se pierde în gânduri în timp ce mai ia o gură de whisky. Nu pot să trăiesc fără ea. Niciodată n-am putut.

— Ce te-a făcut să-ţi dai seama de asta, în sfârşit?

— Momentul în care am descoperit că-i era bine fără mine, mărturiseşte. Totdeauna am iubit-o, dar când s-a lăsat de băutură, lucra şi-şi plătea singură facturile... se descurca de minune în toate privinţele pe cont propriu. Atunci mi-am dat seama că am pierdut-o şi consecinţa acestui fapt m-a lovit drept la ţintă.

Mijesc ochii spre el, încă nefiind sigură că înţeleg. A dorit-o pentru că nu mai avea putere asupra ei?

Pare să-mi observe nedumerirea, fiindcă îşi continuă explicaţia:

— Eram foarte arogant pe vremea aia, draga mea. Luam totul ca şi cum mi s-ar fi cuvenit.

Îşi învârteşte lichidul din pahar, privindu-l, probabil pentru că-i e mai uşor decât să se uite în ochii mei.

— Dar când am văzut că şi-a schimbat viaţa cu o sută optzeci de grade... că era fericită... sincer să fiu, m-a durut. Mi-a rănit mândria. Mi-a rănit încrederea în mine. Mi-a rănit echilibrul. M-a rănit peste tot.

— Nu-ţi doreai să fie vindecată?

îşi ridică în sfârşit privirea spre mine, iar tonul îi devine blând.

— Sigur că da. Totuşi, cred, m-am gândit că, dacă nu mai are nevoie de mine, pentru ce m-ar mai vrea? Şi, încă o dată asta m-a pus pe jar. Dacă avea posibilitatea de a alege, m-ar mai fi ales pe mine?

Şi, dintr-odată, am înţeles.

Tata n-avusese habar absolut deloc de ceea ce pusese pe masă, în afară de banii şi de puterea lui. îşi consumase atât timp şi atâta energie îngrijindu-se de anumite lucruri, oferindu-i ce avea nevoie, aruncând cu bani peste problemele lor, încât natura relaţiei dintre ei se estompase. El crezuse că mama îl iubea pentru că era tânără şi naivă. Pentru că frica o ţinea legată de el.

Când a ajuns să fie mai bătrân, mai înţelept şi mai puternic, ce mai avea să-i ofere, în afara propriei persoane? Şi ea, oare, mai dorea măcar persoana lui?

— Am pierdut-o de prea multe ori, iar atunci urma să fie pentru totdeauna, continuă el. Nu puteam s-o las să-mi scape. în sfârşit, m-am trezit la realitate.

Mult timp, tata făcuse ceea ce era mai bine pentru el. Chiar dacă o iubea.

Numai că, după şaisprezece ani, mama înţelesese, în sfârşit, că nimeni n-o putea salva, în afară ea însăşi, aşa că renunţase la el. Dacă mai venea după ea, bine. Dacă nu, viaţa avea să meargă mai departe.

Nu sunt convinsă, totuşi, că planul mamei, acela de a-mi da cartea, a reuşit. O să fac greşeli şi-o să-mi doresc lucruri care-mi fac rău. Asta e de la sine înţeles. E în firea omenească să fii imperfect, la urma urmei.

Totuşi, un lucru învăţasem în seara asta. Viaţa se scurge repede şi următorii patruzeci de ani vor trece înainte să-mi dau seama. Nu vreau să mă trezesc cu

regrete la cincizeci şi opt de ani.

Inspir adânc şi expir printr-un oftat.

— Tată, sunt varză la fotbal, îi mărturisesc, ridicându-mi privirea spre el. Urăsc pianul şi nu vreau să fiu nici avocat, nici medic. Nu vreau nimic din ce-ţi doreşti tu pentru mine.

Mijeşte ochii spre mine şi se crispează.

— Quinn, dacă e vorba despre Notre Dame...

— Vreau să merg la Notre Dame, îl întrerup. Cred că exact acolo îmi e locul.

— Bun, zice şi-l văd destinzându-se un pic.

— Şi sunt de acord că e o idee bună să urmez câteva cursuri aici, în oraş, în vara asta. Poate o să reuşesc să-mi iau diploma mai devreme.

Dă aprobator din cap, dar încă pare agitat, ca şi cum ar aştepta vestea cea rea.

— Mă... bucur că gândeşti aşa. Dar de ce am sentimentul că te pregăteşti să-mi spui că ai cunoscut un băiat şi că eşti însărcinată?

îmi ronţăi colţul buzelor. Acum urmează greul.

— Ştii proprietatea aia a ta de pe High Street? îl întreb. Fosta brutărie, de la intersecţia cu Sutton?

— Mda, răspunde, ezitant. Am cumpărat-o acum mulţi ani. Era un vad de prima mână, aşa că am înhăţat-o. De ce?

îmi ţin respiraţia şi las cuvintele să se reverse înainte să mă pot răzgândi.

— Vreau să mi-o vinzi mie.

Se dă înapoi, privindu-mă de parcă aş fi vorbit în altă limbă.

— Lasă-mă doar să-ţi spun ceva, mă reped, ridicând mâna. Toată viaţa am fost ocupată, într-un fel

sau în altul, şi înţeleg că tot ce ţi-ai dorit pentru mine a fost din dragoste. Iar eu, din cauză că n-am ştiut ce altceva aş vrea să fac, m-am împăcat cu toate. Meditaţiile, cursurile suplimentare, orele de dans, de gimnastică, de înot, proiectele de voluntariat pe timpul verii în pădurea tropicală... Le-am făcut, pentru că era mai bine decât să stau degeaba. Sau aşa am crezut. Dar, dacă m-aş fi oprit din ceea ce făceam, aş fi avut timp să mă gândesc.

Cobor tonul, încercând să-mi explic punctul de vedere.

— Eu nu visez niciodată, tată. Niciodată nu aştept ceva de la viitor, pentru că niciuna dintre astea nu e o pasiune pentru mine. Vinde-mi magazinul. Dă-mi un nou proiect de vară, să vezi de ce sunt în stare să fac.

— Vrei să începi o afacere? mă întreabă. La şaptesprezece ani?

— O afacere estivală, îi precizez. Deocamdată. Şi am aproape optsprezece. Îţi promit că n-o să mă distragă. îmi dau seama de importanţa facultăţii şi-o să mă duc. Dar chiar îmi doresc chestia asta.

— Asta nu e o casă de păpuşi, Quinn, îmi atrage atenţia, râzând, dar oarecum fâstâcit. E o clădire pentru care se plătesc impozite, cu inspecţii sanitare şi de siguranţă, cu probleme de canalizare...

— Iar eu pot să mă descurc cu ele. Mă pricep la cercetare, la planificare şi la rezolvarea problemelor. Pot s-o fac. Şi n-o să fie o problemă pentru tine.

Clatină din cap, închizând ochii.

— Quinn...

—Tată, te rog, insist eu. Sunt entuziasmată. Abia aştept să încep.

După care mă aplec spre el, glumeaţă.

— La o adică, aş putea să-mi petrec timpul în feluri mult mai rele, corect? Dacă sunt cufundată toată vara asta în proiectul meu, n-o să am timp de ieşit cu băieţi, nu crezi?

îşi dă ochii peste cap şi-şi lasă jos paharul, lângă bolul din cristal cu jeleuri.

— Şi cum ai de gând să plăteşti toate astea? se interesează. O să ai nevoie de aprovizionare, de renovări, de dotări, de utilităţi... şi chiar dacă o să iei un credit ca să cumperi proprietatea, nu mă simt în largul meu la gândul că ai avea o astfel de povară pe umeri...

— N-am nevoie de credit, îl întrerup, scoţând carnetul de economii şi aruncându-l pe masă.

îl priveşte îndelung înainte să-l ia şi să-l deschidă. Examinând repede cuprinsul, ridică până la urmă din sprâncene. Probabil când vede soldul.

îşi îndreaptă spre mine ochii din care a dispărut tot amuzamentul.

— Asta nu e contul tău pentru facultate. De unde ai banii ăştia?

Schiţez un zâmbet cu un colţ al gurii şi mă ridic, luând un jeleu şi vârându-l în gură.

— Cred că ar trebui să ai o discuţie cu mama.

După care mă întorc şi ies pe uşă.

— Nu e aia de zece milimetri! îl aud pe Jared urlând când intru în atelierul lui.

— Mi-ai zis să ţi-o dau pe aia de opt milimetri!

— Aia de opt nu se potriveşte.

— Nu ţi-am zis eu? zbiară Madoc, după care aud zăngănitul uneltelor în timp ce intru în vasta încăpere.

Jared, Madoc şi Jax sunt grămadă în jurul unui Chevy

SS, cu capota ridicată, fără cauciucuri şi cu parbrizul lipsă. Madoc e încă îmbrăcat în costum; totuşi, sacoul şi cravata au dispărut, iar poalele cămăşii îi atârnă pe-afară.

— Nu-i nimic, îi zice Jax, ducându-se în spatele lui şi strân- gându-l de umeri, încercând să-l potolească. Linişteşte-te.

Madoc clatină din cap, cu suferinţa întipărită pe toată faţa.

— Copilul meu nu mai vrea să trăiască în casa mea!

— E mai complicat decât atât, intervine Jared. Lasă-i timp.

Presupun că veniseră cu toţii încoace ca să-şi mai descarce tensiunea după scena de la secţia de poliţie. Sub capota unei maşini e singurul loc în care-şi pot găsi echilibrul.

— Salut, rostesc încetişor, făcându-mi simţită prezenţa.

Mă bazasem pe faptul c-o să fie Jared aici, dar mă bucuram că-i găsisem pe toţi trei.

— Cum ai ajuns aici? se interesează Jax, ştiind că n-am maşină.

N-o să-i spun că merg pe bicicletă la miezul nopţii.

Fără să-l iau în seamă, vâr mâna în rucsac, scot printurile de pe internet pe care le strânsesem acasă şi i le întind lui Jared.

— Ce-i asta? mă întreabă, luând foile şi începând să le parcurgă din ochi.

— E o listă cu coordonatorii de evenimente. Expoziţia ta din Chicago înseamnă un consum mult prea

mare de timp, aşa că unul dintre ei ar face o treabă mult mai bună decât mine.

Îşi îngustează privirea, ridicând în sfârşit capul spre mine.

— Vă iubesc pe toţi, le zic, dar am alte planuri pentru vara asta. O să fiu prin preajmă, dar n-o să fiu mereu disponibilă. Şi, sinceră să fiu, expoziţia e stresantă. îmi pare rău.

Jared zâmbeşte cu jumătate de gură.

— Normal că e stresantă. De-asta v-o dau vouă pe cap, ţie sau Pashei, îmi zice. Dar nu-i nimic. Mie doar îmi face plăcere să te am prin preajmă. O să mă descurc.

Mă pupă repede pe frunte şi împăturește colile, după care şi le îndeasă în buzunarul de la spate.

Slavă Domnului. Presupun că ar fi trebuit să mă aştept ca Jared să se arate înţelegător. Crede cu fermitate că oamenii trebuie să facă exact ceea ce-şi doresc.

Mă întorc spre Madoc.

— Şi-o să fac voluntariat zece ore pe săptămână în vara asta, dar nu ca intern şi nu cu program fix, bine?

Ridică din umeri, dând impresia că mintea îi e ocupată cu un milion de alte lucruri.

— în regulă.

Arunc o privire spre Jax.

— Şi Hawke poate să coordoneze spectacolul de artificii, îi zic. Are nevoie să i se atribuie ceva răspunderi.

Jax îşi trece mâna prin păr, părând obosit, dar complet de acord. Lui Hawke i se permite să hoinărească după bunul lui plac. Un pic de program n-o să-i prindă rău, iar

Jax știe asta.

— Tu ești bine? se interesează Madoc.

— Da, încuviințez. Voi cât o să mai stați aici?

Madoc oftează, aruncând cheia din mână.

— Eu tocmai plecam. Fallon mi-a trimis adineauri un mesaj, că Hunter încă n-a ajuns acasă, așa că...

— Eu o să mai fiu aici până când termin, răspunde Jared, arătând spre mașină. O oră, poate... Dar acum, dacă tot pleacă Madoc, ar trebui să meargă mai repede.

— Să mă pupi, bombăne Madoc, ducându-se spre lada cu unelte şi înşfacându-şi sacoul de pe ea.

îmi smucesc degetul mare în spate, spre ieşire.

— Eu o să mă duc mai încolo pe stradă... să văd ceva, îi zic lui Jared. Mă întorc repede. Poţi să mă duci tu acasă?

— Da, răspunde.

Aştept să ajung afară şi abia pe urmă îmi scot la iveală noile chei.

CAPITOLUL 14

E a mea.

Zâmbesc cu gura până la urechi, neputând să mă stăpânesc.

Mergând cât pot de repede, duc într-o mână mica lanternă de la bicicleta mea, de cealaltă atârnând cheile primite de la tata. Cotesc la dreapta pe Sutton, zorindu-mă pe îngusta potecă pavată cu cărămizi şi pe aleea din spatele fostei brutării. Chiar dacă străzile principale sunt bine luminate, mă grăbesc cât pot, pentru că aici, în spate, nu e nimeni şi nimic. Nici măcar un stâlp de iluminat.

Mâna îmi tremură când încerc să răsucesc cheia în încuietoare. Sângele îmi curge cu mare viteză şi inspir adânc de câteva ori, încercând să mă calmez. Răsucind mânerul, deschid în sfârşit uşa şi pipăi imediat peretele pe dinăuntru, căutând întrerupătorul.

O să-mi deschid o prăvălie. Până vara viitoare, o s-o am gata.

Apăs pe întrerupător, dar nu se întâmplă nimic. Mă rog, presupun că e logic. Prăvălia asta e închisă de atâţia

ani. Aprind lanterna şi închid uşa după mine, îndreptând fasciculul spre încăperea despre care îmi dau seama deja că e bucătăria. Trei mese lungi din lemn sunt aşezate în paralel, iar mai multe maşini pentru gătit, chiuvete, un frigider şi un congelator se înşiră de-a lungul pereţilor, împreună cu vechi rastele din aluminiu, cu tăvi goale pe ele.

Merg mai departe, încercând să absorb totul, deja inventariind în minte aparatura care va trebui verificată, poate şi înlocuită, plus curăţenia care, probabil, mi-ar lua numai ea o lună. Ridicând

piciorul, împing uşor din cale un sac gol de faină şi dau să trec prin uşa turnantă care desparte bucătăria de partea din faţă a prăvăliei.

— Ce faci aici?

Tresar şi inspir scurt, răsucindu-mă pe călcâie.

— Ce mama... icnesc, îndreptându-mi fasciculul lanternei spre Hunter, care s-a oprit în pragul uşii deschise. Ce naiba cauţi aici?

Ridică din umeri şi intră, trăgând uşa după el.

— Treceam prin zonă şi te-am văzut furişându-te prin spate.

Inima îmi bate cu atâta putere, încât mă doare. Clatin din cap
spre el, începând să mă liniştesc.

— Madoc te caută, îl anunţ, întorcându-mă şi împingând din nou uşa turnantă. Unde ai umblat?

Mă urmează în partea din faţă a prăvăliei, dar fără să-mi răspundă. Dacă tatăl lui îl caută, iar Kade e acasă, înseamnă că a luat camioneta fără permisiune. Sunt convinsă că-şi închipuie totuşi că n-are cum să aibă prea multe necazuri, pe lângă ceea ce s-a întâmplat astă-seară.

Mergem mai departe, eu mai apăs pe câteva comutatoare, căutând să văd dacă e curent, iar Hunter dă cu piciorul în diverse gunoaie şi ziare.

Sunt pânze de păianjen în colţurile tavanului, ca şi sub tejghea, şi încă simt mirosul de zahăr cald, probabil rămăşiţe din vechile glazuri din vitrinele pentru servire. Mare minune dacă n-o să am de-a face şi cu gândaci.

Tapetul trebuie schimbat, dar când zăresc podeaua, măturând cu piciorul praful şi câteva hârtii, constat că e un model de mozaic marocan. Multă culoare, atât de diferit de orice altceva de prin Shelburne Falls, lucru

sigur.

Mozaicul poate să rămână.

Îl văd pe Hunter că se aşază în sfârşit, vârându-şi mâinile în buzunare, pe o masă din fier forjat.

— O să cumpăr prăvălia asta, îi destăinuiesc. O s-o transform într-o patiserie.

El nu face decât să mă privească fix, dând aprobator din cap şi făcându-mă să-mi îngustez ochii.

— N-ai nimic de zis? îl provoc. Nicio remarcă şmecheră?

— Mă confunzi cu Kade, ripostează. Cred că sunt destui mâncători de rahat pe lumea asta.

Zâmbesc, întorcând capul ca să nu observe. Arată şi vorbeşte ca un om enervat, dar nici nu se putea să-i apreciez mai mult remarca. E absolut corectă. Ajunge cu vorbăria şi cu prosteala, aşa că-i sunt recunoscătoare pentru tăcere. Nu am nevoie de judecăţile altora, de îngrijorări sau de reacţii negative.

Iar atunci când Jared, Madoc şi Jax vor avea ceva de zis mâine, când vor afla, le voi spune acelaşi lucru: Vedeţi-vă de treburile voastre.

Hunter se apleacă şi ridică un scaun răsturnat.

— Ai grijă să fie şi negrese din alea cu afine, mă sfătuieşte, aple- cându-se din nou să adune gunoaiele, pe care le aruncă în coşul dintr-un colţ. Sunt preferatele lui Dylan. Şi fursecuri cu glazură de mere şi gogoşile alea Samoa pe care le-ai făcut atunci cu cercetaşele...

Se întrerupe, scoţând un suspin care sună dintr-odată a om înfometat.

— Îţi jur, o să fie coadă la uşa ta.

Aproape niciodată

Îl urmăresc din ochi în timp ce începe să rupă afişele de pe pereţi şi să le arunce la gunoi. îmi face mare plăcere faptul că nu mă bate la cap.

Ducându-mă spre el, îl ajut să rupă foile prinse cu piuneze.

— Ţi-ai luat rămas-bun de la ea? îl întreb încetişor, fără să-l privesc. Acolo ai fost?

Tace, dar nici nu mă întreabă la cine mă refer. Ştim amândoi.

— O să mă duc la bunicul, îmi zice. O să-mi iau un job pe timpul verii şi-o să strâng bani până încep anul şcolar la St. Matt's. O să vin acasă în weekenduri.

— Ba nu, n-o să vii, îl contrazic, aruncându-i o privire. O să-ţi faci prieteni. O să-ţi găseşti motive ca să rămâi în Chicago. O să te vedem din ce în ce mai rar.

îmi amintesc că i-am spus acelaşi lucru şi lui Lucas, acum aproape trei ani, când a zis c-o să se-ntoarcă. Minţea, iar eu am ştiut-o de atunci.

însă Hunter fixează cu privirea peretele, acum gol, părând că gândeşte mai multe decât spune.

— O să mă întorc, mă asigură, după care zăresc un mic zâmbet arcuindu-i buzele. în definitiv, o să fie Săptămâna Rivalităţii!

Mda. Săptămâna Rivalităţii.

Dau din cap. O să fie distractiv.

EPILOG

Soarele începe să se cufunde dincolo de orizont, aruncând o strălucire portocalie peste oraş, iar eu privesc spre apus, abia simţind căldura zilei pătrunzându-mi prin sacoul de costum.

Penelope
Douglas

Detest perioada asta a zilei. Nu tu întâlniri, nu tu termene, nu tu apeluri în conferinţă sau inspecţii la faţa locului... nimic care să te grăbească. E prea multă linişte, iar mie nu-mi place liniştea.

Privind pe deasupra acoperişurilor oraşului, ridic sticla şi iau o gură de bere, lăsând să mă pătrundă priveliştea. Uluitorul design al zgârie-norilor, lumina soarelui reflectată de toată sticlăria asta, făcând oraşul să strălucească, Golful Persic profilându-se în spatele meu, cupolele străvechilor moschei, aromele mirodeniilor şi ale mărfurilor care plutesc dinspre bazaruri...

Dubai este locul în care m-am „retras" în aceşti ultimi trei ani. A fost o inspiraţie care mi-a dat elanul şi conştiinţa de a înainta tot mai mult în noul teritoriu al designului. Am atâtea lucruri de învăţat şi de trăit, încât sunt recunoscător pentru zgomot şi distracţie. Cum m-aş mai putea întoarce vreodată acasă, după ce am trăit într-un astfel de loc?

îmi aşez sticla pe marginea balconului şi-mi vâr mâna în buzunarul de la piept, scoţând busola pe care mi-a dat-o Quinn, înainte să plec din Shelburne Falls, acum patru ani.

Privesc vechea relicvă din alamă, zâmbind în timp ce mă gândesc la ea. Era atât de inocentă şi de curioasă, atât de furioasă şi de tristă pentru că mă vedea plecând.

S-o fac să se supere pe mine n-a fost o faptă care să-mi facă plăcere – mai ales fiindcă nu-i puteam explica de ce aveam nevoie să plec – dar, trebuie să recunosc, ea a fost singura care mi-a provocat îndoieli în legătură cu plecarea. Singura care m-a făcut să simt că ar trebui să rămân. M-am simţit oarecum măgulit să ştiu că o să mi se simtă lipsa.

Aproape niciodată

Nu mă pot împiedica să mă întreb ce-o face ea acum. Are aproape optsprezece ani. E aproape adultă.

Iar eu, iată-mă, aproape de treizeci, încă singur, îngropat în munca mea.

Nu m-am schimbat deloc.

Desfacând capacul busolei privesc cum discul de sub geam tremură pe axul lui, după care, încetul cu încetul, acul îşi găseşte poziţia, foarte puţin dincolo de V. întorcându-mă o idee spre dreapta, mă opresc şi aştept, urmărind cum se mişcă acul din nou, ajungând să se oprească exact în punctul dintre nord şi vest.

Apoi îmi ridic privirea, fixând-o drept înainte, către orizont.

— Domnule Morrow?

Clipesc şi închid la loc busola. După ce o strecor la loc în buzunarul de la piept, îmi iau berea şi întorc capul spre Tahra, menajera, care s-a oprit în pragul uşii dintre balcon şi apartament. E o imigrantă din India, care vine de câteva ori pe săptămână şi face curăţenie, se ocupă de aprovizionarea cu alimente şi-mi pregăteşte cina, câştigând ceva bănuţi în plus pe lângă ceea ce aduce acasă soţul ei de la exploatările petroliere.

— Da, Tahra?

Zâmbeşte, vorbind cu blândeţe.

— Mâncarea dumneavoastră e la cald, în cuptor, domnule. Eu o s-o iau acum spre casă.

— Mulţumesc, îi zic. Noapte bună.

Mă întorc la loc, prinzând soarele exact când dispare dincolo de orizont. Aerul uscat îmi arde nările când inspir, dar încă nu mă simt pregătit să mă duc înăuntru.

— Vă simţiţi bine? o aud întrebându-mă, şovăitoare.

întorc din nou capul spre ea, privind-o.

— Da, de ce?

Mă studiază pentru o clipă, după care gesticulează spre mine, cu prosopul pentru vase în mână.

— Ați început să stați în fiecare seară în același loc, cu fața în aceeași direcție.

Ezit înainte să-i răspund.

— Chiar așa?

N-am ținut socoteala, dar presupun că are dreptate. Mi s-a părut mie că am fost mai neliniștit în ultima vreme, dar dacă a început să observe și ea, atunci bănuiesc că e destul de evident.

— Dacă vreți să vă rugați, Mecca e încolo.

Și privesc în spate exact la timp ca s-o văd arătând spre sud-vest, cu un zâmbet înțelegător pe chip.

Zâmbesc și eu, clătinând din cap.

— Nu te lași, nu? îi zic.

După care privesc iar ultimele raze de soare pâlpâind peste oraș și mă gândesc la ce-o fi dincolo de zgârie-nori și de bazaruri și de deșert. Dincolo de Mecca, de Marea Roșie, de Africa și de Atlantic...

— De fapt, casa mea e încolo, rostesc într-un târziu, arătând cu sticla spre nord-vest. Casa mea e la 11 758 de kilometri distanță de aici.

— Asta înseamnă drum lung.

încuviințez, căzut pe gânduri.

— Da, zic, oprindu-mă și apoi continuând. Și, chiar și-așa, nimic nu e diferit. A avut dreptate.

— Cine?

Fericirea e o direcție, nu un loc. Da, cu siguranță, a avut dreptate. Colțul gurii mi se ridică într-un zâmbet când mă gândesc cât de deșteaptă era mereu puștoaica asta.

Aproape niciodată

Până şi o fată de paisprezece ani ştia că furia şi nefericirea nu au absolut nimic de-a face, naibii, cu locul în care trăieşti, cu ceea ce ai iubit sau cu ce-ai făcut din viaţa ta. Totul există numai în mintea noastră.

Şi, oricât de mult ai alerga, de tine nu poţi să fugi, nu-i aşa?

Amuzamentul îmi umple pieptul şi, dintr-odată, mă întreb ce-o face ea acum. Ce-or face ei toţi. Madoc, cu grătarele şi picnicurile şi petrecerile lui la piscină, când îi face pe toţi să râdă şi să-l iubească fără voia lor. Jared, cu sunetul motorului răsunând în tot cartierul. Tate, care voia mereu să se joace în ploaie, chiar şi după ce devenise adultă. Fallon, cu vorbele ei meşteşugite, care-i determina mereu pe toţi cei cu care lucram să facă exact cum voia ea. Şi Juliet, cu spiritul ei liber, sexy. Şi mai era şi Jax, mereu cu un ochi spre minge şi cu celălalt spre soţia lui.

Mă întreb ce-or mai face copiii, cum or fi crescut, probabil aducând iadul pe pământ, luându-şi permisele de conducere şi călcând regulile.

Quinn mă sâcâia ca naiba când era mică, dar era mereu alături de mine, la propriu, făcându-mă să mă simt unul de-ai lor, într-un grup de oameni care nu-mi erau rude în realitate.

Şi-atunci, de ce-am mai plecat de-acasă, până la urmă? Dintr-odată, mă pomenesc luptându-mă să-mi amintesc motivele, pentru că, în clipa asta, simt că toate lucrurile la care am renunţat înseamnă mult mai mult decât cele de care am fugit.

— Domnule?

Bat din pleoape şi inspir adânc, întorcându-mă la discuţie.

— Iartă-mă. Nu-i nimic. Nu contează, mă grăbesc să zic, facân- du-i semn să plece. Mulţumesc, Tahra.

— Noapte bună, domnule.

Dar, înainte să mă pot întoarce la loc, o aud iar.

— Nu vă supăraţi că vă întreb... dacă vă mistuie dorul de casă, de ce nu vă întoarceţi?

Penelope
Douglas

Las ochii în jos şi tac. Nu prea ştiu cum să-i răspund la asta, dar e o întrebare bună.

M-aşputea întoarce acasă? Desigur. Oricând vreau.

Şi atunci, de ce nu mă urnesc?

Inspir prelung, simţind bine-venita căldură care-mi învăluie deodată degetele reci, în timp ce privesc stăruitor spre nord-vest. – Într-o zi, şoptesc.

Dragă Cititorule,

Jared, Tate, Madoc, Fallon, Jaxon şi Juliet reprezintă o parte din ceea ce sunt eu. Am pus atât de mult din sufletul meu, aşa că, pentru mine, ei nu sunt imaginari. E un rămas-bun dificil, dar, la urma urmei, presupun că aşa sunt cele mai multe.

Personajele din seria Intimidare reprezintă, toate, o perioadă confuză din viaţa noastră, când luarea unor hotărâri rapide e mai uşoară decât acceptarea consecinţelor acestora. Acum, ca adulţi, înţelegem că, deşi adolescenţa e dificilă, să faci greşeli e ceva necesar.

Părinţi, profesori şi mentori, toţi încearcă să ne menţină pe calea cea bună şi să ne abată de la hotărârile nepotrivite, numai că, fără astfel de lecţii dure, nu ne maturizăm. Cuplurile din seria Intimidare au fost menite să ne amintească asta.

Singura mea speranţă e că ai rămas din seria asta cu conştientizarea faptului că fiecare îşi are propria poveste, că greşelile sunt inevitabile şi că viaţa merge mai departe.

Îmbrăţişează-ţi imperfecţiunile. Lecţiile spre care te duc ele te fac să fii mai bun.

Niciunii dintre noi nu suntem unici în suferinţele

noastre. în schimb, suntem unici în supravieţuirea noastră.

Îţi sunt recunoscătoare pe veci pentru că mi-ai dat ocazia să-ţi împărtăşesc câteva dintre lecţiile mele de viaţă, pe care le-am învăţat pe pielea mea, şi nu pot să-ţi spun cât de mult au însemnat pentru mine cuvintele tale de încurajare.

Îţi mulţumesc pentru că ai citit cărţile acestea. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai dăruit ocazia de a fi prezentă în viaţa ta. Şi-ţi mulţumesc pentru că m-ai însoţit în călătoria asta.

Cu drag,
Penelope

MULŢUMIRI

Soţului meu şi fiicei mele, care s-au sacrificat amândoi ca să vadă că prind viaţă personajele acestea. Acum putem să mergem la Disneyland!

Grupului meu de sprijin de la New American Library, din care toţi mi-au suportat interminabilele întrebări şi au trudit din greu ca să-mi apere viziunea despre seria *Intimidare*. Vă mulţumesc, Kerry, Isabel, Jessica şi Courtney, pentru încredere, pentru sfaturi şi pentru ajutorul vostru.

Lui Jane Dystel, de la Dystel 8c Goderich Literary Management, care m-a descoperit, slavă Domnului pentru asta! Vă mulţumesc, Miriam şi Mike, pentru că aţi rămas stăpâni pe situaţie şi aţi avut grijă de mine.

Echipei mele de stradă, the House of PenDragon, un minunat grup de femei – plus un bărbat – care s-a păstrat unit şi a creat o comunitate a prieteniei şi a distracţiei. Vă mulţumesc pentru că m-aţi ajutat la cartea asta!

Lui Eden Buder, Lisa Pantano Kane, Ing Cruz, Jessica Sotelo şi Marilyn Medina, care au fost toţi disponibili cât ai clipi ca să-şi arunce privirea pe o scenă sau ca să ofere rapid păreri în situaţii de urgenţă. Vă mulţumesc pentru că m-aţi însoţit pe parcursul procesului de creaţie şi pentru că aţi fost sinceri.

Lui Vibeke Courtney. Pur şi simplu, totul eşti tu. Dacă nu te-aş fi cunoscut, poate că n-aş fi încercat niciodată să scriu o carte. Şi, fără tine, n-ar fi avut niciodată succes. Scrierile mele au însemnat aproape numai naraţiuni înainte să pui tu mâna pe ele, şi tu m-ai ajutat să-mi creez vocea. Îţi mulţumesc, îţi mulţumesc, îţi mulţumesc.

Cititorilor şi recenzenţilor mei, vă mulţumesc pentru că mi-aţi păstrat opera vie şi mi-aţi dovedit dragoste şi sprijin! Am nevoie de cuvintele voastre mai mult decât vă închipuiţi şi vă mulţumesc pentru că aţi avut răbdarea de a-mi comunica părerile şi ideile voastre. Sper că voi fi în stare să vă ofer personaje pe care să vreţi să le recitiţi iar şi iar!

[1] Comedie fantastică, din 1985, în regia lui Robert Zemeckis.